Beletristică

NORA ROBERTS

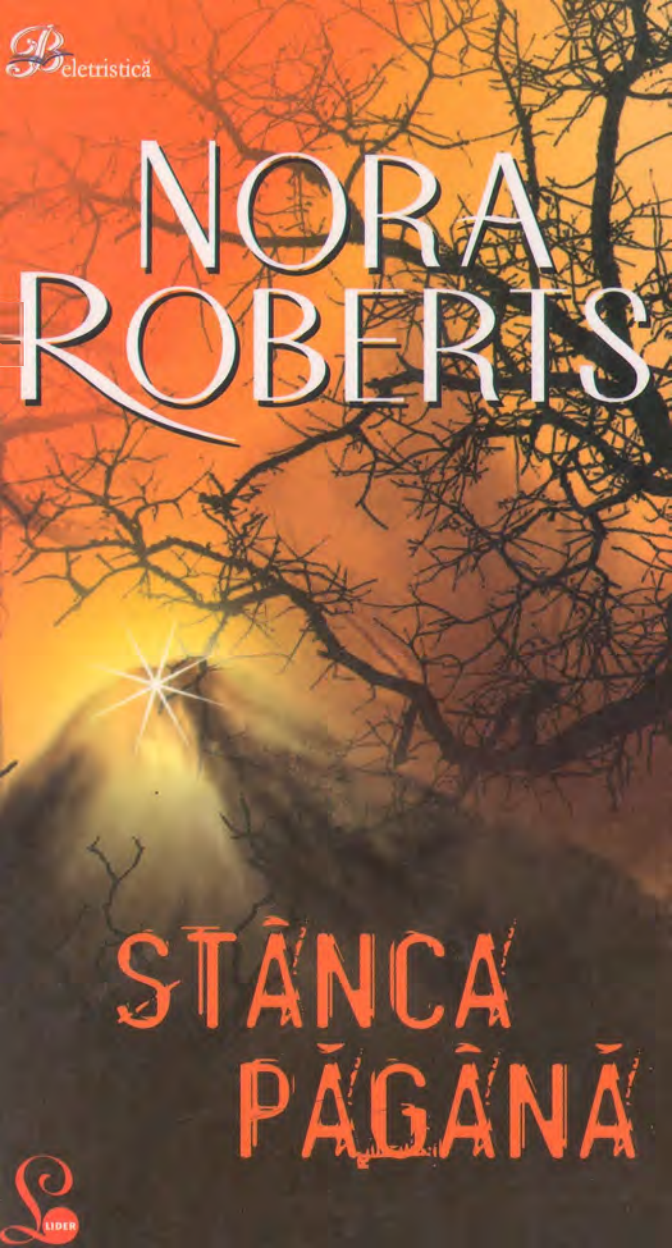

STÂNCA PĂGÂNĂ

LIDER

NORA ROBERTS

STÂNCA PĂGÂNĂ

NORA ROBERTS

STÂNCA PĂGÂNĂ

Traducere: **LIVIU MATEESCU**

Editura LIDER

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROBERTS, NORA
Stânca Păgână / Nora Roberts ; trad.: Liviu Mateescu. - București : Lider, 2009
ISBN 978-973-629-220-0

I. Mateescu, Liviu (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Redactare: GINA COPEL
Coperta: CLAUDIA COSTACHE
Tehnoredactare: MARCELA RADU
Bun de tipar: EMILIA LEANCĂ

PAGAN STONE
Copyright © 2008, Nora Roberts
Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin Editurii LIDER,
Editor **CASANDRA ENESCU**

Bd. Regina Maria, nr. 98, bloc 119, etaj 5, apt. 14,
O.P. 5 - C.P. 15, Sector 4, București
Tel.: 021.316.32.55; Fax: 031.410.86.48
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.edituralider.ro

Pentru prieteni vechi

„Unde nu este viziune, poporul este fără frâu."

PROVERBE 29:18

„Nu vă pot oferi decât sânge, trudă,
lacrimi şi sudoare."

WINSTON CHURCHILL

PROLOG

Mazatlan, Mexic
Aprilie 2001

Soarele strălucea ca o perlă roz pe cer, reflectat într-o mare albastră, albastră, ale cărei valuri se spărgeau pe o plajă cu nisip alb, pe care se plimba Gage Turner. Era desculț – își înnodase șireturile aproape zdrențuite ale vechilor pantofi Nike și-i atârnase de umăr. Tivul jeanșilor era uzat, chiar și materialul se albise pe anumite porțiuni, în locurile mai solicitate. Briza îi răvășea claia de păr care nu mai văzuse un frizer de mai bine de trei luni.

În momentul acela, presupunea că nu arăta mai bine decât vagabonzii care sforăiau încă, împrăștiați ici și colo pe plajă. Dormise și el pe plajă, o dată sau de două ori, când norocul nu fusese de partea lui, așa că știa că nu peste multă vreme avea să vină cineva să-i alunge de acolo, înainte ca turiștii plătitori să se trezească și să-și comande cafeaua în cameră.

În momentul acela, în ciuda faptului că avea nevoie de un duș și trebuia să se și bărbierească, norocul îi surâdea. Îi mergea chiar foarte bine. Cu câștigurile din noaptea aceasta în buzunar, se gândea

să-şi schimbe camera cu vedere la ocean cu un apartament.

„Profită cât poți", se gândi el, „pentru că ziua de mâine ar putea să te secе de tot."

Timpul trecea deja cu repeziciune: se scurgea ca şi nisipul alb, ars de soare, printre degetele încleştate ale unui pumn. Cea de-a douăzeci şi patra sa aniversare era peste mai puțin de trei luni, iar visele începuseră să se strecoare în mintea lui. Sânge şi moarte, foc şi nebunie. Toate astea, ca şi Hawkins Hollow, păreau desprinse din alt univers în comparație cu această dimineață tropicală liniştită.

Dar trăiau înăuntrul lui.

Descuie uşa largă de sticlă de la camera sa, intră şi-şi aruncă într-o parte pantofii. După ce aprinse lumina şi trase draperiile, îşi scoase câştigurile din buzunar şi răsfoi cu atenție teancul de bancnote. La actualul curs de schimb, câştigase în jur de şase mii de dolari americani. Nu fusese o noapte rea, ba chiar deloc. Merse în baie, desfăcu fundul unui tub de spumă de ras şi îndesă bancnotele în cilindrul gol.

Avea grijă de lucrurile sale. Învățase să facă asta încă din fragedă copilărie, învățase să-şi ascundă micile comori, pentru ca tatăl său să nu le poată găsi şi distruge într-o criză provocată de beție. Poate că n-avea nicio idee despre ce-ar fi însemnat o educație de colegiu, se gândea Gage, dar ştia destul de multe la cei nici douăzeci şi patru de ani ai săi.

Plecase din Hawkins Hollow în vara în care terminase liceul. Îşi împachetase lucrurile care îi aparțineau, îşi ridicase degetul mare în sus şi plecase cu autostopul.

Evadase, se gândi Gage în timp ce se dezbrăca pentru a face duş. Muncise mult – era tânăr, puternic, sănătos şi nepretenţios. Dar învăţase o lecţie preţioasă cât timp săpase şanţuri, cărase buşteni, dar mai ales cât timp asudase pe o platformă petrolieră din largul mării – că putea să câştige mai mulţi bani la cărţi decât cu cârca.

Iar un jucător de cărţi nu avea nevoie de o casă. N-avea nevoie decât de un joc.

Intră în duş, dădu drumul la apă fierbinte. Aceasta se prelinse pe pielea bronzată, pe muşchii zvelţi, prin părul negru şi des, care avea nevoie urgent de o tunsoare. Se gândi absent să-şi comande o cafea şi ceva de mâncare, apoi decise c-ar fi mai bine să doarmă câteva ore mai întâi. Un alt avantaj al profesiei sale, se gândi Gage. Venea şi pleca atunci când avea chef, mânca atunci când îi era foame, dormea când era obosit. Se conducea după propriile lui reguli, pe care le încălca ori de câte ori voia.

Nimeni n-avea nicio putere asupra lui.

Nu-i adevărat, recunoscu Gage în timp ce studia cicatricea albă pe care o avea de-a lungul încheieturii. Nu-i tot adevărat. Prietenii unui om, prietenii lui adevăraţi aveau întotdeauna o putere asupra acelui om. Şi nu existau prieteni mai adevăraţi decât Caleb Hawkins şi Fox O'Dell.

Fraţi de cruce.

Fuseseră născuţi în aceeaşi zi, în acelaşi an, ba chiar în acelaşi moment, din câte se părea. Nu putea să-şi amintească vreun moment când ei nu fuseseră... un întreg, presupuse el. Băiatul din clasa de mijloc,

copilul hippie şi fiul unui beţiv agresiv. Probabil că n-ar fi trebuit să aibă nimic în comun, se gândi Gage în timp ce un zâmbet îi curba buzele şi-i încălzea ochii verzi. Dar erau ca o familie, fuseseră ca fraţii cu mult timp înainte de a le face Cal o tăietură de-a lungul încheieturii şi să pecetluiască astfel pactul.

Şi asta schimbase totul. Oare? se întrebă Gage. Oare nu deschisese doar drumul a ceea ce fusese tot timpul acolo, aşteptând?

Îşi amintea cu acurateţe totul, fiecare pas, fiecare detaliu. Începuse ca o aventură – trei băieţi care urmau să împlinească zece ani plecau într-o drumeţie prin pădure. Încărcaţi cu reviste porcoase, bere, ţigări – contribuţia lui –, cu dulciuri şi coca-cola de la Fox şi cu un coşuleţ cu sandviciuri şi limonadă pregătite de mama lui Cal. Şi Frannie Hawkins ar fi împachetat ceva mâncare dacă ar fi ştiut că fiul ei avea de gând să-şi petreacă noaptea în pădurea Hawkins, la Stânca Păgână.

Căldura aceea umedă, îşi aminti Gage, muzica ce se auzea din casetofon şi completa inocenţă pe care o cărau în rucsacurile lor alături de prăjiturelele Little Debbie şi de ciocolatele Nutter Butter, inocenţă pe care aveau să şi-o piardă până a doua zi de dimineaţă.

Gage ieşi din duş, îşi şterse părul ud cu un prosop. Spatele îl durea de la bătaia încasată cu o seară înainte de la tatăl său. Vărgile acelea îi făceau carnea să pulseze în timp ce stăteau în jurul focului de tabără, în luminiş. Îşi amintea foarte bine asta, după cum îşi amintea şi lumina aceea care strălucea şi plutea pe suprafaţa gri a Stâncii Păgâne.

Își amintea cuvintele pe care le scriseseră, cuvintele pe care le rostiseră în timp ce Cal îi făcuse frați de sânge. Își amintea durerea ascuțită, fulgerătoare provocată de alunecarea lamei peste piele, senzația încheieturii lui Cal și a lui Fox, lipite de a lui în timp ce-și amestecau sângele.

Și explozia, căldura și răceala, forța și groaza pe care le simțise când picăturile de sânge amestecat căzuseră pe pământul înspăimântător al luminișului.

Își amintea ce ieșise din pământ, imensitatea aceea neagră și lumina orbitoare care a urmat. Răutatea pură a negrului, strălucirea uimitoare a albului.

Când totul se terminase, urmele loviturilor de pe spatele lui dispăruseră, nu-l mai durea nimic, iar în palmă avea o treime de piatră sângerie. Încă mai avea piatra aceea, și din câte știa, și Cal și Fox le păstrau pe ale lor. Trei părți ale unui întreg. Presupunea că toate erau la fel.

În săptămâna aceea, Hollow-ul fusese cuprins de o nebunie care se întinsese ca o ciumă, infectând pe toată lumea, făcându-i pe oamenii buni și obișnuiți să comită lucruri oribile. Și nebunia se întorcea, din șapte în șapte ani, pentru șapte zile.

La fel se întorcea și el, se gândi Gage. Avea de ales?

Gol, încă ud de la duș, se întinse pe pat. Încă mai avea timp de câteva jocuri, de plaje calde și de palmieri care se clătinau în bătaia vântului. Pădurile verzi și munții albaștri din Hawkins Hollow erau la mii de kilometri depărtare, până în iulie.

Închise ochii şi, aşa cum se antrenase, adormi aproape imediat.

În somn îşi făcură apariţia ţipetele, plânsul şi focul care muşca atât de bucuros din pădure, din haine, din carne. Sângele îi acoperea cald palmele în timp ce el îi căra pe răniţi la adăpost. Pentru cât timp? se întreba el. Unde erau în siguranţă? Şi cine putea şti când şi dacă victima avea să se transforme în atacator?

Nebunia domnea pe străzile din Hollow.

În vis, stătea împreună cu prietenii săi la capătul dinspre sud al străzii principale, vizavi de Qwik Mart cu cele patru pompe de benzină. Antrenorul Moser, care condusese echipa Hawkins Hollow Buck într-un sezon de campionat de fotbal în ultimul an de liceu al lui Gage, hohotea în timp ce se stropea pe el, pământul din jur şi clădirile cu râuri de benzină dintr-una din pompe.

Fugiră spre el toţi trei, chiar în momentul în care Moser îşi ridicase bricheta asemenea unui trofeu şi tropăia în balta de benzină precum un puşti într-o băltoacă de pe marginea drumului. Încă mai fugeau atunci când aprinse bricheta.

Urmă o flamă şi o bubuitură care le arse ochii şi le sparse timpanele. Forţa vipiei şi curentul de aer îl aruncară în spate – ateriză cu o bufnitură şi auzi cum i se frâng oasele. Foc, nori orbitori de foc ţâşnind în sus, spre cer, bucăţi de lemn şi de ciment, cioburi de sticlă şi fragmente contorsionate şi arzânde de metal zburau în toate părţile.

Gage își simți brațul rupt încercând să-l lege, genunchiul zdrobit încercând să se vindece cu o durere care era mai rea decât cea provocată de rană. Scrâșni din dinți și se întoarse, iar ceea ce văzu îi făcu inima să i se oprească în piept.

Cal zăcea în mijlocul străzii, arzând ca o torță.

Nu, nu, nu, nu! Se târî țipând, gâfâind după oxigen în aerul rarefiat. Dădu de Fox, care zăcea cu fața în jos într-o baltă de sânge ce se mărea.

Apoi apăru, o pată neagră în aerul arzător, care se materializă într-un om. Demonul zâmbi:

– Moartea nu se vindecă, nu-i așa, băiete?

Gage se trezi, scăldat în sudoare și tremurând. Se trezi cu gâtul plin de duhoarea benzinei arse.

A venit timpul, se gândi el.

Se ridică, se îmbrăcă. Apoi, începu să-și facă bagajele, să se pregătească de drumul de întoarcere în Hawkins Hollow.

1

Hawkins Hollow, Maryland
Mai 2008

Visul îl trezi în zori, chestie care-l enervă la culme. Din experiență, Gage știa că s-ar fi chinuit degeaba să adoarmă la loc cât timp imaginile acelea cu sânge arzând persistau încă în creierul său. Cu cât se apropia mai mult luna iulie, cu cât se apropia mai mult ziua de Șapte, cu atât deveneau visele mai vii și mai îngrozitoare. Prefera să stea treaz, să facă ceva decât să se lupte cu coșmarurile.

Sau cu viziunile.

În acel iulie de demult ieșise din păduri cu un trup care se vindeca singur și cu darul viziunii. Însă Gage considera că nu se putea baza prea mult pe previziune. Alegeri diferite, acțiuni diferite, rezultate diferite.

Cu șapte ani în urmă, în iulie, oprise pompele de la Qwik Mart și luase precauția suplimentară de a-l încuia pe antrenorul Moser într-o celulă. Nu știa, nu cu siguranță, în orice caz, dacă prin aceste acțiuni salvase viața prietenilor săi sau dacă visul acela fusese doar un vis.

Dar preferase să nu rişte.

Şi acum continua să facă la fel, presupuse Gage în timp ce-şi trăgea o pereche de boxeri pe el, în caz că nu era singur în casă. Se întorsese, aşa cum făcea la fiecare şapte ani. Şi de data asta îşi unise puterile şi cu cele trei femei care transformaseră trioul lor – el, Cal şi Fox – într-o echipă de şase.

Cum Cal era logodit cu Quinn Black – o superbitate blondă care pe deasupra era şi scriitoare de paranormal –, ea îşi petrecea adesea nopţile la Cal. Şi de aici şi grija lui de a nu coborî gol să-şi facă o cafea. Dar casa lui Cal, drăguţă, ascunsă în mijlocul pădurii, i se părea goală lui Gage – fără oameni, fără fantome, fără Lump, câinele mare şi leneş al lui Cal. Cu atât mai bine, Gage prefera singurătatea, cel puţin până-şi bea cafeaua.

Presupuse că deja Cal îşi petrecuse noaptea în casa pe care cele trei femei o închiriaseră în oraş. Cum Fox se îndrăgostise de Layla Darnell, o brunetă sexy, probabil că rămăseseră amândoi în casa aceea sau în apartamentul lui Fox, care era situat deasupra biroului său de avocatură. Oricum, erau aproape unul de celălalt, iar cum Fox putea intra în gândurile cuiva, aveau la dispoziţie modalităţi de comunicare ce nu presupuneau existenţa unui telefon.

Gage puse de cafea, apoi ieşi pe verandă, aşteptând să se facă.

Numai Cal era în stare, se gândi el, să-şi construiască o casă la marginea pădurii în care vieţile lor fuseseră date peste cap. Dar ăsta era Cal – genul de om căruia-i plăcea să ia poziţie, care rămânea pe poziţie. Şi adevărul era că locul era foarte frumos,

dacă erai pasionat de natură. Pădurea verde, în care se vedeau tufişuri de lemn-câinesc şi de laur de munte strălucind în razele oblice ale soarelui alcătuia un peisaj care inspira liniște – cel puțin în aparență. Panta care cobora în terase succesive în fața casei explodase parcă într-o multitudine de culori provenind de la tufişuri şi de la arbuştii ornamentali, iar în vale şerpuia un pârâiaş.

Locul i se potrivea lui Cal, după cum i se potrivea şi iubita. Pe el, se gândea Gage, tipul acela de femeie tăcută, de la țară, l-ar fi făcut să-şi iasă din minți în mai puțin de o lună.

Se întoarse, îşi puse cafeaua în cană şi o bău neagră şi tare. Îşi mai umplu o cană şi o luă cu el. Îşi făcu duş şi se îmbrăcă, apoi începu să simtă neliniştea. Încercă să se potolească cu ajutorul câtorva runde de solitaire, dar casa era prea... liniştită. Îşi luă cheile şi ieşi. Avea să treacă pe la prietenii lui, şi, dacă nu se anunța nimic interesant, poate o tăia spre Atlantic City, pentru puțină acțiune.

Drumul cu maşina fu liniştit, dar oricum Hollow era un oraş liniştit, un mic punct pe hartă, pierdut prin partea vestică a statului Maryland, care se însufleţea în timpul paradei anuale de Ziua Veteranilor, în timpul spectacolului de artificii lansate din parc de ziua națională, pe 4 Iulie, şi de ocazionala punere în scenă a Războiului Civil. Şi, bineînțeles, în timpul nebuniei care-l învăluia o dată la şapte ani.

Deasupra, copacii se arcuiau de-a curmezişul drumului. Alături susura un pârâu. Apoi priveliştea se deschise – dealuri vălurind, presărate de steiuri,

munți în zare, un cer de un albastru delicat, de primăvară. Nu era locul lui, nici priveliștea asta idilică, de țară, nici orașul cuibărit în ea. Avea mari șanse să moară aici, dar nici acest lucru nu făcea locul acela mai mult al său. Și totuși, chiar și așa, avea să-și joace șansa, așa slabă cum era – poate că, împreună cu prietenii săi și cu cele trei femei care-i însoțeau nu numai că aveau să supraviețuiască, ci să și învingă chestia aceea îngrozitoare care chinuia Hollow-ul. Poate că de data asta aveau să-i pună capăt.

Trecu de Qwik Mart, unde reușise să învingă cu ajutorul norocului sau a previziunii, apoi de prima dintre casele curățele, cu magazine, de pe strada principală. Văzu camioneta lui Fox parcată lângă clădirea care adăpostea biroul de avocatură, dar și locuința lui. Cafeneaua și bufetul lui Ma erau deschise, se servea micul dejun. O femeie gravidă, cu abdomenul uriaș, ieși din brutărie trăgând după ea un țânc și având o pungă mare, albă în mână. Copilul vorbea cu o viteză fantastică în timp ce se îndepărta, împreună cu mama lui, pe strada principală.

Layla lui Fox închiriase un fost magazin de suveniruri și deschisese acolo un magazin de haine, un *boutique*. Ideea îl făcu pe Gage să clatine din cap în timp ce întorcea în piață. Speranța apăruse, presupunea el, și dragostea îi dăduse un impuls fantastic.

Aruncă o privire rapidă spre sala de bowling Bowl-a-Rama, o adevărată instituție a orașului și moștenirea lui Cal. Apoi își luă privirea de la ea.

Odată ca niciodată locuise deasupra sălii de bowling împreună cu tatăl lui, trăise cu mirosul permanent şi persistent de bere stătută şi ţigări, cu ameninţarea permanentă a curelei şi a pumnilor tatălui lui.

Bill Turner încă mai locuia acolo, încă lucra la centrul respectiv. Acum toată lumea ştia că de cinci ani nu mai pusese nicio picătură de alcool în gură. Lui Gage nu-i păsa nici cât negru sub unghie, atâta vreme cât bătrânul stătea la distanţă de el. Pentru că gândul acesta îi făcea măruntaiele să ardă, îl aruncă cât colo.

Ajunse la curbă şi parcă în spatele unei Karmann Ghia – maşina unei anume Cybil Kinski, cel de-al şaselea membru al echipei. Ţiganca aceea fierbinte îi împărtăşea puterea previziunii, la fel cum Quinn avea aceeaşi abilitate ca şi Cal, aceea de a vedea trecutul, aşa cum şi Layla putea, asemenea lui Fox, să desluşească ceea ce era scris în prezent. Presupunea că asta-i făcea cumva parteneri, iar presupunerea îl făcea precaut.

Era, cu siguranţă, ceva special, se gândi el în timp ce mergea spre casă. Inteligentă, citită şi apetisantă. Într-o altă perioadă, într-un alt loc, ar fi jucat cu ea câteva mâini, aşa, de distracţie, să vadă cine câştigă. Dar ideea că o forţă din afară, puteri străvechi şi intrigi magice jucau toate un rol atât de mare îl făcuse pe Gage să-şi arunce repede cărţile.

Faptul că atât Cal, cât şi Fox se implicaseră adânc în relaţiile cu femeile lor era altceva. El nu era făcut pentru relaţii pe termen lung. Şi instinctul îi spunea că o relaţie, chiar şi scurtă, cu o femeie ca Cybil ar fi fost prea complicată pentru gustul şi stilul său.

Nu bătu la uşă. Foloseau atât casa închiriată, cât şi pe cea a lui Cal ca pe un fel de baze, aşa că nu vedea de ce-ar fi trebuit să bată la uşă. Se auzea muzică – ceva New Age, cu fluiere şi gonguri. Se îndreptă spre sursa muzicii şi dădu de Cybil. Purta o pereche de pantaloni negri, largi şi un maieu care dezvăluia un trup zvelt şi neted şi o pereche de braţe puternice, musculoase. Cârlionţii negri se revărsau peste bentiţa cu care încercase să-i stăpânească.

Avea unghiile de la picioare date cu o ojă de un roz strălucitor.

În timp ce o privea, ea îşi lăsă capul pe podea şi-şi ridică trupul în aer. Desfăcu picioarele, le ţinu perpendiculare cu podeaua, apoi se răsuci, de parcă trunchiul ei ar fi avut balamale. Cu o mişcare fluidă, coborî un picior până când acesta ajunse cu talpa pe podea – acum forma un fel de pod erotic. Se răsuci, cu mişcări care păreau complet lipsite de efort, strângându-şi un picior în timp ce celălalt rămăsese ridicat în spatele ei. Apoi îşi duse mâinile în spate, îşi prinse glezna şi o aduse la ceafă.

Din punctul lui de vedere, faptul că nu începuse să saliveze abundent era o dovadă vie a imensei lui puteri de stăpânire.

Ea se îndoia, se răsucea, se prelingea, fluidă, se *aranja* în nişte poziţii de-a dreptul imposibile. Puterea lui de stăpânire nu era atât de mare încât să se poată abţine să-şi imagineze că orice femeie atât de flexibilă ar fi fost extraordinară în pat.

Se lăsă pe spate, cu piciorul încă la ceafă, când o sclipire a ochilor acelora negri, adânci, îi dădu de veste că îi simţise prezenţa.

– N-aş vrea să te întrerup.

– N-o s-o faci. Aproape că am terminat. Du-te de-aici!

Deşi îi părea cumva rău că n-avea să ştie cum se termina un astfel de exerciţiu, merse în bucătărie şi-şi turnă o cană de cafea. Se sprijini cu spatele de tejghea şi observă că ziarul era împăturit pe măsuţă, că vasul pentru mâncare pe care-l lăsase Cal acolo pentru Lump era gol, iar vasul de apă de alături era pe jumătate gol. Căţelul, probabil, îşi luase deja micul dejun, dar dacă la fel făcuseră şi ceilalţi, nu lăsaseră nicio urmă, spălaseră vasele şi le puseseră la loc. Cum nu-l interesau deocamdată ştirile, se aşeză şi începu un solitaire. Era la al patrulea joc când ea intră în încăpere.

– Văd că te-ai trezit foarte devreme.

El puse un opt de roşu peste un nouar de negru.

– Cal e încă în pat?

– Se pare că toată lumea s-a trezit deja. Quinn l-a cărat la sală. Îşi puse şi ea o cafea, apoi deschise cutia de pâine. Vrei un covrig?

– Sigur.

Tăie atent unul în două jumătăţi, apoi le puse în prăjitor.

– Ai visat urât? Îşi înclină uşor capul când el o privi. Eu da, m-a trezit cum s-a crăpat de ziuă. La fel şi Cal, şi Quinn. Încă n-am aflat nimic, dar presupun că şi Fox şi Layla – ei au dormit la el – au fost treziţi cam la fel. Leacul lui Quinn constă în lucrul cu greutăţi şi la aparate, al meu e yoga. Al tău... Făcu un semn spre pachetul de cărţi.

– Fiecare are câte ceva.

– L-am lovit pe Marele Ticălos în boaşe acum câteva zile. Trebuie să ne aşteptăm la o ripostă.

– Aproape c-am ars de vii cu ocazia aia, îi reaminti Gage.

– *Aproape* pentru mine merge, e satisfăcător. Am pus la un loc cele trei bucăţi ale pietrei sângerii, prin magie. Am făcut un ritual de sânge. Studie tăietura în curs de vindecare care-i traversa palma. Şi am supravieţuit să spunem povestea. Avem o armă.

– Pe care nu ştim cum s-o folosim.

– Dar el ştie? Scoase farfurii şi brânză topită pentru covrigi. Oare demonul nostru ştie mai multe decât noi? Giles Dent a dat puteri pietrei aceleia acum trei sute de ani, în poiană, şi, teoretic, a folosit-o ca parte din vraja care l-a închis pe demon, sub forma lui Lazarus Twisse, într-un fel de infern unde Dent îl putea ţine timp de secole. Tăie cu îndemânare un măr în timp ce vorbea şi-l aranjă frumos pe farfurie. Twisse nu ştia, şi n-a recunoscut puterea pietrei sângerii atunci şi nici – se pare – câteva sute de ani mai târziu, când ritualul vostru de sânge l-a eliberat şi piatra a fost spartă în trei bucăţi egale. Dacă mergem pe aceeaşi logică, nici acum nu ştie mai multe despre piatră, ceea ce ne conferă nouă un avantaj. N-om şti noi – încă – cum funcţionează, dar ştim ce poate să facă. Se întoarse şi-i întinse farfuria, pe care se odihnea un covrig. Am unit din nou cele trei bucăţi ale pietrei. Marele Ticălos nu e singurul puternic de prin părţile astea.

Fascinat un pic, Gage o urmări pe Cybil cum își tăia jumătatea de covrig în jumătate înainte de a întinde pe cele două sferturi un strat foarte subțire, aproape o peliculă de brânză topită. În timp ce el își ungea din belșug jumătatea lui de covrig, ea se așeză și luă o mușcătură care nu avea cum să conțină mai mult de douăsprezece firimituri.

– Poate c-ar trebui să te mulțumești să te uiți la o poză cu mâncare, nu să te chinui atât să o pregătești. Ea zâmbi doar și mai luă o mușcătură minusculă. L-am văzut pe Twisse ucigându-mi prietenii, continuă el. Am văzut asta de nenumărate ori, în nenumărate feluri.

Ochii lui se întâlniră cu ai ei, negri și înțelegători.

– Asta-i problema cu previziunea noastră, putem să vedem toate problemele potențiale, toate posibilitățile, și încă în culori vii. Îmi era foarte teamă, când ne-am dus în poiană, pentru ritualul acela. Nu-mi era doar teamă de moarte, deși nu vreau să mor. De fapt, chiar îmi displace foarte tare ideea morții mele. Îmi era frică să trăiesc și să-i văd pe cei dragi mie murind și, mai rău, cumva eu să fiu responsabilă pentru chestia asta.

– Dar ai mers înainte.

– Cu toții am mers înainte. Alese o feliuță de măr, mușcă puțintel din ea. Și n-am murit. Nu toate visele noastre, nu toate viziunile noastre sunt... dăltuite în piatră. Tu te întorci, la fiecare Șapte ani te întorci.

– Am făcut un jurământ.

– Da, când aveați zece ani. Nu discut aici despre valabilitatea jurămintelor făcute în copilărie, continuă ea, dar, oricum, te-ai fi întors. Te-ai fi întors pentru ei, pentru Cal și pentru Fox. Eu am venit pentru Quinn, așa că înțeleg puterea prieteniei. Noi nu suntem ca ei, tu și cu mine.

– Nu?

– Nu. Ridică ceașca de cafea și sorbi ușor din ea. Orașul, oamenii din el, nu sunt ai noștri. Pentru Cal și pentru Fox – și acum într-o mare măsură și pentru Quinn și pentru Layla – aici este acasă. Oamenii sunt în stare să facă foarte multe pentru a-și proteja casa. Pentru mine, Hawkins Hollow e doar un loc în care se întâmplă să mă aflu. Quinn e casa mea, și acum și Layla. Și, prin urmare, la fel sunt și Cal și Fox. Și, se pare, și tu. N-am să plec din casa mea decât după ce voi ști că este în siguranță. Altfel, deși toate chestiile astea mi se par foarte fascinante și interesante, n-aș vărsa sânge pentru ele.

Razele soarelui pătrunseră prin fereastra bucătăriei și-i mângâiară părul, făcându-i micii cercei de argint să strălucească, poleiți.

– Cred c-ai putea.

– Zău?

– Da, pentru că toată chestia asta te înfurie la culme. Și faptul că vrei să-i tragi o mamă de bătaie cântărește mult în decizia ta de a sta, de a participa la toată tărășenia asta.

Ea mai luă o mușcătură minusculă din covrig și-i zâmbi.

– M-ai prins. Deci aici suntem, Turner, două persoane cu dor de ducă, blocate aici din cauza dragostei şi a furiei generale. Ei bine, eu vreau să fac duş, decise ea. Te superi dacă rămâi aici măcar până când se întorc Quinn şi Cal? De când Layla a găsit şerpi în baie nu prea mă simt în apele mele când fac duş singură în casă.

– Nicio problemă. Mai mănânci astea?

Cybil împinse sfertul de covrig de care nu se atinsese spre el. Când se ridică şi se duse să-şi spele cana de cafea, el studie vânătaia albăstruie de pe umărul ei. Îi amintea de bătaia pe care o încasaseră în noaptea cu lună plină la Stânca Păgână şi că ea, spre deosebire de Cal, de Fox şi de el însuşi, nu se vindeca la doar câteva secunde după primirea loviturii.

– Ai o vânătaie foarte urâtă pe umăr.

Ea ridică din umeri.

– Ar trebui să-mi vezi fundul.

– Bine.

Ea râse şi-i aruncă o privire.

– Vorbeam retoric. Am avut o dădacă în copilărie care spunea că o bătăiță bună la fund îți întăreşte caracterul. Îmi amintesc de ea de fiecare dată când mă aşez.

– Ai avut dădacă?

– Da. Dar lăsând la o parte bătăița la fund, cred că mi-am construit singură caracterul. Cal şi Quinn ar trebui să se întoarcă peste puțin timp. Poate mai pui tu de o cafea.

În timp ce ea se îndepărta, el aruncă fundului în chestiune o privire apreciativă. De cea mai bună calitate, decise el. Era interesantă, şi, după mintea lui, un amestec complicat într-un ambalaj foarte atrăgător. Dar el, deşi avea o slăbiciune pentru ambalajele atrăgătoare, prefera conţinuturile mult mai simple atunci când venea vorba de jocuri şi de distracţie. Însă când se punea problema de viaţă şi de moarte, se gândi el, Cybil Kinski era exact ceea ce ţi-ar fi recomandat doctorul.

Adusese cu ea o armă în excursia pe care o făcuseră la Stânca Păgână. Un mic pistol de calibrul 22, cu patul perlat, un pistol pe care-l folosise cu calmul şi îndemânarea unui mercenar veteran. Ea fusese cea care căutase informaţiile necesare despre ritualurile de sânge şi tot ea făcuse şi studiul genealogic care dovedise că ea, Quinn şi Layla erau urmaşele demonului cunoscut sub numele de Lazarus Twisse şi ale lui Hester Deale, fata pe care acesta o violase cu mai bine de trei secole în urmă.

Şi femeia ştia să gătească. Comenta cam mult în privinţa asta, se gândi Gage amuzat în timp ce se ridica pentru a-şi mai turna o ceaşcă de cafea, dar se descurca de minune în bucătărie. Respecta la ea faptul că spunea întotdeauna ce gândea şi că-şi păstra calmul în momentele de criză. Nu era o femeie slabă de înger, care să aibă nevoie să fie salvată.

Mirosea a secrete şi avea gust de miere caldă.

O sărutase în noaptea aceea, în poiană. Bineînţeles, crezuse că aveau să moară cu toţii în acea explozie supranaturală, şi fusese deci un gest disperat,

de tipul ce-ar-mai-putea-să-mai-conteze-acum. Dar își amintea exact ce gust avea.

Probabil că nu era cel mai înțelept lucru să se gândească la asta acum – sau să se gândească la faptul că în clipa asta ea era sus, udă și goală. Dar orice om trebuie să mai ia și el o pauză de distracție, nu să se lupte tot timpul cu un rău străvechi. Și, ciudat, acum nu mai avea chef să meargă în Atlantic City.

Auzi ușa din față deschizându-se și râsul indecent al lui Quinn. Din punctul de vedere al lui Gage, Cal dăduse lovitura cu Quinn, măcar pentru râsul ei. Dar dacă la râs mai adăugai și trupul plin de forme apetisante, ochii mari, albaștri, ca de copil, mintea brici, simțul umorului și curajul, devenea clar că prietenul lui luase marele premiu.

Gage își umplu ceașca de cafea și, auzind pașii lui Cal apropiindu-se, mai scoase o cană.

Cal luă cana pe care i-o întindea Gage și spuse: „Salut", apoi deschise frigiderul să-și ia lapte.

Pentru cineva care se trezise cu noaptea-n cap, se gândi Gage, Cal arăta foarte proaspăt. Probabil că exercițiile fizice eliberau endorfine, dar dacă ar fi fost să pună un pariu – și lui Gage îi plăceau pariurile –, și-ar fi pus toți banii pe femeia de lângă prietenul său; ea era cea responsabilă pentru energia debordantă și vitalitatea acestuia.

Ochii gri ai lui Cal erau limpezi, fața și trupul relaxate. Părul de un blond-închis era umed și mirosea a săpun, semn că făcuse un duș la sală. Își prepară cafeaua, apoi scoase o cutie de cereale dintr-un dulăpior.

– Vrei?

– Nu.

Mormăind, Cal își turnă cereale într-un bol, apoi adăugă lapte.

– Vis în echipă?

– Așa se pare.

– Am vorbit cu Fox. Cal începu să-și mănânce cerealele, rezemându-se cu spatele de tejghea. El și Layla au visat și ei. Al tău cum a fost?

– Tot orașul sângera, începu Gage. Clădirile, străzile, toți cei care avuseseră ghinionul să fie prinși pe-afară. Sângele bolborosea pe lângă trotuare, se scurgea pe clădiri. Și în timp ce curgea, ardea.

– Da, ăsta e. E prima oară când toți șase avem același coșmar, cel puțin din câte știu eu. Asta trebuie să însemne ceva.

– Piatra sângerie este din nou întreagă. Noi șase am pus bucățile la un loc. Cybil se bazează foarte mult pe piatră, ca un întreg, ca sursă de putere.

– Și tu?

– Presupun c-ar trebui să fiu de acord cu ea, cel puțin deocamdată. Ce știu cu siguranță este că avem la dispoziție mai puțin de două luni să deslușim chestia asta. Cel mult.

Cal dădu din cap.

– Vine repede, vine mai puternic. Dar l-am rănit, Gage, l-am rănit rău, de două ori.

– Bine-ar fi ca a treia oară să fie și ultima.

Nu mai rămase prin zonă. Dacă lucrurile aveau să se petreacă așa cum se întâmpla de obicei, fetele

aveau să-şi petreacă o bună bucată din zi căutând răspunsuri în cărţi sau pe internet. Aveau să-şi verifice din nou graficele, hărţile şi diagramele, încercând să găsească o perspectivă nouă. Şi ar fi răsucit această perspectivă pe toate feţele, până la epuizare. Cal s-ar fi dus la sala de bowling, iar Fox şi-ar fi deschis biroul pentru clienţi. Şi el, se gândi Gage, era un parior rămas fără jocuri la care să participe.

Deci avea zi liberă.

S-ar fi putut întoarce la casa lui Cal, ar fi putut da câteva telefoane, ar fi putut scrie câteva e-mailuri. Avea şi el domeniul lui de cercetare. Studia de ani buni demonologia şi folclorul adiacent, din toate colţurile lumii. Când puseseră faţă în faţă informaţiile lui cu cele strânse de Cybil, Quinn şi Layla, constataseră că se potriveau destul de bine.

Zeii şi demonii se războiau încă dinaintea apariţiei omului. Îşi împuţinaseră rândurile, astfel că atunci când omul apăruse în scenă, târându-se, reuşise rapid să-i întreacă numeric. Vremea omului. Aşa-i spusese Giles Dent, aşa se consemnase în jurnalele ţinute de iubita lui, Ann Hawkins. Şi în vremea omului nu mai rămăsese decât un demon şi un gardian – nu că el ar fi înghiţit o astfel de gogoaşă, se gândi Gage. Dar doar unul îi suscita interesul personal. Rănit de moarte, gardianul îi încredinţase puterile şi misiunea lui unui om tânăr, şi astfel linia aceasta continuase de-a lungul veacurilor până când apăruse Giles Dent.

Gage se gândea la toate astea în timp ce conducea maşina. Îl acceptase pe Dent, acceptase faptul că el

şi prietenii lui erau descendenţii lui Dent, pe ramura lui Ann Hawkins. Credea, ca şi ceilalţi, că Dent găsise o cale, umblase un pic la regulile jocului pentru a include şi un mic sacrificiu uman, pentru a închide demonul şi pe el. Până când, câteva sute de ani mai târziu, trei băieţi îi dăduseră iarăşi drumul.

Putea chiar să accepte şi că actul acela fusese destinul lor. Nu trebuia neapărat să-i şi placă asta, dar o putea înghiţi. Era soarta lor să-l înfrunte, să se lupte cu el, să-l distrugă sau să moară încercând să facă asta. Pentru că stafia lui Ann Hawkins li se arătase de câteva ori până acum şi făcuse câteva remarci critice din care înţeleseseră că acest Şapte era crucial.

Totul sau nimic. Viaţa sau moartea.

Şi cum în cea mai mare parte din viziunile lui moartea era omniprezentă, în tot soiul de forme, care de care mai neplăcută, Gage n-ar fi pariat pe o victorie clară a grupului din care făcea parte.

Bănuia că ajunsese cu maşina până la cimitir pentru că se gândea la moarte. Coborî din maşină şi-şi înfundă mâinile în buzunare. Era o prostie din partea lui să vină aici, se gândi el. N-avea niciun rost. Dar începu să meargă pe iarbă, printre pietre de mormânt şi monumente funerare.

Ar fi trebuit să aduc nişte flori, se gândi el, apoi clătină imediat din cap. Nici florile n-ar fi avut niciun rost. Ce bine le pot face florile celor morţi?

Mama lui şi copilul pe care aceasta încercase să-l aducă pe lume erau amândoi morţi de mult.

Soarele de mai înverzise iarba şi copacii, iar vântul unduia tot verdele acela. Terenul era vălurit, cu pante şi văi blânde, în care se vedeau pietre gri, sumbre sau monumente albe, aruncându-şi umbra pe pământ. Mama şi sora lui, care murise în ea, aveau o piatră albă la cap. Deşi trecuseră ani, mulţi ani de când parcursese drumul ăsta ultima oară, ştia unde să le găsească.

Piatra era foarte simplă, mică, rotunjită, incrustată doar cu numele lor şi datele de naştere şi deces.

CATHERINE MARY TURNER
1954 – 1982

ROSE ELIZABETH TURNER
1982

Abia îmi mai aduc aminte de ea, se gândi el. Trecerea timpului a şters pur şi simplu imaginile, sunetele, *senzaţia* de ea, transformându-le într-o ceaţă pală. Nu-şi mai amintea decât o imagine ştearsă, ea ţinându-i mâna pe abdomenul ei umflat, ca să simtă cum bebeluşul loveşte. Avea o fotografie cu ea, aşa că ştia că moştenise trăsăturile ei, tenul, culoarea ochilor, forma gurii. Nu văzuse niciodată bebeluşul şi nimeni nu-i spusese cum arătase. Dar îşi amintea că fusese fericit, îşi amintea cum se juca cu maşinuţele în pata alcătuită de razele de soare ce pătrundeau printr-o fereastră, şi da, îşi amintea şi cum

fugea spre uşă când tatăl său ajungea acasă de la lucru şi cum ţipa de plăcere când mâinile acelea îl ridicau în aer.

Existase o perioadă, o perioadă scurtă, în care mâinile tatălui său îl ridicaseră în aer în loc să-l trântească la pământ. Perioada petelor de soare, presupuse el. Apoi ea murise, şi odată cu ea şi bebeluşul, şi totul devenise întunecat şi rece.

Oare ea ţipase vreodată la el, îl pedepsise vreodată, fusese vreodată nerăbdătoare? Da, cu siguranţă că fusese. Dar el nu-şi amintea de niciun astfel de moment sau poate că nu voia să-şi aducă aminte. Poate că o idealizase, dar ce rău era în asta? Când un băiat are parte de prezenţa mamei lui pentru o perioadă atât de scurtă de timp, are tot dreptul să şi-o întruchipeze ca pe o fiinţă perfectă.

– N-am adus flori, murmură el. Ar fi trebuit.

– Dar ai venit.

Se întoarse şi se uită în ochii de aceeaşi culoare şi de aceeaşi formă cu ai lui. Cu inima strânsă, o văzu pe mama lui zâmbindu-i.

2

Atât de tânără, acesta fusese primul lui gând. Mai tânără, realiză el, în timp ce se studiau pe deasupra mormântului ei. Avea o frumusețe calmă și liniștită, genul de simplicitate care, se gândea el, i-ar fi permis să-și păstreze frumusețea și la bătrânețe. Dar ea nu apucase nici măcar să împlinească treizeci de ani.

Și chiar și acum, matur fiind, simțea ceva dureros înăuntrul lui, simțea că-l doare pierderea ei.

– De ce-ai venit? o întrebă el, iar pe fața ei înflori din nou un zâmbet.

– Nu voiai să vin?

– N-ai mai venit niciodată până acum.

– Poate că până acum nu te-ai uitat tu bine. Își dădu pe spate părul negru și respiră adânc. E o zi atât de frumoasă, o zi de mai plină de soare. Și iată-te aici, părând atât de pierdut, atât de furios. Atât de trist. Nu crezi că e un loc mai bun, Gage? Că moartea e începutul a tot ce urmează?

– Pentru mine a fost sfârșitul a ceea ce fusese. Asta, se gândi el, era adevărul adevărat, esențialul. Când ai murit, a murit și binele.

– Bietul băiat. Mă urăști pentru că te-am părăsit?

– Nu m-ai părăsit. Ai murit.

– Tot aia e. În ochii ei era o urmă de durere sau poate era vorba de milă. N-am fost lângă tine, și nu doar că te-am lăsat singur. Te-am lăsat cu el. L-am lăsat să planteze moartea în mine. Așa că tu ai rămas

singur, lipsit de ajutor, cu un bărbat care te-a bătut şi te-a înjurat.

– De ce te-ai căsătorit cu el?

– Femeile sunt slabe, sigur ai aflat şi tu asta până acum. Dacă n-aş fi fost slabă, l-aş fi părăsit, te-aş fi luat şi-am fi plecat din locul ăsta. Se întoarse, doar un pic, şi privi în spate, spre Hollow. Acum în ochii ei mai apăruse ceva – reuşi să prindă o sclipire –, ceva mai strălucitor decât mila. Ar fi trebuit să mă protejez, să te protejez şi pe tine. Am fi avut o altă viaţă împreună, departe de aici. Dar te pot proteja acum.

Urmări felul în care se mişca, felul în care îi cădea părul pe umeri, felul în care iarba se vălurea la picioarele ei.

– Cum pot cei morţi să-i protejeze pe cei vii?

– Vedem mai multe. Ştim mai multe. Se întoarse cu spatele la el şi-şi întinse mâinile. M-ai întrebat de ce sunt aici. Sunt aici pentru asta. Pentru a te proteja, aşa cum n-am reuşit să fac în timpul vieţii. Pentru a te salva. Pentru a-ţi spune să pleci de aici. Pleacă din locul ăsta. Aici nu vei găsi decât moarte şi durere, suferinţă şi disperare. Du-te şi trăieşte. Rămâi, şi vei muri, vei putrezi în pământ, ca şi mine.

– Vezi tu, până acum ţi-a ieşit destul de bine. Furia dinăuntrul lui era rece, puternică, dar vocea îi era calmă, obişnuită, ca o ridicare din umeri. M-ai fi putut păcăli dacă ai fi insistat pe imaginea cu „mămica şi cu mine". Dar te-ai grăbit.

– Nu-ţi vreau decât binele.

– Vrei să mă vezi mort. Şi dacă nu mort, măcar plecat de aici. Nu plec nicăieri, şi tu nu eşti mama mea. Aşa că dă-ţi rochia jos, jigodie.

– Mămica va trebui să te bată la funduleţ pentru asta. Cu o fluturare a mâinii, demonul făcu aerul să explodeze. Forţa exploziei îl dărâmă pe Gage. Când se ridica în picioare, îl văzu schimbându-se.

Ochii îi deveniră roşii, din ei începură să curgă lacrimi, de asemenea roşii. Izbucni în hohote de râs.

– Băieţel rău! O să te pedepsesc cel mai rău, mai rău decât pe ceilalţi băieţei răi. O să te jupoi de piele, o să-ţi beau sângele, o să-ţi ronţăi oasele.

– Da, da, da. Gage îşi băgă degetele mai adânc în buzunarele din faţă, afişând indiferenţa.

Figura mamei lui se topi, transformându-se în ceva hidos, inuman. Trupul tresăltă, spatele se arcui, mâinile şi picioarele se curbară, transformându-se în gheare, apoi se ascuţiră în copite. Apoi totul se răsuci într-un vârtej negru, fără formă, care împuţi aerul cu duhoarea morţii.

Vântul aruncă duhoarea în faţa lui Gage, dar el îşi înfipse picioarele în pământ şi rămase nemişcat. Nu avea nicio armă la el şi, după un calcul scurt, hotărî să-şi joace şansa. Îşi strânse mâinile într-un pumn şi lovi în negreala aceea fetidă.

Arsura fu extraordinară. Îşi desfăcu mâinile şi lovi din nou. Durerea îi tăie respiraţia, aşa că trase adânc aer în piept şi lovi şi pentru a treia oară. Chestia aceea ţipă. Furie, se gândi Gage. Recunoscu furia pură chiar în timp ce zbura peste mormântul mamei lui şi se lovea puternic de pământ.

Acum stătea deasupra lui, stătea pe piatra de mormânt, în forma unui băiețel, o formă pe care o prefera adesea.

– O să implori moartea, îi spuse chestia aceea. Multă vreme după ce-i voi fi făcut bucăți pe ceilalți, tu o să implori, o să cerşeşti moartea. O să mă ospătez din tine ani în şir.

Gage scuipă sânge din gură şi zâmbi, deşi se simțea cuprins de greață.

– Pui pariu?

Chestia aceea care arăta ca un băiețel îşi băgă mâinile în propriul piept şi trase, desfăcându-l. Dispăru, într-un hohot de râs nebunesc.

– Nebun blestemat. Ticălosul e nebun de legat. Rămase aşezat un moment, trăgându-şi răsuflarea şi cercetându-şi mâinile. Erau carne vie, pline de băşici din care curgea lichid, cu găuri negre din loc în loc, găuri care presupunea că se datorau colților. O simțea cum se vindecă, iar durerea era sublimă. Se ridică în picioare, protejându-şi pe cât se putea mâna, şi se clătină, simțind că pământul îi fuge de sub picioare.

Trebui să se aşeze din nou, cu spatele sprijinit de piatra de mormânt a mamei lui. Până când avea să-i treacă răul, până când pământul n-avea să se mai legene. În lumina minunată a soarelui de mai, înconjurat doar de morți, îşi croi drum prin durerea chinuitoare, concentrându-se asupra vindecării. Pe măsură ce senzația de arsură se potolea, simțea cum îşi revine şi el.

Se ridică, aruncă o ultimă privire mormântului, apoi se întoarse şi plecă.

*

Se opri la florărie și cumpără un buchet vesel de flori de primăvară, făcând-o pe Amy, fata care lucra acolo, să înceapă să speculeze despre norocoasa căreia îi era destinat. Era prea greu să-i explice – și oricum nu era treaba lui Amy – că mintea lui rămăsese blocată pe flori și pe mame.

Asta era una dintre problemele – milioanele de probleme, după mintea lui – cu orașele mici. Toată lumea voia să știe totul despre toată lumea, sau măcar pretindea asta. Când nu puteau afla destule, puteau foarte bine să inventeze lucruri și să jure că-s adevărate.

Erau destui în Hollow care șopteau și murmurau multe despre el. Bietul băiat, băiat rău, personaj-problemă, soi rău, vagabond. Poate că lucrurile astea îl deranjau din când în când, poate că-l răniseră mai rău pe vremea când era mai tânăr. Dar acum avea ceva vindecător, ca un balsam. Îi avea pe Cal și pe Fox. Avea o familie.

Mama lui se dusese, se dusese cu mult timp în urmă. Astăzi simțise cu siguranță lucrul ăsta, se gândi el în timp ce conducea pe drumul ce ieșea din oraș. Așa că avea să facă un gest căruia-i trecuse de mult sorocul.

Bineînțeles, ar fi putut să nu fie acasă. Frannie Hawkins n-avea serviciu, mai exact n-avea un serviciu în afara casei. Serviciul era chiar casa ei și numeroasele comitete pe care le conducea. Dacă apărea un comitet, o societate sau o altfel de

organizație în Hollow, puteai să pariezi că și mama lui Cal era implicată acolo.

Opri în spatele unei mașini cochete și curate, a ei, pe aleea din fața casei îngrijite unde familia Hawkins locuia dintotdeauna. Și femeia îngrijită care conducea casa și care acum era îngenuncheată pe un pătrățel de spumă poliuretanică de un roz strident, plantând ceva, poate petunii, pe marginea grădinii – deja impresionante – din fața casei.

Avea părul de un blond strălucitor, strâns sub o pălărie de pai cu boruri largi. Mâinile îi erau acoperite de o pereche de mănuși groase, maro. Își închipui că ea considera pantalonii bleumarin și tricoul roz pe care le purta ca fiind haine de lucru. Își întoarse capul când auzi mașina, apoi fața ei drăguță se lumină cu un zâmbet atunci când îl văzu pe Gage.

Pentru el ăsta era – și întotdeauna fusese – un mic motiv de mirare, de uluială. Faptul că zâmbea, și zâmbea sincer, atunci când îl vedea. Își scoase mănușile în timp ce se ridica.

– Ce surpriză plăcută! Și uite-te la florile acelea! Sunt aproape la fel de frumoase ca și tine.

– Încerc să vând castraveți grădinarului.

Îl mângâie pe obraz, apoi luă buchetul oferit.

– Niciodată n-aș putea să am prea multe flori. Hai să intrăm, să le pun în apă.

– Te-am întrerupt.

– Grădinăritul e o activitate continuă. Mereu se găsește ceva de făcut, așa că dacă mi-aș pune mintea, n-ar trebui să mă opresc niciodată.

Îl conduse în spate, intrară prin bucătărie și ajunseră în spălătorie, unde – pentru că era vorba de Frannie Hawkins – era instalată o chiuvetă specială pentru flori.

– Le pun imediat într-o vază, apoi pregătesc ceva rece de băut.

– Nu vreau să te reţin.

– Gage. Îi ignoră protestul cu un gest al mâinii, apoi luă o vază şi o umplu cu apă. Du-te, aşază-te la masa din curtea din spate. E prea frumos afară ca să stăm în casă. O să aduc nişte ceai rece.

Făcu aşa cum i se spusese, în mare măsură pentru că trebuia să-şi dea seama mai exact ce venise să-i spună şi cum anume avea să-i spună. Se ocupase şi de grădina din spate, şi de plantele pe care le avea în ghivece. Toate culorile, formele şi texturile acelea păreau a se îmbina perfect şi absolut natural. Ştia, pentru că o văzuse, că ea îşi făcea planurile pentru fiecare strat şi fiecare ghiveci în fiecare an.

Spre deosebire de mama lui Fox, Frannie Hawkins nu permitea niciodată ca o altă persoană să se ocupe de grădina ei. N-avea încredere în nimeni care să o ajute la plivit, la smulsul buruienilor dintre petunii sau la alte chestii de genul ăsta. Dar de-a lungul anilor cărase şi el o grămadă de îngrăşământ şi de bolovani. Presupunea că, într-un fel, asta făcea ca grădinile ei, ce meritau să apară pe coperta oricărei reviste de profil, să fie şi ale lui, într-o măsură infimă.

O văzu ieşind. Aducea cu ea o stacană pântecoasă şi verde de ceai, cu frunze de mentă, două pahare înalte şi un platou cu prăjiturele. Se aşezară

la o masă plasată la umbră, uitându-se peste iarba îngrijită şi peste marea de flori.

– Întotdeauna mi-am amintit de grădina asta din spate, îi spuse el. Ferma lui Fox era ca Lumea Aventurilor şi aici era...

Ea râse.

– Ce? Obsesia mamei lui Cal?

– Nu. Ceva între lumea basmelor şi un sanctuar.

Râsul i se topi într-un zâmbet plin de căldură.

– Ce frumos din partea ta să spui asta.

Gage îşi dădu seama că ştia ce voia să spună.

– Întotdeauna m-ai primit. Mă gândeam astăzi la asta. Tu şi mama lui Fox... m-aţi primit mereu. Niciodată nu m-aţi refuzat, nu m-aţi alungat.

– Pentru Dumnezeu, de ce să fi făcut una ca asta?

O privi atunci în ochii ei albaştri, frumoşi.

– Tatăl meu era un beţiv şi eu eram un puşti-problemă.

– Gage.

– Dacă Fox sau Cal făceau ceva rău, probabil că eu eram la origine.

– Cred că şi ei au iniţiat o grămadă de belele, şi te-au tras după ei în ele.

– Tu şi Jim aţi avut grijă ca eu să am un acoperiş deasupra capului – şi mi-aţi dat foarte clar de înţeles că aş putea sta aici ori de câte ori aş avea nevoie. L-aţi păstrat pe tata la centru, chiar şi atunci când ar fi trebuit să-l daţi afară, şi aţi făcut asta pentru mine. Dar nu m-aţi făcut niciodată să simt că aţi fi făcut-o din milă. Voi şi părinţii lui Fox aţi avut grijă ca eu să am ce îmbrăca, ce încălţa, să am de lucru, ca să am

bani de buzunar. Şi niciodată nu m-aţi făcut să simt că aţi avut grijă de mine doar pentru că vă era milă de bietul puşti al familiei Turner.

– Nu m-am gândit niciodată la tine ca la „bietul puşti al familiei Turner", şi sunt sigură că nici Jo Barry. Ai fost – şi eşti – fiul prietenei mele. Mama ta mi-a fost prietenă, Gage.

– Ştiu. Şi totuşi, l-ai fi putut influenţa pe Cal să nu-şi mai petreacă timpul cu mine. O grămadă de alţi oameni aşa ar fi făcut. Eu sunt cel care-a avut ideea să mergem în pădure în noaptea aceea.

Privirea pe care i-o aruncă era a unei adevărate mame.

– Şi niciunul dintre ei n-a avut nimic de-a face cu toată tărăşenia aceea?

– Ba da, dar a fost ideea mea, şi probabil că tu ţi-ai dat seama de asta încă de acum douăzeci de ani. Şi totuşi ai continuat să-mi laşi uşa deschisă.

– Nimic din ceea ce s-a întâmplat nu e vina ta. Nu ştiu mare lucru despre ceea ce faceţi acum voi şase, ce-aţi descoperit, ce puneţi la cale. Cal îmi ascunde o grămadă de lucruri. Presupun că-l las eu să-mi ascundă. Dar ştiu destule pentru a fi sigură că nimic din ceea ce s-a petrecut cu voi trei în noaptea aceea la Stânca Păgână nu a fost vina voastră. Şi ştiu că fără voi trei, fără tot ce-aţi făcut, fără tot ce-aţi riscat, eu n-aş mai fi stat acum aici, în grădina mea, în această frumoasă zi de mai. Fără voi n-ar mai exista Hawkins Hollow, Gage. Fără tine, fără Cal şi fără Fox, oraşul ăsta ar fi fost mort. Îşi puse o mână peste a lui şi-l strânse uşor. Sunt atât de mândră de voi.

Cu ea, poate mai ales cu ea, n-avea cum să fie altfel decât foarte sincer.

– N-am venit aici pentru oraş.

– Ştiu. Şi din cine ştie ce motiv ciudat chestia asta mă face şi mai mândră pentru că te afli aici. Eşti un om bun, Gage. Să ştii că eşti, spuse ea cu o oarecare înflăcărare în voce când îi văzu expresia de negare care-i apăruse pe faţă. Nu m-ai făcut niciodată să cred altceva despre tine. Ai fost cel mai bun prieten pe care l-ar fi putut avea fiul meu. Uşa mea nu-ţi este doar deschisă. Aici e casa ta, oricând ai nevoie.

El avu nevoie de câteva secunde pentru a se linişti.

– Te iubesc. O privi în ochi. Presupun că asta am venit să-ţi spun. Nu mi-o mai amintesc foarte bine pe mama, dar îmi amintesc de tine şi de Jo Barry. Presupun că asta face diferenţa.

– Oh. Cu asta m-ai dat gata. Plânse puţin, se ridică şi-l îmbrăţişă.

Gage merse apoi la pepiniera din afara oraşului, pentru a-şi onora şi cealaltă obligaţie. Se gândi că Joanne Barry ar aprecia mai mult o plantă decât un buchet de flori şi găsi un ghiveci cu o orhidee ce tocmai înflorea, exact ceea ce căuta. Merse cu maşina până la fermă şi, când văzu că nu era nimeni acasă, lăsă orhideea pe veranda mare din faţă, cu un bileţel fixat sub ghiveci.

Gesturile acestea şi discuţia cu Frannie îi mai atenuaseră din şocul incidentului petrecut în cimitir. Se gândi să meargă acasă şi să se apuce de nişte cercetări pe cont propriu, dar îşi aminti că era parte

dintr-o echipă – la bine şi la rău. Încercă mai întâi la Fox, dar când ajunse acolo văzu că maşina acestuia nu mai era parcată în faţă. E la tribunal, presupuse Gage, sau la vreo întâlnire cu un client. Cum Cal era la sala de bowling, acolo unde lucra şi tatăl său, locul respectiv nu reprezenta o opţiune viabilă.

Gage întoarse maşina şi o luă spre casa închiriată. Din câte se părea, avea să-şi petreacă ziua în compania doamnelor.

Quinn şi Cybil aveau maşinile parcate în faţă. Intră în casă, aşa cum făcuse şi de dimineaţă, fără să bată la uşă. Voia cafea, aşa că o luă spre bucătărie. Cybil îşi făcu apariţia în capul scărilor.

– De două ori în aceeaşi zi, spuse ea. Nu-mi spune c-ai devenit sociabil.

– Vreau cafea. Tu şi Quinn lucraţi în biroul de sus?

– Da, suntem două albinuţe harnice, care facem cercetări în demonologie.

– Urc şi eu imediat.

Observă arcuirea sexy a sprâncenei ei înainte să îşi continue drumul spre bucătărie. Înarmat cu o cană de cafea, se întoarse şi o luă pe scări. Quinn stătea la calculator, tastând rapid. Continuă să tasteze chiar şi când îşi ridică privirea şi îi dezvălui unul dintre zâmbetele ei largi şi strălucitoare.

– Salut. Ia loc.

– Mulţumesc. În loc să se aşeze, se duse spre harta oraşului atârnată pe unul dintre pereţi şi cercetă piunezele colorate înfipte în ea, piuneze care marcau locurile în care se întâmplaseră incidente ce implicau activităţi paranormale.

Cimitirul nu era unul dintre locurile cele mai vizitate, observă el, dar şi acolo avuseseră loc câteva evenimente. Trecu apoi la graficele şi diagramele pe care le concepuse Layla. Observă că nici în graficele acelea cimitirul nu apărea ca fiind un loc *bântuit*, să spunem. Poate că era o chestie prea comună pentru gusturile Marelui Ticălos.

În spatele lui, Cybil studia ecranul laptopului său.

– Am găsit o sursă care afirmă că piatra sângerie a făcut parte, la origini, din marea Alfa – sau Piatra Vieţii. Interesant.

– Ne spune sursa aia şi cum am putea să-l ucidem pe ticălos?

Cybil îşi ridică ochii pentru o clipă, apoi vorbi spre spatele lui Gage:

– Nu. În schimb ne povesteşte despre războaiele dintre întuneric şi lumină – dintre Alfa şi Omega, dintre zei şi demoni – în funcţie de versiunea mitologică. Şi în cursul acestor războaie, marea piatră a explodat într-o grămadă de fragmente, impregnându-se cu sângele şi puterea zeilor. Şi aceste fragmente au fost date Gardienilor.

– Hei! Quinn se opri din tastat şi se întoarse spre Cybil. Chestia asta pare că are legătură cu cazul nostru. Dacă lucrurile stau aşa, înseamnă că Dent a primit piatra aceea în calitate de Gardian. Şi el, la rândul lui, a dat-o mai departe băieţilor noştri împărţită în trei fragmente egale.

– Am mai găsit şi alte surse unde se menţionează că piatra sângerie era folosită în ritualuri magice şi

se aminteşte de abilitatea acesteia de a stimula puterile psihice şi vindecarea.

– Încă o chestie care se potriveşte, spuse Quinn.

– Este de asemenea vestită pentru puterea ei de a regla ciclul menstrual la femei.

Gage se întoarse la auzul acestei remarci.

– Hei, ţi-ar strica puţină discreţie?

– Nu cred să am nevoie, spuse Cybil nepăsătoare. Dar dacă e să analizăm toate astea prin prisma cazului nostru, piatra sângerie este, mai presus de toate, o piatră tămăduitoare.

– Ştim deja chestia asta. Cal, Fox şi cu mine ne-am făcut temele în ceea ce priveşte piatra, şi asta cu ani de zile în urmă.

– Totul pare a se rezuma la sânge, continuă Cybil. Ştim şi asta foarte bine. Ofrande de sânge, legături de sânge, piatră sângerie. Şi, de asemenea, are legătură cu focul. Focul a jucat până acum un rol important în multe dintre incidentele care au avut loc şi a fost un factor major în noaptea aceea în care s-au luptat Dent şi Twisse, apoi în noaptea în care tu, Cal şi Fox v-aţi făcut tabăra pentru prima dată la Stânca Păgână. Şi, cu siguranţă, în noaptea în care noi şase am reunit fragmentele pietrei, transformând-o din nou într-un întreg. Deci, ia gândiţi-vă la asta – ce obţii atunci când loveşti o piatră de alta? Scântei, şi din scântei ia naştere focul. Descoperirea, crearea focului a fost – discutabil, firește – primul act magic al omului. Piatra sângerie – foc şi sânge. Focul nu doar arde, ci şi purifică. Poate că focul îl va ucide.

– Şi ce, vrei să ne apucăm să lovim pietrele una de cealaltă şi să sperăm că o scânteie magică o să sară pe Twisse?

– Văd că eşti foarte bine dispus.

– Dacă focul l-ar putea ucide, ar fi fost mort deja. L-am văzut călărind pale de foc de parc-ar fi făcut surf pe coama unui val.

– Era vorba de focul *lui,* nu al nostru, sublinie Cybil. Focul izvorât din piatra Alfa, din fragmentul acela de piatră Alfa care v-a fost lăsat de zei, prin intermediul lui Dent. Când am unit fragmentele în noaptea aceea, am avut parte de o pălălaie al dracului de mare.

– Şi cum propui tu să aprindem focul magic cu doar o singură piatră?

– Încă mai lucrez la asta. Dar tu? contraatacă Cybil. Ai vreo idee mai bună?

Nu de asta era el aici, îşi reaminti Gage. Nu venise aici să comenteze pe marginea pietrelor magice şi să invoce focul magic al zeilor. Nu ştia foarte sigur nici măcar de ce simţea nevoia să o contrazică. Îşi dovedise preocuparea şi devotamentul, îşi reaminti el, încă din noaptea când uniseră cele trei părţi ale pietrei într-un întreg.

– Astăzi am primit o vizită de la demonul nostru rezident.

– De ce n-ai spus aşa? Brusc preocupată, Quinn întinse mâna după reportofon. Unde, când, cum?

– În cimitir, puţin după ce am plecat de aici, de dimineaţă.

– Pe la ce oră era asta? Quinn se uită la Cybil. Da, cam pe la zece. Deci, între zece şi zece şi jumătate? îl întrebă ea pe Gage.

– Cam aşa ceva. Nu m-am uitat la ceas.

– Ce formă a luat?

– Forma mamei mele.

Tonul repezit al lui Quinn se înmuie imediat.

– Oh, Gage, îmi pare rău.

– A mai făcut asta până acum? întrebă Cybil. Adică a mai apărut sub forma unei persoane cunoscute?

– Nu, e un truc nou. Tocmai de aceea m-a păcălit pentru câteva momente. Oricum, arăta ca ea, aşa cum mi-o amintesc eu. Sau, mă rog, eu nu mi-o amintesc foarte bine. Arăta ca în fotografiile cu ea pe care le-am văzut. Ca în fotografia pe care tatăl lui o ţinea lângă pat, se gândi el, apoi continuă: Era... mă rog, chestia aceea... era tânără. Mai tânără decât mine şi purta o rochie subţire, de vară.

Se aşeză şi, sorbind din cafea, le povesti întregul eveniment şi conversaţia pe care o purtase, aproape cuvânt cu cuvânt.

– L-ai lovit? întrebă Quinn.

– În momentul acela mi s-a părut o idee destul de bună.

Fără să spună nimic, Cybil se ridică, traversă camera spre el, întinse mâna şi o luă pe a lui. O examină – pe faţă, pe dos şi degetele.

– Vindecată complet. Chiar mă întrebam dacă te-ai putea vindeca complet în cazul în care te-ar răni direct.

– N-am spus că m-a rănit.

– Bineînțeles că te-a rănit. Ai lovit literalmente bestia în pântec. Despre ce fel de răni a fost vorba?

– Arsuri, perforații. Nenorocitul m-a muşcat. Luptă ca o fată.

Ea-şi înalță capul şi se uită la el, la rânjetul care-i apăruse pe față.

– Şi eu sunt fată, iar eu nu muşc... atunci când mă bat. După cât timp te-ai vindecat complet?

– A durat ceva. Cam o oră, cu totul.

– Mai mult, cu mult mai mult dacă ar fi fost vorba de arsuri cauzate de o sursă naturală. Ceva efecte secundare?

El dădu să ridice din umeri, apoi îşi aminti detaliile importante.

– Un pic de greață, un pic de ameteală. Dar m-a durut îngrozitor de tare, deci să zicem că numai asta a contat.

Îşi ridică din nou capul, privindu-l întrebător.

– Şi după aceea ce-ai făcut? Au trecut mai bine de două ore de la momentul în care te-ai vindecat.

– Am făcut nişte chestii pe care trebuia să le fac. Ce, acuma trebuie să semnăm condica?

– Nu, eram doar curioasă. O să facem o transcriere a evenimentului, să-l înregistrăm. Mă duc să fac ceai. Vrei şi tu, Quinn?

– Aş fi vrut un suc, dar... o să mă mulțumesc cu asta, spuse Quinn şi ridică sticla cu apă.

După ce Cybil ieşi, Gage bătu darabana pe coapsă pentru câteva secunde, apoi se ridică în picioare.

– Mă duc să-mi mai pun o cafea.

– Bine. Quinn continuă să-l privească speculativ până când el ieşi din cameră. Nu doar pietrele fac să iasă scântei atunci când sunt lovite una de cealaltă, se gândi ea.

Cybil puse ceainicul pe foc, scoase recipientul cu ceai şi măsură cantitatea necesară. Când Gage intră în bucătărie, ea îşi luă un măr din castron şi îl tăie atent în patru, oferindu-i şi lui un sfert.

– Iată-ne deci din nou aici. Scoase o farfurie şi mai tăie un măr în patru. Adăugă şi câţiva ciorchini de struguri. Când Quinn începe să vorbească despre sucuri înseamnă că simte nevoia de o gustare. Dacă tu vrei ceva mai substanţial, mai sunt nişte paste reci, sau poţi să-ţi faci un sandvici.

– Sunt bine. O urmări adăugând pe farfurie şi câţiva biscuiţi şi o mână de cubuleţe de brânză. Nu-i nevoie să te ambalezi.

Ridică o sprânceană spre el:

– Şi de ce m-aş ambala?

– Exact.

Luă o feliuţă de măr, se sprijini cu spatele de bufet şi muşcă o bucăţică minusculă.

– Nu m-ai citit bine. Am coborât pentru că voiam să-mi fac un ceai, nu pentru că m-ai fi enervat tu. N-am simţit niciun fel de enervare sau de supărare. Probabil că nu ţi-ar conveni dacă ţi-aş spune ce-am simţit... ce simt.

– Şi anume?

– Îmi pare rău că s-a folosit de durerea ta, că a folosit-o împotriva ta.

– Nu cred că poate fi vorba de durere.

– Oh, mai taci. Mai muşcă o dată din felia de măr, de data asta cu furie. Asta chiar că e o chestie enervantă. Erai în cimitir. Şi cum mă îndoiesc c-ai fost acolo într-o simplă plimbare, concluzia firească este că te-ai dus să vizitezi mormântul mamei tale. Şi Twisse a profanat – sau măcar a încercat să profaneze – amintirea ei. Nu-mi spune că nu te-a afectat pierderea mamei tale. Şi eu mi-am pierdut tatăl cu ani în urmă. Şi el a ales să mă părăsească, a ales să-şi tragă un glonţ în cap, şi încă mai sunt afectată. Tu n-ai vrut să vorbeşti despre chestia asta, am înţeles, am păstrat discreţia, dar m-ai urmat în bucătărie să-mi spui că sunt nervoasă, că m-am ambalat.

– Ceea ce este, în mod evident, greşit, spuse el sec, pentru că se vede că nu eşti deloc nervoasă.

– Nu eram, murmură ea. Răsuflă adânc, apoi se apucă din nou să ronţăie din măr, în timp ce ceainicul începu să bolborosească. Ai spus că arăta foarte tânără. Cât de tânără?

– Douăzeci şi ceva de ani, presupun. Imaginile pe care mi le mai amintesc eu sunt cele din fotografii. Eu... La dracu'! La dracu'! Îşi scoase portofelul şi trase o fotografie mică de sub permisul de conducere. Uite, aşa arăta, exact aşa, inclusiv rochia.

Cybil opri aragazul, apoi veni lângă el şi studie fotografia din mâna lui. Femeia avea părul lung şi negru, desfăcut, era suplă, purta o rochie subţire, galbenă. Copilaşul avea cam un an, un an şi jumătate, aprecie Cybil. Se ţinea de piciorul ei, amândoi râzând spre aparatul de fotografiat.

– Era minunată. Semeni cu ea.

– A scos imaginea asta din capul meu. Ai avut dreptate în privința asta. Nu m-am mai uitat la poza asta de... nu știu, poate de câțiva ani. Dar asta-i cea mai vie amintire pe care o am despre ea, pentru că...

– Pentru că e cea pe care o porți cu tine. Cybil îi puse o mână pe braț. Poți să fii supărat, dacă astfel poți trece mai ușor peste asta, dar să știi că-mi pare rău.

– Mi-am dat seama că nu e ea. După doar un minut, mi-am dat seama că nu e ea.

Și în minutul acela, se gândi ea, probabil că el a simțit o durere inimaginabilă, amestecată cu bucurie. Se întoarse și turnă apă în ceainic.

– Sper că i-ai nimerit niște organe vitale – dacă are așa ceva – atunci când l-ai lovit.

– Asta-mi place mie la tine, înclinația sănătoasă către violență. Puse poza cu mama lui la loc în portofel.

– Sunt un fan al mișcării, al gesturilor fizice într-o mulțime de situații. E interesant, nu-i așa, că sub această deghizare a încercat mai întâi să te convingă să pleci. Nu te-a atacat, nici măcar n-a încercat să te sperie, ca până acum, a folosit o formă în care tu aveai încredere pentru a-ți spune să pleci, să te salvezi. Cred că l-am făcut să-și facă griji, cumva.

– Da, așa părea când m-a răsturnat cu roatele în sus.

– Dar te-ai ridicat, nu-i așa? Puse farfuria, ceainicul și o ceașcă pe o tavă. Cal ajunge și el într-o

oră, iar Fox și Layla la puțină vreme după aceea. Ce-ar fi să rămâi la cină? Asta dacă n-ai ceva mai bun de făcut.

– Gătești tu?

– În mod ciudat, se pare că ăsta este rolul meu în strania viață pe care o ducem în aceste momente.

– Accept oferta.

– Bine. Du tu asta sus și între timp o să te punem la muncă.

– Nu fac tabele și diagrame, să fie clar.

Îi aruncă o privire condescendentă peste umăr în timp ce urca scările înaintea lui.

– Astăzi o să faci dacă vrei să mănânci.

Ceva mai târziu, Gage stătea pe treptele din față, savurând prima bere din seara aceea împreună cu Fox și Cal. Fox își dăduse jos costumul de avocat și se îmbrăcase cu o pereche de jeanși și un tricou cu mânecă scurtă. Părea că se simte foarte bine în pielea lui, ca întotdeauna.

Oare de câte ori făcuseră asta? se întrebă Gage. De câte ori stătuseră așa, savurând o bere? De nenumărate ori. Și adesea, când se afla într-o altă parte a lumii, se întâmpla să fie așezat undeva, savurând o bere și gândindu-se la momentele când erau cu toții în Hollow.

Și fuseseră momente când se întorsese în Hollow, în perioada dintre aniversările de șapte ani, pentru că ei îi lipseau așa cum i-ar fi lipsit picioarele. Și atunci puteau să stea ca acum, în amurgurile lungi, fără greutatea întregii lumi – sau măcar a acestui colțișor de lume – pe umerii lor.

Dar acum greutatea le strivea umerii, aveau mai puțin de două luni până când aveau să facă ceea ce trebuiau să facă, sau să moară.

– Am putea să mergem la cimitir toți trei, sugeră Fox. Să vedem dacă mai vrea o rundă.

– Nu cred. S-a distrat destul.

– Data viitoare când te mai duci pe coclauri, nu uita să-ți iei și o armă la tine. Nu mă refer la pistolul acela blestemat, adăugă Cal. Poți să-ți iei un briceag decent și legal de la Mullendore's. N-are niciun rost să-l lași să-ți muște din mână.

Absent, Gage își flexă mâna în chestiune.

– M-am simțit foarte bine când l-am pocnit pe ticălos, dar ai dreptate. N-aveam nici măcar un briceag cu mine. N-o să mai fac greșeala asta.

– Poate să apară împrumutând înfățișarea morților... Scuze, adăugă Fox, punând o mână pe umărul lui Gage.

– Nu-i nimic. Quinn a adus vorba despre asta mai devreme. Ar fi o chestie mult mai tare, o demonstrație de forță, dac-ar putea lua înfățișarea unor vii. Și întruchiparea unui mort e destul de greu. Cybil crede că nu. Are ea o teorie foarte alambicată și intelectuală, pe care am încetat să o ascult când ea și Quinn au început să se contrazică. Dar înclin să-i dau dreptate. Avea substanță. Dar imaginea, forma – aidoma unui înveliș – iar învelișul ăsta era... împrumutat. Asta era teoria lui Cybil, bazată pe lecturi aprofundate și substanțiale din domeniul schimbărilor corporale și al modificărilor de formă. Nu poate împrumuta învelișul viilor pentru că aceștia încă îl poartă, ca să spun așa.

– Mă rog, zise Fox după un moment. Ştim acum că Twisse a învăţat un truc nou. Dacă vrea să joace din nou jocul ăsta, o să fim pregătiţi.

Poate, se gândi Gage, dar şansele erau destul de slabe. Şi în fiecare zi deveneau din ce în ce mai slabe.

3

Îmbrăcată cu o pereche de pantaloni largi de bumbac şi cu un tricou pe care îl considera potrivit doar pentru dormit, Cybil se luă după mirosul de cafea care venea dinspre bucătărie. Era minunat să ştie că se trezise cineva înaintea ei şi pusese de cafea. Corvoada asta cădea cel mai des, prea des, în sarcina ei, pentru că ea se trezea de obicei înaintea celorlalţi.

Bineînţeles, niciunul dintre ceilalţi nu dormea singur, se gândi ea, aşa că aveau parte de cafea, dar şi de sex. Nu era cea mai corectă chestie, decise ea, dar aşa era viaţa. Şi totuşi, asta însemna că nu era obligată să facă conversaţie cu nimeni înainte să îşi ia porţia de cafeină şi că putea să-şi citească în linişte ziarul de dimineaţă până când iubăreţii se dădeau jos din pat şi se decideau să-şi înceapă ziua.

La jumătatea drumului dintre scări şi bucătărie se opri şi adulmecă. Asta, realiză ea, e mai mult decât cafea. Se simţea aromă de şuncă prăjită, ceea ce însemna că e o zi specială. Cineva gătea, în afară de Cybil.

Din uşă o văzu pe Layla făcându-şi de lucru pe lângă aragaz, fredonând ceva în timp ce prăjea şi întorcea feliile de şuncă, având părul negru strâns într-un coc la baza gâtului. Părea atât de fericită, se gândi Cybil, întrebându-se de ce simţea această afecţiune frăţească pentru Layla.

Până la urmă, aveau aceeaşi vârstă, şi chiar dacă Layla nu era atât de umblată prin lume ca ea, locuise în New York mai mulţi ani, şi chiar aşa cum era îmbrăcată, în tricou şi cu nişte pantaloni mototoliţi, avea o oarecare prestanţă. În privinţa lui Quinn, simţise o atracţie instantanee, în momentul în care se întâlniseră la colegiu. Şi apoi apăruse Layla.

Nu simţise niciodată aceeaşi afinitate, aceeaşi conexiune cu sora ei naturală, se gândi Cybil. Însă până la urmă ea şi Rissa nu se înţeleseseră niciodată pe deplin una pe cealaltă, iar sora ei mai mică o căuta doar când avea nevoie de ceva sau când intra într-o încurcătură.

Cybil decise că se putea considera norocoasă. O avea pe Quinn, care era ca un fragment care-i lipsise dintotdeauna, iar acum Layla îşi ocupase cu naturaleţe locul, completându-le, transformându-le într-un întreg.

După ce puse feliile de şuncă la scurs, Layla se întoarse după cartonul de ouă şi tresări când o văzu pe Cybil.

– Dumnezeule! Râzând, îşi duse mâna la inimă. M-ai speriat!

– Îmi pare rău. Văd că te-ai trezit devreme.

– Şi cu o poftă grozavă de ouă prăjite cu şuncă. Înainte ca Cybil să poată face vreo mişcare, Layla scoase o cană şi-i turnă cafea. Am făcut o grămadă de şuncă. M-am gândit că o să cobori, iar Fox întotdeauna este gata să înfulece ceva.

– Hmmm, spuse Cybil şi-şi turnă lapte în cana de cafea.

– Oricum, sper să-ţi fie foame, pentru că se pare c-am prăjit o jumătate de porc. Şi ouăle sunt proaspete, de la ferma O'Dell. Am luat şi ziarul. Layla făcu un semn spre masă. Stai jos şi bea-ţi cafeaua, cât termin eu astea.

Cybil luă prima înghiţitură de cafea, simţind cum mintea începe să i se limpezească.

– Trebuie să te întreb. Ce urmăreşti, Darnell?

– Sunt transparentă ca o folie de plastic. Layla sparse primul ou deasupra castronului şi-i făcu cu ochiul. E doar o mică favoare, şi aş fi mituit-o şi pe Quinn cu micul dejun dacă ar fi fost aici şi nu la Cal. Sunt liberă în dimineaţa asta şi am o grămadă de mostre de vopsea. Speram să te conving pe tine şi pe Quinn să mergeţi cu mine la magazin în dimineaţa asta, să mă ajutaţi să mă decid la culori.

Cybil îşi dădu părul pe spate şi mai luă o înghiţitură de cafea.

– Uite o întrebare. De ce crezi că vreuna dintre noi te-am lăsa să decizi singură asupra culorilor în care vrei să-ţi decorezi magazinul, fără să te deranjăm cu părerile noastre?

– Pe bune?

– Nimeni nu scapă de părerea mea, dar o să mănânc și niște ouă cu șuncă, oricum.

– Bine. Bine. Mi se pare o nebunie faptul că ne facem atâtea probleme în legătură cu vopselurile, atâta vreme cât avem chestiuni de viață și de moarte de rezolvat.

– Culorile sunt chestiuni de viață și de moarte.

Lalya râse, dar clătină din cap.

– Avem pe cap un demon care ne vrea morți, un demon care va ajunge la deplinătatea puterii lui în cam șase săptămâni, și eu mă gândesc să-mi deschid un magazin în orașul pe care respectivul demon îl vizează ca principal loc de distracție. În timpul ăsta, Fox trebuie s-o intervieveze și s-o pregătească – sau cu va trebui să mă ocup de pregătire – pe înlocuitoarea mea în funcția de secretară, și toate astea în timp ce trebuie să găsim o modalitate de a rămâne în viață și de a distruge acest rău secular. Și o să-l cer pe Fox de bărbat.

– Nu putem să ne oprim viața doar pentru că... Hopa! Cybil ridică o mână și așteptă să-și limpezească mintea. În jurnalistică asta se numește ascunderea știrii principale. E de rău.

– Ți se pare o nebunie?

– Bineînțeles, niciodată nu ascunzi știrea principală. Dacă tot era acolo, Cybil pescui o bucată de șuncă prăjită. Și da, bineînțeles, căsătoria este o nebunie – tocmai de aceea e perfect omenească.

– Nu mă refer la căsătorie, ci la faptul că-l cer eu. Nu e deloc stilul meu.

– Sper. Nu mi-ar plăcea deloc să te ştiu ducându-te la fiecare bărbat pe care-l cunoşti şi cerându-l de soţ.

– Întotdeauna mi-am închipuit că atunci când toate vor fi la locul lor, când va veni momentul potrivit, o să-l aştept pe bărbatul visurilor mele să pregătească scena, să cumpere inelul şi să mă ceară. Oftând, Layla se întoarse la spartul ouălor în castron. Ăsta e de fapt stilul meu, sau cel puţin a fost. Dar acum nu-mi mai pasă dacă toate sunt la locul lor, şi cum Dumnezeu ar mai putea cineva, mai ales cineva în situaţia noastră, să ştie când e momentul potrivit? Şi eu nu vreau să aştept.

– Pune mâna pe el, surioară.

– Tu ai... adică, vreau să spun, în situaţia asta?

– Bineînţeles c-aş face-o.

– Simt că... Uite-l că vine, şopti Layla. Să nu spui nimic.

– La naiba! Şi eu care voiam să dau totul pe faţă şi apoi să arunc şi vreo doi pumni de confetti.

– 'Neaţa. Fox îi aruncă lui Cybil un zâmbet adormit, apoi unul ameţit spre Layla. Găteşti.

– Şeful mi-a dat liber în dimineaţa asta, aşa că am timp să pregătesc micul dejun.

– Şeful tău ar trebui să-ţi dea întotdeauna ceea ce îţi trebuie. Îşi luă din frigider obişnuita sticlă de coca-cola. O deschise şi îşi plimbă privirea de la o femeie la cealaltă. Ce? Ce s-a întâmplat?

– Nimic. Apoi gândindu-se la abilitatea lui de a citi gândurile şi sentimentele, Layla adăugă: Şi să nici nu tragi cu ochiul. Vorbeam despre magazin,

despre vopseluri, despre chestii de genul ăsta. Câte două vrei?

– Vreo două. Trei.

Layla îi aruncă lui Cybil un zâmbet satisfăcut când Fox se aplecă să o sărute pe gât, şterpelind în acelaşi timp o felie de şuncă din spatele ei.

Clădirea care avea să adăpostească magazinul Laylei era spaţioasă, luminoasă şi situată într-o locaţie bună. Plusuri foarte importante, după Cybil. Layla avea ani buni de experienţă în comerţul cu haine şi un ochi excelent atunci când venea vorba de eleganţă – alte avantaje majore. La asta se mai adăuga şi faptul că, asemeni lui Fox, putea citi gândurile, şi deci putea să-şi dea seama ce-şi doreşte clientul, un avantaj enorm.

Se plimbă prin spaţiul respectiv. Îi plăceau podelele vechi de lemn, tonurile lor calde şi lăţimea lor.

– Fermecător sau cochet? întrebă Cybil.

– Fermecător, cu accente cochete. Stând în faţa ferestrei, lângă Quinn, Layla ridică o mostră de vopsea în lumina naturală. Vreau să respect spaţiul şi să-l înveselesc puţin cu câteva tuşe. Feminin, confortabil, dar nu foarte intim. Accesibil, dar nu foarte comun.

– Fără roz, trandafiriu, mov.

– Nimic de genul ăsta, spuse Layla decisă.

– Vreo două scaune bune în care să se aşeze clientele, sugeră Quinn, când probează pantofi sau când îşi aşteaptă vreo prietenă care probează haine, dar fără tapiserii înflorate, fără brizbizuri.

– Dacă ar fi să considerăm magazinul ăsta o galerie, produsele ar fi obiectele de artă.

– Exact. Layla se uită radioasă la Cybil. Tocmai de aceea mă gândesc la nişte tonuri neutre pentru pereţi. Culori calde şi neutre, din cauza lemnului. Şi mă gândesc că în loc de tejghea, aş putea să găsesc un birou antic sau o masă frumoasă pentru zona casei de marcat. Şi aici – îi dădu lui Quinn mostrele de vopsea şi traversă podeaua goală –, aici o să instalez nişte rafturi într-o aşezare aleatorie, pentru pantofi şi genţi mai mici. Şi apoi aici...

Cybil o urmări pe Layla mişcându-se de colo-colo, dintr-o parte în alta a magazinului, stabilind modul de aşezare a mobilei. Imaginea începea să se contureze destul de clar – rafturi, vitrine cu sticlă pentru accesorii...

– O să-l rog pe tatăl lui Fox să-mi facă nişte cabine de probă aici, în spate.

– Trei, spuse Cybil. E mult mai practic, mai interesant, dă mai bine, şi e şi un număr magic.

– Bine, trei atunci, cu lumină bună şi cu câte o oglindă triplă.

– Urăsc chestiile alea, murmură Quinn.

– Toate le urâm, dar sunt un rău necesar. Şi vezi, aici e o mică bucătărie. Făcându-le semn să o urmeze, Layla o luă înainte. Toţi au păstrat partea asta, toate magazinele care-au fost aici. Mă gândeam că aş putea să fac lunar câte un aranjament vesel. Cum ar fi, ah, lumânări şi o sticlă de vin pe masă, ceva flori, un furou sau o rochie de seară aruncată pe spătarul scaunului. Sau o cutie de cereale pe tejghea, câteva

vase de la micul dejun în chiuvetă – şi o agendă sau o geantă gen diplomat pe masă, cu o pereche de pantofi dedesubt. Ştiţi ce vreau să spun?

– Distractiv. Isteţ. Da, înţeleg ce vrei să zici. Arată-mi şi mie mostrele alea de vopsea. Cybil le luă de la Quinn şi se întoarse lângă fereastră.

– Mai am, spuse Layla. Dar le-am ales pe acestea.

– Deci ţi-ai ales culorile preferate, termină Quinn.

– Da, le-am ales, dar vreau să aud păreri. Păreri foarte serioase, pentru că sunt speriată şi emoţionată în privinţa chestiei ăsteia, şi n-aş vrea să stric totul cu...

– Asta. Bule de Şampanie. Cel mai pal auriu, aproape o părere de culoare. Subtil, neutru, dar puternic, un pic distractiv. Şi se potriveşte cu orice altă culoare ai folosi.

Cu buzele strânse, Quinn studie mostra de vopsea peste umărul lui Cybil.

– Are dreptate. E minunat. Feminin, sofisticat, cald.

– Asta a fost şi alegerea mea. Layla închise ochii. Jur că asta a fost şi alegerea mea.

– Ceea ce dovedeşte că toate trei avem gusturi excelente, concluzionă Cybil. O să faci cererea de împrumut pentru investiţii săptămâna asta?

– Da. Layla respiră adânc. Fox spune că-i ca şi asigurat. Am referinţe de la el, de la Jim Hawkins şi de la fostul meu şef de la magazinul din New York. Situaţia mea financiară este... ha... modestă, dar în

ordine. Şi oraşul vrea şi are nevoie de afaceri noi. E bine ca banii localnicilor să rămână aici în loc să se ducă la mall şi aşa mai departe.

– E o investiţie bună. Aici ai o locaţie a-ntâia – pe strada principală, la doar doi paşi de piaţă. Ai experienţă în domeniul ăsta, părinţii tăi au avut un magazin de haine. Pricepere, ochi antrenat, simţul eleganţei. O investiţie foarte bună. Mi-ar plăcea să am şi eu o parte.

Layla clipi din ochi spre Cybil.

– Poftim?

– Finanţele mele sunt sănătoase – nu atât de sănătoase încât să pot lua un împrumut consistent de la bancă, dar îndeajuns de sănătoase pentru a putea investi într-o afacere deşteaptă. Cât ai preconizat că vor fi costurile iniţiale?

– Ei bine... Layla spuse o cifră, iar Cybil dădu din cap. Aş putea să acopăr o treime. Quinn?

– Da, pot pune şi eu o treime.

– Glumiţi? Doar atât reuşi Layla să articuleze. *Glumiţi?*

– Ceea ce înseamnă că tu trebuie să vii doar cu ultima treime, pe care poţi s-o acoperi din modestele tale economii sau dintr-un împrumut la bancă. Eu aş opta pentru ultima variantă, nu doar pentru că ţi-ar oferi mai multă libertate la început, ci şi din considerente legate de taxe şi impozite. Cybil îşi dădu părul pe spate. Asta dacă-ţi doreşti investitori.

– Vreau investitori, dacă sunteţi voi aceia. Oh, Dumnezeule, e... staţi aşa. Ar trebui să vă gândiţi

bine. Serios. Trebuie să stați o vreme, să vă gândiți la chestia asta. Nu vreau să...

– Ne-am gândit deja.

– Și am și discutat despre asta, adăugă Quinn. De când ai decis să îți pui ideea în practică. Pentru numele lui Dumnezeu, Layla, uită-te la cât am investit deja una în cealaltă și în orașul ăsta. Aici nu e vorba decât de niște bani – și, după cum probabil că ar spune Gage, noi vrem să mărim miza.

– O să fac afacerea asta să meargă, promit. Layla își șterse o lacrimă. Promit. Știu ce însemnăm una pentru cealaltă, dar dacă vreți să investiți, ar trebui să facem totul ca la carte, legal. Fox... O să se ocupe el de partea asta. Știu că pot s-o fac să meargă. Acum, mai ales, știu sigur că voi putea. O îmbrățișă pe Quinn, apoi desfăcu un braț pentru a o putea primi și pe Cybil în îmbrățișare. Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc...

– Nu-i nevoie. Ține minte și o altă vorbă a lui Gage, îi aminti Cybil.

– Care anume?

– Am putea fi cu toții morți înainte să vină luna august. Râzând, Cybil îi dădu Laylei o palmă peste fund, apoi se dădu un pas în spate. Te-ai gândit la vreun eventual nume pentru locul ăsta?

– Iarăși îți zic, glumești? Vorbim de mine totuși. Am o listă întreagă. De fapt, am trei liste și un dosar. Dar am de gând să le arunc pe toate, pentru că tocmai m-am gândit la numele perfect. Layla își întinse brațele în lături, cu palmele în sus: Bine ați venit la „Surorile".

*

Plecară fiecare în altă parte. Layla la birou, Quinn să ia masa cu mama lui Cal, să mai discute planurile de nuntă, şi Cybil înapoi acasă. Voia să continue cercetările cu privire la potenţiala folosire a pietrei sângerii ca armă şi să aprofundeze ideea conform căreia respectiva piatră ar fi putut fi un fragment dintr-o sursă mai mare de putere magică.

Îi plăcea liniştea şi singurătatea. Erau foarte bune pentru procesul de gândire, pentru analiză, pentru examinarea ideilor asemenea unor piese de puzzle, până când se potriveau mai bine. Pentru că îşi dorea o schimbare de peisaj, îşi adusese laptopul şi teancul de materiale printate pe care le găsise despre piatra sângerie în bucătărie. Deschise uşa din spate şi ferestrele, pentru a lăsa aerul de primăvară să pătrundă înăuntru, puse de ceai şi-şi făcu un mic bol de salată. După ce luă prânzul, îşi trecu în revistă notiţele.

7 iulie 1652. Giles Dent (Gardianul) purta amuleta din piatră sângerie în noaptea în care Lazarus Twisse (Demonul) condusese gloata pe care tot el o infestase până la Stânca Păgână, în Pădurea Hawkins, unde Giles avea o cabană. Înainte de noaptea aceea, Dent vorbise despre piatră şi i-o arătase lui Ann Hawkins, iubita lui şi mama celor trei copii gemeni ai lor (născuţi pe 7 iulie 1652). Ann scrisese despre ea, scurt şi criptic, în jurnalele pe care le ţinea după ce Dent o trimisese departe (la ceea ce mai târziu avea să devină ferma O'Dell) pentru a-i naşte în siguranţă pe cei trei fii ai lor.

Următoarea mențiune documentară despre piatră arăta că aceasta fusese împărțită în trei părți egale – ținute strâns în pumn de Cal Hawkins, Fox O'Dell și Gage Turner după ce aceștia trecuseră prin ritualul frăției de sânge la Stânca Păgână, la miezul nopții, la data la care toți trei împlineau zece ani – 7 iulie 1987. Ritualul – un ritual de sânge – eliberase demonul pentru o perioadă de șapte zile la fiecare șapte ani, perioadă în care acesta infesta anumiți oameni din Hawkins Hollow, iar acest lucru îi împingea pe respectivii oameni la acte de violență, ba chiar la crimă.

Totuși, când demonul fusese eliberat, cei trei băieți fuseseră hărăziți cu anumite capacități paranormale și puterea de a se vindeca. *Arme.*

Cybil dădu din cap citind cuvântul pe care-l subliniase.

– Da, acestea sunt arme, sunt uneltele care i-au ajutat să rămână în viață, i-au menținut în luptă. Și acele arme au izvorât din piatra sângerie, sau în mod sigur au legătură cu ea.

Își reciti notițele despre ceea ce era scris în jurnalul lui Ann Hawkins în legătură cu reunirea celor trei fragmente de piatră într-un singur întreg și despre conversațiile pe care le purtase cu Cal și cu Layla. Din una în trei, din trei una din nou, se gândi Cybil, simțindu-se ușor deranjată că Ann nu alesese să ia legătura cu ea.

Se gândi că i-ar fi plăcut să stea de vorbă cu o fantomă.

Începu să-şi scrie ideile, folosind metoda de concretizare a gândurilor care-i oferea cele mai bune rezultate şi prin care obţinea un material pe care avea să-l îmbunătăţească mai târziu. Din când în când se oprea pentru a mai face o notiţă de mână în agendă, subliniind un subiect la care voia să se întoarcă mai târziu sau o zonă care trebuia aprofundată.

Continuă să lucreze şi după ce auzi uşa de la intrare deschizându-se – îi trecu fulgerător prin cap că Quinn se întorsese mai devreme. Chiar şi când auzi din nou uşa, de data asta trântindu-se o secundă mai târziu, nu se opri. Tensiuni provocate de apropierea nunţii, presupuse ea.

Dar când uşa din spatele ei se trânti şi zăvorul se trase singur, deveni atentă. Îşi salvă materialul – era un gest automat, reflex, pe care mintea ei aproape că nu-l mai înregistra. Deasupra chiuvetei, fereastra începu să se închidă încet, cu o mişcare cumva mai ameninţătoare decât trântitul uşii.

Putea să-l rănească, îşi aminti ea în timp ce se ridica pentru a putea ajunge la suportul de cuţite de pe bufet. Îl mai răniseră şi până acum. Simţea durerea. Scoase cuţitul cel mai mare din suport, promiţându-şi că, dacă era cu ea în casă, avea să-l facă să simtă ceva durere. Cu toate acestea, instinctele îi spuneau că ar fi fost mai bine să fie afară decât înăuntru. Întinse mâna spre zăvor.

Şocul aproape că îi zbură braţul din umăr şi o făcu să ţipe în timp ce se prăbuşea pe spate. Brusc, cu un zgomot tunător, din robinet începu să ţâşnească sânge. Se îndreptă spre telefon – ajutoarele, în caz

că ar fi avut nevoie, erau la doar două minute distanță. Dar când atinse receptorul, un al doilea șoc, și mai violent, o scutură zdravăn.

„Încearcă să mă sperie", își spuse ea, îndreptându-se spre ieșirea din bucătărie încet, pe lângă perete. „Încuie femeia singură în casă. Și fă mult zgomot", adăugă ea când bubuiturile începură să scuture pereții, podeaua, tavanul.

Îl văzu pe băiețel prin fereastra livingului. Avea fața lipită de geam. Rânjea.

Nu pot să ies, dar nici el nu poate intra aici. Nu-i așa că e interesant? Dar în timp ce-l privea, demonul începu să se târască în sus și în jos pe geam, asemenea unei insecte hidoase.

Și sticla începu să sângereze, până se acoperi toată cu o peliculă roșie, plină de muște mari și negre care veniseră să se adape.

Roșul acela deveni din ce în ce mai gros până ce întreaga încăpere, întreaga casă se scufundă într-o beznă deplină. Ca și cum aș fi oarbă, se gândi ea, simțind cum inima începe să-i bată tare, mai să-i spargă pieptul. Așa voia el s-o facă să se simtă. Voia să ajungă la ea prin intermediul acelei temeri vechi, îngropate adânc în sufletul ei. Printre bubuituri și bâzâitul obsedant al muștelor, reuși să ajungă lângă un perete, puse mâna pe el pentru a se ghida. Simți ceva cald scurgându-i-se pe mână și-și dădu seama atunci că și pereții sângerau.

O să ies afară, își spuse ea. La lumină. O să suport șocul, o să mă descurc și o să ies afară. Peretele o conduse până la balustrada scărilor. Simți un fior de ușurare. Aproape că am ajuns.

Ceva zbură spre ea din întuneric şi o doborî. Cuțitul căzu zăngănind pe podea. Se târî în patru labe. Când uşa se deschise lumina aproape că o orbi. Ieşi ca din puşcă, asemeni unui atlet la start.

Intră în Gage cu toată puterea. Mai târziu, el avea să se gândească la faptul că ea țâşnise cu atâta forță, încât ar fi putut trece prin el. O prinse, aşteptându-se să aibă în brațe o femeie isterică, țipând şi muşcând. În schimb, ea îl privi în ochi calmă, fără urmă de teamă.

– Îl vezi? întrebă ea.

– Da. Dar vecina ta care a ieşit să mătură aleea nu-l vede. Uite, îți face cu mâna.

Cybil se ținu cu o mână de Gage şi cu cealaltă îi răspunse la salut vecinei. Pe fereastra din față, băiețelul se târa ca un păianjen.

– Ține-o tot aşa. Cybil vorbi rar, stăpânit. Risipeşte-ți toată energia în matineul de astăzi. Îi dădu drumul lui Gage şi se aşeză pe trepte. Deci, îi spuse ea lui Gage, ai ieşit un pic cu maşina?

Se uită la ea pentru un moment, apoi se aşeză alături, clătinând din cap. Băiețelul sări de pe geam şi începu să alerge în jurul gazonului. Pe-acolo pe unde trecea în fugă, sângele începea să curgă asemeni unui râu.

– De fapt am trecut pe la Fox. În timp ce eram acolo am simțit un fel de bâzâială în creier. Ca un fel de paraziți, spuse el, ca un fel de recepție distorsionată a unui canal radio. Cum Layla mi-a spus că tu erai singură, am venit încoace să arunc o privire.

– Îmi pare foarte bine să te văd. Din râul de sânge izbucniră flăcări. Nu eram foarte sigură că reuşesc

să anunț pe cineva cu semnalele mele paranormale. Pentru a-şi putea păstra echilibrul, îl luă pe Gage de mână.

Pe gazon, demonul țipă de furie. Sări în sus şi plonjă în râul de sânge în flăcări.

– Impresionantă ieşire din scenă.

– Ai boaşe de oțel, murmură Gage.

– Un jucător profesionist de cărți ar trebui să-şi dea seama când o persoană blufează.

Începu să tremure din toate încheieturile, şi Gage îi luă fața în mâni şi o întoarse spre el.

– Ai nevoie de boaşe de oțel pentru un asemenea bluf.

– Chestia aceea se hrăneşte cu frică. În ruptul capului n-aveam de gând să îi ofer prânzul. Dar nici în casa aceea nu mă mai întorc singură, cel puțin în momentul acesta.

– Vrei să intrăm în casă sau vrei să mergem în altă parte?

Tonul lui era calm, obişnuit, aproape lipsit de griji, fără vreo inflexiune de genul *„gata, iubito, a trecut, liniştește-te"*. Atunci simți şi ea că i se topeşte şi ultimul nod din stomac şi îşi dădu seama că nu era un nod de frică, ci de mândrie.

– Vreau să fiu în Bimini, sorbind dintr-un bellini*.

– Hai să mergem.

Ea începu să râdă, iar el acționă instinctiv, fără să gândească prea mult, şi îi acoperi gura cu a lui.

---

* Cocktail din o parte suc de piersici şi trei părți şampanie sau vin alb, uşor acidulat *(n. tr.)*.

Un gest prostesc, știa că e o prostie, dar ceva mai deștept n-ar fi fost nici pe departe la fel de satisfăcător. Gustul ei era pe măsura înfățișării – exotic și misterios. Ea nu reacționă cu surprindere și nici nu se împotrivi, se lăsă în voia lui. Când îi dădu drumul, îl privi în ochi.

– Ei bine, ăsta n-a fost chiar ca un bellini în Bimini, dar a fost foarte drăguț.

– Sunt în stare de mai mult decât „drăguț".

– Oh. Nu mă îndoiesc. Dar... Îl bătu prietenește pe umăr în timp ce se ridica. Cred c-ar trebui să intrăm, să ne asigurăm că totul e la locul lui. Aruncă o privire spre gazonul des și verde, apoi spre fereastra din față, care acum strălucea în lumina soarelui de după-amiază. Probabil că toate sunt în regulă, dar n-ar strica să aruncăm o privire.

– Sigur. Se ridică și intră în casă, după ea. Ar trebui să suni la biroul lui Fox, să le spui că ești în regulă.

– Da. În bucătărie. Acolo eram când a început totul. Arătă spre scaunul din sufragerie, care acum era căzut pe o parte. Ăsta trebuie să fi fost obiectul care-a zburat spre mine și m-a dărâmat. Nemernicul acela mic a aruncat cu un scaun în mine.

Gage îl așeză la loc, apoi ridică și cuțitul.

– E al tău?

– Da, păcat că n-am apucat să-l folosesc. Intră în bucătărie cu Gage și dădu drumul unui oftat. Ușa din spate e închisă și încuiată, la fel și fereastra. El a făcut asta. Asta a fost real. E cel mai bine să știm ce-i real și ce nu. Clăti cuțitul și-l puse înapoi în suport, apoi ridică telefonul și-o sună pe Layla.

Gage presupuse că ea voia ca totul să fie ca înainte de incident, așa că deschise ușa și fereastra.

– O să gătesc, anunță Cybil după ce închise telefonul.

– Bine.

– Asta o să mă ajute să-mi păstrez calmul și concentrarea. O să am nevoie de câteva chestii, așa c-ai putea să mă duci cu mașina până la piață.

– Aș putea?

– Da, ai putea. Stai să-mi iau geanta. Și cum acum mă gândesc numai la bellini, o să ne oprim și la magazinul de băuturi, să cumpărăm niște șampanie.

– Vrei șampanie, spuse el după un moment.

– Cine nu vrea șampanie?

– Mai e ceva pe listă?

Ea se mulțumi să zâmbească.

– Poți să pariezi c-o să-mi cumpăr și o pereche de mănuși de cauciuc. O să-ți explic pe drum despre ce e vorba, spuse ea.

Se învârti, studie, examină în amănunt oferta de produse. Alegea roșiile cu grija și atenția pe care el își imagina că o femeie nu le-ar fi putut avea decât atunci când își alege o bijuterie prețioasă. În piața foarte bine luminată, plină de afișe care anunțau reduceri și inundată de o muzică idioată, care parcă-ți topea creierii, ea părea o prințesă sau o zână bună. Poate Titania, decise el. Nici pe Titania nu reușeai s-o impresionezi cu una, cu două.

Se așteptase ca această corvoadă casnică, mersul la cumpărături, să-l irite sau măcar să-l agite, dar i se

părea fascinant s-o privească. Avea un mod de a se mişca foarte fluid şi o privire care-ţi dădea de înţeles că observa orice. Se întrebă oare câţi oameni ar putea fi terorizaţi de un demon şi la scurtă vreme după aceea să meargă liniştiţi şi calmi în spatele unui cărucior de cumpărături.

Nu putea să nu admire chestia asta.

Petrecu aproape cincisprezece minute la raionul cu carne de pui, examinând şi refuzând mai multe păsări, până găsi una care îndeplinea standardele ei.

– Mâncăm pui? Toată bătaia asta de cap pentru nişte pui?

– Nu doar pui. Îşi dădu părul pe spate şi-i aruncă unul dintre zâmbetele ei piezişe. Este pui la cuptor cu vin, salvie, usturoi, oţet balsamic şi aşa mai departe. O să plângi de bucurie la fiecare înghiţitură.

– Nu prea cred.

– Cel puţin papilele tale gustative aşa vor face. În călătoriile tale ai ajuns probabil şi la New York de câteva ori de-a lungul anilor.

– Sigur.

– Ai mâncat vreodată la Piquant?

– E un restaurant pretenţios, franţuzesc. În Upper West.

– Da, este unul din locurile faimoase ale New Yorkului. Bucătarul de acolo a fost primul meu iubit serios. Era mai în vârstă, francez, absolut perfect ca prim iubit serios pentru o femeie de douăzeci de ani. Avu un zâmbet de cunoscător, un pic pasional. M-a învăţat o grămadă de chestii... despre gătit.

– Cu cât era mai în vârstă decât tine?

– Cu destul de mult. Avea o fiică de vârsta mea. Bineînțeles, fiica în chestiune mă disprețuia. Împunse cu degetul o baghetă. Nu, pâinea de aici nu-i pe placul meu. Ne oprim la brutărie, în oraș. Și dacă nu găsesc nici acolo nimic, o să fac eu niște pâine.

– O să coci pâine, pur și simplu.

– Dacă-i necesar. Și dacă sunt în dispoziția necesară, poate fi o activitate terapeutică și o sursă de satisfacții.

– Ca sexul.

Zâmbi rapid și ușor.

– Exact. Împinse căruciorul mai în față, la coada de la casă, și se sprijini de mâner. Și cine zici c-a fost prima ta iubită serioasă?

Nu-și dădu seama sau cel puțin nu păru să-i pese că femeia din fața lor se uita peste umăr, cu ochii mari.

– Încă n-am avut așa ceva.

– Ei bine, păcat. Înseamnă că n-ai avut parte de pasiunea nebună, de certurile pline de amărăciune, de dorința sălbatică. Sexul este oricum distractiv, dar toate astea îl fac mai intens. Cybil îi zâmbi femeii din fața lor. Nu sunteți de aceeași părere?

Femeia roși și ridică din umeri.

– Ăăă, da... Presupun. Sigur. Și deveni brusc – și artificial după părerea lui Gage – interesată de tabloidele expuse pe un stand, în fața casei de marcat.

– Cu toate acestea, femeile au tendința de a căuta acele sentimente. Este o chestie genetică, hormonală, continuă Cybil pe un ton normal, de conversație. Suntem mult mai satisfăcute sexual, ca femei, atunci

când ne implicăm şi emoţional şi credem – chiar dacă uneori această credinţă se dovedeşte a fi falsă – că şi partenerul nostru simte la fel. Când banda înaintă puţin, începu să scoată produsele din coş. Eu gătesc, îi spuse ea lui Gage, tu plăteşti.

– Lucrul ăsta n-a fost menţionat până acum.

Puse puiul pe bandă şi-l bătu uşor cu palma.

– Dacă nu-ţi place puiul, o să-ţi dau banii înapoi.

O urmări descărcând coşul. Degete lungi, unghii vopsite pal, câteva inele strălucitoare.

– Aş putea minţi.

– N-o să minţi. Îţi place să câştigi, dar la fel cum se întâmplă cu femeile, sexul şi implicarea emoţională, şi la tine victoria nu este la fel de satisfăcătoare dacă nu joci corect.

Urmări produsele trecând de casă şi citi bonul.

– Ar fi bine să fie un pui al dracului de bun, spuse el în timp ce-şi scotea portofelul.

4

Avusese dreptate în privința puiului. Nu mâncase niciodată ceva mai bun. Şi se gândi că făcuse bine că nu adusese vorba despre experiența ei din după-amiaza aceea şi nici despre vreun alt subiect legat de demon în timpul mesei.

Era fascinant cât de multe *alte* subiecte puteau ei şase să găsească, şi asta în condițiile în care de luni de zile stăteau unii în sufletul celorlalți. Planuri de nuntă, noi planuri de afaceri, cărți, filme, scandaluri cu celebrități şi subiecte de bârfă din viața micuțului orăşel săreau de colo-colo în jurul mesei, asemenea unor mingi de tenis. Într-un alt loc, într-un alt moment, această întâlnire ar fi fost exact ceea ce părea – un grup de prieteni şi iubiți care se bucurau fiecare de compania şi prezența celorlalți, savurând o masă pregătită perfect.

Şi el unde se potrivea în angrenajul ăsta? Relația lui cu Cal şi cu Fox se schimbase şi evoluase de-a lungul anilor, pe măsură ce ei crescuseră, se transformaseră din băieți în bărbați, mai cu seamă după momentul în care el îşi smulsese rădăcinile şi plecase din Hollow. Dar la bază rămăsese tot ceea ce fusese dintotdeauna – o prietenie de-o viață. Pur şi simplu erau prieteni.

Îi plăceau femeile pe care tovarăşii lui şi le aleseseră, de dragul lor şi pentru felul în care se cuplaseră, se alăturaseră celor doi. Doar nişte femei unice puteau să facă față situației pe care o înfruntau

cu toții și să rămână alături de ei. Asta îi dădea de înțeles că, dacă aveau să supraviețuiască, ei patru aveau să fie fericiți în această ciudată entitate care este căsătoria.

De fapt, credea c-aveau s-o ducă foarte bine.

Și dacă aveau să supraviețuiască, el avea să plece din nou. El era cel care pleca – și care se întorcea. Cel puțin așa mergea viața lui. Întotdeauna era un joc de jucat, o șansă de provocat. Ăsta era locul lui, presupunea el. Era jokerul care apărea după ce cărțile erau tăiate și amestecate.

Mai rămânea Cybil, cu creierul ei enciclopedic, cu geniul ei culinar și cu nervii ei de oțel. O singură dată de când o cunoscuse o văzuse cedând. Twisse le provocase cea mai mare și ascunsă frică, își reaminti Gage, și a lui Cybil era teama de orbire. Plânsese în brațele lui când totul se terminase. Dar nu fugise.

Nu, nu fugise. Avea să reziste, așa cum aveau să reziste cu toții. După aceea, dacă aveau să supraviețuiască, ea avea să plece. N-avea nicio părticică dintr-o fată de la țară în trupul acela interesant. Era adaptabilă, se gândi el. Se instalase fără prea multe probleme și fasoane în Hollow, în casa aceea micuță, dar era precum... precum vaza lui Frannie Hawkins. Era ceva temporar, o simplă oprire înainte de a trece la ceva ce se potrivea mai bine cu stilul ei.

Dar unde și spre ce avea să plece? Se întreba și asta, își punea prea multe întrebări în privința ei, și asta nu era deloc înțelept.

Ea îi prinse privirea și ridică o sprânceană.

– Vrei să-ți iei banii înapoi?

– Nu.

– Bine, atunci. Mă duc să fac o plimbare.

– Oh, dar, Cyb, începu Quinn.

– Gage poate să vină cu mine, în timp ce voi patru vă ocupați de spălatul vaselor.

– Dar el cum de poate să scape de corvoadă? vru Fox să știe.

– El a mers cu mine la cumpărături și a și plătit. Iar eu vreau să iau puțin aer înainte să începem să discutăm despre Marele Ticălos. Ce zici, bărbate? Vii cu mine?

– Ia-ți telefonul cu tine. Quinn o prinse pe Cybil de mână. Așa, pentru orice eventualitate.

– O să iau telefonul cu mine și o să-mi pun și o jachetă. Și n-o să accept bomboane de la străini. Stai liniștită, mămico.

După ce ea ieși, Quinn se întoarse spre Gage.

– Să nu mergeți departe, da? Stați prin apropiere.

– Suntem în Hawkins Hollow, totul e prin apropiere.

Își puse un jerseu subțire și încălță o pereche de pantofi de sport negri în picioarele care cel mai adesea erau desculți. În secunda în care ieși afară, respiră adânc.

– Îmi plac serile de primăvară. Vara e și mai bine. Îmi place căldura, dar ținând seama de circumstanțe, mă mulțumesc cu primăvara.

– Unde vrei să mergem?

– Pe strada principală, bineînțeles. Unde altundeva? Îmi place să-mi cunosc teritoriul, continuă ea în timp ce mergeau. Așa că merg pe jos prin oraș și cu mașina prin împrejurimi.

– Şi probabil ai putea să faci o hartă amănunţită a întregii regiuni.

– Nu numai că aş putea, dar am şi făcut-o. Chiar reţin detaliile. Trase din nou adânc aer în piept şi odată cu el şi parfumul zambilelor care inundaseră cu roz grădina cuiva. Quinn va fi foarte fericită aici. E un loc foarte potrivit pentru ea.

– De ce?

Văzu că întrebarea lui o surprinsese – sau, mai precis, că era surprinsă de faptul că el o întrebase.

– Vecini, cartier. Asta este Quinn. Ansambluri rezidenţiale, suburbii, nu, nu aşa de mult. Prea... convenţional. Dar cartierul, unde ştie casiera de la bancă pe numele mic, la fel şi pe vânzătorii de la supermarket? E fix Q. E o creatură socială, care are nevoie şi de singurătate. Deci, oraşul, care-i oferă cartierul. Şi căsuţa din afara oraşului, care-i oferă singurătatea, liniştea. Are parte de toate, decise Cybil. Şi, de asemenea, şi de tip.

– Îndemânaticul de Cal se potriveşte perfect cu imaginea asta.

– Perfect, într-adevăr. Recunosc, prima oară când mi-a vorbit despre Cal, m-am gândit: Tipul-de-la-Sala-de-Bowling? Q a luat-o razna de tot. Râzând, îşi dădu părul pe spate. Să-mi fie ruşine că m-am gândit la un astfel de clişeu. Bineînţeles, în secunda în care l-am cunoscut, m-am gândit: „Oh, Prea-Arătosul-Tip-de-la-Sala-de-Bowling!“ Apoi, după ce i-am văzut împreună, mi-am dat seama. Din punctul meu de vedere, amândoi au parte de tot ce şi-au dorit. O să-mi facă plăcere să mă întorc aici, să-i vizitez, pe ei şi pe Fox şi Layla.

O cotiră spre piață, apoi o luară pe strada principală. O mașină se opri la semafor. Avea geamurile deschise și dinăuntru se auzea la maxim Green Day. Deși brutăriile lui Ma și Gino erau încă deschise – câțiva puști lâncezeau în fața pizzeriei –, magazinele erau închise. La nouă aveau să se stingă luminile și la Ma, iar la unsprezece se închidea și Gino's. Versiunea din Hollow, se gândi Gage, a trasului obloanelor.

– Deci nu tânjești să-ți construiești o cabană în pădurea Hawkins? o întrebă el.

– O cabană în pădure ar fi foarte potrivită pentru petrecerea unui weekend, din când în când. Farmecul orașelor mici, adăugă ea, tocmai în asta constă – sunt șarmante atunci când le vizitezi. Îmi place să vizitez. Este una din activitățile mele preferate. Dar în adâncul sufletului meu sunt o orășeancă get-beget, căreia îi place să călătorească. Am nevoie de o bază, ca să am de unde pleca și unde să mă întorc. Am una foarte frumoasă în New York, mi-a lăsat-o bunica moștenire. Dar tu? Ai o bază, un cartier general doar al tău?

El clătină din cap.

– Mie-mi plac camerele de hotel.

– Și mie. Sau, ca să fim mai exacți, o cameră dintr-un hotel bine condus. Îmi plac serviciile, faptul că am o cameră numai a mea într-un adevărat stup, o cameră unde pot să-mi comand orice și pot solicita să nu fiu deranjată de nimeni.

– Douăzeci și patru de ore pe zi, adăugă el. Și cineva vine și face curat cât timp tu ești în altă parte, făcând ceva mult mai interesant.

– Nici eu nu puteam să spun mai bine. Mie-mi mai place să mă uit la privelişte, la o privelişte care ştiu că nu-mi aparţine. Dar mai sunt şi altfel de oameni în lume, asemeni multor oameni din oraşul ăsta pe care Twisse e hotărât să-l distrugă. Şi ei caută ceva familiar. Ei au nevoie de confortul familiarului, îşi doresc asta şi au tot dreptul la el.

Şi aşa am ajuns înapoi, de unde am plecat, se gândi Gage.

– Şi ai fi gata să-ţi jertfeşti sângele pentru asta?

– Oh, sper că nu va fi nevoie – măcar că nu va fi vorba de prea mult sânge. Dar acum oraşul ăsta este oraşul lui Quinn. Şi al Laylei. Mi-aş da sângele pentru ele. Şi pentru Cal şi pentru Fox. Îşi întoarse capul şi-l privi în ochi. Şi pentru tine.

El se simţi străbătut de un fior la auzul acestor cuvinte. Simţi adevărul absolut al vorbelor ei. Înainte să-i poată răspunde, ei îi sună telefonul.

– Salvat de sonerie, murmură Cybil. Îşi scoase telefonul şi-i privi ecranul. Rahat! La naiba! Băga-mi-aş! Scuze, cred c-ar trebui să mă ocup de asta. Deschise telefonul. Bună, Rissa.

Se îndepărtă câţiva paşi, dar Gage n-avea nicio problemă, nici măcar una de conştiinţă, să tragă cu urechea la ceea ce spunea ea. Auzi o grămadă de „nu-uri" între pauze lungi, în care ea asculta ce spunea cealaltă. Apoi câteva „ţi-am spus deja" şi „de data asta nu", rostite pe un ton rece şi urmate de un „îmi pare rău, Marissa" care suna mai degrabă a iritare decât a scuză. După ce închise telefonul şi se întoarse la el, văzu că iritarea se putea citi foarte clar pe faţa ei.

– Îmi cer scuze. Sora mea, care n-a înțeles până acum că lumea asta nu se învârte de fapt în jurul ei. Sper că acum este îndeajuns de furioasă pentru a nu mă mai suna câteva săptămâni.

– E sora cu pana?

– Cum? Oh. Când începu să râdă el își dădu seama că ea își amintise de noaptea când se întâlniseră, când de fapt aproape se ciocniseră pe un drum lăturalnic pustiu, amândoi îndreptându-se spre Hawkins Hollow. Da, aceeași soră care mi-a împrumutat mașina și mi-a lăsat roata de rezervă pe pană. Aceeași soră care are obiceiul să „împrumute" diverse lucruri, iar când își aduce aminte să le înapoieze sunt fie distruse, ori inutilizabile.

– Atunci de ce i-ai împrumutat mașina?

– O întrebare excelentă. Am avut un moment de slăbiciune. Nu am des asfel de momente, cel puțin nu în ultima vreme. Iritarea îi întuneca acum ochii, făcându-i să pară de oțel.

– Pun pariu că așa e.

– E în New York, s-a întors de pe unde o fi fost plecată și nu înțelege de ce ea și celelalte lipitori care o însoțesc peste tot nu pot sta în apartamentul meu câteva săptămâni. Dar, surpriză, yala și codul de siguranță au fost schimbate – o chestie absolut necesară pentru că ultima dată când a stat acolo împreună cu niște prieteni au reușit să distrugă apartamentul, au spart o vază veche care aparținuse stră-străbunicii mele, au împrumutat câteva articole din garderoba mea, inclusiv haina mea de cașmir, pe care sunt sigură că n-o s-o mai văd vreodată, ba chiar i-au silit pe vecini să cheme poliția.

– Pare o fată de gașcă, comentă el când Cybil rămase fără aer.

– Oh, să știi că așa e. Bine, văd că m-am agitat cam mult, trebuia să mă descarc. Ai posibilitatea să mă asculți sau să mă ignori. Ea a fost cea mai mică, așa că a fost foarte răsfățată, așa cum sunt adesea copiii cei mai mici, mai ales dacă sunt frumoși și fermecători. Și ea este și frumoasă și fermecătoare. În prima parte a copilăriei noastre am dus-o foarte bine. Aveam o grămadă de bani. Aveam o casă mare, superbă, în Connecticut, și o grămadă de alte refugii în diverse locuri interesante. Mergeam la cele mai bune școli, călătoream regulat în Europa, socializam cu copiii oamenilor bogați și faimoși, și așa mai departe. Apoi tatăl meu a suferit un accident și a orbit. Rămase tăcută un moment, continuând să meargă, cu mâinile în buzunare, privind drept înainte. El n-a putut suporta prea bine asta. Nu putea să vadă, așa că nu voia să vadă. Într-o bună zi s-a încuiat în biblioteca frumoasei noastre case din Connecticut. Au încercat să spargă ușa când au auzit împușcătura – pe vremea aceea aveam încă servitori, care au încercat să spargă ușa. Am fugit, am ocolit casa. Am văzut pe fereastră, am văzut ce făcuse. Am spart geamul, am intrat. Nu-mi amintesc foarte bine. Era prea târziu, bineînțeles. Nu mai era nimic de făcut. Mama a făcut o criză de isterie. Marissa era disperată, dar nu mai era nimic de făcut.

Gage nu spuse nimic, dar ea știa că el era un bărbat care adesea rămânea tăcut, nu spunea nimic. Așa că îi dădu înainte:

– După aceea am aflat că de la accidentul tatei finanțele noastre erau într-un proces de „regres considerabil", cum spuneau ei. Și moartea lui neașteptată ne pusese în imposibilitatea inversării acestui proces, așa că trebuia să ne restrângem. Ca să treacă peste durere și peste șoc – suferea foarte mult –, mama a plecat în Europa, împreună cu noi, unde a cheltuit o grămadă de bani. După un an s-a măritat cu un operator care a cheltuit și mai mult din banii ei, a păcălit-o, i-a mâncat cea mai mare parte din bani, apoi a părăsit-o pentru o altă femeie, mai tânără. Amărăciunea din vocea ei era atât de pregnantă încât el aproape că-i simțea gustul. Ar fi putut să ne fie mai rău, mult mai rău. Am fi putut rămâne pe străzi, dar a trebuit doar să ne obișnuim să trăim cu mult mai puțini bani, și să muncim. Mama s-a recăsătorit atunci cu un om foarte bun. De încredere și foarte drăguț. Să mă opresc?

– Nu.

– Bine. La douăzeci și unu de ani, Marissa, ca și mine, a moștenit o avere care după fostele noastre standarde putea fi considerată foarte modestă. Pe-atunci se măritase deja, făcuse o nuntă mare și trecuse și printr-un divorț dureros. Și-a cheltuit banii cu viteza unui uragan. Cochetează cu modelingul și câștigă destul de bine din ședințe foto pentru reviste și afișe, atunci când se obosește să facă așa ceva. Dar ceea ce vrea ea cel mai mult e să fie o celebritate, de orice fel, și continuă să ducă stilul de viață al unei astfel de celebrități – sau ceea ce crede ea că este stilul de viață al unei celebrități. Drept urmare, adesea

rămâne fără bani şi nu poate decât să-şi folosească frumuseţea şi farmecul ca monedă de schimb. Cum nici frumuseţea şi nici farmecul ei nu mai au de mult niciun efect asupra mea, de obicei suntem certate.

– Ştie unde eşti?

– Nu, slavă Domnului. Nu i-am spus şi nici n-o să-i spun, în primul rând că e sora mea, chiar dacă e o pacoste, rămâne sora mea şi nu vreau să sufere. Şi în al doilea rând – o abordare mai egoistă –, n-o vreau aici, pe capul meu. Seamănă foarte tare cu mama, mai precis e cum era mama pe vremuri, înainte ca acest al treilea mariaj să o liniştească şi să o mulţumească. Lumea spune că eu semăn cu tata.

– Deci şi el era deştept şi sexy?

Ea îi zâmbi.

– Drăguţ din partea ta să spui asta, mai ales după ce ţi-am împuiat capul. M-am tot gândit dacă – cum semăn cu tata – o să fiu în stare să îndur toate mizeriile vieţii.

– Ai făcut-o deja. Ai trecut de pragul ăsta.

Oftă lung, într-un fel care-i dădu lui de înţeles că lacrimile erau aproape. Dar şi le stăpâni – fapt pentru care crescu în ochii lui –, se întoarse şi se uită la el cu ochii aceia adânci şi întunecaţi.

– Bine, ai meritat asta pentru că m-ai ascultat, iar eu o merit pentru c-am fost îndeajuns de deşteaptă să mă descarc în faţa unui om care ştie să asculte.

Îl apucă de piepţii cămăşii, se ridică pe vârfuri. Apoi îşi trecu mâinile peste umerii lui şi le împreună în jurul gâtului.

Gura ei era mătăsoasă, fierbinte şi plină de promisiuni. Alunecă încet peste a lui, invitându-l să guste puţin sau poate mai mult. Aromele ei îl învăluiră, trecură prin el, îmbătătoare, invitându-l parcă, ademenindu-l

Haide, mai ia, mai gustă.

Când ea începu să se dezlipească de el, îi puse mâinile pe şolduri şi o trase înapoi. Şi se mai înfruptă puţin din gura ei.

Ea nu regreta gestul. Cum ar fi putut? Ea se oferise, el răspunsese. Cum să regrete că fusese sărutată într-o seară liniştită de primăvară de către un bărbat care ştia exact cum voia ea să fie sărutată?

Tare şi adânc, cu un pic de muşcături.

Dacă pulsul i-o luase razna, dacă stomacul i se strânse ghem, dacă această mostră de sărut o umpluse de dorinţă, o făcuse să ardă, alese să se lase pradă emoţiei, nu se dădu la o parte, plină de regret. Aşa că atunci când se dădu în spate, n-o făcu cu regret, n-o făcu cu grijă, ci înţelegând foarte clar că un bărbat ca Gage Turner respecta o provocare. Şi o astfel de provocare putea să se dovedească plină de satisfacţii pentru amândoi.

– E posibil ca plata să fi fost cam mare, decise ea. Dar poţi să păstrezi restul.

El îi zâmbi.

– Asta chiar a fost restul tău.

Râse şi întinse mâna după a lui.

– Pot spune că plimbarea noastră de după cină ne-a făcut amândurora foarte bine. Ar fi cazul să ne întoarcem.

*

În living, Cybil stătea cu picioarele sub ea, cu o cană de ceai în mână şi povestea celorlalţi incidentul care avusese loc în după-amiaza aceea. Quinn înregistra totul cu reportofonul.

Nu se zgârcea deloc cu detaliile, observă Gage, şi nici nu se arăta afectată de ele.

– A fost sânge în casă, sublinie Quinn.

– Iluzia sângelui.

– Şi muştele, zgomotul. Întunericul. Ai văzut şi ai auzit şi tu toate astea, nu? îl întrebă ea pe Gage.

– Da.

– Uşile şi ferestrele erau încuiate din interior.

– Uşa de la intrare s-a deschis când am încercat-o, din afară, nuanţă Gage. Dar după ce am intrat, am văzut că uşa de la bucătărie era încă închisă, la fel şi fereastra de deasupra chiuvetei.

– Dar el... băieţelul, spuse Layla încet, era afară, pe fereastră. N-a intrat deloc înăuntru.

– Cred că n-a putut intra. Cybil sorbi gânditoare din ceai. M-aş fi simţit mult mai ameninţată, mult mai speriată dacă ar fi fost aici, încuiat cu mine în casă. Dacă ar fi putut să intre în casă, sigur ar fi făcut-o. A reuşit să mă facă să văd şi să aud, ba chiar şi să simt lucruri nereale înăuntrul casei. A putut să încuie uşa şi fereastra din camera unde mă aflam când a început totul. Nu şi uşa de la intrare, spuse ea. Poate că şi-a folosit puterile pentru partea din spate a casei. Poate că m-a făcut doar să *cred* că uşa din faţă e încuiată. O prostie din partea mea. Nu m-am gândit la asta în timp ce se întâmplau toate lucrurile acelea.

– Da. Cal clătină din cap spre ea. E o prostie din partea ta să nu te gândeşti la asta în timp ce toată casa sângera şi tremura din toate încheieturile şi tu erai în beznă, cu un băieţel-demon care se târa pe fereastră.

– Acum, că am ajuns la concluzia că Cybil îşi pierde complet capul în situaţii de criză, ar trebui să ne întrebăm de ce nu poate intra în casă. Fox stătea pe podea, scărpinându-l pe Lump pe capul lui mare. Poate e ca şi cu vampirii. Trebuie să fie invitat.

– Sau, dacă îl lăsăm pe Dracula în romanele de ficţiune, acolo unde îi e locul, poate că demonul nostru nu a ajuns încă la maximul de putere. Şi nici n-o să ajungă, le reaminti Gage, decât peste câteva săptămâni.

– De fapt... Cybil se încruntă. Dacă luăm în considerare şi legendele cu vampiri, nu este imposibil ca acel mort-viu, băutorul de sânge şi aşa mai departe, să aibă legătură cumva cu acest demon. O parte dintre acele legende vorbesc despre abilitatea vampirilor de a-şi hipnotiza victimele sau inamicii – control al minţii. Se hrăneşte cu sânge de om. Ăsta e mai degrabă domeniul tău, Quinn, decât al meu.

– Te descurci destul de bine.

– Bine atunci, să rămânem pe filonul ăsta. Se spune adesea că vampirii au capacitatea de a se transforma în lilieci, în lupi. Demonul acesta poate cu siguranţă să-şi schimbe forma – ceea ce adaugă la caracteristicile lui pe aceea de a lua alte înfăţişări. Şi vârcolacii fac parte din categoria celor care-şi schimbă forma, informaţie care este prezentă în mai

multe categorii de legende. Până într-un anumit punct, ar putea clarifica originea incertă a acestui demon. Își luă agenda și scrise în ea în timp ce vorbea. Mort-viu. Acum știm că poate lua și înfățișarea și forma cuiva care a murit. Dar dacă asta nu este, după cum am stabilit, un nou truc al lui, ci o abilitate pe care o avea deja, când Dent l-a închis, și pe care abia acum, când, după cum ni s-a spus, se apropie ultimul Șapte, poate să o folosească din nou?

– Deci îl ucide pe unchiul Harry, presupuse Fox, și apoi, doar pentru a se distra, revine sub forma unchiului Harry și terorizează și ucide restul familiei.

– Are un simț al umorului foarte bolnav. Quinn dădu din cap. Ar trebui oare să începem să ne ascuțim țărușii?

– Nu. Dar ar fi bine să ne dăm seama cum funcționează arma pe care o avem deja. Totuși, și abordarea asta e interesantă. Cybil bătu gânditoare cu pixul în agendă. Dacă nu poate intra în casă asta ne conferă un plus de securitate, de liniște. L-a văzut vreunul dintre voi înăuntrul unei case? întrebă Cybil.

– Îi face pe cei dinăuntru să-i omoare sau să-i ucidă pe alții, sau să dea foc respectivei case. Gage ridică din umeri. Adesea toate la un loc.

– Poate că există o modalitate de a-l bloca sau măcar de a-i slăbi puterile. Layla se lăsă să alunece de pe fotoliu și se așeză pe podea, lângă Fox. Energia lui, nu? Energie care se pare că se hrănește din sentimente negative, sau cel puțin pe acelea le preferă. Furie, frică, ură. Și la fiecare Șapte sau în apropierea fiecărui Șapte, își ia drept țintă păsările și animalele

mai întâi – creiere mai mici, intelect mai mic decât al omului. Şi se încarcă cu astea, apoi trece mai departe, de obicei la oameni care sunt sub o anumită influenţă. Alcool, droguri sau din nou acele sentimente. Până când devine mai puternic.

– De data asta o să fie şi mai puternic, sublinie Cal. A trecut deja de animale, a reuşit să-l infesteze pe Block Kholer până într-acolo încât aproape că l-a omorât în bătaie pe Fox.

În timp ce Layla se uita la mâna lui Fox, Cybil spuse:

– Atunci a fost vorba de o ţintă anume, n-a reuşit să-l infesteze şi pe şeful poliţiei când acesta a ajuns la faţa locului şi l-a imobilizat pe Block. Infestarea unei ţinte anume poate fi şi ea considerată un avantaj.

– Asta dacă nu eşti tu respectiva ţintă, spuse Fox. În cazul ăla e foarte nasol.

Cybil îi zâmbi.

– Adevărat. Nu numai că se hrăneşte cu ură, urăşte. Mai ales pe noi. Din câte ştim, tot ce-a făcut sau ar fi putut să facă din februarie încoace a avut ca ţintă pe unul dintre noi sau întregul grup. Îşi puse agenda pe unul dintre braţele canapelei şi-şi strânse picioarele. Consumă o grămadă de energie pentru a ne speria, pentru a ne face rău. La asta m-am gândit astăzi, când eram prinsă aici. Mă rog, asta înainte ca totul să se scufunde în întuneric, când nu mai eram aşa vitează. Chestia aceea îi consumă energia. Poate l-am putea face să consume mai multă. Este mai puternic, da, şi va fi şi mai puternic, dar de fiecare dată când dă un astfel de spectacol grandios, după

aceea urmează o perioadă de liniște. Încă mai are nevoie de reîncărcare. Și cum s-ar putea să nu găsim o metodă de a-l bloca sau de a-l slăbi, poate putem să deviem acea energie. Dacă ne ia pe noi drept țintă, capacitatea lui de a infesta întregul Hollow ar putea fi mai slabă.

– Pot să spun cu destul de multă siguranță că și-a consumat o grămadă de energie cu noi, reușind în același timp să creeze un haos de coșmar în Hollow.

Cybil dădu din cap spre Fox.

– Pentru că voi ați fost mereu în Hollow, încercând să salvați vieți, să vă luptați cu el.

– Și ce alternativă am fi avut? vru Cal să știe. Nu putem să-i lăsăm pe oameni neprotejați.

– Eu încerc să sugerez că poate oamenii n-ar mai avea nevoie de atâta protecție dacă am putea să-l atragem în altă parte.

– Cum? Și unde?

– „Cum" ar putea fi cam greu, începu Cybil.

– Dar „unde" ar putea fi Stânca Păgână. Am încercat deja asta, continuă Gage. Acum paisprezece ani.

– Da. Am citit asta în notițele lui Quinn. Dar...

– Ții minte ultima noastră excursie acolo? o întrebă Gage. Ce s-a întâmplat atunci este floare la ureche față de ce-ar însemna un drum prin pădurea Hawkins în preajma zilei de Șapte.

– Am reușit atunci. Cu două zile de Șapte în urmă. Aproape, adăugă Fox. Am crezut că-l putem opri dacă repetăm ritualul la aceeași dată, în același moment, în același loc. La miezul nopții, de ziua

noastră – începutul zilei de Şapte, ca să spunem aşa. N-a mers, evident. Şi când ne-am întors în oraş era rău de tot. Una dintre cele mai rele nopţi de până acum.

– Pentru că noi n-am fost aici să-i ajutăm pe oameni, încheie Cal. Am lăsat oraşul fără apărare. Cum am putea risca asta din nou?

Cybil începu să vorbească, apoi decise ca deocamdată să lase baltă subiectul.

– Bine, atunci să ne întoarcem la piatra sângerie. Ăsta este unul dintre elementele noi care contabilizează puncte în partea noastră a tabelei. Explorez deja câteva posibilităţi. Şi astăzi eram pe punctul de a merge şi mai departe cu cercetările, când am fost întreruptă atât de nepoliticos. O să mă întorc asupra respectivei teorii mâine. Mai voiam de asemenea să sugerez, Gage, dacă vrei să încercăm şi noi doi ce au deja Cal şi Quinn, şi Fox şi Layla.

– Vrei să facem sex? Întotdeauna sunt gata pentru aşa ceva.

– Foarte drăguţ din partea ta, dar eu mă refeream la combinarea capacităţilor noastre. Avem trecutul. Făcu un gest spre Cal şi Quinn. Avem prezentul, cu Fox şi Layla. Noi doi putem vedea viitorul. Poate c-a venit momentul să aflăm dacă, împreună, am putea să vedem mai departe sau mai clar.

– Eu sunt dispus, dacă şi tu eşti.

– Ce-ai zice s-o facem mâine? Vin eu cu maşina până la Cal, poate pe la unu.

– Ah, apropo de asta. Cal îşi drese vocea. După ce s-a întâmplat azi, cred c-ar trebui să limităm pe

cât se poate perioadele în care suntem singuri. În primul rând nimeni n-ar trebui să-şi petreacă singur noaptea aici sau la mine. Putem să ne împărţim, câte doi, sau mai bine câte trei într-un loc. Şi în timpul zilei ar trebui să stăm câte doi, pe cât posibil. N-ar trebui să mergi singură cu maşina până la casa mea, Cybil.

– N-am să te contrazic în ceea ce priveşte siguranţa şi forţa date de grup. Dar cine-o să meargă cu Fox când va trebui să se ducă la Hagerstown, la tribunal? Sau cu Gage, când el circulă de colo colo?

Fox clătină din cap cu tristeţe spre Cal.

– Te-am avertizat, nu-i aşa?

– Să se consemneze că nu mă simt câtuşi de puţin insultată de faptul că vreţi să mă protejaţi, pe mine şi pe semenele mele. Cybil îi zâmbi lui Cal. Şi sunt de acord c-ar trebui să stăm împreună pe cât posibil. Dar nu e nici practic şi nici posibil să evităm toate situaţiile în care trebuie să fim singuri în această perioadă. Mai avem şase săptămâni. Cred că putem cu toţii să promitem că o să fim atenţi şi precauţi. Eu cel puţin în mod sigur n-o să aprind vreo lumânare şi să cobor în pivniţă la miezul nopţii, să văd de unde se aud sunetele acelea ciudate.

– O să vin eu aici, îi spuse Gage.

– Nu, pentru că acum e o chestie de principiu. Şi cred c-o să avem mai mult succes cu chestia aceea la Cal. Casa asta o simt încă...

– Mânjită, termină Quinn. Întinse mâna şi o frecă pe Cybil pe genunchi. O să treacă.

– Da, o să treacă. Ei bine, vă las pe voi să vă gândiți cine doarme unde în seara asta, eu mă duc să mă bag în pat. Se ridică și-i aruncă o privire lui Gage. Ne vedem mâine.

Voia să facă o baie lungă și fierbinte, dar i se păru că ideea asta semăna prea mult cu coborâtul într-o pivniță întunecată. Ambele locuri întruchipau clișee din filmele de groază, și nu degeaba, până la urmă. Se decise să-și urmeze rutina de fiecare seară – demachiant, revitalizant, cremă. Și când se pregătea să intre în pat, în cameră intră Quinn.

– Eu și Cal o să rămânem aici în seara asta.

– Bine, dar n-ar fi mai bine să vă duceți acasă, să stați cu Gage?

– La Cal o să stea Fox și Layla. Eu am vrut să stau aici în seara asta.

Pentru că înțelegea, Cybil își simți ochii plini de lacrimi. Se așeză pe marginea patului, luă mâna lui Quinn și și-o lipi de obraz, în vreme ce Quinn se așeză lângă ea.

– Eram foarte bine până când s-a făcut beznă. Eram mai degrabă interesată, intrigată chiar, decât speriată. Apoi s-a lăsat întunericul și eu n-am mai putut să văd. Nimic nu e mai oribil decât asta.

– Știu. Pot să dorm aici, cu tine, în seara asta.

Cybil clătină din cap și și-l lăsă pe umărul lui Quinn.

– Mi-ajunge să știu că ești în camera de alături. Cu toții am simțit-o, nu-i așa? Mânjeala asta, cum i-ai spus tu, murdăria rămasă pe casă. Mi-era teamă că era doar o senzație de-a mea, că sunt paranoică.

– Cu toții am simțit-o. O să treacă, Cyb. N-o să cedăm.

– N-o să înțeleg niciodată cum suntem împreună sau ce suntem împreună. N-am să înțeleg niciodată cum de tu știi că eu o să dorm mai bine la noapte cu tine în casă, sau cum ți-ai dat seama că o să mă simt mai bine dacă stai un pic de vorbă cu mine între patru ochi.

– Ăsta e unul dintre modurile în care o să-l învingem.

– Cred asta. Oftă. M-a sunat Marissa.

– La naiba.

– Da, și despre asta a și fost vorba – rahaturile obișnuite. „Poți să faci asta pentru mine? Poți să-mi dai asta? De ce ești atât de rea?" Mi-a stricat și mai mult ziua, și așa urâtă. I-am împuiat capul lui Gage cu o bună bucată din istoria nefericită a familiei mele.

– Zău?

– Da. Știu, nu e stilul meu. Am avut un moment de slăbiciune, dar el s-a descurcat foarte bine. N-a spus prea multe, dar a spus exact ce trebuia. Apoi l-am sărutat de nu s-a văzut.

Quinn o înghionti prietenește.

– Ei bine, era și timpul.

– Poate că da. Nu știu. Nu știu dacă asta ar complica lucrurile, dacă le-ar simplifica sau dacă n-ar conta absolut deloc. Dar deși sunt sigură că sexul ar fi bun – de fapt, foarte bun – sunt la fel de sigură că ar fi la fel de riscant ca și coborâtul în pivniță în căutarea sursei zgomotelor.

– Ar putea fi, dar dacă vă cuplați n-ar mai trebui să cobori în pivniță singură.

– Adevărat. Strângându-şi buzele, Cybil își privi degetele de la picioare. Şi ne-am simți mai bine când am fi hăcuiți amândoi de către ucigașul cu topor.

– Cel puțin ai avea parte de sex înainte.

– De sex foarte bun. O să mă gândesc peste noapte la asta. O strânse de mână pe Quinn. Haide, du-te să te giugiulești cu tipul tău adorabil. Eu o să fac un pic de yoga ca să mă relaxez înainte să mă culc.

– Strigă-mă dacă ai nevoie de mine.

Cybil dădu din cap. Asta e chestia, se gândi ea după ce Quinn plecă. Asta era constanta din viața ei. Dacă avea nevoie de Quinn, nu trebuia decât să o strige.

5

O visa, şi în visul lui ea venea în patul lui. În visul lui, buzele ei, moi şi flămânde, se lipeau de ale lui. Trupul ei, suplu şi neted, arcuit, cu braţe lungi, cu picioare lungi, îl încolăcea, îl învăluia cu căldură, cu parfum. De femeie.

Coama sălbatică a părului ei, neagră, contrastând cu albul cearşafurilor, îi încadra faţa în timp ce ochii aceia adânci, seducători, îi urmăreau.

Se ridică. Se deschise. Îl primi în ea.

În visul lui, sângele îi pulsa ca o inimă şi inima îi bătea cu pumnii în piept. Înăuntrul lui, bucuria şi disperarea se amestecau într-un cocktail nebunesc de dorinţă. Prins, pierdut, îi sărută din nou buzele. Gustul, gustul acela care trecea prin el, fierbinte ca o febră în timp ce trupurile li se mişcau împreună. Mai repede. Mai repede.

În timp ce în jurul lor camera începea să sângereze şi să ardă.

Ea ţipă, unghiile ei îi sfâşie ca nişte dinţi spatele în timp ce marea de flăcări însângerate îi înghite. Şi cuvântul pe care ea îl ţipă în timp ce ei ard este *bestia.*

Se trezi, din nou la prima geană de lumină. Şi asta, se gândi Gage, trebuia să înceteze. Nu-i plăceau în mod deosebit dimineţile, şi acum se părea că era blestemat să aibă parte de ele. Nici n-avea cum să mai adoarmă, nu şi după filmul pe care i-l regizase subconştientul. Era păcat că un vis atât de promiţător

luase o asemenea turnură tocmai în – ha! – punctul culminant.

Ar fi putut să lase deoparte simbolismul, se gândi el în timp ce se holba la tavanul camerei de oaspeți din casa lui Cal. Însă era prea ușor să identifice punctul de plecare, inspirația respectivei distracții.

Era bărbat. Era excitat.

Mai mult, se potrivea mai bine cu fantezia lui ca ea să vină la el, în loc să se țină el după ea. Făcuseră o înțelegere pe tema asta, nu cu mult timp în urmă. Cum spusese ea oare? *Tu n-o să încerci să mă seduci, eu n-o să pretind că sunt sedusă.*

Amintirea acelor cuvinte îl făcu să zâmbească în lumina slabă a zorilor. Dar dacă ea făcea prima mișcare, regulile nu se mai aplicau, cel puțin în ceea ce-l privea. Greu avea să fie s-o păcălească să facă ea acea primă mișcare în așa fel încât să creadă că a fost ideea ei încă de la început.

Cu toate astea, interludiul din vis se terminase prost. Ar fi putut pune asta pe seama firii lui cinice, pesimiste, sau putea s-o ia ca pe un semn. Sau, o a treia variantă, un avertisment. Dacă se încurca cu ea – pentru că în visul acela nu fusese vorba doar de sex, aveau o relație –, ar putea plăti amândoi prețul suprem. Sânge și foc, se gândi el – ca de obicei. Și ea nu strigase numele iubitului ei în focul pasiunii, ci *bestia*.

Cuvântul latinesc. O limbă moartă, folosită de zei morți și de gardieni.

Mai simplu spus, sexul le-ar fi distras atenția de la țelul lor și Marele Ticălos i-ar fi lovit în momentele

în care ar fi fost lipsiți de apărare. Asta înseamnă că oricare din cele trei variante i-ar fi indicat că cel mai bun lucru pe care l-ar putea face ar fi să-și țină pantalonii pe el, mai ales atunci când era vorba de Cybil Kinski.

Se dădu jos din pat. Voia să facă un duș, să se descotorosească astfel de visul acela și de dorințele pe care le năștea în el. Era al dracului de bun când se punea problema stăpânirii dorințelor. Dacă era agitat și excitat, însemna că avea nevoie de o partidă de cărți și de una de sex. Așa că n-avea decât să și le găsească. O excursie scurtă în Atlantic City i-ar fi rezolvat ambele probleme, eliminând astfel complicațiile sau consecințele.

Iar el și Cybil aveau să folosească acea tensiune sexuală care exista între ei ca pe o sursă de energie pusă în slujba unui țel mai nobil. Bineînțeles, dacă aveau să câștige, dacă supraviețuiau, avea să se asigure că găsea o modalitate de a o dezbrăca. Atunci avea să afle dacă pielea ei era la fel de catifelată precum părea, dacă trupul îi era atât de flexibil, dacă...

Genul ăsta de gânduri n-avea să-l ajute să-și controleze dorințele.

Se uscă, renunță să se mai bărbierească (de ce dracului s-o fac?), apoi trase pe el o pereche de blugi și-un tricou negru, pentru că aceste articole de îmbrăcăminte îi erau la îndemână. Începu să coboare și auzi murmur de voci și un chicotit rapid și sexy din spatele ușii închise a dormitorului. Deci iubiții erau treji și deja se apucaseră de prostii, se gândi el.

Avea şanse să continue cu prostiile, cât să bea şi el o cană de cafea în linişte şi solitudine.

Ajunse în bucătărie, puse de cafea şi în timp ce aceasta se făcea ieşi din casă şi se îndreptă spre drum, unde era şi căsuţa de poştă, pentru ziarul de dimineaţă. Panta din faţa casei lui Cal era plină de flori. Azaleele, unele dintre puţinele plante ornamentale pe care Gage chiar le recunoştea, înfloriseră deplin. Aveau un fel de glugi delicate, arcuite şi rozalii. Toate culorile acelea convergeau cumva spre aleea pietruită, vesele ca nişte copii, în timp ce pădurea străjuia marginile, ascunzând în spatele acelui verde des toate secretele sale. Toate bucuriile şi toată teroarea.

Păsărelele ciripeau, pârâul şerpuitor susura, paşii lui făceau pietrişul să scrâşnească. Unele dintre florile lui Cal erau foarte parfumate, mirosul lor umplea aerul, soarele îşi oglindea razele în apa pârâului.

Liniştitor, se gândi el. Sunetele astea, mirosurile, întreaga scenă. Şi fără îndoială unui tip precum Cal i-ar fi provocat o mare satisfacţie. Până şi mie îmi place, admise el, dar nu pentru perioade lungi de timp. Băgă mâna în cutia albastră şi scoase ziarul de dimineaţă. Şi el avea nevoie din când în când de doze de Cal şi de Fox. Dar dacă aceste vizite şi expuneri la natură se prelungeau prea mult, începea să tânjească după neoane, după postavul verde, după claxoane şi după mulţimi. După acţiune, energie, şi anonimatul pe care ţi-l dă un cazinou sau un oraş.

Dacă-l ucideau pe ticălos şi supravieţuiau procesului, se gândi el, avea să se care undeva pentru

câteva săptămâni. Avea să revină în septembrie, pentru nunta lui Cal, dar între timp avea o lume întreagă la dispoziție și o grămadă de jocuri de cărți care-l așteptau. Poate Amsterdam sau Luxemburg, ca să mai schime aerul.

Sau, dacă avea să aibă chef de varianta cu Cybil goală, ar fi putut să-i sugereze acesteia Parisul. Dragoste, sex, jocuri de noroc și modă, toate la un loc. Se gândi că ei i-ar fi plăcut ideea. Până la urmă și ei îi plăcea să călătorească, îi plăceau hotelurile bune. O călătorie împreună avea să fie un mod frumos de a sărbători faptul că supraviețuise celei de-a treizeci și una aniversări.

Avea să-i schimbe soarta – în bine sau în rău. O femeie de asemenea calibru putea provoca mișcări majore. Era gata să pună pariu că acele mișcări aveau să fie în favoarea sa.

Vreo două săptămâni, pură distracție, fără obligații, apoi aveau să se întoarcă, să asiste la nunta prietenilor lor și apoi să plece fiecare pe drumul său. Era un plan bun, decise el, un plan care putea fi cu ușurință ajustat în funcție de circumstanțe.

Cu ziarul sub braț, o luă înapoi spre casă.

Femeia stătea de partea cealaltă a podețului de lemn aruncat peste pârâu. Părul îi cădea liber pe umeri, strălucind auriu în bătaia soarelui. Avea o rochie lungă, de un albastru-pal, cu guler înalt. Inima îi tresări când își dădu seama că era Ann Hawkins, moartă de sute de ani.

Dar pentru doar o secundă, preț de-o bătaie rapidă de inimă, când îi zâmbi, o văzu pe mama lui în ea.

– Eşti ultimul dintre fiii fiilor fiilor mei. Eşti rodul meu şi-al iubitului meu, rod al pasiunii noastre, al sângelui rece şi al sacrificiului amar. Credinţa şi speranţa au venit înaintea ta şi aşa şi trebuie să rămână. Tu eşti viziunea. Tu şi cea care a venit din întuneric. Sângele tău, sângele lui, sângele nostru. Cu asta, piatra e din nou întreagă. Cu asta, sunteţi binecuvântaţi.

– Bla-bla-bla, spuse el şi se întrebă dacă zeii te pedepseau dacă îngânai o fantomă. De ce nu-mi spui cum o putem folosi cum se cuvine, ca să putem şi noi să terminăm cu chestia asta şi să ne vedem de viaţa noastră?

Ann Hawkins înclină capul şi, la naiba, chiar recunoscu privirea aceea a mamei lui.

– Şi furia este o armă, dacă o foloseşti cum se cuvine. A făcut tot ce-a putut, v-a dat tot ce aveaţi nevoie. Nu trebuie decât să vedeţi, să credeţi în ceea ce ştiţi, să luaţi ce vi s-a dat. Am plâns pentru tine, băieţelule.

– Mulţumesc, dar lacrimile nu mi-au făcut cine ştie ce bine.

– Ale ei îţi vor face bine, atunci când vor veni. Nu eşti singur. N-ai fost niciodată singur. Din sânge şi foc s-a întrupat lumina şi întunericul. Cu sânge şi foc una dintre ele va învinge. Cheia viziunii voastre, a răspunsurilor se află în mâna voastră. Folosiţi-o şi veţi vedea.

După ce ea dispăru, el rămase unde era. Tipic, se gândi el, tipic feminin. Fiinţele astea nu pot face nimic simplu. Iritat, traversă podul, urcă panta şi intră în casă.

Iubiteii erau în bucătărie, asta însemnând că pierduse şansa de a bea o cafea în linişte şi pace. Erau unul în braţele altuia, fireşte, cu buzele lipite, în faţa filtrului de cafea.

– Terminaţi! Gage îl împinse pe Fox cu umărul pentru a-l da la o parte din faţa recipientului cu cafea.

– Încă nu şi-a băut prima ceaşcă. Fox o mai strânse o dată pe Layla înainte de a-i da drumul, apoi îşi luă sticla de coca-cola pe care şi-o deschisese deja. E cam nesuferit până o bea.

– Vrei să-ţi fac ceva de mâncare? se oferi Layla. Mai avem ceva timp până să trebuiască să plecăm spre birou.

– Văd că eşti într-o dispoziţie grozavă. În timp ce făcea această remarcă morocănoasă, Gage scoase o cutie de cereale din dulap şi-şi luă un pumn. Mă descurc. Apoi miji ochii când Fox deschise ziarul. Eu m-am dus după el, eu îl citesc primul.

– Vreau doar să mă uit la scorurile de la box, domnu' Fericire. Avem vreo prăjiturică pe-aici?

– Doamne, eşti patetic!

– Omule, tu mănânci cereale direct din cutie. Ceainic, ibric.

Încruntându-se, Gage se uită în jos. Aşa era. Şi cum cafeaua îi mai alungase morocăneala, se uită la Layla şi-i zâmbi.

– Hei, bună dimineaţa, Layla. Spuneai ceva despre micul dejun?

– Bună dimineaţa, Gage. Cred c-am spus ceva despre asta, într-un moment de slăbiciune. Dar cum mă simt destul de veselă, o să mă ţin de cuvânt.

– Minunat. Mulțumesc. Și în timp ce tu prepari micul dejun, o să vă povestesc despre vizitatorul pe care l-am întâlnit în plimbarea mea de dimineață.

Layla înlemni cu mâna pe mânerul frigiderului.

– S-a întors?

– Nu, nu el. Ea. Deși la drept vorbind nu știu dacă poți vorbi despre o fantomă folosind un pronume personal. Nu prea m-am gândit la chestia asta.

– Ann Hawkins. Fox aruncă ziarul deoparte. Ce ți-a spus?

Gage își umplu cana de cafea și le spuse.

– Cu toții am văzut-o până acum, într-un fel sau altul, cu toții în afară de Cybil. Layla puse o farfurie cu pâine prăjită pe bufet.

– Da. Pun pariu că asta o s-o cam enerveze. Pe Cybil, vreau să spun, adăugă Gage în timp ce pescuia cu furculița două felii de pâine.

– Sânge și foc. Cu siguranță am avut parte din abundență de așa ceva, atât în realitate, cât și în vise. Și tot asta a reunit piatra sângerie la loc. A fost teoria lui Cybil, își aminti Fox. Poate că o să aibă o idee și despre chestia asta.

– O s-o pun la curent când vine încoace, mai târziu.

– Ar fi bine s-o faci mai repede. Fox își turnă sirop din belșug peste teancul de felii de pâine prăjită. Eu și Layla o să trecem pe acasă în drum spre birou.

– O să vrea să-i povestesc totul, de la început, când ajunge aici.

– Chiar şi aşa. Fox gustă din pâinea prăjită şi rânji spre Layla. E foarte bună.

– Ei bine, nu sunt ca prăjiturelele.

– E mai bună. Eşti sigură că nu vrei să merg cu tine la bancă după-amiază? Ştiu că ai toate actele în regulă, eşti ordonată din fire, dar...

– Mă descurc. Ai o grămadă de treabă azi. Şi apoi, ţinând seama că am doi investitori, n-o să cer un împrumut prea mare. Mai degrabă unul mic şi eficient.

Deci, se gândi Gage, trecuseră de la fantome la dobânzi. Nu-i mai băgă în seamă, începu să treacă în revistă titlurile ziarului pe care-l furase înapoi de la Fox. Apoi prinse din zbor un amănunt.

– Cybil şi Quinn investesc în magazinul tău?

– Da. Zâmbetul Laylei strălucea ca soarele. E minunat. Sper că şi pentru ele e la fel de minunat – o să fac eu să fie minunat. Este incredibil că au atâta încredere în mine. Ştii cum e. Tu, Fox şi Cal aţi avut întotdeauna chestia asta.

Presupunea că aşa era, după cum presupunea că ăsta era unul dintre aspectele palpabile ale modului în care erau conectaţi, legaţi, toţi şase. Ann îi spusese că nu era singur. Niciunul dintre ei nu era, îşi dădu el seama. Poate că asta era, doar asta, ceea ce avea să schimbe sorţii în favoarea lor.

După ce rămase singur în casă, îşi petrecu o oră răspunzând la e-mailuri. Avea un contact în Europa, un anume profesor Linz, specializat în demonologie şi în legendele legate de aceasta. Avea o grămadă de

teorii şi o retorică în care abundau cuvintele, dar Gage îl considera o sursă de informaţii pertinente.

Şi cu cât aduni mai multe informaţii, cu atât cresc şansele să găseşti printre ele biletul câştigător. N-ar fi stricat să-l pună şi pe Linz la curent cu cea mai recentă teorie a lui Cybil. Era oare piatra sângerie – piatra *lor* sângerie – un fragment dintr-un întreg mai mare, dintr-o sursă de putere magică, mistică?

Clătină din cap chiar în timp ce scria mesajul. Dacă ar fi aflat cineva din afara cercului lor restrâns că el îşi pierdea o grămadă de vreme căutând informaţii despre demoni, s-ar fi prăpădit de râs. Şi totuşi, cei din afara cercului nu vedeau decât ceea ce voia el să le arate. Niciunul dintre ei nu ajunsese la acel nivel la care s-ar fi putut numi prieten.

Cunoştinţe, jucători, tovarăşe de pat. Uneori îi luau banii, alteori li-i lua el. Poate că le cumpăra câte ceva de băut sau poate că îl cinsteau ei cu un rând sau două. Şi cu femeile – în afara meselor de joc – îşi petrecea câteva ore, poate rămâneau împreună câteva zile, dacă le convenea amândurora.

Cum veneau, aşa şi plecau.

Şi de ce oare toate astea îl făceau brusc mai patetic decât un tip care mânca prăjiturele la micul dejun?

Iritat pe el însuşi, îşi trecu mâinile prin păr şi se lăsă pe spate în scaun. Făcea ce-i plăcea şi trăia cum voia. Chiar şi venitul aici, înfruntatul acestei chestii, fusese alegerea lui. Dacă n-avea să mai apuce a doua săptămână din iulie, asta era. Dar nu se putea plânge. Avusese parte de treizeci şi unu de ani, văzuse lumea

aşa cum voise el. Din când în când trăise al dracului de bine. Ar fi preferat să trăiască şi să mai ajungă de câteva ori acolo sus. Încă vreo câteva aruncări de zaruri, vreo câteva mâini de pocher. Dacă nu, asta era, avea să-şi accepte pierderile.

Îşi atinsese deja cel mai important scop din viaţă. Plecase din Hollow. Şi de cincisprezece ani şi mai bine, când cineva ridica mâna asupra lui, riposta mai tare, mai dur.

Bătrânul era beat în seara aceea, îşi aminti Gage. Foarte beat, se apucase din nou de băut după ce rezistase cu chiu, cu vai să stea treaz câteva luni. Bătrânul era întotdeauna mai rău când se reapuca de băut decât atunci când bea constant.

Vară, se gândi Gage. Genul acela de noapte de august în care aerul e umed şi lipicios, ca sudoarea. Casa era curată pentru că bătrânul se abţinuse din aprilie încoace. Dar pentru că era la etajul al treilea, deasupra sălii de bowling, aerul acela fierbinte se ridica din toată clădirea şi se aciua acolo, râzând în nas aerului condiţionat. Chiar şi după miezul nopţii locul părea jilav, aşa că în momentul în care intrase îşi dorise să se fi dus să doarmă la Cal sau la Fox.

Dar avusese un fel de întâlnire, genul de întâlnire pentru care băiatul trebuia să se rupă de prietenii lui dacă voia să aibă vreo şansă să pună mâna pe ceva.

Îşi închipuise că tatăl lui era în pat, dormind sau încercând să doarmă, aşa că îşi scosese pantofii încet, înainte să intre în bucătărie. În bucătărie era o carafă plină pe jumătate cu ceai rece, o porcărie făcută cu prafuri, care ieşea ori prea rece, ori prea amară,

indiferent cât de mult te chinuiai s-o prepari. Dar băuse două pahare înainte să înceapă să caute ceva de mâncare, care să-i schimbe gustul din gură.

Şi-ar fi dorit nişte pizza. Restaurantul şi bufetul erau închise, aşa că acolo n-avea nicio şansă să găsească ceva. Găsise în schimb o jumătate de sandvici cu chiftele, vechi de cel puţin câteva zile. Dar amănuntele de genul acesta nu-i prea interesau pe adolescenţi.

Îl mâncase rece, deasupra chiuvetei.

Apoi făcuse curăţenie. Îşi amintea foarte bine cum mirosea apartamentul când tatăl lui bea prea mult. A mâncare proastă, a gunoi vechi, a transpiraţie, whisky trezit şi fum de ţigară. Era bine de data asta că, în ciuda zăpuşelii, mirosea totuşi normal. Nu la fel de bine ca în casa lui Cal sau a lui Fox. Unde erau întotdeauna flori şi lumânări sau farfurioare din acelea pentru fete, pline cu petale frumos mirositoare. Şi mirosul de femeie, adică de piele dată cu cremă sau parfum.

Locul acela era o cocioabă, în comparaţie cu celelalte, în orice caz nu era locul în care ar fi putut să-şi aducă prietena, se gândise el uitându-se împrejur. Dar pentru moment era destul de bun. Mobila era veche şi cam obosită, pereţii aveau nevoie de o zugrăveală nouă. Poate când avea să se mai răcorească, mai spre toamnă, avea să dea o spoială, împreună cu bătrânul.

Poate aveau să facă rost şi de un televizor nou, cel pe care-l aveau era vechi de peste zece ani. Le mergea destul de bine acum, lucrau amândoi cu

normă întreagă pe perioada verii. El economisea o parte din câştiguri pentru a-şi cumpăra o pereche de căşti, dar ar fi putut pune şi el jumătate din bani. Mai erau câteva săptămâni până când începea şcoala, deci avea să mai încaseze câteva cecuri. Un televizor nou ar fi fost un lucru bun.

Pusese paharul la loc, închisese bufetul. Auzise paşii tatălui lui pe scări. Şi atunci ştiuse.

Optimismul se scursese din el de parc-ar fi fost apă. Ce mai rămăsese se întărise ca piatra. O prostie, se gândise el, fusese o prostie să creadă că tatăl lui avea să rămână treaz. Fusese o prostie să creadă că aveau să aibă vreodată ceva mai de Doamne-ajută în hruba aceea.

Se gândise să traverseze camera, vrând să intre şi să închidă uşa. Apoi se hotărâse să dea dracului tot. Avea să vadă ce-avea de spus ticălosul acela beţiv.

Aşa că rămăsese în picioare, cu degetele mari băgate în buzunarul jeanşilor – un drapel roşu fluturând trufaş în faţa taurului. Tatăl său deschisese uşa.

Clătinându-se, Bill Turner se sprijinise de tocul uşii. Faţa îi era roşie de la efortul pe care-l făcuse urcând scările, de la căldură şi de la alcool. Chiar şi din celălalt capăt al camerei, Gage putuse să simtă duhoarea de whisky care îi ieşea prin toţi porii. Tricoul îi era pătat la subsuori şi în jurul gâtului. Când dăduse cu ochii de Gage, privirea îi devenise ceţoasă şi rea.

– La ce dracului te uiţi?

– La un beţiv.

– 'M băut câteva beri cu niște pretenari, nu mă face beţiv.

– Cred c-am greşit, mă uit la un beţiv mincinos.

Răutatea din ochii lui se intensificase. Parcă vedea un şarpe încolăcindu-se, gata de atac.

– Ai grijă ce scoţi pe blestemata aia de muzicuţă, băiete!

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu eşti în stare. Dar *reuşise* să rămână treaz, pentru aproape cinci luni. Fusese treaz şi de ziua lui Gage, şi-atunci începuse şi el să creadă. Pentru prima dată de când se apucase de băut, tatăl lui fusese treaz de ziua lui Gage.

Dezamăgirea, trădarea le simţise mai dureroase decât orice lovitură de curea pe care o încasase de la el. Îi uciseseră şi ultima picătură de speranţă.

– Nu-i treaba ta, replicase Bill. Asta-i casa mea! Nu-mi spui tu ce să fac atâta vreme cât stai sub acoperişul meu!

– Ăsta-i acoperişul lui Jim Hawkins şi plătesc chirie, exact ca şi tine. Iar ţi-ai băut salariul?

– Nu-ţi dau ţie socoteală! Tacă-ţi fleanca, altminteri...

– Altminteri ce? îl provocase Gage. Eşti atât de beat încât abia te ţii pe picioare. Ce naiba ai putea să faci? Dar, mă rog, ce-mi pasă, încheiase el cu dezgust. Se întorsese şi o luase spre camera lui. Mai bine ai bea până intri în comă, ca să ştii o treabă.

Era beat, dar era rapid. Bill plonjase în cealaltă parte a camerei şi-l lipise pe Gage de zid.

– Nu eşti bun de nimic, niciodată n-ai fost bun de ceva! N-ar fi trebuit să te naşti! Două lovituri

rapide, cu palma şi cu dosul, iar urechile lui Gage începuseră să-i ţiuie, buza de jos să-i sângereze. E timpul să înveţi şi tu ce-i respectul!

Gage îşi amintea prima lovitură, îşi amintea cum îşi îngropase pumnul în faţa tatălui său, îşi amintea şocul din ochii tatălui său. Ceva se spărsese – vechea lampă cu picior – şi cineva înjura fără oprire. Oare el?

Următoarea imagine clară era cu el stând deasupra tatălui său, care era întins pe podea, cu faţa plină de vânătăi şi de sânge. Îl dureau pumnii de la atâtea lovituri, avea monturile umflate şi însângerate. Respiraţia îi era şuierătoare, aerul intra şi ieşea cu repeziciune din plămâni, sudoarea curgea şiroaie.

Cât timp îl bătuse pe bătrân cu pumnii? Nu-şi amintea decât o ceaţă roşie. Dar acum se limpezise, iar în spatele ei era gheaţă.

– Dacă mă mai atingi vreodată, dacă mai ridici vreodată în viaţa ta mâna ta blestemată asupra mea, te omor. Se lăsase pe vine, să fie sigur că bătrânul îl aude. Jur c-aşa am să fac. Peste trei ani mă car de-aici. Nu-mi pasă dacă-ţi bei minţile între timp şi te duci pe copcă. Am trecut de momentul ăla în care-mi păsa. Între timp, va trebui să stau aici în ăştia trei ani. O să-mi plătesc partea de chirie, o să-i dau banii direct domnului Hawkins. Tu nu vezi un bănuţ. O să-mi cumpăr singur haine şi de mâncare. Nu-mi trebuie nimic de la tine. Dar, indiferent cât de beat eşti, ai face bine să ţii minte un lucru. Dacă mai dai în mine o singură dată, nenorocitule, eşti un om mort.

Se ridicase, mersese în camera lui şi închisese uşa. Avea să cumpere o yală a doua zi, se gândise el. Să-l ţină pe ticălos la distanţă.

Putea să plece. Epuizat, se aşezase pe marginea patului şi-şi luase capul în mâini. Şi-ar fi putut face bagajul şi dacă ar fi apărut la uşa lui Cal sau la ferma lui Fox, aceştia l-ar fi primit la ei.

Astfel de oameni erau.

Dar trebuise să reziste, trebuise să-i arate bătrânului şi mai cu seamă lui însuşi că putea să reziste. Mai erau trei ani până când avea să împlinească optsprezece ani, se gândise el, apoi avea să fie liber.

Lucrurile nu stătuseră chiar aşa, se gândi Gage acum. Rezistase, tatăl său nu mai ridicase niciodată mâna la el. Şi când cei trei ani se terminaseră, plecase. Dar libertatea? Asta era altă poveste.

Porţi trecutul cu tine, se gândi el, îl târăşti după tine ca pe un lanţ gros, indestructibil, indiferent cât de departe poţi să vezi în faţă. Poţi să-l ignori pentru perioade lungi, dar nu poţi scăpa definitiv de el. Ar fi putut să tragă după el lanţul acela zeci de mii de kilometri, dar Hollow, oamenii din el pe care-i iubea şi destinul lui blestemat l-ar fi tras înapoi.

Se ridică de la calculator şi coborî după încă o cană de cafea. Se aşeză la masă şi-şi împărţi cărţile pentru un solitaire. Atingerea cărţilor, sunetul lor, culoarea şi formele lor îl calmau. Când auzi o bătaie în uşă, se uită la ceas. Cybil venise mai devreme, după câte se părea. Lăsă cărţile acolo unde erau,

recunoscător că jocul acela simplu îl ajutase să nu se mai gândească la trecut şi nici la femeia aceea.

Când deschise uşa, o văzu pe Joanne Barry pe verandă.

– Bună.

Ea se uită la el un moment. Părul ei negru era prins la spate, aşa cum îl purta adesea. Ochii erau limpezi în mijlocul feţei drăguţe, trupul zvelt, acoperit cu o pereche de jeanşi şi o cămaşă de bumbac. Apoi îl mângâie pe faţă şi-şi lipi buzele de fruntea lui, de obrajii lui şi de buzele lui, salutul ei tradiţional când venea vorba de persoane pe care le îndrăgea.

– Mulţumesc pentru orhidee.

– Cu plăcere. Îmi pare rău că nu te-am prins când am trecut pe acolo. Nu vrei să intri? Ai timp?

– Da. Aş vrea să intru pentru câteva clipe.

– Cred că găsesc ceva de băut pe-aici. O conduse spre bucătărie.

– Drăguţ loc mai are Cal aici. Mă surprinde întotdeauna.

– Serios?

– Mă surprinde faptul că el – că voi toţi – sunteţi maturi. Că el s-a făcut mare, că are casa asta frumoasă numai a lui, cu grădinile ei superbe. Uneori, din când în când, mă trezesc dimineaţa şi mă gândesc: „Trebuie să-i trezesc pe copii şi să-i pregătesc de şcoală". Apoi îmi amintesc, copiii s-au făcut mari şi au plecat. E o uşurare şi o greutate în suflet în acelaşi timp. Îmi lipsesc micuţii mei.

– N-o să scapi niciodată de noi. Cunoscând-o pe Jo, sări peste sucurile acidulate, ştiind că prefera

apă sau suc natural. Pot să-ți ofer niște apă sau ceva ce cred că e suc de grepfrut.

– Stai liniștit, Gage, nu-i nevoie.

– Aș putea face un ceai sau ai putea să-l faci tu. Eu probabil că... Se întrerupse când se întoarse și văzu că pe obraz i se prelingea o lacrimă. Ce-i? Ce s-a întâmpla?

– Biletul pe care mi l-ai lăsat cu planta aceea.

– Speram să pot să-ți vorbesc. M-am oprit pe la mama lui Cal, dar...

– Știu. Mi-a spus Frannie. Mi-ai scris: „Pentru că ai fost întotdeauna lângă mine. Pentru că știu că vei fi întotdeauna lângă mine."

– Ai fost. Și știu că așa va fi.

Oftând, ea-l îmbrățișă și-și puse capul pe umărul lui.

– Ca părinte, te frământi și te îngrijorezi toată viața. Am făcut aia bine? Ar fi trebuit oare să fac asta, să spun ailaltă? Apoi, brusc, cât ai pocni din degete parcă, copiii s-au făcut mari. Și în continuare te frământi și te îngrijorezi. Aș fi putut să fac asta? Am ținut minte să-i spun ailaltă? Dacă ești foarte norocos, într-o bună zi unul dintre copiii tăi... Se dădu în spate și-l privi în ochi. Pentru că știi că ești și al meu, și al lui Frannie. Unul dintre copiii tăi îți scrie un bilet care-ți merge drept la inimă. Toate grijile dispar. Îi zâmbi, cu ochii în lacrimi. Cel puțin pentru un moment. Mulțumesc pentru momentul ăla, puiule.

– N-aș fi reușit să răzbesc fără tine și fără Frannie.

– Cred că aici greşeşti. Dar cu siguranţă că am fost şi noi de ajutor. Râse şi-l strânse tare în braţe. Trebuie să plec. Să mai treci pe la mine.

– Aşa am să fac. Te conduc.

– Nu fi prostuţ, cunosc drumul. Plecă, apoi se întoarse. Mă rog pentru tine. Mă ştii, îmi place să mă asigur din toate unghiurile. Dumnezeu, zeiţele, Buda, Alah şi aşa mai departe. Mă înţeleg cu aproape toţi. Vreau doar să ştii că nu trece nicio zi în care să nu mă rog pentru tine. Bat la cap toate entităţile superioare de acolo, de sus. O să reuşiţi să treceţi şi peste asta cu toţii. Nu accept să nu se întâmple aşa.

6

Ar fi trebuit să-şi dea seama că ea avea să vină exact la timp. Nu mai devreme, nu mai târziu, ci exact la ora fixată. Cybil avea această precizie. Purta un tricou de culoarea piersicilor coapte, o pereche de pantaloni cafenii care se terminau la câţiva centimetri deasupra gleznelor şi sandale legate cu barete subţiri, care lăsau să se vadă în toată splendoarea picioarele acelea ciudat de mici, cu unghiile vopsite în aceeaşi culoare ca şi bluza. Îşi pieptănase claia de păr negru şi cârlionţat pe spate, lăsând să se vadă trei cercei rotunzi în urechea stângă şi doi în cea dreaptă.

Avea o geantă maronie de mărimea unui bull terrier.

– Am auzit c-ai avut un vizitator. Vreau să-mi spui tot, exact aşa cum s-a întâmplat.

Şi a trecut direct la subiect, se gândi el.

– Bine. Se îndreptă spre bucătărie. Dacă urma s-o ia din nou de la capăt, era clar că avea nevoie de cafea.

– Pot să iau şi eu ceva rece?

– Simte-te ca acasă.

Aşa şi făcu. O urmări scoţând sticla cu suc de grepfrut şi pe cea cu suc dietetic.

– Sunt un pic deranjată că n-a vorbit şi cu mine până acum, spuse Cybil în timp ce punea gheaţă într-un pahar. Turnă apoi câte puţin din fiecare suc în pahar, umplându-l. Dar încerc să dau dovadă de mai multă maturitate în privinţa asta. Îi aruncă o privire şi arcui o sprânceană în timp ce ridica paharul. Vrei şi tu?

– Deloc.

– Dacă vei continua să bei cafea aşa cum faci acum, o să te sui pe pereţi. Se uită la cărţile întinse pe masă. Ţi-am întrerupt jocul.

– Mai pierdeam şi eu vremea.

– Hmmm. Studie aşezarea cărţilor. Jocul ăsta e adesea numit *Réussite* – sau Succes – în Franţa, de unde anumiţi istorici susţin c-ar proveni. În Anglia se numeşte pasienţă, de la *patience* – răbdare –, bănuiesc că trebuie să ai nevoie de multă pentru a-l putea juca. Cea mai interesantă teorie pe care-am citit-o este cea conform căreia rezultatele jocului erau la început o formă de ghicit. Te deranjează? întrebă ea bătând cu degetul în pachetul de cărţi, iar el ridică din umeri: „dă-i drumul".

Ea întoarse cartea şi continuă să joace.

– Computerul a făcut jocul foarte cunoscut în ultimii douăzeci de ani. Joci şi pe internet?

– Foarte rar.

– Nici pocher?

– Pocher niciodată. Îmi place să fiu în aceeaşi încăpere cu oponenţii. N-are niciun farmec să câştigi dacă eşti anonim.

– Eu am încercat o dată. Îmi place să încerc aproape orice, măcar o dată.

Gândurile lui o luară razna, evaluând dimensiunile şi sensurile expresiei „aproape orice".

– Şi cum te-ai descurcat?

– Binişor. Dar, ca şi tine, mi-am dat seama că-i lipseşte ceva, că nu e la fel cu cel din viaţa reală. Ei bine, unde vrei s-o facem? Puse paharul jos şi scoase din geanta imensă o agendă. Am putea să începem cu trecerea în revistă a detaliilor vizitei de astăzi de dimineaţă, apoi...

– Te-am visat.

Ea-şi înclină capul, doar puţin.

– Oh?

– Având în vedere c-ar putea fi interzis minorilor, ai opţiunea de a-l împărtăşi şi celorlalţi, dacă tu crezi că are vreo legătură cu lupta noastră, sau să-l păstrezi doar pentru tine.

– Trebuie să-l aud mai întâi. Zâmbi. În cele mai mici detalii.

– Ai venit la mine-n dormitor. Goală.

Ea-şi deschise agenda şi începu să scrie.

– Să-mi fie ruşine.

– Luna lumina un pic. Inunda camera cu o lumină albăstrie. Foarte sexy, parcă eram într-un film alb-negru. Nu părea să se întâmple pentru prima oară. Am avut o senzație de familiaritate când te-am atins. Genul acela de senzație care-ți spune „poate că se mișcă diferit, poate c-a schimbat ritmul, dar în mod sigur am mai dansat împreună până acum".

– Am vorbit?

– Atunci nu. Observă un interes crescut în ochii ei, interes amestecat cu amuzament – amândouă erau de bine. Și niciun pic de jenă, de stânjeneală. Știam ce gust ai, știam ce sunete ai să scoți când te ating, știam unde-ți place să fii atinsă și cum. Când am intrat în tine, când eram... îmbrățișați, unul într-altul, camera a început să sângereze și să ardă. Interesul deveni și mai mare. Amuzamentul dispăru. Și flăcările și sângele acela s-au rostogolit peste noi. Atunci ai vorbit. Exact când ne înghițeau, exact când atingeai punctul culminant, ai spus: *bestia.*

– Sex și moarte. Mi se pare mai degrabă un vis erotic sau unul provocat de stres decât o mostră de previziune, o viziune.

– Probabil. Dar m-am gândit c-ar fi bine să-ți povestesc. Bătu cu degetul în agendă. Pentru notițele tale.

– Ar fi și greu să nu te gândești la sex și la moarte, având în vedere ce se petrece. Dar...

– Ai vreun tatuaj? Îi văzu ochii îngustându-se și atunci își dădu seama. Cam atât de mare, continuă el și indică cu degetul mare și cel arătător câțiva centimetri. În partea de jos a spatelui. Arată ca un

trei, cu o linie mică, ondulată ieşind din bucla de jos şi cu un simbol separat deasupra – o linie curbă cu un punct în mijloc.

– Este varianta sanscrită a literei hinduse *ohm*. Cele patru părți ale ei reprezintă cele patru etape ale concentrării, care sunt starea de trezie, somnul, visul şi starea transcendentală.

– Şi eu care am crezut că era doar o chestie sexy.

– Este. Cybil se întoarse şi-şi ridică puțin bluza, dezvăluind simbolurile pe care le avea tatuate în partea de jos a spatelui. Dar are şi un înțeles. Şi cum e evident că l-ai văzut, trebuie să ne gândim că visul tău ar putea avea un înțeles anume. Îşi lăsă bluza în jos şi se întoarse spre el. Ştim amândoi că ceea ce vedem în viziunile noastre sunt situații potențiale, nu absolute. Şi adesea le „vedem" încărcate de simboluri. Deci, dacă ne luăm după visul tău, există posibilitatea să devenim amanți.

– N-aveam nevoie de un vis pentru a-mi da seama că există această posibilitate.

– Şi, ca amanți, există posibilitatea să plătim un preț foarte mare pentru distracția noastră. Îl privea fix în ochi în timp ce vorbea. Am putea să mergem şi mai departe cu speculațiile şi să spunem că tu mă dorești fizic, nu şi la nivel emoțional sau mental. Ideea de a ne cupla ți se pare prea inspirată din comportamentul prietenilor tăi, şi nu vrei să le urmezi neapărat exemplul. Nu te pot învinovăți de asta, nici eu nu-mi doresc aşa ceva. De asemenea e deranjant – o iritare pe care ți-o împărtăşesc – să te gândeşti că această cuplare ar putea fi parte dintr-un plan mai elaborat,

pus la cale cu sute de ani în urmă. Cum mă descurc până acum?

– Ai atins punctele esențiale.

– Atunci, pentru a încheia, o să includ și faptul că firea ta pesimistă – pe care nu o împărtășesc – ți-ar fi putut influența subconștientul sau abilitatea pe care o ai în ideea că dacă te implici, dacă te bucuri, vei muri.

El scoase un sunet ce semăna oarecum cu un hohot de râs.

– Bine.

– În ceea ce mă privește, eu nu iau decizii privitoare la eventualii mei amanți în funcție de posibilitatea ca un eventual orgasm să însemne și faptul că ești înghițit de forțe malefice. Așa s-ar pierde tot romantismul.

– Cauți romantism, Cybil?

– Toată lumea caută romantismul. Doar definiția pe care o dă fiecare poate să varieze. Ce-ai zice să vorbim de asta afară, pe verandă? Îmi place primăvara, și nu durează mult. Să apucăm și noi un pic, cât mai putem.

– Bine. Își luă cafeaua și deschise ușa spre veranda din spate. Ți-e frică? o întrebă când trecu pe lângă el.

– În fiecare zi de când am ajuns aici. Ție nu?

Lăsă ușa deschisă în spatele lor.

– Mi-a fost frică. O lungă parte din viața mea mi-a fost frică, deși pretindeam că nu-mi era. Apoi, la un moment dat, am trecut la faza de nepăsare. Pur și simplu nu-mi păsa. Acum, în cea mai mare parte a

timpului, toată chestia asta mă irită pur şi simplu. Pe tine nu te irită.

– Pe mine mă fascinează. Îşi luă ochelarii de soare din geantă şi şi-i puse la ochi. Cred că e bine că fiecare dintre noi reacţionează diferit. Astfel, putem să acoperim o plajă mai mare. Se aşeză la una dintre mesele de pe veranda casei lui Cal, cu faţa spre grădinile din curtea din spate şi spre pădurea care le mărginea. Povesteşte-mi despre Ann Hawkins.

Îi povesti tot, iar ea îşi luă notiţe.

– Trei, începu ea. Trei băieţi, descendenţi ai ei şi ai lui Dent. Credinţă, asta e zona lui Cal. Crede în el, în voi, în oraş şi are puterea să accepte şi ceea ce nu vede cu ochii lui. Trecutul, ceea ce s-a întâmplat înainte ca el să apară pe lume. Speranţa îi revine lui Fox, optimismul lui caracteristic poate face diferenţa, şi chiar o s-o facă. Înţelegerea lucrurilor aşa cum sunt şi încrederea în ele. Ceea ce înseamnă că ţie îţi rămâne viziunea, ceea ce se poate întâmpla, bine sau rău. Un al doilea trio – Q, Layla şi cu mine – urmează acelaşi tipar, formând subgrupuri. Cal şi Q, Fox şi Layla, şi acum tu şi cu mine. Trei într-unul – trei femei, trei bărbaţi, trei subgrupuri, într-un singur întreg. Am reuşit asta într-un înţeles foarte real. Aşa cum am reuşit şi să re-unim cele trei fragmente ale pietrei sângerii într-un întreg.

– Pe care nu ştim încă să-l folosim.

– Dar ea a lăsat foarte clar să se înţeleagă – cel puţin mie mi-e foarte clar – că avem toate elementele de care avem nevoie. Nu mai e nimic altceva, nimic tangibil. Asta poate că înseamnă ceva. Lacrimile.

Încruntându-se, Cybil bătu cu degetele în agendă. A plâns pentru tine, şi dacă interpretez corect ce ţi-a spus, se pare că şi eu o să plâng. Aş vărsa cu bucurie câteva lacrimi dacă aşa am putea să-l trimitem pe Marele Ticălos înapoi în iad. Lacrimi, repetă ea şi închise ochii. Lacrimile sunt folosite adesea ca un ingredient în artele magice. Cred că de obicei este vorba de lacrimi de femeie. Pot fi lacrimi de virgină, de femeie gravidă, de mamă, de străbunică, bla-bla-bla, în funcţie de împrejurări. Nu ştiu atât de multe despre chestia asta.

– Există ceva despre care să nu ştii foarte multe?

Se strâmbă în loc de răspuns şi-şi coborî un pic ochelarii de soare, privindu-l pe deasupra lor.

– Sunt o grămadă de lucruri despre care nu ştiu prea multe, dar aproape nimic despre care să nu pot afla tot ce mă interesează. Trebuie să vedem. Se pare că a spus că deşi celelalte subgrupuri vor mai fi chemate să-şi folosească abilităţile, şi-au cam făcut cea mai mare parte din treabă. A venit momentul să privim înainte, iar asta cade în sarcina mea şi-a ta, colega.

– Nu pot să-mi declanşez previziunea aşa, la comandă.

– Ba bineînţeles că poţi. Ai nevoie de antrenament, de concentrare şi de atenţie. Şi eşti capabil, le poţi face pe toate astea, altfel n-ai putea să-ţi câştigi traiul de pe urma jocurilor de cărţi. S-ar putea să ne fie ceva mai greu să ne declanşăm amândoi puterile o dată, împreună, şi să ni le concentrăm pe un potenţial eveniment viitor.

Scotoci din nou în geanta ei voluminoasă şi de data asta scoase un pachet de cărţi de Tarot.

– Cred că glumeşti.

– Unelte, spuse ea şi începu să amestece cu destul de multă îndemânare cărţile mari. Am de asemenea rune, mai multe tipuri de globuri de cristal, o oglindă tot de cristal. Într-o anume perioadă din viaţa mea, am studiat vrăjitoria foarte serios, căutând să mă dumiresc de ce aveam eu darul premoniţiei, de ce pot să ghicesc viitorul. Dar, ca în orice religie sau organizaţie, şi în domeniul ăsta sunt o grămadă de reguli. Regulile astea au început să mă irite, mai degrabă mulţimea lor, aşa că după o vreme am acceptat pur şi simplu că am un dar şi studiile mele s-au extins şi în alte domenii adiacente.

– Când ţi-ai dat pentru prima dată seama?

– Că pot să ghicesc viitorul? Nu sunt foarte sigură. N-a fost ca în cazul tău, n-am avut parte de o strălucire orbitoare iniţială. Dintotdeauna am avut vise foarte animate, foarte vii. Le povesteam părinţilor mei, când eram doar o fetiţă. Sau plângeam din pricina lor, în toiul nopţii, dacă acele vise mă speriau. Şi asta se întâmpla destul de des. Sau aveam câte un *déjà-vu,* dacă aş fi ştiut despre termenul ăsta când eram copil. Bunica din partea tatei, care avea şi ceva sânge ţigănesc, mi-a spus că am har. M-am străduit din răsputeri să învăţ cum să-l dezvolt, cum să-l controlez. Visele au continuat, unele bune, unele rele. Adesea visam foc. Sau visam că merg prin foc, că mor în foc, că dau foc. Întinse rapid cărţile pe masă. Ilustraţiile colorate îl atraseră mai aproape.

Cred că te-am visat şi pe tine, spuse ea, cu mult înainte să te întâlnesc.

– Crezi?

– Nu ţi-am văzut niciodată faţa. Sau dacă ţi-am văzut-o, nu mi-o puteam aminti după ce mă trezeam. Dar în visele sau în viziunile acelea ştiam că mă aşteaptă cineva. Un iubit, sau cel puţin aşa părea. Am avut primul meu orgasm pe la paisprezece ani în timpul unui astfel de vis. Mă trezeam din visele acelea excitată sau satisfăcută. Sau îngrozită. Pentru că uneori nu era un iubit – sau cel puţin nu unul uman – cel care mă aştepta. Nici faţa aceluia n-am văzut-o, nici măcar atunci când m-a ars de vie. Se uită la el. Aşa că am învăţat tot ce-am putut şi am învăţat cum să-mi păstrez calmul şi concentrarea trupului şi-a minţii cu yoga, meditaţii, ierburi, transe – am încercat totul ca să scap de bestia aceea din visele mele. De cele mai multe ori merge. Sau cel puţin mergea.

– E mai greu să-ţi păstrezi concentrarea aici, în Hollow?

– Da.

Se aşeză şi arătă cu degetul spre cărţile de pe masă.

– Deci, ce ne rezervă viitorul?

– Te referi la asta? Sunt doar câteva întrebări personale. Cât despre restul... Adună cărţile şi le amestecă din nou. Hai să vedem. Puse pachetul pe masă şi-i spuse: Taie-le, iar după ce el făcu ceea ce i se spusese, ea le împrăştie pe masă cu faţa în jos. Hai să încercăm ceva simplu, să alegem câte o carte. Începe tu.

Cu dispoziție de joc, Gage alese o carte din evantaiul de pe masă şi, la semnul ei, o întoarse. Pe cartea respectivă era desenat un cuplu înlănțuit, părul negru şi lung al femeii vălurind în jurul trupurilor lor goale.

– Îndrăgostiții, spuse Cybil. Arată unde-ți stă mintea.

– Sunt cărțile tale, scumpo.

– Mmm-hmmm. Alese şi ea o carte. Roata Destinului – e mai degrabă în domeniul tău de activitate, dacă vorbim la obiect. Simbolizează şansa, schimbarea, în bine sau în rău. Mai trage o carte.

El întoarse Magicianul.

– Arcane Majore, trei din trei. Se încruntă puțin, aproape invizibil. Asta este una dintre cărțile mele favorite, nu doar pentru numele pe care îl are, ci şi pentru că semnifică imaginație, creativitate, bineînțeles magie. Şi în cazul ăsta am putea să spunem că-l simbolizează pe Charles Dent, strămoşul tău. Trase şi ea o carte şi o întoarse încet. Iar a mea – Diavolul. Lăcomie, distrugere, obsesie, tiranie. Încă una.

Gage trase Marea Preoteasă, iar Cybil, fără să mai aştepte, alese Spânzuratul.

– Strămoşii noştri materni, în ciuda figurii masculine din cartea mea. Înțelegere şi înțelepciune în a ta, martiriu în a mea. Şi astea sunt Arcane Majore, absolut toate, şi toate se potrivesc. Încă una.

El trase şi întoarse Turnul, ea Moartea.

– Schimbare, potențial dezastru, dar împreună cu celelalte cărți pe care le-ai ales, posibilitatea unei

schimbări pozitive şi eventualitatea unei potenţiale reclădiri. A mea înseamnă evident un sfârşit, iar interpretată cu celelalte nu e deloc roz. Deşi rareori semnifică literalmente viaţa cuiva, simbolizează totuşi un sfârşit. Ridică paharul. Am nevoie de încă o porţie.

Gage se ridică înaintea ei şi îi luă paharul.

– Ţi-aduc eu. Am văzut cum ţi l-ai preparat.

Astfel ea avea timp să se mai liniştească, se gândi el în timp ce intra în casă. Oricât de fascinant i s-ar fi părut respectivul experiment, rezultatele lui o cam zdruncinaseră. Ştia şi el câte ceva despre Tarot – de-a lungul anilor nu ocolise niciun domeniu care ar fi putut să-i ofere răspunsuri. Şi dacă ar fi fost la masa de joc, n-ar fi pariat niciodată că două persoane ar fi putut să întoarcă opt Arcane Majore la rând dintr-un pachet de cărţi.

Îi prepară băutura şi pentru el îşi luă apă, în loc de cafea. Când ieşi, o găsi lângă balustradă, privind spre pădure.

– Am mai amestecat o dată cărţile, le-am tăiat din nou. Şi am tras opt cărţi la întâmplare. Doar două dintre ele erau Arcane Majore, dar – destul de ciudat – am tras din nou Diavolul şi Moartea. Când se întoarse, văzu că se mai liniştise. Interesant, nu-i aşa? Împreună am tras cele mai mari şi mai puternice opt cărţi. Pentru că aşa ne era scris sau pentru că, fără să vrem, am *văzut* unde erau acele cărţi în evantai şi le-am ales instinctiv.

– Ce-ai zice să încercăm încă o unealtă? Ai cumva şi-un glob de cristal în geanta aia prăpădită?

– Nu, şi dacă vrei să ştii e de la Prada. Ai vrea să încercăm să vedem în viitor, să ne unim capacităţile, să vedem ce se întâmplă?

– La ce te gândeşti?

– Să acceptăm şi să exploatăm, sper eu, legătura dintre noi. Reuşesc să mă concentrez mai bine în timpul sau după meditaţii, dar...

– Ştiu şi eu cum să meditez.

– Acum, cu toată cafeina pe care ai băgat-o în tine?

El se mulţumi să încline sticla cu apă.

– Ar fi bine să intrăm în casă.

– De fapt, mă gândeam s-o facem afară, pe iarbă. Grădinile, pădurea, aerul. Îşi scoase ochelarii de soare, îi puse pe balustradă, apoi coborî treptele. Ce faci pentru a te relaxa, fizic şi mental?

– Joc cărţi. Fac sex. Am putea să jucăm o partidă de pocher pe dezbrăcate, şi, după ce vei pierde, o să mă asigur că ne relaxăm amândoi.

– Interesant, dar eu mă gândeam mai degrabă la yoga. Îşi scoase pantofii şi luă poziţia Rugăciunii. Cu o graţie fluidă, se mişcă într-un Semn al Soarelui.

– Eu nu fac asta, spuse Gage în timp ce venea după ea în grădină. Dar o să mă uit la tine.

– O să dureze un minut. Şi apropo de sugestia ta! Am făcut o înţelegere. Că nu vom face sex.

– Înţelegerea a fost că nu voi încerca să te seduc, nu că nu vom face sex.

– E vorba de semantică.

– E o diferenţă foarte clară.

Din poziția Câinelui Șezând ea-și întoarse capul și-l privi.

– Mă rog, ai dreptate. Termină, apoi se lăsă pe iarbă, în poziția lotus.

– Nu fac nici asta. Dar se așeză în fața ei.

În mod normal ea și-ar fi sprijinit dosul palmelor de genunchi, dar acum întinse mâinile și le prinse pe ale lui.

– Poți să-ți limpezești mintea așa, în poziția asta?

– Dacă tu poți, pot și eu.

Ea zâmbi.

– Bine. Fă orice are efect la tine – în afară de cărți sau sex.

El n-avea nimic împotriva statului pe iarbă într-o după-amiază însorită de mai, alături de o femeie frumoasă. Nu se aștepta să se întâmple ceva. Aștepta ca ea să închidă ochii și să plutească în cine știe ce mantră (simbolul *ohm* din partea de jos a șirei spinării, semnul acela ciudat pe pielea de culoarea pulberii de aur, plasat exact în gropița aceea subtilă unde spatele neted se transforma în fund ferm).

Nu te gândi la asta, se atenționă el. Așa n-avea să se relaxeze.

Oricum, ea nu închise ochii, așa că el privea în străfundurile lor. Niciun bărbat nu ar fi putut avea parte de un punct de focalizare mai frumos decât acel cafeniu catifelat. Își reglă respirația după a ei – sau ea după a lui, nu era sigur. Dar în câteva secunde erau sincronizați, amândoi pe același ritm.

Vedea doar ochii ei. Ca două lacuri în care puteai să te înec. Îi simțea vârfurile degetelor atât de ușoare

peste ale lui şi în acelaşi timp se simţea atât de uşor încât parcă şi-ar fi putut lua zborul, dacă nu erau acele degete să-l ţină.

Şi, pentru un moment, se simţi extraordinar de *bine*, complet conectat cu ea.

Viziunea trecu în forţă, ţipând aproape, prin el, foarte rapidă, imagine după imagine, înghesuindu-se unele peste altele. Fox zăcând lângă drum, în ploaie. Cal întins pe podeaua biroului lui, cu bluza plină de sânge. Quinn ţipând îngrozită, bătând cu pumnii într-o uşă încuiată, cu un cuţit care se îndrepta spre gâtul ei. Layla, legată fedeleş şi cu un căluş în gură, cu ochii mari plini de spaimă, flăcări înghiţind rapid podeaua şi croindu-şi drum către ea.

Se văzu şi pe el, la Stânca Păgână, cu Cybil zăcând fără viaţă în flăcările altarului. Şi se auzi ţipând, urlând de furie cu doar un moment înainte ca demonul să sară din pădure şi să-l ducă în întuneric.

Apoi totul se amestecă, sunet şi imagine, începeţoşându-se, schimbându-se. Piatra sângerie ardea în mâna lui, se auzeau din ce în ce mai tare voci care murmurau cuvinte pe care el nu le putea înţelege. Şi era singur, singur în timp ce din mâna lui se ridicau flăcări spre luna de pe cerul fierbinte de vară. Singur ieşea dintre umbre, rânjind.

Nu ştia cine întrerupsese contactul, dar viziunea pieri într-o ceaţă roşie, dureroasă. O auzi pe Cybil pronunţându-i numele, o dată, de două ori, iar a treia oară mai tare, mai agresiv, ca o palmă care-l făcu să mârâie.

– Ce-i?

– Fii atent. Fii atent la punctele în care apăs. Vreau să-mi faci şi tu la fel după ce termin. Mă auzi?

– Da, da, da. O auzea, cicălindu-l, în timp ce-şi simţea capul explodând. De parcă dacă-l împungea cu degetele în ceafă ar fi....

Durerea scăzu, cuţitele ei fierbinţi şi ascuţite deveniră surde, slabe, iar când ea îi luă mâna şi începu să-l apese între degetul mare şi arătător, se transformă mai degrabă într-o jenă chinuitoare.

Îndrăzni să-şi deschidă ochii şi se uită direct într-ai ei. Văzu că acea culoare bogată, catifelată, era acum umbrită. Văzu că faţa ei era albă ca hârtia, văzu că respira încet, rar.

– Bine, bine. Îşi trase mâna dintr-a ei şi i-o puse pe ceafă. Aşa e bine?

– Mai spre... Da. Da. Mai tare, n-o să mă doară.

N-avea cum să-i facă mai mult rău decât viziunea pe care tocmai o avuseseră, aşa că apăsă tare pe nodurile cauzate de durere şi de tensiune, formate sub piele, în timp ce ea se ocupa de punctele de presopunctură de pe mâna ei.

Se ocupase mai întâi de el, îşi dădu Gage seama, nefiind foarte sigur dacă trebuia să se simtă ruşinat sau recunoscător. Văzu cum norii aduşi de durere în ochii ei se destramă, apoi o văzu închizând uşurată ochii şi înţelese prefect.

– Bine, acum e mai bine. E suficient. Aveam nevoie de... Se lăsă pe spate şi se întinse pe iarbă, cu faţa spre soare, cu ochii închişi.

– Bună idee. Făcu şi el exact acelaşi lucru.

– N-am putut să o controlăm, spuse ea după un moment. Ne-a luat pe sus şi ne-a târât ca pe nişte câini în lesă. N-am putut s-o opresc şi nici s-o încetinesc. N-am putut să-mi blochez teama.

– Ceea ce dovedeşte că nu eşti în stare de nimic.

O auzi râzând înăbuşit, ştiu că buzele i se curbaseră într-un zâmbet.

– Amândoi suntem la fel, durule. O să ne descurcăm mai bine data viitoare. Trebuie s-o facem. Ce-ai văzut?

– Tu prima.

– Ne-am văzut pe toţi morţi sau pe moarte. Pe Fox sângerând la marginea drumului, în întuneric şi ploaie. Faruri. Cred că farurile camionetei lui. Îi povesti de toţi, cu vocea tremurându-i puţin.

– Şi eu la fel. Apoi s-a schimbat.

– Totul era foarte rapid, apoi şi-a mărit şi mai mult viteza, totul apărea mai înceţoşat, imaginile se suprapuneau una peste cealaltă. Lucruri obişnuite se transformau în coşmaruri, atât de rapid încât nu puteai să le deosebeşti pe una de cealaltă. Totul era atât de fragmentat, de rupt. Dar la sfârşit tu aveai piatra.

– Da, toată lumea e moartă şi eu am piatra. Şi ticălosul mă ucide în timp ce piatra îmi arde în mână.

– Oare te-a omorât sau e doar o interpretare? Ce ştiu eu e că piatra era acolo, până la sfârşit, că tu o ţineai şi că avea puteri magice. Se rostogoli pe o parte, întorcându-se spre el. Şi mai ştiu că ceea ce am văzut nu reprezintă decât nişte posibilităţi. Să prevezi înseamnă să fii pregătit. Aşa că le vom povesti şi

celorlalți despre aceste posibilități și o să ne înarmăm cu toții.

– Cu ce să ne înarmăm?

– Cu ce va fi nevoie. Ce-i? întrebă ea când îl văzu că-și duce mâinile la ochi și că scutură din cap.

– Tocmai mi te-am imaginat cu pistolul acela micuț și perlat al tău, calibrul 22, prins de coapsă. Cred că mă simt mai bine.

– Hmmm. Și cu ce eram îmbrăcată?

El lăsă mâinile în jos și-i rânji.

– Cred că amândoi ne simțim mai bine. Ce-ar fi să...? De data asta se rostogoli el și ajunse peste ea.

– Potolește-te, cowboy. O înțelegere e o înțelegere.

– N-am de gând să te seduc.

Ea-i aruncă un zâmbet.

– Nici eu să fiu sedusă.

– Te lași greu, Cybil. Vrând să o testeze, îi luă ambele mâini și i le duse deasupra capului. Energie pozitivă, emana foarte multă energie pozitivă. Și, pentru Dumnezeu, chiar avea nevoie de așa ceva acum.

Ea nu se opuse, continuă să-l privească cu o jumătate de zâmbet zugrăvit pe față.

– Mă gândeam că am merita și noi doi un bonus, îi spuse el.

– Adică un pic de tăvăleală în pielea goală prin grădina din spate a lui Cal?

– Mi-ai citit gândurile.

– Nici pomeneală.

– Bine. Spune-mi doar când să mă opresc.

O sărută, iar sărutul lui nu avea nimic în comun cu testarea sau cu joaca. Căuta fierbințeala, iar ceea ce găsi trecu prin el ca un val de febră. Degetele ei se împletiră cu ale lui, buzele i se deschiseră. Era mai degrabă o cerere decât o invitație, mai mult o provocare decât o predare. Sub el, trupul ei începu să se frământe – eliberând valuri de energie.

Foarte pozitivă.

Fără seducție, se gândi ea, fără cucerire, iar trupul ei răspundea, se bucura în îmbrățișarea aceea. Sinceritatea acelei dorințe pure și sincere însemna egalitate. Nevoia închisă în ea de-atâtea luni se eliberă. Voia mai mult, încă puțin, înainte să o închidă înapoi în turnul ei de fildeș.

Își încolăci un picior peste el, își arcui șoldurile, apăsându-și centrul de-al lui înainte să-l împingă, inversându-și poziția. Acum gura ei preluă controlul și se înfruptă în timp ce mâinile lui se îngropară în părul ei. Când auzi mormăitul, râse cu gura lipită de a lui. Dar când îl mai auzi o dată, simți fiori de gheață pe șira spinării.

Încet își dezlipi buzele de ale lui.

– Ai auzit?

– Da.

Înălță capul încă un centimetru și simți că fiorii aceia de gheață îi cuprind tot trupul.

– Avem spectatori.

Câinele era masiv, cu blana maronie murdară și plină de pete. Balele i se scurgeau dintre fălci în timp ce se împleticea pe drumul ce ieșea din pădure.

– Nu e Twisse, șopti Cybil.

– Nu.

– Ceea ce înseamnă că e real.

– Real şi turbat. Cât de repede poţi să fugi?

– Cât de repede trebuie.

– Du-te în casă. Arma mea este sus, pe masa de lângă pat. Ia-o, întoarce-te şi omoară câinele acela blestemat. O să-l ţin departe de tine.

Cybil ignoră valul de greaţă pe care-l simţea la gândul c-avea să împuşte un câine.

– Pistolul meu e în geanta de pe verandă. Putem să ajungem amândoi acolo.

– Du-te, intră în casă. Nu te opri.

O trase în sus şi o împinse tare spre casă. Şi câinele se adună şi atacă.

El nu fugi cu ea, iar ea nu se opri, nici măcar atunci când auzi sunete oribile în spatele ei. Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, se repezi pe verandă, îşi băgă mâna în geantă şi-şi strânse degetele pe patul revolverului ei.

Ţipătul care-i ieşi din gură când se întoarse fu plin de groază, dar în acelaşi timp destinat să-i atragă atenţia câinelui asupra ei. Dar acesta continua să atace, să-şi înfigă dinţii în Gage într-o luptă oribilă pe iarba frumoasă a lui Cal.

Se repezi înapoi şi eliberă siguranţa pistolului.

– Împuşcă-l! Împuşcă-l pe nenorocit!

– Nu pot să ţintesc ca lumea!

Braţele lui, mâinile lui erau sfâşiate şi pline de sânge.

– La naiba, împuşcă-l odată! În timp ce striga, el ţinu capul câinelui ridicat, privind ţintă în fălcile

acelea care clămpăneau nebunește. Trupul câinelui se smuci o dată, de două ori, când gloanțele îl străpunseră din lateral, dar în continuare încerca să sară la beregată. La următoarea împuşcătură, scoase un chelălăit ascuțit de durere, şi ochii aceia îngrozitori deveniră sticloşi. Gemând, Gage îi aruncă trupul într-o parte şi se târî pe iarba plină de sânge.

Prin perdeaua de ceață provocată de durere auzi câinele scheunând. Prin perdeaua de ceață provocată de durere o văzu pe Cybil apropiindu-se de câine şi trăgându-i un glonț în cap, lovitura de grație.

– Nu era mort. Suferea. Hai să te duc înăuntru. Dumnezeule, eşti sfâşiat tot!

– O să mă vindec. Dar îşi puse un braț în jurul umerilor ei şi se sprijini pe ea. Ajunse până la trepte, apoi picioarele îi cedară. Lasă-mă un minut. Am nevoie de câteva momente.

Îl lăsă ghemuit pe trepte şi intră în goană în casă. Câteva minute mai târziu se întoarse cu o sticlă de apă, un lighean plin şi el cu apă şi mai multe cârpe.

– Să-i sun pe Cal şi pe Fox? Când Fox a fost rănit, s-a vindecat mai repede dacă ați fost amândoi lângă el.

– Nu. Nu-i aşa de rău.

– Lasă-mă să văd. Trebuie să văd! Repede şi eficient, îi scoase resturile de tricou. Poate că respirația i se accelerase la vederea despicăturilor şi zgârieturilor de pe trupul lui, dar îi curăță rănile cu o mână sigură. Umărul e foarte rău.

– E o informație inutilă, atâta vreme cât e vorba de umărul meu. Şuieră de durere când ea îi puse

compresa cu apă rece peste rană. Oricum, ai tras foarte bine, Tex.

Turnă apa din sticlă pe o cârpă curată şi-i şterse uşor faţa.

– Ştiu că doare. Ştiu că vindecarea doare aproape la fel de tare.

– Nu e deloc floare la ureche. Fă-mi un serviciu. Adu-mi şi mie un whisky.

– Bine.

Ajunsă înăuntru, se prinse cu mâinile de bufet pentru câteva momente. Voia să vomite, simţea nevoia urgentă să vomite. Dar se stăpâni şi alungă greaţa scuturându-se. Scoase sticla de Jameson şi turnă într-un pahar trei degete de lichid.

Când se întoarse, văzu că majoritatea rănilor superficiale se vindecaseră deja, iar cele mai serioase începuseră să se închidă. Dădu pe gât dintr-odată două treimi din paharul oferit de ea, apoi se uită la faţa ei şi-i întinse înapoi paharul.

– Bea tu restul, iubito. Arăţi de parc-ai avea nevoie.

Ea dădu din cap şi goli paharul. Apoi făcu ceea ce evitase să facă până atunci. Se întoarse şi se uită la ce zăcea pe iarba împroşcată cu sânge.

– N-am omorât niciodată nimic până acum. Porumbei de lut, ţinte, ursuleţi la poligonul de tir. Dar n-am băgat niciodată un glonţ într-o fiinţă vie.

– Dacă nu l-ai fi ucis, aş fi putut fi mort acum. Câinele acela cântăreşte pe puţin patruzeci de kilograme, din care cea mai mare parte muşchi, şi era de-a dreptul nebun.

– Are zgardă şi medalion. Stăpânindu-se, traversă gazonul şi se lăsă pe vine. Un medalion cu evidenţa vaccinurilor antirabice. Nu era turbat, Gage, nu în sensul obişnuit. Dar presupun că ştiam amândoi chestia asta. Gage se ridică şi veni şchiopătând lângă ea. Ce facem acum? îl întrebă.

– Îl îngropăm.

– Dar... Gage, ăsta a fost câinele cuiva. Nu era un câine vagabond, aparţinea cuiva. Probabil că-l caută.

– N-o să-i ajute cu nimic dacă li-l înapoiem mort. Şi nici dacă ne-am apuca să le explicăm de ce am tras cu pistolul în câinele lor de casă, la care nu se va descoperi nicio urmă de turbare, indiferent câte teste or să se facă. Gage o apucă de umeri, strânsoarea degetelor subliniindu-i spusele. Suntem într-un nenorocit de război. O să moară şi altceva decât câini, Cybil, aşa c-o să trebuiască să te întăreşti. N-avem nici timp, nici cum să-i povestim vreunui copil că Fido n-o să mai vină acasă la cină pentru că a fost infestat de un demon. Îl îngropăm şi trecem mai departe.

– Cred că ţi-e de ajutor să n-ai sentimente, vinovăţie sau remuşcări.

– Da, ţi-e mai bine aşa. Du-te acasă. Am terminat pentru astăzi.

– Unde te duci? întrebă ea când el se întoarse.

– Să iau o blestemată de lopată.

Scrâşnind din dinţi, o luă înaintea lui spre magazie şi deschise uşa, smucind-o.

– Ți-am spus să te duci acasă.

– Și eu îți spun să te duci dracului, să vedem cine ajunge primul la destinație. Eu am omorât câinele, nu? Așa că o să te ajut să-l îngropi. Smulse o lopată și i-o aruncă cu putere lui Gage, apoi își luă și ea una. Și încă ceva, ticălosule, să știi că n-am terminat pentru astăzi. Ce s-a întâmplat aici trebuie povestit și celorlalți. Că-ți place sau nu, faci parte dintr-o echipă. Toată grozăvia asta trebuie raportată, documentată, cercetată. N-ajunge doar să-l îngropăm. Nu-i destul. Nu-i destul.

Își lipi dosul palmei de gură, înghiți un suspin și păru gata să-și piardă stăpânirea. Când încercă să treacă pe lângă el, Gage o prinse și o trase spre el.

– Lasă-mă!

– Taci. Pur și simplu taci! O țin cu fermitate, fără să-i ia în seamă zbaterile, iar când ea renunță la luptă și se agăță de el, o strânse și mai tare. Ai făcut ceea ce trebuia să faci, murmură el. Te-ai descurcat bine. Ai rezistat. Acum du-te în casă, lasă-mă să termin asta. Poți să-i suni pe ceilalți.

Ea rămase lipită de el încă un moment.

– O să terminăm împreună. O să-l îngropăm împreună. Apoi o să mergem să-i sunăm pe ceilalți.

7

O rugase pe Quinn să-i aducă haine curate de schimb. După toată grozăvia, după îngroparea câinelui, Cybil se simțea murdară, transpirată, pătată. În loc să stea prea mult să se gândească la ceea ce-i pătase pantalonii și bluza, le înghesui pe toate într-o pungă de plastic și, după ce făcea duș, avea de gând să le arunce în pubela lui Cal.

Cedase nervos, recunoscu ea în timp ce intra sub jetul dușului. Făcuse ce trebuia să facă, e-adevărat, dar apoi stăpânirea ei de sine cedase, se făcuse bucăți-bucățele.

Și asfel se cam terminase cu Cybil Kinski cea calmă și rațională.

Acum, dacă nu mai putea să fie calmă, măcar putea să încerce să fie rațională.

Era oare mai bine sau mai rău că cedase în fața lui Gage? Erau două variante, se gândi ea: mai rău – mult mai rău – pentru mândria ei, dar, per total, era mai bine, pentru că acum își știau amândoi limitele. Pentru a reuși să ducă treaba la capăt cu succes, trebuiau să-și cunoască bine unul altuia slăbiciunile, puterile și momentele în care aveau să cedeze.

Era furioasă că cedase ea prima, dar o să accepte chestia asta. Până la urmă.

Era un dumicat greu de înghițit, presupuse ea, de vreme ce se văzuse întotdeauna ca fiind cea puternică. Cea care făcea alegerile – alegerile grele,

atunci când era necesar – și care se ținea de ele, care le punea în practică. Alți oameni cedau – mama ei, sora ei –, dar ea rezista. Se chinuise întotdeauna să reziste.

Un alt lucru pe care trebuia să-l înghită, se gândi ea, era recunoașterea faptului că Gage avea dreptate. Moartea unui câine n-avea să fie cel mai rău lucru care se putea întâmpla. Dacă nu putea să înțeleagă asta, dacă nu putea să accepte asta, n-avea cum să le fie de folos celorlalți. Așa că trebuia să se descurce.

Să îngroape totul, așa cum spusese și el, și să treacă mai departe.

Când ușa se deschise, odată cu pala de aer rece simți și un val de enervare.

– Întoarce-te, șmechere, și du-te de unde ai venit.

– Sunt eu, Q. Ești bine?

Sunetul vocii prietenei ei îi umplu ochii de lacrimi. Se stăpâni și de data asta.

– Sunt mai bine. Ai ajuns foarte repede.

– Am plecat imediat eu și Cal. Fox și Layla vin și ei imediat ce pot să scape. Cu ce te pot ajuta?

Cybil închise dușul.

– Dă-mi un prosop. Trase perdeaua dușului și luă prosopul pe care i-l întindea Quinn.

– Dumnezeule, Cyb, pari epuizată.

– A fost prima mea zi de muncă, ca gropar. Sunt într-o formă destul de bună, dar, Q, pentru numele lui Dumnezeu, e o muncă groaznică! Pe toate planurile.

În timp ce Cybil se înfășura în primul prosop, Quinn îi întinse un al doilea, pentru păr.

– Slavă Domnului că n-ai fost rănită! I-ai salvat viața lui Gage.

– Aș zice că ne-am salvat viețile amândurora. Se privi în oglinda aburită. Epuizarea fizică și psihică dispăru sub greutatea vanității pure. Cine era oare femeia aceea palidă, trasă la față, cu ochii încercănați pe care o vedea în oglindă? Oh, Doamne! Te rog spune-mi că te-ai gândit să-mi aduci și trusa de machiaj împreună cu hainele!

Liniștită de reacția ei, Quinn se rezemă cu șoldul de tocul ușii.

– De câtă vreme suntem prietene?

– N-ar fi trebuit niciodată să mă îndoiesc de tine.

– Am pus totul pe pat. O să mă duc jos, să-ți pregătesc un pahar de vin, cât timp te schimbi tu. Mai vrei și altceva?

– Cred că mi-ai rezolvat toate nevoile esențiale.

Rămasă singură, Cybil se pieptănă, se pudră și se machie, îndepărtând și acoperind semnele epuizării. Se schimbă în haine curate, se mai verifică o dată, apoi strânse punga în care-și pusese rufele murdare. Coborî, îndesă punga în găleata de gunoi din bucătărie, apoi ieși pe veranda din față, unde Quinn stătea cu Cal și cu Gage.

Nimeni, se gândi ea, n-ar vrea să stea pe veranda din spate în momentul ăsta.

Își luă paharul de vin, se așeză, apoi îi zâmbi lui Cal.

– Așa, și cum ai petrecut astăzi?

Îi răspunse cu un surâs cald, deși ochii lui gri și calmi îi cercetau fața.

– Ziua mea nu a fost la fel de animată ca a voastră. Comitetul Zilei Veteranilor s-a întrunit în dimineața aceasta pentru a trece în revistă programul final al evenimentelor ce vor avea loc în respectiva zi. Wendy Krauss, care băuse deja vreo două pahare de vin la petrecerea onomastică a unei colege, și-a scăpat o bilă de bowling peste picior. Și-a rupt degetul mare. Și câțiva adolescenți s-au luat la harță și au început să se împingă din cauza unui meci de fotbal de masă.

– E o dramă continuă în Hawkins Hollow.

– Oh, da.

Cybil sorbi din vin și se uită spre râpa din fața casei, spre pământul vălurit, spre pârâul șerpuitor.

– E un loc foarte potrivit în care să stai după o zi încărcată. Grădinile tale sunt minunate, Cal.

– Mă fac fericit.

– Un loc retras și în același timp conectat la întreg. Știi pe aproape toată lumea de prin părțile astea.

– Cam așa ceva.

– Știi al cui era câinele acela.

El ezită doar un moment.

– Al familiei Mullendores, care stă pe Foxwood Road. Câinele lor a dispărut alaltăieri. De parcă ar fi simțit nevoia unui contact, Cal se aplecă și-l mângâie pe Lump, în timp ce cățelul îi sforăia la picioare. Casa lor e în oraș. E cale lungă pentru un câine de acolo până aici, dar după cum mi l-a descris Gage, cred că era vorba despre câinele familiei Mullendores, Roscoe.

– Roscoe. Odihneşte-te în pace, gândi ea. Infestatul câinilor face parte din metodele obişnuite. Şi ştiu sigur c-avem o listă de atacuri ale animalelor de companie şi sălbatice în dosarele noastre. Totuşi, aşa cum ai spus şi voi, e drum lung din oraş şi până aici, chiar şi dacă ai patru picioare. Nimeni n-a văzut vreun câine turbat, nimeni n-a fost atacat?

– Nimic.

– Asta înseamnă, în mod logic, că şi ceea ce s-a petrecut astăzi a fost un atac cu o ţintă anume. Marele Ticălos nu doar că l-a infestat pe bietul câine, ci l-a şi adus aici. Tu eşti adesea singur aici în timpul zilei, îi spuse ea lui Gage. Twisse n-avea de unde să ştie că sunt şi eu aici, cu siguranţă nu înainte să infesteze câinele acela – dacă zici că lipseşte de-acasă de atâta timp. Deci tu ai fi ieşit afară, poate chiar ai fi tras un pui de somn în hamacul acela îmbietor pe care Cal l-a instalat între arţari, sau poate ar fi ieşit Cal să tundă iarba. Sau Quinn să se plimbe prin grădină.

– Oricare dintre noi ar fi putut să fie singur pe-acolo, o aprobă Cal. Şi acum am fi îngropat pe altcineva, nu câinele.

– Un mod inteligent de a ataca, reflectă Cybil, sau măcar o încercare care nu a presupus prea multă risipă de energie din partea lui.

– E bine să ai prin preajmă o femeie cu o armă. Gage bău încet din paharul de vin.

– Şi încă una care ajunge până la urmă la concluzia că nu ea a ucis câinele acela. Twisse a făcut-o. Încă un lucru de adăugat la lista aceea cu

lucruri care trebuie răzbunate. Se uită spre drum. Uite-i pe Fox şi pe Layla.

– Şi cina noastră. Quinn întinse mâna şi i-o atinse pe-a lui Cybil. Am comandat o salată mare şi vreo câteva pizza de la Gino's. M-am gândit c-ar fi bine să ne rezumăm la lucruri simple în seara asta.

– Te-ai gândit bine. Avem o grămadă de treabă.

În timpul mesei nu discutară, aşa cum făceau adesea, despre lucruri obişnuite şi uşoare. Ziua fusese prea plină, dispoziţia era prea întunecată.

– Va trebui să înregistrezi toată chestia asta, Q, începu Cybil, apoi se întoarse spre Gage. Gage a avut un vis.

El o privi în ochi pentru alte câteva secunde, apoi începu să povestească visul lui plin de pasiune şi moarte.

– Simbolism, decise Quinn rapid. Asta nu intră în capitolul profeţii. Evident, oricât de bun ar fi fost sexul, niciunul dintre voi n-ar fi continuat dacă încăperea în care vă aflaţi ar fi fost cuprinsă de flăcări.

– O observaţie bună, murmură Cybil.

– Poate că era o partidă de sex atât de încinsă încât au luat foc amândoi. Fox ridică din umeri. Încercam şi eu să fiu amuzant.

– Da, foarte amuzant. Layla îl înghionti în coaste. Suntem toţi foarte stresaţi aşa că visele pline de violenţă şi de sex n-ar trebui să ne surprindă. Şi dacă luăm în considerare şi că... mă rog, dacă ne gândim şi că tu, Gage, eşti cumva...

– Frustrat sexual, interveni Quinn, şi atras de Cybil. Suntem cu toţii băieţi şi fete mari, aşa că nu cred că-i momentul să fim delicaţi. Îmi cer scuze. Dar realitatea este că tu şi Cybil sunteţi doi adulţi sănătoşi, ca să nu mai spun atrăgători, şi împărtăşiţi aceeaşi abilitate, într-o perioadă de stres extrem. Ar fi uimitor dacă n-ar exista şi ceva unde de tensiune sexuală între voi.

– Îţi satisfaci o dorinţă şi arzi în focurile iadului? Cal îşi mestecă gândul odată cu felia de pizza. Nu cred că e atât de simplu, chiar dacă vorbim din punct de vedere simbolic. Dacă vă uniţi la un nivel atât de intim, vor apărea consecinţele. Şi dacă vă uniţi, formaţi încă o legătură separată în lanţul pe care l-am creat deja noi şase, întăriţi consecinţele şi puterea.

– Sunt întru totul de acord cu tine. Dând din cap aprobator, Cybil îi zâmbi lui Cal. Păcat că ne-a stat Quinn în cale, altfel ne-am fi putut cupla.

– Şi am de gând să rămân în calea voastră.

– Eşti atât de egoistă. Mă rog, visele profetice, având în vedere experienţa mea în domeniu, sunt adesea pline de simbolism. Şi cred că visul ăsta ar trebui trecut în coloana cu vise profetice, măcar cu creionul.

– Am putea merge sus acum, sugeră Gage. Să testăm teoria.

– E o ofertă foarte generoasă. De-a dreptul plină de eroism. Cybil făcu o pauză şi sorbi din vin. Deocamdată o s-o refuz. Deşi aş putea să-mi sacrific trupul pentru o partidă de sex, spre binele cauzei noastre, nu cred că aşa ceva e necesar în momentul ăsta.

– Să-mi spui doar când se ajunge acolo.

– O să fii primul pe care-l anunț. Ce-i? o întrebă ea pe Quinn, care pălmuise aerul.

– Voiam să mai dau la o parte din blestematele astea de unde de tensiune sexuală.

– Vai, ce amuzantă ești! Dar să mergem mai departe, continuă Cybil. După teoria enunțată de inteligentul și chipeșul Caleb, este vorba despre conexiuni, despre legături. Și sunt legături la fel de intime ca și sexul.

– Însă încă prefer sexul, comentă Fox. Zâmbi spre Cybil, care-i aruncă o privire înghețată, și se întinse după încă o felie de pizza. Dar, scuză-mă, te-am întrerupt.

– Gage și cu mine am simțit una dintre aceste legături când am încercat să ne combinăm abilitățile. A fost putere, au apărut și consecințele. Înainte de această experiență pe care-am împărtășit-o amândoi, el a mai avut parte de una. Ann Hawkins. Cybil se opri din nou, de data asta pentru a urmări zborul unei păsărele care plonjă spre corola roșie a unei flori. Înainte să plec încoace, Quinn și cu mine am înregistrat incidentul, l-am înscris în grafice și l-am notat pe hartă. Gage mi l-a mai povestit o dată și mie, pentru notițele mele, în caz că s-ar fi pierdut niște detalii pe parcurs. Am aflat că nu se pierduse niciun astfel de detaliu.

– M-am gândit la asta mai tot timpul, astăzi, interveni și Layla. A spus că ar plânge pentru el, pentru Gage, și că și tu vei plânge, Cybil. Cel puțin asta e interpretarea mea. Asta contează, cred.

– Lacrimile sunt importante. Cybil continuă să urmărească pasărea în timp ce aceasta se repezea la o altă floare.

– Mă întreb dacă referirea la lacrimi a fost una literală, adică dacă s-a referit efectiv la lacrimi, ca la un ingredient magic de care o să avem nevoie, sau dacă este şi aici vorba de un simbol. Durere, bucurie... emoţii. Dacă nu cumva legătura emoţională este cea importantă aici.

– Şi din nou sunt întru totul de acord, adăugă Cybil.

– Ştim că sentimentele fac parte din toată lupta asta. Twisse se hrăneşte cu cele negative – frică, ură, furie. Şi se pare că cele pozitive reprezintă unul dintre lucrurile care ne-au ajutat să nu ne prăjim de tot ultima dată când am fost la Stânca Păgână.

– Cu alte cuvinte, ea nu ne-a spus nimic nou, nimic din ce nu ştiam deja.

– Subliniere pozitivă, îi spuse Quinn lui Gage. Şi a spus foarte clar că avem tot ce ne trebuie pentru a câştiga lupta. Problema este cum o să ne dăm seama ce reprezintă acest „tot" şi cum să-l folosim.

– Slăbiciuni versus puteri. Fox luă un gât de bere. Twisse ne cunoaşte slăbiciunile şi profită de ele. Trebuie să contracarăm acest lucru şi de fapt să îl negăm cu ajutorul puterilor noastre. Strategie elementară.

– Bine, spuse Layla. Trebuie să facem nişte liste.

– Fata mea e înnebunită după liste.

– Serios. Puterile şi slăbiciunile noastre ca grup şi ca indivizi. Este război, nu-i aşa? Puterile noastre

sunt armele noastre, iar slăbiciunile noastre sunt golurile din linia noastră defensivă. Ne stabilim o linie defensivă, sau măcar recunoaştem unde sunt aceste goluri şi ne construim o poziţie ofensivă.

– Am învăţat-o şah, le spuse Fox celorlalţi. Prinde foarte repede.

– E cam târziu acum pentru liste, e deja seară, spuse Gage.

Netulburată, Layla clătină din cap.

– Niciodată nu-i prea târziu pentru liste.

Cybil îşi ridică paharul de vin şi pasărea dispăru cu viteză, asemenea unui glonţ argintiu.

– Următorul lucru pe lista mea sunt cărţile.

– Vrei să jucăm cărţi? o întrebă Cal. Nu crezi că suntem cam ocupaţi pentru aşa ceva?

– Niciodată nu poţi fi prea ocupat pentru o partidă de cărţi, îl corectă Gage. Însă cred că doamna se referă la Tarot.

– L-am adus cu mine astăzi şi am făcut un experiment împreună cu Gage. Deşi avea încredere în memoria ei, Cybil îşi scoase agenda pentru a le relata celorlalţi rezultatele experimentului. Toate Aracane Majore, cu înţelesuri anume pentru amândoi, concluzionă ea. Pariorul nostru profesionist vă va confirma, şansele ca un astfel de lucru să fie pură coincidenţă sunt de-a dreptul astronomice. Cărţile pot fi interpretate în diverse feluri, în funcţie de cel care le citeşte, de întrebare, de cărţile din jur şi aşa mai departe. Dar am *simţit* că în cazul ăsta au dezvăluit o legătură – fizică, emoţională, paranormală. Apoi simbolurile fiecăruia dintre strămoşi

şi eventualitatea unei schimbări dramatice, şi urmările ei. Mi-ar plăcea să mai fac o serie de astfel de experimente. Cal şi Quinn, Fox şi Layla, toţi trei bărbaţii, toate trei femeile şi în final toţi şase împreună.

– Întotdeauna te-ai priceput la Tarot, spuse Quinn.

– Moştenirea mea ţigănească. Dar astăzi a fost mai mult decât asta.

– Aţi făcut şmecheria cu cărţile înainte de apariţia câinelui, comentă Fox. Înainte de atac.

– Da. Cum amintirea evenimentului încă o făcea să se simtă ciudat, Cybil întinse mâna după paharul de vin. Înainte.

– Poate că ăsta a fost unul dintre elementele declanşatoare. Ăsta, continuă Fox, şi legătura creată între tine şi Gage. Trebuie să trecem în revistă toate detaliile, bineînţeles, dar dacă treaba cu cărţile n-a fost coincidenţă şi legătura dintre voi generează putere şi energie, faptul că atacul a venit imediat după aceea ar putea fi tot o coincidenţă.

– Nu, spuse Cybil încet. Nu, chiar nu e coincidenţă.

– Eraţi afară, interveni Quinn. În curtea din spate.

– Da. Cybil se uită la Gage. Ce-ai zice să le povesteşti tu partea asta?

El nu se prea dădea în vânt după rapoarte de genul ăsta, dar presupuse că ei îi venea greu să povestească întâmplarea. O trecu el în revistă, din momentul în care se aşezaseră unul în faţa celuilalt,

pe iarbă, cu vârfurile degetelor unite şi până în momentul în care Cybil trăsese ultimul foc de armă.

– Oh, scumpo! Cu îngrijorarea întipărită pe faţă, Layla o luă de mână pe Cybil.

– Mă scuzaţi! Gage ridică un deget. Dinţi, fălci, carne despicată, sânge vărsat. Nebunul de Roscoe a muşcat din umărul meu o bucată mai mare decât...

– Oh, scumpule! Layla se ridică, înconjură masa şi-l sărută pe obraz, spre surprinderea şi amuzamentul lui.

– Aşa mai merge. Oricum, cam aşa au stat lucrurile.

– Gage a uitat să vă spună că am cedat total. Dacă tot facem liste, chestia asta ar trebui trecută la punctele mele slabe. După aceea m-am înmuiat serios. Nu pot să garantez că n-o să se mai întâmple niciodată, dar nu cred c-o să se mai întâmple.

– Respectiva înmuiere a fost intensă, dar scurtă, continuă Gage. Şi a avut loc după ce s-a terminat toată tărăşenia. Mie personal nu-mi pasă nici cât negru sub unghie dacă cineva scrâşneşte din dinţi sau o ia razna după ce se termină treaba.

– Bine spus, decise Cybil.

– A făcut o greşeală. Quinn vorbea încet, dar ochii ei albaştri ardeau. A făcut o greşeală mare.

– Cum? o întrebă Cal.

– Pentru noi trei, cele de-aici, un element crucial al acestei lupte n-a exista decât teoretic până acum. Am tot vorbit despre ce se întâmplă cu oamenii în timpul zilei de Şapte, despre ce sunt capabili să facă oamenii infestaţi. Dar doar tu, Fox şi Gage aţi avut

de-a face cu toate astea. Doar voi trei ați fost obligați să vă apărați pe voi sau să apărați pe altcineva de atacul altei ființe. O ființă obișnuită care s-a transformat într-o amenințare. De unde să știm, cum să fim sigure, cum să aflăm cum vom putea reacționa, dacă vom putea face cu adevărat față, dacă vom putea rezista când vom fi puse în fața faptelor? Acum știm. Câinele acela de astăzi n-a fost una dintre iluziile urâte create de Twisse. A fost real, în carne și oase. Înmuiere pe dracu', Cyb! N-ai intrat în panică, n-ai fugit, nu te-ai blocat. Ai luat pistolul și l-ai eliminat. Ai salvat o viață. Deci ticălosul a făcut o greșeală mare dezvăluindu-ne o părticică din spectacolul pe care-l pregătește. Pentru că acum patru dintre noi au experiența înfruntărilor reale, și să fiu a naibii dacă eu sau Layla n-am putea să rezistăm, așa cum a făcut și Cybil. Votul meu? Eu cred c-ar trebui să trecem asta cu litere mari în coloana de plusuri.

– Bravo, blondino, i-ai arătat tu! Cal se aplecă și o sărută.

– Ai dreptate. Fox își ridică și el berea, toastând. A vrut să se dea mare și s-a ales cu o confruntare. Literalmente. A fost înfruntat și învins.

Cybil rămase cu ochii la Quinn pentru câteva secunde, în timp ce simțea că i se desface și ultimul nod din stomac, un nod cauzat de șoc și de suferință.

– Întotdeauna te-ai priceput să-ți croiești drum prin bălării, nu-i așa? Bine, atunci. Respiră adânc, ușurată pentru prima dată după ore bune. Atunci, să facem o pauză scurtă pentru a ne felicita... Și pauza

a trecut. Cineva să înceapă să curețe masa cât timp mă duc eu să-mi aduc cărțile.

Când ieși, Gage se ridică de la masă și o urmă.

– Ascultă, deja ai dovedit destule astăzi.

Își luă geanta și începu să caute pachetul de cărți.

– N-are niciun rost să-ți întinzi cărțile tale magice în seara asta. Ești obosită.

– Ai dreptate, sunt obosită. Dar o deranja să i se spună asta, mai ales când se chinuise atât de mult să-și ascundă oboseala. Îmi imaginez că în zilele de dinainte de Șapte și apoi în timpul lor tu, Cal și Fox funcționați într-o stare aflată cu mult dincolo de oboseală.

– Când se ajunge acolo n-ai alte opțiuni. Dar încă nu s-a ajuns acolo.

– Dar se va ajunge. Și, deși am nevoie și chiar vreau să dovedesc ceva, nu e vorba de asta. Mulțumesc pentru grija pe care mi-o porți, dar...

Se întrerupse când el o luă de braț.

– Nu-mi place să port cuiva de grijă.

Expresia de pe fața lui mustea de frustrare abia stăpânită.

– Nu, pun pariu că nu-ți place. N-am cum să te ajut cu chestia asta, Gage.

– Ascultă. Ascultă. Frustrarea se ghici din nou în vocea lui, de data asta și mai evident. Hai să dăm cărțile pe față, încă de la început.

– Dă-i drumul.

– Modul în care s-au cuplat ceilalți, asta nu e în cărți. Nu în acelea, spuse el arătând spre pachetul de Tarot. Nici în ale mele, nici în altele. Nu-i vorba

despre cântece de dragoste şi despre jucat de-a mama şi de-a tata.

Ea-şi înclină capul şi păstră un zâmbet uşor, înţelegător pe faţă.

– Ai cumva impresia că aş vrea cumva să-mi cânţi sau să ne jucăm de-a mama şi de-a tata?

– Termină, Cybil!

– Nu, tu să termini, nemernic arogant! Dacă te temi că o să te prind cumva în mrejele mele, că o să te farmec până când o să-ajungi să-mi cânţi serenade sub balcon şi-o să te gândeşti la modele pentru lenjeria de pat sau pentru farfurii, asta e problema ta. Îl atenţionă cu un deget, iar zâmbetul ei nu mai era deloc unul înţelegător sau uşor, transformându-se mai degrabă într-un rictus. Dacă ţi s-a întipărit ideea asta în creieraşul tău minuscul, înseamnă că eşti prost! Ceea ce e de-a dreptul redundant, ţinând seama că am spus deja că ai un creieraş minuscul, şi chiar urăsc când sunt atât de nervoasă încât devin redundantă!

– Ai de gând să stai aici şi să-mi spui că atunci când ceilalţi cad ca muştele, ţie nu ţi-a trecut prin cap să pui mâna pe mine, să mă înhaţi?

– Ce imagine drăguţă, şi chiar dovada vie a modului în care vezi tu sentimentele pe care le au prietenii noştri unii pentru ceilalţi.

– E o imagine destul de realistă, murmură el. Dacă mai pun la socoteală şi teoria lui Quinn cu undele de tensiune sexuală, cred c-aveam tot dreptul să-mi pun astfel problema.

– Atunci lasă-mă să îţi spun şi eu ce cred. Dacă şi când voi decide eu că-mi doresc un bărbat pentru

o relație pe termen lung, n-o s-o fac pentru că Soarta mi l-a îndesat pe gât. Dacă și când, repetă ea, și contrar a ceea ce gândești tu, în prostia ta misogină – da, să știi că nu toate femeile își doresc relații pe termen lung –, nu va trebui să-l înhață sau să pun mâna pe el. Dacă s-ar întâmpla așa, nu l-aș vrea pe nenorocit. Ești în siguranță, n-o să te prind în mrejele și în farmecele mele, dobitoc narcisist. Și dacă nici așa nu te-am liniștit, poți să mă pupi în fund.

Îl împinse și trecu pe lângă el, intră în sufragerie și trânti pachetul de cărți pe masă.

– Trebuie să mă liniștesc mai întâi, spuse ea, fără să se adreseze cuiva anume, apoi trecu în bucătărie și ieși pe ușa din spate.

Quinn îi aruncă o privire scurtă lui Cal, apoi se duse după ea.

– E foarte nervoasă, comentă Quinn când Layla ieși și ea în urma ei.

– Văd.

După ce parcurse rapid veranda de la un capăt la altul, Cybil se întoarse spre ele.

– Nici chiar în starea în care sunt acum, orbită de furie, n-o să spun că toți bărbații sunt aroganți, porci ignoranți care merită un șut năprasnic în bilele lor atât de prețioase.

– Doar un singur bărbat anume, traduse Quinn.

– Unul anume, care tocmai a avut tupeul să mă avertizeze că toate visele pe care le-aș avea în legătură cu el sunt zadarnice.

– Oh, Dumnezeule! Mâinile pe care Quinn le duse la față camuflară un sunet situat între un mormăit și un hohot de râs.

– Şi că n-ar trebui să mă gândesc că voi patru, care, dacă pot adăuga şi asta, căderi ca muştele, sunteţi precursorii viitoarei mele fericiri alături de el.

– Nu sunt sigură că puterea lui de a se vindeca are vreo şansă împotriva furiei lui Cyb. Vrei să sunăm deja la urgenţe?

– Dacă se întâmplă ceva, ar trebui să-l lăsăm mai întâi să sufere puţin, se gândi Layla. Ca muştele?

– Ca să fiu corectă, deşi Dumnezeu ştie de ce-ar trebui să fiu corectă, aş spune că remarca asta a fost mai degrabă cauzată de îngrijorarea lui pentru propria-i situaţie decât de părerea pe care o are despre voi.

Quinn îşi drese vocea.

– Ah, ca să mai adaug şi eu ceva nefolositor, este de asemenea posibil ca această criză a lui să fie provocată cumva şi de proiecţiile sale cauzate de sentimentele complicate pe care le are pentru şi despre tine.

Cybil ridică din umeri.

– Asta-i problema lui.

– Absolut. Dar în locul tău m-aş simţi flatată. De faptul că el nu se teme că te vei îndrăgosti tu de el, ci că se va îndrăgosti el de tine.

Acum Cybil strânse din buze. Furia bătu în retragere, raţionamentul îi luă locul.

– Hmmm. Eram prea furioasă pentru a vedea problema şi din perspectiva asta. Îmi place. Ar trebui să-i aplic Tratamentul.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Cyb! Cu oroare exagerată pe faţă şi în glas, Quinn îşi prinse prietena de braţ. Nu Tratamentul!

– Ce-i Tratamentul ăsta? întrebă Layla. Doare?

– Tratametul, creat şi implementat de Cybil Kinski, are multe faţete şi multe straturi, îi spuse Quinn. Niciun bărbat nu-i poate rezista.

– Este abordare, atitudine, răspuns. Absentă, Cybil îşi trecu o mână prin păr. Cunoaşterea ţintei şi ajustarea în consecinţă a modului de abordare, a atitudinii şi a răspunsului, în funcţie de anumite aspecte. Poţi să adaugi şi seducţie, şi chiar sex, dacă consideri că este acceptabil, dar este vorba mai degrabă despre atragerea lor exact în punctul în care ţi-i doreşti. Contact vizual, limbajul trupului, conversaţia, garderoba – toate ajustate în funcţie de bărbatul în chestiune. Răsuflă adânc. Dar acum nu este momentul pentru aşa ceva. Oricât de mult ar merita să i-o fac. Dar după ce se vor termina toate astea...

– Bine, trebuie să ştiu şi eu, se hotărî Layla. Cum ai ajusta acest Tratament pentru Gage?

– Este foarte simplu, elementar chiar. Gage preferă femeile sofisticate, cu stil. Deşi probabil că gândeşte altceva, este de fapt mai atras de femeile puternice, pentru că le respectă. Nu trebuie să fie timidă atunci când vine vorba de sex, dar dacă este sigură pe ea, de genul „prietene, hai să ne-o punem", după aceea n-o să se mai gândească niciodată la ea. Îi place inteligenţa, dublată de un simţ al umorului.

– Ah, nu mă lovi, spuse Layla, dar se pare că până acum te-ai descris pe tine.

Remarca fu în măsură să o oprească pe Cybil pentru un moment, dar apoi continuă:

– Spre deosebire de, să zicem, Fox, lui nu-i place să crească, să educe. Spre deosebire de Cal, el nu e atras de rădăcinile lui şi nici nu vrea să se stabilească undeva. Joacă uneori cărţi, şi o femeie care se pricepe la jocurile de cărţi va reuşi să-i atragă atenţia. Una care să ştie să câştige, dar şi să piardă. Poate fi atras fizic – şi ce bărbat n-ar putea fi ţinta unei astfel de atracţii –, dar numai până la un punct. Îşi păstrează foarte bine controlul în majoritatea situaţiilor, deci controlul va fi cheia pentru atragerea lui.

– Dacă ar fi vrut s-o facă, şi-ar fi făcut notiţe despre toate lucrurile astea. Ca o mămică mândră, Quinn se uită la Cybil. Apoi ar fi făcut un profil detaliat.

– Bineînţeles, dar cum în cazul ăsta vorbim doar ipotetic... Mişcându-şi umerii, Cybil continuă: Are nevoie de provocări, deci va trebui să mergi pe linia dintre interes şi dezinteres, oferindu-i câte puţin din amândouă. Nici prea înfierbântată, nici prea rece – nu ştiu cum unii bărbaţi nu pot să reziste unei femei care-i tratează cu răceală –, trebuie să găseşti temperatura potrivită şi apoi s-o variezi, pe neaşteptate, pentru a-l dezechilibra. Şi... Se opri, clătină din cap. Nu contează, oricum n-am s-o fac. Miza e prea mare pentru un astfel de joc.

– Când eram la facultate, a folosit Tratamentul pentru un tip care m-a înşelat şi după aceea a avut tupeul să-mi propună o partidă în trei cu el şi cu tipa cu care mă înşelase. Porc ordinar. Quinn îşi trecu braţul peste umerii lui Cybil şi o strânse tare. Cyb l-a întors pe idiotul ăla ca pe un ceas şi când credea c-o

să înceapă să-i sune alarma, l-a aruncat jos de pe noptieră. A fost minunat. Dar, da, probabil că, având în vedere circumstanțele actuale, n-ar fi prea potrivit.

– Mă rog. Cybil ridică din umeri şi-şi dădu părul pe spate. A fost distractiv să ne gândim măcar la asta. Şi m-a mai calmat. Ar trebui să intrăm şi să ne apucăm de treabă.

Layla o trase pe Quinn deoparte când Cybil intră înapoi în casă.

– Chiar sunt singura care a observat că se tot descria pe ea ca fiind femeia de care Gage s-ar îndrăgosti?

– Nu. Dar nu-i aşa că-i interesant că Cyb pare să nu-şi fi dat seama de asta? Quinn o luă pe Layla pe după umeri. Chiar dacă, după mine, analiza ei a fost absolut corectă. Ea este exact femeia de care s-ar îndrăgosti Gage. Nu-i aşa c-o să fie foarte distractiv să urmărim toată povestea?

– E vorba de Soartă, Quinn, sau de alegere? În cazul nostru, al tuturor.

– Eu zic că-i vorba de alegerea noastră, dar ştii ce? O bătu uşor pe umăr. Nu-mi prea pasă, de vreme ce o să trăim cu toţii fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Gândindu-se la asta, Layla se uită la Fox în timp ce intra în bucătărie. Tocmai desfăcuse o sticlă de cola şi râdea de ceva ce-i spusese Cal. Când ochii lui căprui se opriră asupra ei, se încălziră ca nişte sori.

– Eşti gata pentru ghicit viitorul? Întinse mâna după a ei.

– Mai întâi vreau să-ţi pun o întrebare. Era foarte important să-l întrebe acum, înainte să fie împărţite cărţile acelea.

– Sigur, ce-ți trebuie?

– Vreau să știu dacă vrei să te căsătorești cu mine.

Discuțiile din jurul lor se opriră dintr-odată. Pentru câteva secunde, în încăpere domni o tăcere deplină, timp în care el o privi fix.

– Da. Acum?

– Fox.

– Pentru că mă gândeam mai curând la februarie. Știi și tu că februarie e o lună de tot rahatul. De ce să nu fixăm ceva frumos pentru atunci, ca să așteptăm cu înfrigurare luna februarie, cea mai de rahat lună? Luă o înghițitură de cola, apoi puse sticla jos, în vreme ce ea se uita țintă la el. În plus, în februarie te-am întâlnit pentru prima dată. Dar nu de Sfântul Valentin, pentru că, știi, e așa un clișeu, și mult prea tradițional.

– Te-ai gândit la asta?

– Da. M-am gândit, dacă tot sunt îndrăgostit până peste cap de tine. Dar mă bucur că m-ai întrebat tu prima. Am scăpat de stres. Râzând, o luă în brațe. Ce zici, îți convine februarie?

– În februarie e perfect. Îi luă obrajii în palme și-l sărută. Apoi își înălță capul și zâmbi. Eu și Fox ne căsătorim în februarie.

Printre felicitări și îmbrățișări, Cybil îi prinse privirea lui Gage.

– Stai liniștit, spuse ea încet. Eu n-o să te cer.

Puse ceainicul pe foc, ca să-și păstreze calmul și concentrarea pentru momentul în care aveau să se întoarcă la muncă.

8

Gage dormi prost, iar insomnia lui nu avea nicio legătură cu visele sau cu viziunile. Nu era obişnuit să facă greşeli grave, sau, mai rău – cu siguranţă mai îngrozitor, mai terifiant pentru el –, greşeli de începător. Mai ales cu femeile. Îşi câştiga traiul nu doar cântărind cărţile şi şansele, ci şi citind oamenii, ghicind ce le trecea prin cap, ce se ascundea în spatele gesturilor şi cuvintelor lor.

Se mai linişti puţin când înţelese, pe la trei dimineaţa, că nu o citise greşit pe Cybil. Era la fel de intrigată şi atrasă ca şi el, la fel de interesată – şi probabil la fel de precaută – în a încerca să se abandoneze uneia dintre acele unde de tensiune sexuală.

Nu, nu greşea deloc în ceea ce priveşte legătura sexuală dintre ei.

Greşeala lui monumentală fusese răbufnirea de nelinişte din interiorul lui şi faptul că i-o aruncase ei în faţă. Şi al doilea aspect al greşelii – Doamne, ce înjositor! – era faptul că o făcuse pentru că ar fi vrut să fie sigur. Îşi dorea ca ea să fie de acord cu el, să-i spună că n-avea de ce să-şi facă griji. Că nici ea nu voia să fie purtată în voia Sorţii.

Şi după ce şi-ar fi clarificat toate aspectele astea, ar fi putut să lucreze împreună, să se culce unul cu celălalt, să lupte împreună şi, la naiba! poate chiar să moară împreună, fără nicio problemă.

Toate discuțiile astea despre sentimente și despre legături emoționale îl întărâtaseră și mai mult. Oare nu-i văzuse el pe amândoi cei mai buni prieteni ai lui, pe frații lui, îndrăgostindu-se? Și nu se îndreptau acum amândoi spre altar? Orice bărbat în toate mințile s-ar fi uitat bine la cărțile pe care le avea în mână și s-ar fi aruncat înainte de terminarea mâinii.

Ținând seama de ceea ce se întâmplase deja cu prietenii lui, ar fi trebuit să-și țină gândurile și opiniile pentru el, să nu facă mișcarea aceea. În schimb se grăbise, stricase totul, trecuse în defensivă. Și, pe scurt, o acuzase că-i întinsese o cursă. Avusese tot dreptul să se înfurie pe el din cauza asta. Fără nicio îndoială. Acum întrebarea era cum avea el să reușească să repare lucrurile fără să trebuiască să-și ceară scuze înainte. Ar fi putut să meargă pe varianta iertării pentru că luptau cu toții pentru o cauză nobilă, dar oricât de adevărat ar fi fost, era un plan destul de slab.

Până la urmă decise să cânte după ureche, să improvizeze ceva dacă va fi nevoie și intră în casa închiriată. Quinn era la jumătatea scărilor. Se opri când îl văzu intrând. După o ezitare scurtă, coborî în fugă restul de trepte.

– Salut. Ai venit aici să lucrezi, nu-i așa?

– Păi, să vezi...

Îl luă pur și simplu pe sus, cu un torent de cuvinte și de mișcări.

– Pentru că chiar avem nevoie de cineva care să ne ajute. Fox și Cal sunt amândoi în întâlniri, iar tatăl lui Fox are câteva ore libere, așa că Layla s-a dus cu

el la magazin, să se uite împreună peste planuri. N-am mai rămas decât eu şi Cyb, iar eu trebuie să merg undeva ca să iau ceva. Am coborât să-i pun lui Cyb o cafea, e cafea proaspăt făcută în bucătărie. N-ai vrea să i-o duci tu? Mă întorc în douăzeci de minute.

Şi ieşi în goană pe uşă înainte ca el să apuce să rostească măcar un cuvânt. Cel puţin jumătate din ceea ce-i spusese erau minciuni fabricate pe moment. Un bărbat normal recunoaşte minciunile când e îngropat până la genunchi în ele. Dar cum şi aceste minciuni îi serveau ţelului său, se mulţumi să meargă în bucătărie, turnă două căni de cafea şi le duse sus.

Claia de păr cârlionţat se înfoiase în toate direcţiile fără ajutorul agrafelor cu care Cybil o ţinea în siguranţă, pe creştetul capului. O coafură nouă, se gândi el, cel puţin din câte văzuse el până acum, şi încă una al dracului de sexy. Lucra cu spatele la el, scriind ceva pe tablă. Încă un tabel, observă el şi recunoscu numele cărţilor pe care le aleseseră cu toţii în diferite runde în seara de dinainte. Presupuse că muzica venea de la unul dintre laptopurile răspândite prin cameră. Melissa Etheridge se tânguia.

– N-ar fi mai simplu şi mai rapid să introduci datele alea într-un computer?

Îi văzu tresărirea şi stăpânirea rapidă, chiar înainte să se întoarcă spre el. Privirea pe care i-o aruncă era aproape bej. Absolut neutră.

– Sunt introduse, dar e mai simplu pentru ochi aşa, datele sunt mai accesibile pentru întregul grup. Una din alea e cafeaua mea, sau ai de gând să le bei pe amândouă?

Se apropie şi-i întinse o cană.

– Quinn a spus că trebuie să se ducă până într-un loc ca să ia ceva şi că o să se întoarcă în douăzeci de minute.

Prin ochii lui Cybil trecu o urmă de iritare înainte de a se întoarce spre tablă.

– În cazul ăsta poate c-ar fi mai bine să te duci jos sau afară până când mai vine cineva, o persoană care să te poată proteja de farmecele mele.

– Mă pot descurca cu tine.

Ea se uită la el. Bejul dispăruse, observă Gage. Acum ochii ei erau fumurii, cu o urmă slabă de albastru fierbinte pe margini.

– Şi alţii au crezut la fel. Greşeala lor.

La naiba, se gândi el în timp ce ea continua să scrie cu litere caligrafiate perfect. Când un bărbat şi-a jucat atât de prost cărţile din mână, trebuie să-şi accepte şi pierderile.

– Am exagerat.

– Da, am stabilit demult asta.

– Atunci nu mai e nicio problemă.

– Nici nu m-am gândit că ar putea fi vreuna.

Sorbi din cafea. O privi. Încercă să-şi dea seama de ce oare lipsa ei rece de interes îl înfuria atât de tare. Aşa că lăsă cafeaua jos şi încercă s-o ia de braţ, pentru a-i capta atenţia.

– Ascultă...

– Ai grijă. Avertismentul se prelinse ca zahărul topit. Ultima dată când ai început o frază în felul ăsta, ţi-ai dat rău cu stângul în dreptul. Presupun că şi ţie ţi s-ar părea la fel de plictisitor ca şi mie să mai faci o dată aceeaşi greşeală.

– N-am spus niciodată că am făcut o greşeală. Când văzu că ea nu-i răspunse decât cu o tăcere lungă şi cu o privire imperturbabilă, se gândi că o astfel de femeie ar fi făcut ravagii la masa de joc. Bine. În regulă. Toată ziua de ieri a fost criminală. Dar cum eu nu te văd ca pe o amăgitoare, e destul de clar că până la urmă o să ajungem amândoi în pat.

Sunetul pe care-l scoase ea era jumătate râs, jumătate insultă.

– Eu n-aş paria deocamdată pe chestia asta.

– Mie-mi plac şansele aşa cum se prezintă ele. Dar important e că am crezut că vrem amândoi ca regulile jocului să fie foarte clare încă de la început. Însă am cam sărit calul când am insinuat că tu ai vrea mai mult de la mine.

– Atunci ai sărit calul?

– Nu-mi dai niciun fel de şansă, Cybil.

– De fapt, ți-am dat deja una. Se gândi la Tratament şi zâmbi. Doar că nu ştii tu de ea. Dă-mi voie să te întreb ceva. Chiar crezi că eşti atât de irezistibil, atât de ispititor încât eu aş putea să mă îndrăgostesc de tine şi-aş începe să-mi fac planuri despre cum să te înhaț?

– Nu, nu cred asta. Asta a fost partea a doua a săritului calului. Vrei să fiu sincer?

– Oh, da, te rog.

– Toate legăturile astea, toate conexiunile astea, subcategoriile, subseturile în care ne-ai împărțit, spuse el arătând cu mâna spre tablă, au început să mă facă să mă simt aiurea. Dacă mai adăugăm şi faptul că suntem implicați în chestia asta, precum şi

faptul că mi-e cam poftă de tine – chestie care știu al dracului de sigur că-i reciprocă –, atunci e clar de ce am exagerat.

Și asta, decise Cybil, era cea mai grea variantă de scuză pe care o putea scoate de la el fără să-l bată cu un par. Și până la urmă, nu era rea deloc.

– Bine, spuse ea, maimuțărindu-l, în regulă. O să-ți mai dau încă o șansă, pe lângă cea pe care ți-am dat-o deja. O să adaug și faptul că eu cred că suntem amândoi îndeajuns de maturi și de inteligenți pentru a rezista nevoilor și poftelor pe care le-am avea dacă ne facem griji că o eventuală satisfacere a lor l-ar face pe celălalt să se îndrăgostească iremediabil și până peste cap. Îți convine varianta asta?

– Da, îmi convine de minune.

– În cazul ăsta poți să mergi să-ți vezi de drum, să faci ceea ce aveai de gând să faci, sau poți rămâne aici, să te implici.

– Ce înseamnă de fapt această „implicare"?

– Adică să arunci o privire peste graficele, tabelele și hărțile pe care le-am făcut. Poate că tu o să observi ceva ce nouă ne scapă, sau poate-ți vine vreo idee. Eu trebuie să-l termin și pe ăsta, trebuie analizat. Începu din nou să scrie. După aceea, dacă mai ești încă pe aici, cred c-ar fi o idee bună să mai încercăm să ne conectăm o dată – o conexiune paranormală –, dar numai dacă mai este cineva cu noi. M-am gândit că dacă mai întârziam un pic ieri, sau dacă venea câinele acela mai devreme...

– Da, mi-a trecut și mie asta prin cap.

– Deci, eu aş zice ca măcar până vom reuşi să ne stăpânim mai bine aceste capacităţi, n-ar trebui să mai încercăm aşa ceva câtă vreme suntem singuri sau în aer liber.

N-avea motive s-o contrazică.

– Mai întâi povesteşte-mi despre asta, despre cărţi.

– Bine. Urmăreşte-mă. Am pus pe listă toate cărţile mele, în ordinea în care le-am tras, apoi pe subcategoriile din care am făcut parte. Aici cele trase cu tine, apoi cele trase împreună cu Q şi cu Layla, apoi cele trase împreună cu tot grupul, ca întreg. Într-un pachet de Tarot sunt douăzeci şi două de Arcane Majore. Tu şi cu mine am tras câte cinci cărţi fiecare, toate zece au fost Arcane Majore.

El scană tabla şi dădu din cap.

– Am văzut-o.

– Subcategoria femei – am tras câte cinci cărţi fiecare, în total cincisprezece Arcane Majore. Când am tras împreună cu tot grupul, primele trei cărţi au fost tot Arcane Majore, iar ultimele trei – pentru că eu am ales să trag ultima, şi restul de cărţi erau deja alese, au fost Regina de Spade, Zecele de Bate şi Patru de Cupă. Acuma, dacă te uiţi la cele trei runde ale mele o să vezi că atât în prima, cât şi în ultima am ales Diavolul şi Moartea. Alte cărţi repetate, Spânzuratul, în prima şi în a doua rundă, şi Roata Destinului în toate trei. A doua şi a treia. Putere.

– Cu toţii am tras anumite cărţi de mai multe ori.

– Aşa e, astfel că aceste repetiţii punctează pe coloanele individuale. Şi, aşa, ca fapt divers, toate

femeile au tras câte o regină, toți bărbații câte un rege. A mea, Regina de Spade, reprezintă pe cineva în gardă. O femeie inteligentă care-și folosește mintea pentru a-și croi drum. Sunt mândră să recunosc că așa fac și eu. Această regină este văzută de obicei ca fiind o persoană cu părul negru și cu ochii negri. Zece de Bate – o povară, hotărârea de a răzbi. Patru de Cupă – ajutor primit de la o sursă pozitivă, noi posibilități și/sau relații. Se dădu un pas în spate și se încruntă la tablă. Eu cred că acele cărți care fac parte din Arcanele Minore reprezintă nu doar cine suntem noi, ci și ce trebuie să facem fiecare dintre noi pentru a ajuta grupul. Cărțile care se repetă reprezentând ceea ce ne-a fost scris – de asemenea, la fiecare în parte –, ce-a fost sau e pe cale să se întâmple, și rezultatul final.

– Dar regele meu?

– Tot de Spade. Reprezintă un bărbat de acțiune, cu o minte analitică. Și deși la prima vedere ar părea că este vorba despre Fox – pentru că de obicei persoana descrisă profesează în domeniul justiției – reprezintă un om drept, bun judecător și independent. După aceea ai tras Șase de Bate – triumf după o bătălie. Și la sfârșit Nouă de Cupă. Cineva căruia-i place viața bună și care se bucură de succes în plan material. Deci... Răsuflă adânc. Cum Q și cu mine suntem mai familiarizate cu cărțile de Tarot și cu interpretarea lor, o să ne ocupăm noi de chestia asta. O s-o analizăm pe toate părțile, din toate unghiurile, o să luăm pe rând fiecare subcategorie, ordinea în

care fiecare dintre noi a tras cărțile, cărțile care s-au repetat și așa mai departe.

– Și așa o să aflăm...?

– Punctele forte și slăbiciunile – asta-i cheia, nu-i așa? Pentru fiecare dintre noi, pentru fiecare categorie și pentru întreg grupul. Și că tot vorbeam de Q, continuă Cybil când Quinn apăru în cadrul ușii. Ai luat chestia aceea din locul acela? o întrebă ea cu glas mieros.

– Ce? Aaa, chestia aceea de acolo... Se terminaseră. Deci, cu ce vă ocupați?

– Noi două o să ne ocupăm de cărți. Gage o să își folosească mintea lui analitică și judecata în studierea tabelelor, graficelor și hărților.

– Foarte bine. Nu-i așa că-i drăguț că eu și Cal am ales Regina și Regele de Bate? Zâmbi radios spre Gage. Amândoi preferă viața la țară, amândoi sunt loiali, cu legături puternice cu familia.

– Super. Acestea fiind spuse, Gage decise că trebuia să-și focalizeze atenția asupra hărților.

Se întrebă câte ore se chinuiseră ele să pună la punct toate astea – atâtea hârtii prinse în piuneze, atâtea grafice și diagrame printate. Înțelegea și punea mare preț pe munca de cercetare și de pregătire a unui plan de bătaie, dar, sincer, nu vedea cum aveau să-i ajute tabelele și cartonașele colorate împotriva forțelor răului.

În timp ce studia harta orașului, mintea lui punea automat case, clădiri, monumente în locurile marcate doar cu figuri geometrice. De câte ori nu străbătuse străzile acelea – mai întâi pe bicicletă, apoi cu

maşina? Acolo era locul unde câinele acela se înecase la începutul celui de-al doilea Şapte. Dar în vara de dinainte, el, Fox şi Cal se strecuraseră şi se scăldaseră goi în piscina aceea într-o noapte caldă de vară.

Banca ar trebui să fie acolo, la intersecţia străzii principale cu Antietam. Îşi deschisese acolo un cont când avea treisprezece ani, pentru a ascunde bani de bătrânul lui. Şi ticălosul acela de Derrick Napper sărise într-o seară la Fox, doar aşa, de distracţie, pe când Fox se întorcea de la antrenamentul de bowling. Casa familiei Foster fusese cam pe-acolo, pe Parkside, iar în livingul de la subsolul ei îşi pierduse virginitatea împreună cu frumuşica Jenny Foster, într-o noapte de neuitat, în timp ce părinţii ei erau plecaţi în oraş, sărbătorind aniversarea căsătoriei lor.

După mai puţin de optsprezece luni, la multă vreme după ce el se despărţise de frumuşica Jenny, mama ei dăduse foc patului conjugal, în timp ce tatăl ei dormea în el. Fusese unul dintre numeroasele focuri din timpul acelui Şapte, iar domnul Foster fusese unul dintre norocoşi. Se trezise, stinsese focul şi reuşise să-şi stăpânească soţia înainte să le dea foc copiilor lor.

Acolo era barul unde el, Cal şi Fox se îmbătaseră groaznic când el se întorsese să-şi sărbătorească cea de-a douăzeci şi una aniversare. Cu câţiva ani înainte, îşi aminti că din acelaşi bar Lisa Hodges ieşise, împleticindu-se, şi se apucase să tragă în tot ce mişca – şi chiar în unele chestii care nu se mişcau. Îl

împuşcase în braţ în timpul acelui Şapte, se gândi Gage, apoi se oferise să-i facă un sex oral.

Vremuri ciudate.

Se uită peste grafice, dar din câte vedea el niciun sector şi nicio zonă din Hollow nu ieşeau în evidenţă cu mai multe episoade de violenţă sau de activitate paranormală. Strada principală, bineînţeles, dar trebuia să iei în considerare şi factorul că pe strada principală este mai mult trafic, este cea mai aglomerată şi mai folosită stradă din oraş. Era principala legătură cu zona centrală a pieţei.

Vizualiză totul ca pe o roată, apoi ca pe o grilă, cu piaţa în centru. Dar nu descoperi niciun model anume. O pierdere de vreme, se gândi el. Se puteau juca cu toate chestiile astea săptămâni şi luni în şir şi tot n-avea să se schimbe nimic. N-aveau să reuşească să dovedească nimic altceva decât că la un anumit moment, aproape fiecare loc din oraş avusese parte de un eveniment.

Parcul, terenul de fotbal, şcoala, vechea bibliotecă, sala de bowling, barurile, magazinele, casele. Faptul că le trecuseră pe toate în tabele n-avea să le salveze de la alte evenimente similare când...

Se dădu înapoi şi se folosi de ambii ochi şi de memorie pentru a reclădi întregul oraş Hawkins Hollow pe hartă. Poate că nu însemna nimic, dar, la naiba! porcăriile acelea de piuneze erau chiar acolo. Luă cutia cu piuneze şi începu să înfigă unele albastre în hârtia hărţii.

– Ce faci? îl întrebă Cybil. De ce...

O întrerupse printr-o singură ridicare de deget în timp ce-şi răscolea prin amintiri şi adăuga şi mai multe piuneze. Trebuie să fie mai multe, se gândi el. Cum dracului ar fi putut cineva să-şi amintească fiecare incident susceptibil de a fi inclus într-o teorie nebunească? Şi nu toate acele evenimente îl implicau pe el. El, Cal şi Fox fuseseră apropiaţi, dar nu fuseseră nedezlipiţi unul de celălalt.

– Locurile acelea sunt deja marcate, îi atrase Cybil atenţia când el se opri.

– Da, asta-i şi chestia. Şi acele locuri au fost toate afectate de mai multe ori, unele în timpul fiecărui Şapte. Şi unele dintre ele au fost deja scena unor incidente şi tura asta.

– E logic să fie locuri afectate de mai multe ori. Quinn se apropie şi începu să studieze şi ea harta. Un orăşel de mărimea lui Hawkins Hollow este limitat. În afară de strada principală, locaţiile sunt destul de răspândite, dar şi asta e logic, pentru că acolo are loc mai multă activitate, acolo se găsesc mai mulţi oameni pe metru pătrat.

– Da, da. Interesant, nu-i aşa?

– Ar putea fi, dac-am şti ce reprezintă piunezele acelea albastre, spuse Cybil.

– Locuri, amintiri, locuri bune, locuri rele. Sala de bowling. Noi trei am petrecut o grămadă de timp acolo când eram copii. Eu locuiam la etajul al treilea, lucram acolo, la fel şi Cal şi Fox, pentru bani de buzunar. Primul incident violent, cel puţin primul de care ştim noi, s-a întâmplat în complexul acela, în seara zilei în care am împlinit zece ani. Cel puţin un

act de violență a avut loc acolo la fiecare Șapte. S-a întâmplat deja ceva și de data asta – a fost scandalul acela de Sfântul Valentin, Twisse m-a împușcat în apartament – iluzie sau nu, eu am simțit glonțul ăla al dracului de real. Mi-am luat-o rău de o grămadă de ori acolo.

– Violența atrage violență, murmură Cybil. Se întoarce în locurile unde tu sau unul dintre voi a avut o experiență violentă.

– Nu doar asta. Vezi aici. Bătu cu degetul în hartă. Aici am făcut sex prima oară în viața mea, în casa de acolo. Aveam cincisprezece ani.

– Precoce, comentă Quinn.

– Am profitat de o ocazie. De următorul Șapte stăpâna casei a încercat să-i dea foc, împreună cu toți din ea. Din fericire nu i-a ieșit. Până la următorul Șapte prima mea cucerire s-a măritat cu iubitul ei din facultate și s-a mutat din oraș. Dar tipul care a cumpărat casa aceea a spart toate oglinzile din ea – asta se întâmpla în iulie 2001, și din câte povestește soția lui, pe care a atacat-o, a început să țipe că în oglindă erau diavoli. Școala... numai Dumnezeu știe câte am pătimit acolo, de toate felurile – ne-am bătut, am pipăit fete și le-am sărutat după ce am început liceul.

– Violență sau energie sexuală. A voastră, adăugă Cybil. A ta, a lui Cal, a lui Fox. Da, e interesant.

– Cu siguranță sunt mai multe locuri. Mi se pare interesant și faptul că până luna trecută nu s-a întâmplat niciun incident, de niciun fel, la ferma lui Fox. Și nici acela de luna trecută n-a fost real, dar

s-a întâmplat. Şi nici la casa părinţilor lui Cal nu s-a întâmplat nimic până acum. Dar ar trebui să fim atenţi la eventualitatea că ar putea avea loc astfel de evenimente şi acolo.

– O să-l sun chiar acum. Quinn ieşi în fugă din cameră.

– Ei bine, Rege de Spade, e posibil ca mintea ta analitică şi spiritul tău de observaţie să fi descoperit ceva. Cybil bătu cu degetul pe hartă. Aici e casa noastră. Nu s-a înregistrat niciun incident înainte să ne mutăm noi aici.

– S-ar putea să se fi întâmplat ceva de care noi să nu ştim.

– Sigur nu incidente majore, pentru că dacă s-ar fi petrecut aşa ceva, aţi fi aflat. Dar după ce ne-am mutat, a început şi aici. Ne-a luat în colimator, e foarte probabil să se folosească de energia noastră ca de un combustibil. Primul incident de care îţi aduci aminte s-a petrecut la sala de bowling, când eraţi toţi trei acolo. De data aceasta, sala de bowling a fost scena primului incident ireal, imaginar, când patru din grupul nostru erau acolo. Quinn a văzut demonul aici, când mergea cu maşina spre casa lui Cal, unde avea să-l întâlnească pentru prima oară, ceea ce înseamnă că eram toţi şase în aceeaşi zonă – pentru prima dată.

– Ce cauţi?

– Un model în model. În timpul celui de-al doilea Şapte unul dintre incidentele majore a avut ca personaj principal o femeie care a ieşit din barul acesta şi a început să tragă cu arma. Ai fost rănit.

– Da, apoi s-a dat la mine.

– Erați toți trei acolo, și bineînțeles că femeia era mai ușor de manipulat din cauza consumului de alcool. Dar cum voi n-aveați pe vremea aceea decât șaptesprezece ani, e puțin probabil că apucaserăți deja să vă petreceți destul timp acolo, sau să aveți acolo genul de experiență care să...

– Tatăl meu petrecea o grămadă de timp acolo. Înțelegând unde bătea, Gage rezistă tentației de a trece amintirea aceea sub tăcere. Și o dată m-a dat în șuturi afară, literalmente, când m-am dus acolo să-l caut. Aveam cam șapte ani pe vremea aceea. A fost prima oară când m-a altoit serios. Asta voiai să știi?

– Da.

Când văzu că nu încearcă să-l consoleze sau să-l liniștească, își simți mușchii stomacului relaxându-se din nou.

– De ultimul Șapte, am încercat să repetăm ritualul, așa că ne-am dus la Stânca Păgână la miezul nopții. Nu știu deci unde a avut loc primul incident în oraș, dar a fost cel mai urât Șapte de până atunci. Și anul ăsta o să fie cel mai rău dintre toate.

– Bine, să ne întoarcem acum. Știați că avea să se întâmple. Erați pregătiți. Au avut loc anumite incidente, ca și acum, și înainte de miezul acelei nopți. Îți aduci aminte ce s-a întâmplat prima dată?

– Întotdeauna au venit mai întâi visele. În anul acela m-am întors pe la începutul primăverii. Pe vremea aceea stăteam toți în apartamentul pe care-l avea Cal. L-am văzut pe micul ticălos așezat chiar pe semnul de la intrarea în oraș, când am ajuns în Hawkins Hollow. Și în prima noapte sau dimineața

foarte devreme, în timp ce noi trei eram la Cal, au apărut ciorile.

– Unde?

– Pe strada principală, acolo le place cel mai mult. Dar cele mai multe au venit pe clădirea în care stăteam noi. Da, clădirea aceea a fost cel mai afectată. Şi ştiu că la şcoală au avut loc multe bătăi. Oamenii le-au pus pe seama stresului şi tensiunilor specifice sfârşitului de an şcolar, dar totuşi au fost foarte multe bătăi la şcoală.

– Cred că putem să lucrăm cu informaţiile astea, răspunse Cybil. Se întoarse la calculator şi începu să apese tastatura. Sunt o grămadă de date de introdus, trebuie selectate şi analizate în funcţie de mulţi factori, şi aşa mai departe, dar putem să scoatem ceva din asta până la urmă. Îşi ridică scurt privirea când Quinn se întoarse. Vine?

– Imediat după ce trece pe la ai lui.

– Cheamă-i aici şi pe Fox şi pe Layla.

– A găsit ceva? îl întrebă Quinn pe Gage.

– Aşa se pare.

– Apărarea este parte integrantă din orice război ofensiv.

– Parte integrantă, repetă Gage.

– Stabilim locaţiile cu cel mai mare risc, apoi luăm măsurile necesare de apărare.

– Şi care ar fi acele măsuri?

– Evacuare, fortificare. Îi îndepărtă întrebarea cu un gest al palmei, ca pe o muscă enervantă. Să luăm lucrurile pe rând.

Gage nu se baza prea tare pe evacuări sau fortificări, dar urmări raționamentul lui Cybil. Văzu modelul din model. Se trase mai în spate când apărură și ceilalți. Acum toți șase umpleau biroul micuț.

– Am căzut de acord că există catalizatori, începu Cybil. Știm că trei bărbați au eliberat entitatea pe care o vom numi Twisse, pentru că ăsta este numele după care a fost cunoscut data trecută când a apărut, în urma unui ritual de sânge. Știm că Quinn a avut prima viziune în februarie – cel mai devreme dintre toate perioadele supuse studiului –, când a venit. Layla și Quinn stăteau amândouă la hotel, și au avut prima viziune comună acolo. De-atunci lucrurile au început să se precipite – din ce în ce mai des, din ce în ce mai puternic. La sala de bowling, în timpul Balului Iubiților, când patru dintre noi se aflau acolo. Atacul asupra lui Lump, la Cal acasă, când stăteam toți șase acolo. De data asta am înregistrat și viziunile individuale și pe cele comune. Din nou la sala de bowling, în piață, la biroul lui Fox, la apartamentul lui, în această casă. Când comparăm cu ce s-a întâmplat de Șaptele trecut, observăm un model în ceea ce privește locațiile.

– Sala de bowling este unul dintre locurile cele mai importante. Quinn studie harta actualizată. Liceul, barul, fosta casă a familiei Foster, zona din jurul pieței. Sunt evidente motivele pentru care locurile acelea au fost preferate. Dar e interesant că înainte de anul ăsta, nici în clădirea lui Fox și nici în casa asta nu s-au înregistrat incidente. Cred c-avem ceva acum.

– De ce n-am văzut asta până acum? se întrebă Cal. Cum dracului de ne-a scăpat?

– N-am făcut grafice, hărți și tabele, explică Fox. Sigur, ne-am notat anumite chestii, dar nu le-am pus niciodată cap la cap în felul ăsta. Este o modalitate logică, vizuală.

– Și voi le vedeți în fiecare zi, adăugă Cybil. Tu și Cal locuiți aici. Vedeți orașul în fiecare zi, străzile, clădirile. Pe când Gage, nu. Așa că el, când se uită la hartă, vede lucrurile altfel. Și cum el își câștigă traiul așa cum și-l câștigă, e obișnuit să vadă modele peste tot.

– Și ce facem cu asta? întrebă Layla.

– Adăugăm cât mai multe date posibile, date pe care le vom scoate de la băieți, din amintirile lor, începu Cybil. Introducem respectivele date, studiem și analizăm modelul rezultat și...

– Calculăm unde va avea loc prima lovitură sau primele lovituri, încheie Gage când ea se uită la el. Sala de bowling a fost lovită prima în primul an, barul în cel de-al doilea. Nu știm unde a avut loc prima lovitură în cel de-al treilea an, pentru că eram la Stânca Păgână atunci.

– S-ar putea să știm. Încruntându-se la hartă, Cal puse un deget pe un punct. Tatăl meu a rămas în oraș. Știa că noi urma să mergem în poiană, așa că el a rămas aici în caz că... N-am știut. Abia după ce s-a terminat totul mi-a povestit. S-a dus în secția de poliție. Doi tipi s-au luat la bătaie în parcarea băncii, au început să se lovească între ei, și mașinile, bineînțeles, cu levierele.

– S-a întâmplat ceva semnificativ cu vreunul dintre voi trei acolo?

– Da. Fox își băgă degetele în buzunarele din față ale pantalonilor. Napper a sărit odată pe mine acolo, m-a snopit în bătaie, asta înainte să-mi revin eu și să-l calc în picioare.

– Exact la astfel de evenimente mă refer, îi spuse Cybil. Tu unde ți-ai pierdut virginitatea, Cal?

– Doamne, Dumnezeule!

– Nu fi sfios. Stăpânindu-și un hohot de râs, Quinn îl împinse cu umărul.

– Pe bancheta din spate a mașinii mele, ca orice licean respectabil dintr-a douăspea.

– El a ajuns mai târziu la maturitate, sublinie Gage.

Cal își trase umerii în jos, apoi și-i îndreptă intenționat.

– Între timp am recuperat cu vârf și îndesat.

– Așa am auzit și eu, spuse Cybil, și Quinn râse din nou. Unde era parcată mașina?

– Pe Rock Mount Lane. Pe vremea aceea, pe-acolo nu erau prea multe case. Zona era în plină dezvoltare, așa că... Își lăsă capul într-o parte și puse degetul pe un alt loc de pe hartă. Uite, cam pe-aici. Și de ultimul Șapte, două din casele de aici au ars din temelii.

– Fox?

– Undeva pe marginea pârâului. Dincolo de oraș. Acum sunt câteva case pitite pe-acolo, dar nu fac parte din Hollow. Nu știu unde s-ar putea încadra.

– O să înregistrăm şi zona asta, pentru orice eventualitate. Acum cu toţii va trebui să săpaţi adânc în amintiri, să vă gândiţi bine şi să vă notaţi tot ce vă amintiţi, orice ar putea avea o semnificaţie. Un episod violent, unul traumatic, unul sexual. Apoi o să le punem cap la cap. Layla, tu te pricepi al dracului de bine la corelări.

– Bine. Magazinul meu, sau, mă rog, clădirea în care urmează să fie magazinul meu, se corectă Layla. A fost lovit rău de fiecare Şapte, şi deja a fost atins şi de data asta. S-a întâmplat ceva acolo?

– Înainte era un magazin de vechituri.

Tonul vocii lui Gage, tăcerea care se lăsă, modul în care tăceau Cal şi Fox îi spuneau lui Cybil că acolo nu se întâmplase ceva semnificativ, ci de-a dreptul monumental.

– Un fel de anticariat cu chirie mică. Mama mea lucra din când în când acolo cu jumătate de normă. Eram toţi trei în magazin – cred că probabil mamele noastre se întâlniseră acolo să ia prânzul în oraş sau să meargă la cumpărături, nu-mi aduc aminte prea bine. Dar eram toţi trei acolo când... I s-a făcut rău, a început să sângereze. Era însărcinată, nu mai ţin minte în câte luni. Dar eram toţi trei acolo când lucrurile au început să meargă din rău în mai rău.

– Au chemat o ambulanţă, spuse Cal, ca să-l scutească pe Gage să continue. Mama lui Fox s-a dus cu ea, iar mama mea ne-a luat pe toţi trei cu ea acasă. N-au putut s-o salveze nici pe ea şi nici copilul.

– Ultima dată când am văzut-o, zăcea pe podeaua acelui magazin de vechituri, sângerând. Presupun că

asta-i al dracului de semnificativ. Am nevoie de mai multă cafea.

Ajuns jos, trecu pe lângă filtru şi ieşi direct pe verandă. Câteva momente mai târziu, Cybil apăru în spatele lui.

– Îmi pare rău că asta-ţi provoacă atâta durere.

– N-am putut să fac nimic atunci, nici acum nu pot face nimic.

Se apropie şi mai mult de el şi puse o mână pe braţul lui.

– Îmi pare atât de rău că te doare chestia asta. Ştiu cum e să-ţi pierzi un părinte, pe cineva pe care-l iubeai şi care te iubea. Ştiu cât de mult poate să-ţi marcheze viaţa, cum poate s-o împartă în două, înainte şi după. Oricât de demult s-ar fi întâmplat asta, oricare ar fi fost circumstanţele, există un loc în interiorul copilului din tine unde durerea stă cuibărită.

– Mi-a spus că totul o să fie bine. Ultimul lucru pe care mi l-a spus a fost „Nu-ţi face griji, puiule, nu te speria. Totul o să fie bine". N-a fost bine, dar sper că ea credea ce spunea. Mai calm acum, se întoarse spre ea. Dacă ai dreptate în privinţa chestiei ăsteia, şi eu cred că ai, o să găsesc o metodă de a-l ucide. O să-l ucid pentru că se foloseşte de sângele mamei mele, de durerea ei, pentru că se hrăneşte cu frica ei. Aici şi acum, jur să fac asta.

– Bine. Cu ochii într-ai lui, îi întinse o mână. Jur şi eu împreună cu tine.

– Nici măcar n-ai cunoscut-o. Abia eu...

Îl întrerupse, luându-i fața în mâini și trăgându-l în jos, până când buzele ei le întâlniră pe ale lui într-un sărut rapid și puternic care-i făcu mai mult bine decât o duzină de cuvinte de încurajare.

– Jur.

Chiar și după ce se dădu în spate, continuă să-i țină fața în mâini. Și din ochii ei izvorî o singură lacrimă, care-și croi drum spre bărbie. Mișcat, el își lipi fruntea de a ei.

Recunoscător, acceptă liniștea pe care i-o dădeau lacrimile ei.

9

Înăuntrul clădirii care avea să adăpostească „Surorile", Cybil studia dârele de vopsea de pe diferiți pereți. Culori proaspete, se gândi ea, care să acopere rănile vechi și cicatricele. Layla, pentru că era Layla, făcuse o schiță mare pe unul dintre pereții interiori – la scară – cu modificările și adăugirile pe care voia să le facă. Nu trebuia să faci mult efort pentru a vizualiza ce avea să devină clădirea aceea.

Și Cybil trebui să facă și mai puțin efort pentru a vizualiza ce se întâmplase acolo. Băiețelul acela, speriat și confuz în timp ce mama lui sângera puternic pe podeaua unui magazin de vechituri. Din momentul acela viața lui Gage s-a rupt, se gândi ea. Poate că el a reușit să lipească toate piesele la loc, dar întregul

avea să fie schimbat pentru totdeauna de momentele petrecute în acest loc, de pierderea suferită.

Ştia, pentru că şi linia vieţii ei fusese schimbată pentru totdeauna din momentul sinuciderii tatălui ei.

O altă ruptură în viaţa lui Gage, se gândi ea, fusese momentul în care tatăl său ridicase mâna la el. O altă cârpire, o altă schimbare de direcţie. Apoi o altă ruptură, în ziua în care împlinise zece ani.

O mulţime de distrugeri şi de reparaţii pentru un băieţel atât de tânăr. Era nevoie de un om foarte puternic şi foarte hotărât pentru a accepta toate aceste distrugeri şi mai ales pentru a-şi putea reconstrui viaţa din cioburile lor.

Pentru că vorbăria din spatele ei se terminase, se întoarse şi le văzu pe Quinn şi pe Layla uitându-se la ea.

– E perfect, Layla.

– Te gândeai la ce s-a întâmplat aici, la mama lui Gage. Şi eu m-am gândit la asta. Ochii Laylei se întunecară când se uită împrejur, la magazin. M-am tot gândit la asta seara trecută. Am mai găsit ceva câteva străzi mai încolo, poate c-ar fi fost mai bine să încerc să închiriez locul acela în loc să...

– Nu, nu, nu face asta. Locul ăsta e al tău. Cybil puse mâna pe planul de pe perete.

– El n-a spus niciodată nimic. Gage n-a spus nimic, şi eu am tot povestit despre planurile mele cu locul ăsta. Nici Fox nu a... Şi nici Cal. Şi când l-am întrebat pe Fox despre asta, mi-a spus că ideea este să faci lucrurile să fie aşa cum ar fi trebuit să fie sau să păstrezi scopul lor iniţial. Ştiţi cum face el.

– Şi are dreptate. Vopsea proaspătă, se gândi Cybil. Culoare şi lumină. Dacă nu păstrăm ce e al nostru înseamnă că deja am pierdut. Niciunul dintre noi nu poate schimba ceea ce s-a întâmplat cu mama lui Gage şi nici relele care-au avut loc de-atunci încoace. Dar putem readuce locul ăsta la viaţă, iar eu cred că asta echivalează cu o bătaie bună aplicată lui Twisse. Cât despre Gage, el spunea că mamei lui îi plăcea să vină aici. Cred că şi lui i-ar plăcea să te vadă transformând locul ăsta în ceva care i-ar fi plăcut şi mamei lui.

– Sunt de acord cu tine, şi nu doar pentru că locul ăsta o să fie grozav, adăugă Quinn. O să aduci o grămadă de energie pozitivă aici, şi asta o să îndepărteze cu un şut energia negativă. Este un simbol foarte puternic. Mai mult, este fizică pură. Într-o mulţime de aspecte, chestiunea cu care ne confruntăm se reduce la fizică elementară.

– Natura urăşte golurile, decise Cybil şi dădu din cap. Aşa că nu-i oferi încă unul. Umple-l, Layla!

Layla oftă.

– Cum o să fiu oficial şomeră, din nou, o să am destul timp să fac asta. Dar acum trebuie să ajung la birou. Este prima zi de pregătire a celei care o să mă înlocuiască.

– Cum se descurcă? o întrebă Quinn.

– Cred c-o să fie foarte bună. E isteaţă, eficientă, organizată, frumoasă şi măritată, cu doi copii adolescenţi. Îmi place de ea. Lui Fox îi e cam frică de ea. Deci e perfectă. Pe drumul spre ieşire, Layla se uită la Cybil. Dacă vorbeşti azi cu Gage, ai putea

să-l întrebi? Dacă lăsăm deoparte fizica şi bătaia dintre energii, dacă lui i-ar veni prea greu să facă din locul ăsta o parte din viaţa lui – pentru că eu aşa o să-l consider, pentru că şi Fox va face la fel –, aş putea să mă gândesc mai serios şi la cealaltă proprietate.

– Dacă stau de vorbă cu el, o să-l întreb şi despre asta.

După ce Layla încuie şi se îndreptă în cealaltă direcţie, spre birou, Quinn o luă de braţ pe Cybil.

– De ce nu te duci?

– Unde să mă duc?

– Să vorbeşti cu Gage. O să lucrezi mai bine dacă n-o să stai să te întrebi ce mai face.

– E băiat mare, poate să...

– Cyb. Ne cunoaştem de multă vreme. Mai întâi, eşti implicată. Şi chiar dacă te-ai gândi la tipul ăsta doar ca la o parte din echipă, tot s-ar putea spune că eşti implicată. Dar e mai mult decât atât. Nu suntem decât noi două aici, spuse ea când Cybil rămase tăcută.

– Bine, da, e mai mult. Nu sunt sigură cât sau ce înseamnă acest „mai mult", dar e mai mult.

– Bine, e acest nebulos „mai mult". Şi te gândeşti la băieţelul acela care şi-a pierdut mama şi al cărui tată s-a apucat de băutură în loc să se apuce de educaţia fiului său. La băieţelul care a încasat mai multe lovituri decât ar fi trebuit, la bărbatul care n-a întors spatele atunci când ar fi putut s-o facă. Deci în acest „mai mult" intră şi un pic de milă, şi un pic de respect.

– Ai dreptate.

– E isteț, loial, un picuț dur și necioplit, exact atât cât trebuie să-l facă interesant. Și, bineînțeles, foarte chipeș.

– Chiar că ne cunoaștem de mult, recunoscu Cybil.

– Atunci, du-te și stai de vorbă cu el. Ușurează-i sufletul Laylei, încearcă să afli mai în amănunt ce-i cu acel „mai mult", apoi te vei putea concentra pe ce-avem de făcut pe mai departe. Și sunt multe de făcut.

– Tocmai de aceea ar trebui să stau de vorbă cu el mai târziu. Abia ce-am zgâriat un pic suprafața teoriei cu locurile fierbinți. Și chiar trebuie să mă mai uit o dată peste rezultatele tragerilor pe care le-am făcut la Tarot. Și cel mai important, nu te las nici moartă singură în casa aceea. Pentru nimic în lume.

– Tocmai de aceea au fost inventate laptopurile. Eu o să merg cu al meu la sala de bowling. Quinn făcu semn înapoi, spre piață. O dovadă în plus că eu am făcut alegerea corectă în privința bărbatului și a casei în care m-am stabilit. O să mă instalez în biroul lui Cal sau prin apropierea lui, iar tu poți să treci să mă iei când termini de vorbit cu Gage.

– Poate că nu-i o idee prea rea.

– Prietena mea, spuse Quinn în timp ce intrau în casă, așa poți să spui și de stocul meu de acțiuni.

În bucătăria casei lui Cal, Gage încerca să-și treacă amintirile în revistă, cu cafeaua alături, scriindu-le în laptopul propriu. Se mai întâmplă să

ai şi necazuri, se gândi el, şi într-o grămadă de ocazii fusese vorba de necazuri al dracului de mari. Dar când le scrise, îşi dădu seama că o mare parte din aceste necazuri se întâmplaseră în câteva locuri, în mod repetat.

Cu toate astea, încă nu avea sens totul. Avusese parte de cele mai urâte momente din viaţă – durere, frică, jale, furie – în apartamentul acela blestemat de deasupra sălii de bowling. Deşi acolo aveau loc evenimente la fiecare Şapte, nu-şi putea aminti nici măcar un astfel de eveniment care să fi fost de mare amploare, care să fi fost grav. Nu se pierduse nicio viaţă, nu se dăduse foc, nu se jefuise.

Şi asta era ciudat, nu-i aşa? Unul din locurile cele mai importante din oraş, casa copilăriei lui, centrul familiei lui Cal, în cel mai pur sens, locul preferat al lui Fox. Şi cu toate acestea, când infestarea era la cote maxime, când oamenii ardeau, spărgeau, se băteau ca orbii, bătrâna sală de bowling rămânea aproape neatinsă.

Şi chestia asta ridica un mare semn de întrebare, după părerea lui, un *„de ce"* urmat de un mai mic *„cum am putea să ne folosim de asta?"*.

Apoi mai era vechea bibliotecă. Toţi trei îşi petrecuseră cu siguranţă o grămadă de timp acolo. Străbunica lui Cal condusese locul acela. Ann Hawkins locuise acolo şi murise acolo în perioada în care lua naştere oraşul Hawkins Hollow. Fox suferise acolo o tragedie majoră, în timpul ultimului Şapte, când logodnica lui se aruncase în cap de pe acoperiş.

Dar... Dar, se gândi el, sorbind din cafea, era singura tragedie de care-şi amintea că se petrecuse acolo. Nici acolo nu se dăduse foc, nici acolo nu se devastase. Şi asta în condiţiile în care cărţile ar fi constituit un excelent combustibil.

Clădirea gimnaziului şi liceul fuseseră lovite de fiecare dată, iar şcoala elementară scăpase aproape neatinsă. Interesant.

Se răsuci ca să studieze desenele pe care le făcuse pe harta oraşului şi începu să speculeze c-ar putea exista nu doar locuri fierbinţi, ci şi aşa-numitele locuri reci.

Iritarea pe care o simţi când auzi bătaia din uşa de la intrare lăsă locul unui altfel de speculaţii când de partea cealaltă a uşii dădu de Cybil.

– De ce n-ai intrat direct? o întrebă el. Nimeni altcineva nu bate la uşă.

– Eu am primit o educaţie aleasă. Închise singură uşa, apoi înclină capul în timp ce-l măsura de sus până jos. Ai avut o noapte grea?

– Dac-aş fi ştiut c-o să primesc vizita unei persoane cu educaţie superioară, m-aş fi îmbrăcat la costum şi cravată.

– N-ar fi stricat să te şi bărbiereşti. Am fost însărcinată să port o discuţie cu tine. Stăm de vorbă aici, în picioare?

– Durează mult?

Simţi drept în suflet strălucirea amuzată care apăruse în ochii ei.

– Da' văd că eşti o gazdă foarte de treabă!

– Nu e casa mea, se apără el. Lucrez în bucătărie. Poți să vii și tu acolo.

– Vai, mulțumesc, o să-ți accept invitația. O luă înaintea lui, cu mersul acela pe care el îl găsea foarte sexy. Te deranjează dacă-mi fac un ceai?

El ridică din umeri.

– Știi unde găsești de toate.

– Da. Luă ceainicul de pe aragaz și merse cu el la chiuvetă.

Nu-l deranja prea tare că venise. Nu era cea mai urâtă chestie din lume să aibă o femeie frumoasă în bucătărie, făcând ceai. Și asta nu era totul. Nu era orice femeie frumoasă, ci Cybil. Și nu orice bucătărie, ci, printr-o conjunctură a tuturor elementelor pozitive din lume, chiar bucătăria lui.

În seara trecută, între ei se consumase un moment de intensitate rară, atunci când ea-l sărutase, când vărsase lacrimi pentru el. Nu un moment sexual, nu în esența lui. Se putea descurca cu ceva sexual, putea să suporte. Dar tot ce era acum între ei era mult mai periculos decât sexul.

Ea îi aruncă o privire peste umăr și el simți lovitura imediată, specifică a atracției fizice. Și apoi pământul rămase ferm sub picioarele lui.

– La ce lucrezi? îl întrebă ea.

– Îmi fac temele repartizate.

Veni mai aproape și privi harta, dând aprobator din cap.

– Frumos, foarte frumos făcut.

– Merit un 10?

Ochii ei îi întâlniră pe-ai lui.

– Ştiu să apreciez o dispoziţie proastă. Le am şi eu pe-ale mele, destul de des. Ce-ai zice să sărim peste ceai şi să trecem direct la obiect, ca apoi să te pot lăsa să-ţi savurezi în linişte proasta dispoziţie?

– Termină de făcut ceaiul, n-am nicio problemă. Dacă tot eşti acolo, ai putea să-mi umpli şi mie cana de cafea. Şi la ce obiect să trecem?

Nu-i aşa că era fascinant s-o priveşti, să vezi faţa ei albă, pe care se vedeau semnele bătăliei interioare – să se enerveze şi să plece, sau să-şi dovedească educaţia superioară şi să facă ceea ce venise să facă?

Se întoarse, scoase o ceaşcă şi o farfurioară şi – observă el – ignoră complet solicitarea lui de a umple din nou cana de cafea. Se sprijini de masa din partea opusă lui, aşteptă ca apa să înceapă să fiarbă.

– Layla se gândea să-şi găsească şi o altă locaţie pentru magazin.

El aşteptă şi restul frazei, iar cum acesta nu veni, îşi ridică mâinile, întrebător:

– Şi chestia asta trebuia discutată cu mine pentru că....?

– Se gândeşte şi la o altă locaţie pentru că e îngrijorată în privinţa sentimentelor tale.

– Sentimentele mele în privinţa magazinelor de femei sunt ca şi inexistente. Aşa că de ce ar...

Dând din cap, Cybil răsuci butonul aragazului, stingând flacăra de sub ceainicul în care apa începuse să bolborosească.

– Văd că îţi poţi folosi creierul şi atunci când eşti într-o dispoziţie proastă. E îngrijorată că dacă-şi

va deschide magazinul acolo, asta te va face să suferi. După cum au indicat-o şi cărţile trase de ea, printre calităţile ei se numără compasiunea şi capacitatea de a empatiza. Tu eşti fratele lui Fox în cel mai adevărat sens al cuvântului, deci ea te iubeşte. O să-şi schimbe planurile.

– Nu-i nevoie să facă aşa ceva. Nu trebuie să... Nu e... Nu putea să-şi adune cuvintele; pur şi simplu nu reuşea să le scoată pe gură.

– O să-i spun.

– Nu, o să vorbesc eu cu ea. Dumnezeule! E doar un loc unde s-a întâmplat ceva. Dacă s-ar închide toate locurile unde s-a întâmplat ceva în Hollow, pur şi simplu ar dispărea întregul oraş. Nu că mi-ar păsa mie, dar sunt oameni cărora le-ar păsa.

Iar loialitatea, se gândi Cybil, se număra printre calităţile lui.

– O să-l facă să strălucească. Cred că asta e menirea ei. Am văzut-o acolo. În două viziuni diferite. Două posibilităţi diferite. Într-una, locul era ars, cu geamurile sparte şi cu pereţii înnegriţi. Ea stătea singură printre ruine. Prin fereastra spartă din faţă venea lumină, şi cumva chestia asta făcea locul să pară şi mai urât. Felul în care raza respectivă lumina ruinele speranţei ei. Se întoarse şi-şi turnă o ceaşcă de ceai. În cealaltă, lumina se revărsa prin ferestrele strălucitoare, pe podelele lustruite. Nu era singură. Înăuntru mai erau şi alţi oameni, care se uitau în vitrine, prin rafturi. Locul era plin de mişcare şi culoare. Nu ştiu care dintre aceste două scenarii ar putea să devină realitate, nu ştiu dacă va deveni

vreunul realitate. Dar ştiu că ea trebuie să încerce să transpună în realitate cea de-a doua variantă. Şi va putea să încerce dacă-i vei spune că pe tine nu te deranjează locul acela.

– Bine.

– Ei bine, mi-am îndeplinit misiunea. O să plec şi-o să te las în pace.

– Termină-ţi blestemăţia de ceai!

Ea-şi luă ceaşca, veni spre el şi se rezemă de masă. Acum erau faţă în faţă. În ochii aceia mari şi căprui îşi făcuse loc un pic de simpatie.

– Dragostea e o povară, nu-i aşa? Şi tu deja eşti încărcat cu Cal, cu Fox, cu locuitorii oraşului şi cu familiile Barry şi O'Dell. Şi acum vine şi Layla şi mai adaugă o piatră mare peste grămada asta. Cred că o ai şi pe a lui Quinn, pentru că ea e genul de persoană care – dacă te-ai debarasa de piatra ei – ar lua-o şi ţi-ar pune-o iar în spate. Nici nu-i de mirare că eşti într-o dispoziţie atât de proastă.

– Asta-i părerea ta. Mie mi se pare ceva normal.

– În cazul ăsta... Se apucă să studieze ecranul laptopului, peste umărul lui. Măi să fie, chiar îţi faci temele. Mirosea ca pădurea, se gândi el. Ca pădurea toamna. Nimic fragil şi pastelat, specific primăverii, ci bogat şi viu, cu doar o umbră de mireasmă de fum îndepărtat. O grămadă de locuri aici, comentă ea. Cred că încep să-mi fac o idee despre grupările astea, dar cum explici...

Nu se gândi la mişcare, o făcu pur şi simplu. De obicei era o greşeală, o ştia, dar de data asta nu o simţi ca pe o greşeală. Nu avea gustul unei greşeli.

Înainte ca vreunul dintre ei să-şi dea seama ce se întâmplă, buzele lui erau peste ale ei, părul ei în pumnii lui.

O dezechilibrase – spera el în mai multe privinţe –, aşa că mâinile ei ajunseră pe umerii lui. Nu se feri, sfioasă, şi nici nu se retrase, i se dărui. Nu era o femeie care se preda, ci o femeie care alesese să se simtă bine.

– Fără seducţie, spuse el cu buzele depărtate doar la câţiva centimetri de ale ei. Nu îmi încalc promisiunea, aşa că ţi-o spun pe şleau. Putem să dansăm în continuare în jurul problemei, sau putem merge sus.

– Ai dreptate. Fără niciun fel de seducţie.

– Tu ai pus condiţiile, îi reaminti el. Dacă vrei să le schimbi...

– Nu, nu. O înţelegere e o înţelegere. De data asta gura ei se lipi de a lui, la fel de fierbinte, la fel de flămândă. Şi deşi îmi place să dansez, chestia asta este... Se întrerupse când auzi bătaia în uşă. Mă duc eu să văd cine este. Probabil că tu ai nevoie de câteva momente, ca să te... linişteşti.

Şi ei îi trebuiau câteva momente, se gândi Cybil în timp ce ieşea din bucătărie. N-avea nimic împotrivă să intre în piscină, la capătul cu apa cea mai adâncă. Dar nu strica nici să răsufle adânc de câteva ori înainte să se cureţe, şi abia apoi să hotărască dacă voia să sară în această piscină, în acest moment.

Răsuflă adânc şi deschise uşa. Îi luă un moment să recunoască bărbatul respectiv, îl văzuse de câteva ori la sala de bowling. Se gândi din nou că Gage

semăna mai mult cu mama lui, pentru că tatăl nu semăna deloc cu fiul.

– Domnule Turner, eu sunt Cybil Kinski. El rămase în uşă, arătând, se gândi Cybil, jenat şi un pic speriat. Părul i se cam rărise şi încărunţise. Era cam de înălţimea lui Gage, dar mai slab. Ridurile şi vasele sparte de pe faţă se datorau probabil anilor de băutură, presupuse ea. Ochii îi erau de un albastru apos, temători parcă să-i susţină privirea.

– Îmi cer scuze. Credeam că Gage e aici. Aş fi putut...

– Da, este. Intraţi. E în bucătărie. Luaţi loc şi eu o să...

– Tocmai pleca. Vocea lui Gage era neutră, într-un stil aproape brutal. Intră în cameră. Trebuie să pleci.

– Dacă-mi dai doar un minut...

– Sunt ocupat şi nu eşti bine-venit aici.

– Eu l-am invitat pe domnul Turner înăuntru. Vorbele lui Cybil căzură ca nişte bolovani în puţul adânc al tăcerii. Deci, o să vă cer scuze amândurora. Şi o să vă las singuri să vă rezolvaţi problemele. Vă rog să mă scuzaţi.

Se duse în bucătărie, fără ca Gage să se uite vreun pic spre ea.

– Trebuie să pleci, repetă el.

– Vreau doar să spun ceva.

– Nu e problema mea. Nu vreau să aud ce ai de spus. Deocamdată locuiesc aici, şi atâta vreme cât am s-o fac, să nu mai treci pe-aici.

Maxilarul lui Bill se strânse. Gura îi deveni mai fermă.

– Am amânat chestia asta de când ai venit în oraş. N-o mai pot amâna. Dă-mi doar cinci minute, pentru numele lui Dumnezeu! Cinci minute, şi n-o să te mai deranjez niciodată. Ştiu că vii la sala de bowling doar atunci când ştii că nu sunt acolo. Ascultă-mă, şi o să mă fac nevăzut ori de câte ori vei vrea să treci pe acolo, pe la Cal. N-o să mai trec nici pe aici, ai cuvântul meu.

– Asta pentru că acest cuvânt al tău a însemnat întotdeauna foarte mult, nu?

Bill roşi.

– E tot ce am. Cinci minute, şi-ai scăpat de mine.

– Oricum am scăpat de tine. Dar Gage ridică din umeri. Ai cinci minute.

– Bine, atunci. Bill îşi drese glasul. Sunt un alcoolic. N-am mai pus alcool în gură de cinci ani, şase luni şi douăsprezece zile. Am lăsat băutura să-mi acapareze viaţa. Am folosit-o ca pe o scuză pentru a-ţi face rău. Ar fi trebuit să am grijă de tine. Ar fi trebuit să te cresc. N-aveai pe nimeni – pe nimeni altcineva, şi eu te-am lăsat singur. Mărul lui Adam i se mişcă, înghiţi în sec. Te-am bătut cu mâinile, cu pumnii, cu cureaua, şi aş fi continuat să te bat dacă nu te-ai fi făcut îndeajuns de mare ca să mă opreşti. Ţi-am făcut promisiuni şi mi le-am încălcat. De nenumărate ori. Nu ţi-am fost un adevărat tată, n-am fost bărbat adevărat. Vocea îi tremură, îşi feri privirea. Gage rămase tăcut, iar Bill respiră zgomotos de mai multe ori, apoi îşi ridică ochii din nou spre fiul lui.

Nu mă pot întoarce în timp, nu pot schimba nimic din toate astea. Ți-aș putea spune că-mi pare rău în fiecare zi a vieții mele, și tot n-ar fi de-ajuns. N-o să-ți promit că n-o să mai beau niciodată, dar n-o să mai beau astăzi. Și când o să mă trezesc mâine, n-o să beau. Așa am să fac, în fiecare zi. Și în fiecare zi în care sunt treaz îmi aduc aminte de ceea ce ți-am făcut, de cum m-am făcut de rușine ca bărbat, ca tată. Îmi dau seama că mama ta, dacă s-ar fi uitat în jos, ar fi plâns. Am dezamăgit-o. Te-am dezamăgit și pe tine. Pentru asta o să-mi pară rău pentru tot restul vieții mele. Bill respiră adânc. Cam asta am avut de spus. A, și că ai ajuns bine. Și ai reușit asta singur.

– De ce? Dacă tot asta avea să fie ultima dată când se mai aflau față în față, Gage voia să afle răspunsul la singura întrebare care-l bântuise toată viața. De ce te-ai comportat așa cu mine? Băutura nu era decât o scuză. Asta-i adevărat. Așa că, de ce?

– Nu puteam să-l bat pe Dumnezeu cu cureaua. În ochii lui Bill apăru un fior de emoție. Continuă, cu o voce tremurândă: Nu puteam să-l bat pe Dumnezeu cu pumnii. Dar tu erai acolo. Trebuia să dau vina pe cineva, trebuia să pedepsesc pe cineva. Bill își plecă ochii, își privi mâinile. Eu n-am fost vreun tip special. Mă pricepeam la reparat lucruri, nu mă dădeam înapoi de la munca grea, dar nu eram un tip special. Apoi ea s-a uitat la mine. Maică-ta, ea m-a făcut un om mai bun. M-a iubit. Mă trezeam în fiecare dimineață, mă culcam în fiecare seară uimit că ea era acolo, lângă mine, și că mă iubea. Ea... Mi-au mai rămas vreo două minute, nu-i așa?

– Atunci termină ce-ai de spus.

– Ar trebui să ştii... A fost – amândoi am fost – foarte fericiţi când a rămas gravidă cu tine. Tu probabil că nu-ţi aminteşti cum a fost... înainte. Dar eram fericiţi. Cathy... Maică-ta a avut ceva probleme cu sarcina, şi apoi totul s-a întâmplat atât de repede, ai venit pe lume. Nici măcar n-am ajuns la spital. Ai ieşit din ea pe neaşteptate, în ambulanţă. Bill privi într-o parte din nou, dar de data asta – chiar dacă Gage nu voia să vadă – în ochii aceia de un albastru şters se citea durerea. Şi au fost nişte probleme, şi doctorul a spus că n-ar trebui să mai facem copii. Era în regulă, pe mine nu mă deranja chestia asta. Te aveam pe tine, şi, Iisuse, arătai exact ca ea. Ştiu că nu-ţi aduci aminte, dar v-am iubit pe amândoi mai mult decât orice pe lume.

– Nu, spuse Gage când Bill se opri. Nu-mi aduc aminte.

– Mă gândeam eu. După o vreme, ea a mai vrut un copil. Îşi dorea foarte mult încă un copil. Spunea: „Uite, Bill, uită-te la Gage al nostru! Uite ce-am făcut. Nu-i aşa că-i frumos? Are nevoie de un frăţior sau o surioară." Şi, ei bine, am încercat să mai facem unul, şi ea avea foarte multă grijă. Avea foarte multă grijă de ea, a făcut tot ce-a spus doctorul să facă şi nu s-a plâns de nimic. Dar a ieşit rău. Au venit şi m-au luat de la muncă, şi... Scoase o cârpă şi-şi şterse lacrimile, fără nici cea mai mică urmă de jenă. Am pierdut-o, pe ea şi pe fetiţa pe care încercam s-o facem. Jim şi Frannie, Jo şi Brian m-au ajutat cât de mult au putut. Mai mult decât ar fi ajutat oricine altcineva. M-am

apucat de băut, câte puțin, ici și colo, ca să rezist, ca să supraviețuiesc. Dar nu era destul, așa că am băut și mai mult, și după aceea și mai mult. Ochii i se uscaseră, așa că își băgă bucata de cârpă înapoi în buzunar. Am început să mă gândesc că era vina mea că murise. Ar fi trebuit să mă duc undeva, să mă operez și să nu-i fi spus, atâta tot. Ar fi rămas în viață dac-aș fi făcut-o. Asta mă durea și mai tare, așa că am băut mai mult. Apoi am început să mă gândesc că ar fi fost în viață dacă nu te-ar fi făcut pe tine. Dacă nu te-ar fi făcut pe tine, n-ar fi pățit ce-a pățit înăuntrul ei, și ea ar fi fost încă în viață când mă trezeam dimineața. Nu mă durea atât de tare să te învinovățesc pe tine, așa că am început să cred că era adevărul adevărat că tu erai de vină. Totul era din vina ta. Mi-am pierdut slujba că eram beat, dar eu am răstălmăcit-o, mi-am pierdut slujba pentru că trebuia să am grijă de tine. Tot ce se întâmpla rău se întâmpla din cauza ta, așa că puteam să beau mai mult, mă descărcam pe tine și nici nu trebuia să recunosc realitatea. Nu a fost vina nimănui, Gage. Oftă adânc. N-a fost nimeni de vină. Și când ea a murit, n-am mai fost om. Am încetat să mai fiu tatăl tău. Ea, maică-ta, nu s-ar fi uitat a doua oară la epava care ajunsesem. Așa că uite de ce. Și asta-i explicația lungă a motivului. Nu-ți cer să mă ierți. Nu-ți cer să uiți. Nu-ți cer decât să mă crezi când îți spun că știu ce-am făcut și că-mi pare rău.

– Cred că știi ce-ai făcut și cred că-ți pare rău. Ți-au trecut de mult cele cinci minute.

Bill dădu din cap, își plecă privirea și se întoarse spre ușă.

– N-o să-ți stau în cale, spuse cu spatele la Gage. Dacă vrei să vii să-l vezi pe Cal sau să bei o bere la restaurant, eu n-o să-ți stau în cale.

După ce Bill închise ușa după el, Gage rămase unde era. Cum trebuia să se simtă? Ar fi trebuit să înțeleagă motivele lui? Nici toate scuzele și părerile de rău din lume n-ar fi putut șterge nici măcar un minut din anii pe care și-i petrecuse în frică, din anii plini de furie amară. Explicațiile acelea nu ștergeau deloc rușinea sau durerea.

Deci, bătrânul și-a ușurat conștiința, se gândi Gage în timp ce se îndrepta spre bucătărie. Era în regulă. Ăsta fusese sfârșitul între ei doi.

O văzu pe Cybil prin geam. Ședea la masă, pe veranda din spate a lui Cal, bându-și ceaiul. Deschise ușa cu o lovitură.

– De ce dracului l-ai poftit înăuntru? Datorită educației tale superioare?

– Probabil. Mi-am cerut deja scuze pentru asta.

– E ziua blestematelor de scuze. Furia pe care și-o reprimase în prezența tatălui său – bătrânul n-o merita, n-avea dreptul la ea – se reaprinse acum. Și izbucni. Stai aici și te gândești c-ar trebui să uit și să iert. Bietul bătrânel, acum e treaz, încearcă și el să se împace cu singurul său fiu, cel pe care-l snopea în bătaie cu regularitate. Dar asta se întâmpla din cauza băuturii, și băutura era răspunsul la durere și la sentimentul de vinovăție. Pe lângă asta, alcoolismul este o boală, și el s-a îmbolnăvit, ca de cancer. Acum

e spre vindecare, e-n convalescență, e în stadiul în care ia fiecare zi pe rând, deci totul trebuie să-i fie iertat. Ar trebui să scot undițele și să-l întreb dacă nu vrea să mergem pe baltă, să dăm la pește. Tatăl tău te-a pocnit vreodată peste față înainte să-și zboare creierii?

O auzi trăgând aer în piept, apoi eliberându-l. Dar vocea ei era foarte calmă când îi spuse:

– Nu, nu m-a pocnit.

– Te-a bătut vreodată cu cureaua pe spate până ți-a dat sângele?

– Nu, nu m-a bătut.

– În cazul ăsta aș zice că-ți lipsește experiența necesară pentru a sta aici, gândindu-te c-ar trebui să uit totul și să mă împac cu bătrânul, ca-ntr-o emisiune de-a lui Oprah.

– Ai avea dreptate, absolut. Dar dă-mi voie să-ți mai spun ceva. Îmi pui cuvinte-n gură, cuvinte pe care eu nu le gândesc și pe care n-aș fi avut de gând niciodată să le spun. Și nu-mi place chestia asta. Îmi imaginez că discuția pe care tocmai ai avut-o cu tatăl tău te-a cam descumpănit și te-a iritat, așa c-o să îți acord circumstanțe atenuante. De fapt, o să te las în pace, să-ți consumi singur durerea.

Ajunsese aproape la ușă, dar se întoarse brusc.

– Nu, n-o să te las. Nici în ruptul capului nu te las! Vrei să știi ce cred eu? Ești interesat să-mi asculți opinia, în loc să presupui tu care ar fi aceea?

El flutură o mână, un gest în care sarcasmul aproape pârâia.

– Dă-i drumul.

– Cred că n-ai niciun fel de obligație să ierți sau să uiți ceva. Nu-ți cere nimeni să uiți anii de abuzuri doar pentru că cel care te-a abuzat a decis acum să nu mai bea și că momentul în care e treaz îl face să-și regrete faptele. Și chiar dacă asta mă face să par meschină sau neiertătoare, nu cred că oamenii pot face asta dintr-odată. Dacă ei zic că pot, fie sunt mincinoși, fie au nevoie urgentă de terapie. Presupun că l-ai ascultat, așa că din punctul meu de vedere ți-ai plătit cu vârf și îndesat orice datorie ai fi avut față de el. Poate e la modă opinia aceea conform căreia faptele teribile sunt într-adevăr teribile, dar persoana care le comite nu este responsabilă din cauza alcoolului, drogurilor, ADN-ului sau a blestematului de sindrom premenstrual. Bineînțeles că el a fost responsabil, că este responsabil, și că dacă tu decizi să-l urăști, să-l disprețuiești pentru asta pentru tot restul vieții tale, nu te-aș învinovăți. Cum ți se pare?

– Neașteptată, spuse Gage după un moment.

– Cred că cel puternic are obligația de a-l proteja pe cel slab. Pentru asta sunt puternici. Cred că un părinte are obligația să-și protejeze copilul. De aceea sunt părinți. Cât despre tatăl meu...

– Îmi pare rău. O zi a scuzelor, se gândi el. Și această ultimă scuză ar fi putut fi cea mai sinceră din viața lui de până acum. Cybil, îmi pare foarte rău că ți-am aruncat asta.

– Chiar și așa, n-a ridicat niciodată mâna la mine. Dacă ar fi stat unde stai tu acum și și-ar cere scuze de la mine pentru că s-a omorât, nu știu dacă l-aș ierta. Mi-a sfâșiat viața, mi-a rupt-o în două cu acel

singur gest egoist, aşa că mă gândesc c-ar fi nevoie de mai mult decât de o scuză. Ceea ce n-ar folosi la nimic, pentru că el tot mort ar fi. Tatăl tău e în viaţă şi a făcut primul pas spre iertare. Bravo lui. Dar din punctul meu de vedere nu poţi ierta pe cineva în care n-ai încredere, şi el nu şi-a câştigat încă încrederea ta. Poate că n-o s-o facă niciodată, şi asta nu depinde de tine. Faptele au fost ale lui, responsabilitatea îi aparţine. Şi cu asta, basta.

Spusese tot, se gândi el. Poate că spusese tot ce spusese în focul furiei, la supărare. Dar tot ce spusese avu darul de a-l linişti.

– Pot s-o iau de la capăt?

– Cu ce?

– Aş vrea să-ţi mulţumesc că ai ieşit afară şi că m-ai lăsat să-mi rezolv singur problema.

– Cu plăcere.

– Şi aş vrea să-ţi mulţumesc că n-ai plecat.

– Nicio problemă.

– Şi în final aş vrea să-ţi mulţumesc pentru şutul în fund.

Pufni, aproape zâmbi.

– Partea asta a fost plăcerea mea.

– Pot să pariez.

Se apropie de ea şi întinse mâna.

– Hai sus.

Se uită la mâna lui, apoi îl privi în ochi.

– Bine, spuse ea şi îşi puse mâna într-a lui.

10

Mă surprinzi.

Cybil îşi lăsă capul într-o parte şi continuă să se uite fix la el în timp ce traversară casa.

– Urăsc să fiu previzibilă. Care-i surpriza de data asta?

– Îmi închipuiam că, după ce-a intervenit pauza asta care ne-a stricat amândurora dispoziţia iniţială, aveam să fiu refuzat.

– Aş fi dat dovadă de îngustime a minţii şi de prea multă autoprotecţie. Îmi place sexul, sunt destul de sigură că o să fac sex cu tine. Ridică scurt din umeri, nepăsătoare, fără ca zâmbetul firav să-i dispară de pe faţă. De ce-aş refuza să fac ceva ce-mi place?

– Nu mă pot gândi la niciun motiv.

– Nici eu. Deci... Ajunşi sus, în capul scărilor, ea-l împinse, îl lipi cu spatele de perete şi-şi strivi buzele de ale lui. Şi valul de dorinţă se izbi puternic de el, apoi îl învălui cu totul.

Îl muşcă uşor de buza de jos, o dată, apoi spuse, cu buzele lipite de ale lui, sărutându-l după fiecare cuvânt:

– Hai să facem amândoi ceva care ne place.

Se dădu în spate şi făcu semn spre uşa unui dormitor.

– Ăsta e al tău, nu-i aşa? Îi aruncă o privire peste umăr, o singură privire, care-l făcu să simtă că respiraţia i se opreşte în piept, apoi merse până la uşă, o deschise şi intră.

Chestia asta, se gândi Gage în timp ce se dezlipea de perete, o să fie al dracului de interesantă.

Când intră, o găsi aplecată peste pat, îndreptând aşternuturile pe care el le lăsase mototolite.

– Nu mă gândeam c-o să am nevoie de patul ăsta până diseară.

Îi aruncă o privire vicleană.

– Nu-i aşa că-i frumos când planurile se schimbă? Mie-mi place să fac patul. Îmi place ca totul să fie în ordine când mă bag în el seara. Sau... Bătu pentru ultima dată cu palma peste aşternuturi. În orice alt moment al zilei.

– Pe mine nu mă deranjează câteva cute. Se apropie de ea, o prinse de şolduri şi o ridică pe vârfuri.

– Asta-i bine, pentru că o să fie mai mult de câteva cute după ce-o să terminăm, iar eu n-o să-ţi mai fac patul. Îşi strecură braţele în jurul gâtului lui şi-şi lipi gura de a lui într-un sărut lung.

Într-o alunecare leneşă, mâinile lui o luară în sus, pe sub bluza ei, apoi pe lateral, mângâind-o uşor cu degetele mari pe sâni. Bluza i se adună sus, iar el îi ridică mâinile deasupra capului.

– Frumoasă mişcare, spuse ea când bluza îi fu aruncată pe podea.

– Mai am şi altele.

– Şi eu. Zâmbind, ea-i descheie nasturele de la jeanşi, coborî fermoarul doar câţiva centimetri. Privindu-l, îşi trecu unghiile peste abdomenul lui, apoi peste piept. Ai o definiţie interesantă, pentru un jucător de cărţi, adăugă ea în timp ce-i scotea bluza peste cap.

Era fenomenală, se gândi el.

– Mulțumesc.

Amândoi, își dădu el seama, cunoșteau pașii respectivului dans, amândoi îi parcurseseră variațiile și schimbările de ritm. Dar pentru acest dans, primul lor dans împreună, intenționa să preia el conducerea.

O sărută din nou, o întâlnire jucăușă a buzelor și a limbilor, desfăcându-i în același timp pantalonii. Apoi o ridică cu totul în sus, brusc, într-o demonstrație de forță, care-o făcu să își piardă respirația chiar în timp ce lenjeria îi aluneca pe podea. *Te-am prins*, se gândi el și o lăsă un pic în jos, doar atât cât gurile să le ajungă la același nivel. Și când sunetele plăcerii ei îi încălziră buzele, când mâinile de pe umerii lui se strânseră și mai tare, îi dădu drumul pe pat.

Ea se întinse pe spate. Piele aurie și dantelă neagră.

– N-ai făcut mușchii ăștia amestecând cărțile.

– Ai fi surprinsă. Se lăsă ușor peste ea, cu mâinile de-o parte și de alta a capului ei. Repede sau încet?

– Hai să încercăm câte puțin din amândouă. Își încleștă mâinile în părul lui și-l trase spre ea. Sărutul se adânci, fu cuprinsă de valuri de satin alb, apoi totul se întunecă și luă foc, odată cu primele mușcături flămânde. Mâinile ei alunecară pe spatele lui, se strecurară pe sub jeanșii desfăcuți, mângâiară mușchii încordați. Și cu viteza fulgerului picioarele ei îl înlănțuiră, trupul i se arcui spre el, zdruncinându-i, zgâlțâindu-i puternic și ultima urmă de control pe care o mai avea.

Fenomenală, se gândi el din nou și începu să-i devoreze gâtul.

El avea o gură fantastică, extraordinară. Îşi lăsă capul pe spate, pentru ca el s-o poată gusta de unde voia. Pielea îi fremăta sub buzele lui, iar sub piele sângele începu să-i pulseze. Trupul lui – lung, puternic, musculos – se apăsa pe al ei, făcând-o să simtă dorința strângându-se în noduri, făcându-i pulsul s-o ia la galop.

Căldură. Foame. Iuțeală.

Îi trase jeanşii în jos, îi împinse la o parte, apoi se rostogoli să-l încalece. El se opuse ridicându-se, ţintuindu-şi gura de a ei, în timp ce cu o mână îi desfăcea copcile sutienului.

Chiar dacă sărutul lui rezona de viteză, de dorință nestăvilită, mâinile lui mângâiau, dezmierdau – o tortură leneşă care-i aprindea focuri în pântec. Când gura lui coborî să guste şi să posede ceea ce mâinile ațâtaseră, ea se lăsă pe spate, oferindu-i mai mult.

Liniile trupului ei erau fluide, parcă se prelingea, agilă şi plină de dorință. Silueta extraordinară, curbele frumoase, totul într-un auriu-pal, un ospăț exotic, gata să fie devorat. Şi îşi savura plăcerea, se lăfăia în ea. Nimic n-ar fi putut fi mai provocator pentru el decât Cybil pe valurile plăcerii şi pasiunii.

O dorise atât de mult? Oare acest pumn încleştat al dorinței fusese înăuntrul lui dintotdeauna – aşteptând, pândind momentul în care avea să treacă peste toate măsurile de precauție şi să preia controlul? Acum îl simțea bătând în el, zdrobind orice urmă de rațiune, îşi dorea s-o vadă tremurând, contorsionându-se. Voia s-o audă țipând. O fixă cu greutatea

lui şi mâinile începură să exploreze, transformând acel fior lent într-o revărsare toridă de dorință.

Ea ajunse la orgasm, vibrând sub el. Pielea-i strălucea în bătaia razelor soarelui. Când se uitară într-ai lui, ochii aceia întunecați, ochii aceia de țigan păreau să adăpostească o lume întreagă de secrete.

– Tot, spuse ea şi îl înlănțui cu mâinile. Te vreau tot, acum. Îl încolăci şi cu picioarele şi-l trase în ea.

O flamă, o descărcare electrică în sânge. Îl lăsă să ardă în ea, strigând când aducea uşurare, gemând când o umplea din nou de dorință, sălbatic. Se lăsă în voia lui când el îi împinse picioarele mai în spate, pentru a intra mai adânc, iar unghiile ei se înfipseră în şoldurile lui ca nişte cârlige, trăgându-l şi mai mult în ea. Şi când plăcerea, întunecată şi intensă, o lăsă fără suflare, se grăbi spre următorul val care o inunda.

Erupse sub el şi-l trase şi pe el în vâlvătaie.

Zăceau întinşi pe spate, unul lângă celălalt, în pat. El se simțea de parcă fusese împins de pe o stâncă şi se prăbuşise, răsucindu-se prin aer, într-un râu fierbinte. Abia mai avusese forța – şi voința – de a se rostogoli de pe ea, pentru ca amândoi să-şi poată recăpăta suflul.

Asta nu fusese o partidă de sex, se gândi el. Sex putea fi numit orice altceva, de la o partidă plăcută, de câteva minute, şi până la una furibundă, epuizantă. Însă asta fusese mai degrabă o revelație de proporții aproape biblice.

– Ei bine, da, reuşi el să articuleze. Surprizele continuă să vină peste mine.

– Cred că L-am văzut pe Dumnezeu. Era încântată.

El izbucni în râs şi închise ochii.

– Eşti mai flexibilă decât Gumby, omul-de-cauciuc. Mă rog, exceptând culoarea verde.

Rămase tăcută un moment.

– Cum am impresia că este vorba de un compliment, o să-ţi mulţumesc.

– Cu plăcere.

– Şi dacă tot suntem la capitolul complimente, tu... Se opri şi îl luă de mână. Gage.

El deschise ochii. Pereţii sângerau. Râuri lungi de sânge se prelingeau pe pereţi, bălteau pe podea.

– Dac-ar fi fost real, Cal s-ar enerva foarte tare. Sângele iese al dracului de greu la curăţat.

– Văd că nu-i place ce s-a petrecut aici. Respiră adânc şi se rostogoli pentru a-l împinge înapoi în pat când el încercă să se ridice. Cu ochii duri şi faţa palidă, spuse cu glas măsurat: Nu-mi plac perverşii care trag cu ochiul, sunt dezgustători. Dar putem să-i oferim un spectacol pe care să-l ţină minte. Spune-mi, e adevărat ce-am auzit de la colegele mele de apartament?

– Şi ce-ai auzit?

– Că puterea voastră de a vă vindeca vă ajută să vă reveniţi foarte repede şi în alte privinţe.

El rânji spre ea.

– Eşti gata de o demonstraţie?

– Întrebarea este dacă tu eşti gata. Îşi aruncă un picior peste el şi-l încălecă. Îşi dădu capul pe spate şi răsuflă adânc. E bine să afli că poţi avea încredere

în prietenii tăi. Oh, Dumnezeule! Aşteaptă. Mâinile ei le strânseră pe-ale lui în vreme ce senzaţiile începuseră din nou să-i invadeze trupul.

– Nu te grăbi.

– Ţine-te bine, îl avertiză ea. O să fie o cursă de-a dreptul sălbatică.

Mai târziu, deşi nici podeaua şi nici pereţii nu păreau a fi afectate de vreo iluzie diavolească, o posedă din nou în baie, sub duş. Apoi Cybil îşi trase hainele pe ea, cu ochii somnoroşi şi cu părul ud.

– Ei bine, ce zi interesantă! Acum trebuie să mă întorc la lucru şi să trec şi pe la Q, pe la sala de bowling.

– Poate vin şi eu cu tine.

– Oh?

– Vrei să lucrezi, şi m-am gândit că, dacă te ajut, poate mă aleg şi eu cu un prânz din toată chestia asta.

– Am putea aranja ceva în sensul ăsta. Trecu pe lângă el, ieşind din cameră. Gage o apucă de braţ şi o întoarse spre el.

– Cybil. N-am terminat nici pe departe cu tine.

– Ce drăguţ! Îl bătu uşor pe obraz. Aşa zic cu toţii.

Îşi continuă drumul, iar el clătină din cap în urma ei. Căzuse singur în capcană, admise el. Când ajunse şi el jos, ea deja pescuise un ruj din geanta ei pântecoasă şi şi-l întindea cu dexteritate pe buze.

– Cum reuşeşti să faci asta fără să te uiţi în oglindă?

– În mod ciudat, buzele mele rămân în acelaşi loc zi după zi, an după an. Îţi iei şi laptopul, nu?

– Da. Până acum nu-i trecuse prin cap cât de sexy putea să fie o femeie care se dădea cu ruj. Până acum. E prea iritant să lucrez cu tine şi cu blonda la un loc. O să mă instalez în altă parte.

– Atunci adună-ţi lucrurile. Trenul stă să plece. În timp ce el îşi strângea lucrurile, ea îşi pudră un pic obrajii. În câteva secunde, cu ajutorul unei oglinjoare de buzunar şi al unui creion, îşi refăcuse machiajul la ochi. În timp ce mergeau împreună spre uşă ea îşi pulveriză pe limbă ceva dintr-un tub mic şi argintiu. Şi mirosul acela, aroma aceea de pădure, toamna, pluti spre el şi se prinse de el.

Aşa că o prinse, o trase spre el şi-şi trecu buzele peste ale ei.

– Am putea să renunţăm la muncă pentru restul zilei. Şi avu satisfacţia să-i simtă inima bătând mai tare, lipită de pieptul lui.

– Tentantă propunere. Chiar foarte tentantă, dar nu. Ar trebui s-o sun pe Quinn şi să-i explic că nu trec s-o iau pentru că m-am decis că e mai important să stau goală cu tine în pat decât să caut o modalitate de a distruge un demon care ne vrea morţi pe toţi. Nu că n-ar înţelege, dar totuşi.

Deschise uşa şi ieşi pe verandă.

Băieţelul stătea pe capota maşinii ei, ca o statuie rânjită. Când îşi arătă dinţii, Gage o împinse în spatele lui.

– Intră înapoi în casă.

– Nici nu mă gândesc.

Dintr-odată entuziast, băiatul își ridică mâinile și apoi le lăsă brusc în jos, asemeni unui dirijor nebun. Se lăsă întunericul; vântul începu să bată mai tare.

– Face doar spectacol, strigă Cybil. Ca și cu pereții.

– De data asta e mai mult decât atât. Se simțea asta în mușcătura vântului. Înăuntru, și ne recunoaștem învinși, se gândi Gage, sau aici, afară, rezistând atacului? Dac-ar fi fost singur, întrebarea nu și-ar mai fi avut rostul. Mașina mea e mai rapidă.

– Bine.

Începură să meargă, înfruntând vântul care-i împingea înapoi. Gage rămase cu ochii pe băiat, care se rotea în cercuri pe deasupra pantei, pe deasupra curbei pe care o făcea drumul. Prin aer începură să zboare resturi, gunoi de grajd din grădină, rămurele și pietricele. Își folosi corpul ca pe un scut, încercând s-o pună la adăpost de ce era mai rău. Apoi băiatul sări jos.

– Tragei-o curvei ăsteia cât mai poți. Cuvintele păreau și mai urâte când erau strigate cu o voce subțire, de copil. Nu peste multă vreme o să te uiți la mine cum o fac să țipe de plăcere și de durere. Vrei să guști un pic din festinul ăsta, târâtură?

Țipând, șocată, Cybil grăbi pasul. Gage își cântări rapid opțiunile, o lăsă să cadă în genunchi și își scoase cuțitul. Râzând hohotit, băiatul sări înapoi, departe de lama scânteietoare. Gage o prinse pe Cybil de braț și o ridică în picioare. Se uită la fața ei și teroarea, groaza și neputința pe care le văzu acolo îl sfârtecară ca o lamă de cuțit.

– Intră în maşină! Intră în blestemata aia de maşină! O împinse înăuntru, luptându-se cu valurile de furie care ameninţau să-l înece, în timp ce băieţelul dădea obscen din şolduri. Furia îi pulsa în vene, îi ţipa în urechi să se ducă după diavolul acela, să-l hăcuiască, să-l facă bucăţi. Dar ea era ghemuită în maşină, tremurând din toate încheieturile.

Gage se adună, se luptă să închidă portiera contra vântului puternic. O împinse fără pic de milă pe Cybil în spate, îşi puse centura. Şocul şi durerea o făcuseră să se albească la faţă ca hârtia.

– Ţine-te! Ţine-te bine!

– E în mine! Trase aer în piept, trupul îi tresări. E în mine!

Gage porni motorul, băgă în marşarier şi trase de volan. Maşina se lupta cu forţa vântului, înaintând pe podul care dădea spre drum. Din cer începu să curgă sânge, mânjind parbrizul, sfârâind ca acidul pe acoperiş şi pe capotă. Capul băiatului apăru pe parbriz, cu ochii oblici, ca ai unui şarpe. Îşi trecu limba peste sânge şi Cybil gemu.

Râse când Gage dădu drumul ştergătoarelor la viteză maximă şi stropi parbrizul cu apă. Râse de parcă totul era o glumă foarte, foarte bună. Apoi ţipă, fie de plăcere, fie de surpriză, când Gage trase de volan şi făcu maşina să se rotească în loc. Pe parbriz apărură flăcări.

Reduse viteza, nu voia să rişte vreo ciocnire, şi ignoră totul. Îşi concentră toată atenţia asupra volanului, pe care-l manevra cu o mână sigură. Încet, întunericul începu să se destrame, focul se stinse.

Când soarele apăru din nou, împreună cu o boare primăvăratică, opri pe marginea drumului. Ea rămăsese prăbuşită în scaun, cu privirea în gol. Umerii îi tremurau la fiecare respiraţie.

– Cybil.

Ea se trase speriată înapoi.

– Te rog, nu! Nu mă atinge!

– Bine. Nu e nimic de spus, se gândi el. Nu e nimic de făcut decât s-o duc acasă. Fusese violată în faţa ochilor lui, şi nu mai era nimic de spus, nimic de făcut.

Când ajunseră acasă, el n-o ajută să intre. Îi spusese să n-o atingă, aşa că îi ţinu doar uşa şi o închise după aceea.

– Du-te sus, întinde-te sau... Eu o s-o sun pe Quinn.

– Da, sun-o pe Quinn. Dar nu se duse sus. O luă spre bucătărie. Când intră şi el în bucătărie, câteva minute mai târziu, o găsi cu un pahar de brandy în mâinile-i tremurânde.

– E deja pe drum. Nu ştiu de ce ai nevoie, Cybil.

– Nici eu. Bău zdravăn din pahar, apoi respiră adânc. Dumnezeule, nici eu, dar măcar ăsta e un început.

– Nu pot să te las singură. Dar dacă vrei să te duci sus şi să te întinzi, o să stau la uşa dormitorului. Când ea clătină din cap, păru că tot trupul îi tremura. La naiba, la naiba! Ţipă, urlă, plângi, aruncă ceva, loveşte-mă!

Ea clătină din nou din cap şi bău şi restul de brandy.

– N-a fost real, fizic. Dar l-am simțit ca pe ceva real, fizic, şi în toate celelalte moduri în care aş fi putut simți. N-o să încep să țip. S-ar putea să nu mă mai pot opri după aceea. O vreau pe Quinn, atât. O vreau pe Quinn.

Când uşa din față se dădu de perete, Gage se gândi că Quinn alergase tot drumul până aici. Încă mai alerga atunci când ajunse în bucătărie.

– Cyb.

Cybil scoase un sunet, un amestec de geamăt şi plânset pe care el îl simți ca pe un cuțit în stomac. Chiar dacă se îndreptă spre brațele ei, Quinn îi făcu semn să meargă mai departe.

– Hai, fetițo, hai să mergem sus. O să te duc sus.

Quinn îi aruncă lui Gage o privire îndurerată, apoi plecară amândouă. Gage luă paharul de pe masă şi-l sparse în chiuvetă. Asta nu schimbă nimic, se gândi el, uitându-se la cioburi. E doar un pahar spart, şi asta nu schimbă nimic, nu repară nimic, nu ajută cu nimic.

Cal intră şi-l găsi lângă chiuvetă, uitându-se afară, la după-amiaza însorită.

– Ce s-a întâmplat? După ce Quinn a primit telefonul tău mi-a spus s-o sun pe Layla, să-i spun să vină aici, apoi a fugit. Cybil e în regulă?

– Dumnezeu ştie. Îşi simțea gâtlejul arzând. Ardea de parcă înghițise flăcări. A violat-o. Blestematul acela de ticălos a violat-o, şi eu n-am făcut nimic să-l opresc.

Cal se apropie de el şi-i puse o mână pe umăr.

– Povesteşte-mi ce s-a întâmplat.

Şi Gage vorbi – rece, detaşat, aproape clinic. Începu cu sângele de pe pereţi. Nu se opri când Fox intră în cameră, nici măcar nu-l băgă în seamă, dar luă sticla de bere deschisă pe care acesta o puse în faţa lui.

– S-a oprit când am ajuns la un kilometru jumătate, doi, de casa ta. A dispărut totul. În afară de Cybil. Nu ştiu dacă aşa ceva va putea vreodată dispărea din mintea ei.

– Ai luat-o de acolo, sublinie Cal. Ai adus-o înapoi acasă.

– Dă-mi o decoraţie, fă-mă şi erou.

– Ştiu cum te simţi. Fox înfruntă privirea amară şi fierbinte a lui Gage. I s-a întâmplat şi Laylei, aşa că ştiu cum te simţi. Layla-i sus acum. Asta o s-o ajute pe Cybil. Şi ea o să treacă peste chestia asta, pentru că aşa sunt făcute ele. Şi o să trecem şi noi, pentru că e singurul lucru pe care-l putem face. O să trecem cu toţii peste asta pentru că o să-l facem pe ticălos să plătească. Asta o să facem, la naiba! Întinse o mână. După o clipă Gage i-o strânse şi Cal o puse şi el pe-a lui deasupra.

– O să-l facem pe ticălos să plătească, repetă Gage. Asta o să facem, la naiba! Jur.

– Jurăm, îl aprobară Fox şi Cal, apoi Cal răsuflă adânc şi se ridică.

– O să fac un ceai. Ei îi place ceaiul.

– Pune şi nişte whisky în el, sugeră Fox.

Îl preparară şi după o dezbatere scurtă, puseră şi o bărdacă de whisky alături. Gage duse tava sus şi se

opri în fața ușii de la dormitor. Înainte ca el să apuce să ciocănească, Layla deschise ușa și tresări.

– Cal a făcut ceaiul ăsta, începu Gage.

– Perfect. Tocmai voiam să vin eu jos și să fac ceai. Ăla e whisky?

– Da. Contribuția lui Fox.

– Bine. Layla luă tava. Apoi îl studie pe Gage, cu o privire îngrijorată. O să fie bine, Gage. Mulțumesc c-ai adus asta sus, mai spuse ea și închise ușa.

În baia care unea cele două dormitoare, Cybil zăcea în cadă. Își trăsese porția de plâns, și asta o obosise teribil. În mod ciudat, oboseala asta o ajuta. Nu la fel de mult ca prietenele ei, se gândi ea, dar o ajuta.

La fel și apa fierbinte, aromele și sărurile pe care le adăugase Layla. Când Layla intră cu tava cu ceai, Quinn se ridică de pe taburetul pe care stătea lângă cadă.

– Te-ai mișcat foarte repede, extraordinar de repede.

– Gage l-a adus sus. Cal l-a făcut, deci probabil e foarte bun. Iubito, e și niște wkisky aici. Vrei să-l pun în ceai?

– Oh, da. Mulțumesc. Dumnezeule! Ridicându-se, Cybil strânse din ochii care o usturau și încercă să se lupte cu valul de lacrimi care amenința să se reverse. Nu, nu, am terminat cu chestia asta!

– Poate că nu. Layla prepară ceaiul. Din când în când, mai cedez și eu. E în regulă. Avem voie, avem dreptul.

Dând din cap, Cybil acceptă ceaiul.

– N-a fost vorba de durere deşi, oh, Iisuse, nimic nu m-a durut vreodată în halul ăsta. A fost senzaţia, împinsul, înghiontitul, faptul că eu nu puteam să-l opresc sau să mă lupt cu el. Era băieţaşul acela. Oare de ce asta face ca totul să pară şi mai rău? Faptul că eu vedeam băieţaşul acela în timp ce... Se întrerupse şi se forţă să bea din ceaiul cu wkisky.

– E ca un fel de tortură, nu-i aşa? O tortură fizică şi psihologică, menită să ne facă să cedăm. Quinn îşi trecu o mână peste obrazul lui Cybil. Dar noi n-o să cedăm.

– Nu, n-o să cedăm. Întinse o mână şi, într-un gest aidoma celui făcut de băieţi jos, în bucătărie, Quinn i-o strânse şi Layla o puse pe-a ei deasupra. N-o să cedăm.

Se îmbrăcă şi se linişti în timp ce se aranja. N-am să cedez, jură Cybil. N-avea s-arate ca o victimă. Când ieşi din dormitor, auzi murmur de voci venind dinspre birou. Încă nu, se gândi ea. Nu sunt pregătită pentru asta. Trecu în linişte de uşa camerei respective şi coborî scările. Poate după încă un ocean sau două de ceai.

Ajunse în bucătărie, luă ceainicul şi merse cu el la chiuvetă. Îl văzu pe Gage afară, singur. Primul ei impuls fu să se dea înapoi, să se strecoare în vreun colţ şi să se ascundă. Iar această dorinţă o surprinse şi o făcu să se simtă ruşinată în acelaşi timp. Pentru a se apăra, adoptă tactica opusă şi ieşi afară.

El se întoarse şi o privi. În ochii lui se vedea furie şi disperare.

– Absolut nimic din tot ce-aş putea spune în momentul ăsta n-ar suna bine. M-am gândit că poate ai vrea să plec, dar n-am vrut să plec până ce nu eram sigur că tu... Ce? spuse el dezgustat. Habar n-am ce puteai tu să faci sau să simţi sau să...

Ea rămase tăcută un moment, cântărindu-i vorbele.

– Nu eşti departe de adevăr. Cred că o parte din mine spera ca tu să fi plecat deja, pentru ca eu să nu fiu obligată să vorbesc despre asta acum.

– Nu eşti obligată.

– Nu-mi place acea parte din mine, continuă ea. Aşa că hai să terminăm chestia asta. M-a atacat, genul acela de agresiune care este cel mai negru coşmar al oricărei femei. Marea teamă. M-a făcut să simt violul şi faptul că eram neajutorată. Oroarea aceea care a împins-o pe Hester Deale la nebunie.

– Ar fi trebuit să mă duc după el.

– Şi să mă fi lăsat acolo? Ai fi vrut, ai fi putut să mă laşi acolo, când eram complet lipsită de apărare, absolut terorizată? Nu l-am putut opri, nu e vina mea. Tu m-ai luat de acolo şi astfel a încetat tortura. M-ai apărat atunci când eu nu eram în stare să mă apăr. Mulţumesc.

– Nu caut vreo...

– Ştiu că nu, îl întrerupse ea. Şi probabil că nu ţi-aş fi atât de recunoscătoare dacă ai fi aşteptat vreo mulţumire sau recunoştinţă. Gage, dacă vreunul dintre noi se simte vinovat de ceea ce s-a întâmplat, se poate spune că demonul a repurtat un fel de victorie. Aşa că hai să nu ne simţim vinovaţi.

– Bine.

Dar el avea să se învinuiască, cel puțin pentru o vreme, își dădu ea seama. Așa făcea un bărbat. Sau cel puțin acest bărbat. Probabil că putea ea să facă ceva care să-i liniștească pe amândoi.

– Oare dacă m-ai ține puțin în brațe, relația noastră matură s-ar complica peste măsură?

O luă în brațe cu atenția și delicatețea unui bărbat care manevrează un cristal fin și neprețuit. Dar când ea oftă și-și puse capul pe umărul lui, nu mai putu rezista. O strânse mai tare:

– Doamne, Cybil! Doamne, Dumnezeule!

– Când o să-l distrugem – vorbea cu o voce acum clară și stăpânită –, dacă apare într-o formă umană, o să-l castrez cu mâna mea.

O îmbrățișă din nou strâns și-o sărută pe păr. Complicat, se gândi el, nu mai era demult cuvântul potrivit pentru ceea ce începuse să se petreacă înăuntrul lui. Dar în momentul acesta nu-i mai păsa nici cât negru sub unghie.

Pentru a evita ca toată lumea să meargă pe lângă ea în vârful picioarelor, Cybil alese să lucreze cot la cot cu ceilalți. Biroul micuț de la etaj era cumva înghesuit când toți șase erau acolo, dar trebuia să recunoască faptul că măcar așa se simțea în siguranță.

– Gage a descoperit ceva ce-ar putea fi un model, un șablon în ceea ce privește locațiile, începu ea. Un șablon care nu se potrivește neapărat cu cel despre care am vorbit mai devreme. Le putem clasifica în

locuri fierbinți și locuri reci. Sala de bowling. Deși acolo s-a semnalat primul caz de infestare și prima violență, deși acolo au avut loc și alte incidente, n-a fost distrusă niciodată. N-au fost incendii sau acte de vandalism. Nu-i așa?

Cal dădu din cap.

– Nu prea. Câteva încăierări, dar cea mai mare parte a incidentelor au avut loc afară.

– Casa asta, continuă Cybil. Câteva incidente de când ne-am mutat în ea, este posibil să mai fi avut loc câteva dățile trecute, dar nu a murit nimeni aici, n-au fost nici incendii. Vechea bibliotecă. Făcu o pauză și se uită la Fox. Știu că ai pierdut pe cineva important acolo, dar înainte de moartea lui Carly acolo n-au avut loc incidente majore. Și nici acea clădire n-a fost atacată. Mai sunt și alte câteva locații care n-au fost niciodată atacate, inclusiv ferma familiei lui Fox și casa familiei lui Cal, locații care s-au dovedit zone sigure. Fox, clădirea în care ai biroul este și ea o astfel de locație. Poate să intre și acolo, dar nu fizic. Poate doar să creeze iluzii, deci nimic din ceea ce se petrece acolo nu este real. Și cel mai important, după mine, niciuna dintre acele locații nu a fost atacată de cei infestați pe timpul Șaptelui.

– Deci întrebările posibile ar fi „de ce" și „cum să ne folosim de ele". Fox aruncă o privire hârtii. Vechea bibliotecă este fosta casă a lui Ann Hawkins, iar ferma familiei mele este locul unde stătea ea și locul unde i-a născut pe cei trei fii ai ei. Dacă ne întoarcem la energie, ar fi posibil ca urmele trecerii ei pe acolo să fie îndeajuns de puternice pentru a asigura un fel de scut.

– Așa. Quinn își puse mâinile pe coapse. Deci facem cercetări și aflăm ce legătură este între aceste locații, ba chiar și între locațiile care au avut parte de cele mai puține acte violente.

– Pot să-ți spun că pământul pe care e construită sala de bowling a fost cel pe care și-au construit casa sora lui Ann Hawkins și soțul ei. Cal pufni. Pot să verific în cărți și să discut și cu bunica, dar ce-mi amintesc e că acolo era o casă, care ulterior a fost transformată într-un magazin. A evoluat de-a lungul anilor, până când bunicul a deschis acolo sala de bowling originală. Însă pământul a aparținut dintotdeauna familiei Hawkins.

– Cred că asta o să ne ofere răspunsul la „de ce", comentă Layla. Dar trebuie să ținem minte că vechea bibliotecă a fost, ca să zicem așa, spartă în timpul ultimului Șapte. Asta s-ar putea întâmpla și cu oricare dintre aceste locații de data asta.

– N-a fost niciun membru al familiei Hawkins în bibliotecă în timpul ultimului Șapte. Gage continuă să studieze harta și modelul respectiv. Essie ieșise deja la pensie atunci, nu-i așa?

– Da, așa e. Continua însă să meargă acolo aproape în fiecare zi, dar... Nu mai era a ei. Cal se apropie pentru a se putea uita mai bine. Începuseră deja să construiască noua bibliotecă și fuseseră aprobate planurile de transformare a celei vechi într-un centru administrativ. Deci aparținea deja primăriei. Tehnic, fusese dintotdeauna a primăriei, dar...

– Dar din punct de vedere emoțional, esențial era a lui Essie. Cybil dădu din cap. De cât timp deține familia ta casa asta, Cal?

– Nu știu. O să aflu.

– Eu mi-am cumpărat clădirea în care am și biroul de la tata, îi aminti Fox lui Cal. Da, cred că ăsta e „de ce"-ul. Deci cum le putem folosi?

– Ca sanctuare, spuse Layla.

– Ca închisori, o corectă Gage. Întrebarea va fi cum am putea să ținem câteva mii de oameni infestați, puși pe ucis și făcut scandal și haos într-o sală de bowling, la o fermă și într-un birou de avocatură, pentru început.

– Nu putem. Și nu mă refer la aspectul legal al problemei sau la alte porcării de genul ăsta.

– Hei, dacă e cineva care-ar trebui să vorbească despre porcării legale, atunci eu sunt acela. Fox luă un gât de bere. Și eu n-o să spun că o eventuală îngrădire a libertăților civile pe timpul Șaptelui m-ar deranja prea tare, dar e mai degrabă o problemă de logistică.

– Pe câți i-am putea convinge să se refugieze la fermă înainte să fie infestați? Cybil se întoarse și îl privi pe Fox. Și da, îmi dau seama că va fi un risc enorm, dar dacă o sută de oameni vor fi convinși să meargă acolo înainte de Șapte, și dacă vor sta acolo pe perioada respectivă – sau măcar până-l omorâm pe nenorocit –, atunci e posibil ca și alții să fie convinși să plece pe acea perioadă, sau să se refugieze într-una din locațiile pe care le-am stabilit drept sigure, sau măcar aproape sigure.

– Unii pleacă oricum, spuse Cal. Dar majoritatea nu-și amintesc, nu înțeleg, cel puțin nu până devine prea târziu.

– De data asta o să fie diferit, adăugă Quinn. Ni s-a arătat, s-a dat mare. De data asta va fi totul sau nimic, pentru ambele părți. Chiar și dacă numai zece procente din populația orașului se mută sau rezistă, e un progres, nu?

– Orice pas facem în direcția pozitivă contează, fu de acord Cybil.

– Dar nu-l omoară.

Cybil se întoarse spre Gage.

– Nu, dar el se folosește de tactici pentru a ne slăbi puterile. O să contraatacăm astfel, slăbindu-i la rândul nostru puterile. Arătă spre tabla pe care erau scrise rezultatele tragerilor de la Tarot. Avem și noi punctele noastre forte. Identificarea lor reprezintă încă un pas pozitiv. Avem o armă, piatra sângerie, încă un plus. Știm multe, mai multe, și avem mai mult de lucru decât ați avut voi trei până acum.

– Dacă o să-i mutăm pe toți cei care vor fi de acord să se mute, Fox trebuie să vorbească cu ai lui. Dacă vrei să renunțăm încă de la început la varianta asta, continuă Cal, nimeni nu va spune nimic.

– Da, aș vrea să renunț la ideea asta, dar eu am crescut cu libertatea de a alege, cu dansuri și cântece despre libertate. O să decidă singuri dacă vor să facă acolo o blestemată de tabără de refugiați. Ceea ce și vor face, pentru că așa sunt ei. La naiba!

– Va trebui să vorbesc și eu cu ai mei. Cal răsuflă adânc. În primul rând pentru că oamenii din orașul acesta au încredere în tatăl meu, cuvintele lui au o anume greutate. În al doilea rând, o să ne gândim dacă să rămână la ei acasă, sau la sala de bowling,

unde să facem un fel de centru secundar de refugiați, sau dacă merg și ei la fermă, să-i ajute pe-ai lui Fox. Și va trebui să ne străduim, să ne străduim foarte mult pentru a afla cum să folosim piatra. N-are niciun rost să ai o armă atâta vreme cât nu știi cum s-o folosești.

– În trecut am construit-o, începu Quinn, și acum trebuie s-o folosim.

– Trebuie să începem să căutăm din nou. Cybil dădu din cap. Începusem, dar...

– N-o să ajungem până acolo în seara asta. Declarația lui Gage era fermă. N-are niciun rost să insistăm pe tema asta, spuse el înainte ca Cybil să apuce să zică ceva. Nu e ceva de care să te apuci atunci când ești epuizat. Întoarce-te la energia aia pozitivă. Aș zice că-n seara asta îți cam lipsește.

– Ai dreptate. Nepoliticos, ceea ce nu e o surpriză, dar absolut corect. De fapt, cred c-ar fi mai bine să mă implic singură în niște cercetări în seara asta. Aș încerca să aflu mai multe despre piatră, pentru că și Cal are dreptate.

11

Nu visă nimic, şi asta o surprinse. Cybil se aşteptase să fie invadată de coşmaruri, prevestiri, imagini groaznice, dar în loc de asta dormise neîntoarsă toată noaptea.

Măcar am reuşit ceva, se gândi ea, dacă în ceea ce priveşte cercetările n-am ajuns niciunde. Spera ca astăzi, odihnită şi concentrată, să reuşească ceva. Se ridică şi merse până la oglindă, să se examineze atent.

Arăt la fel, se gândi ea. Arăta la fel. Ceea ce se întâmplase cu ea nu era o răscruce în viaţa ei. N-o făcea mai puţin femeie, n-o înfrânsese. Dacă o afectase în vreun fel, atacul acela îi dăduse mai multă determinare, o făcuse să se simtă mai implicată, mai hotărâtă să câştige.

Poate că se hrănea cu oameni, se gândi ea. Dar nu-i înţelegea deloc. Şi asta, presupuse ea, ar fi putut fi o altă armă din arsenalul pe care-l aveau la dispoziţie.

Acum îşi dorea o şedinţă în sală de forţă, ca să-şi ridice nivelul energiei. Să scape de toxine, ca într-un ritual de curăţare. Cu puţin noroc, Quinn avea să fie de acord s-o însoţească. Îşi puse o bustieră, o pereche de colanţi şi îndesă tot ce mai avea nevoie într-un rucsăcel. Ieşi din cameră şi observă că dormitorul lui Quinn era gol. Asta e, se gândi ea, o să-mi iau o sticlă cu apă din frigider, poate-i prind la sala de forţă, în subsolul vechii biblioteci.

Intră în bucătărie. Se opri brusc când îl văzu pe Gage la masă, cu o cană de cafea şi cu un pachet de cărți de joc în față.

– Văd c-ai ieşit devreme.

– Nici n-am plecat. Îi aruncă o privire lungă, ca răspuns la a ei, şi mai lungă. Am dormit pe canapea.

– Oh. Simți ceva tresărindu-i în pântec. Nu trebuia să faci asta.

– Să fac ce? Nu-şi luă ochii de la ea, ceea ce-i mai provocă un fior. Nu trebuia să stau sau nu trebuia să mă culc pe canapea?

Ea deschise frigiderul şi luă sticla de apă.

– Nici una, nici alta. Dar, mulțumesc. Mă duc la sală. Vreau să fac un pic de mişcare. Presupun că Quinn e deja acolo.

– Am auzit nişte zgomote. De ce nu te rezumi la exercițiile tale de flexibilitate?

– Nu asta-mi doresc acum. Yoga mă relaxează. Vreau să mă energizez.

– Rahat.

– Ce? întrebă ea în timp ce se ridica.

– Cal are jumătate din lucruri aici. Găsesc eu ceva. Rămâi aici, îi ordonă el şi ieşi.

Dacă tot trebuia să aştepte, avea nevoie de cafea, aşa că luă cana lui Gage şi termină cafeaua lui. Veni şi el, îmbrăcat cu o pereche de pantaloni gri de trening, care cu siguranță prinseseră şi zile mult mai bune, şi cu un tricou cu emblema echipei de baseball Baltimore Orioles.

– Hai să mergem, o îndemnă el.

– Să presupun c-o să mergi cu mine la sală?

– Da, mişcă-te.

Ea deschise frigiderul, mai luă o sticlă cu apă şi o băgă în rucsac. Se îndoia că el ar fi putut face sau spune altceva care să însemne mai mult pentru ea.

– N-o să te contrazic, şi nici n-o să-ţi spun că pot să mă duc şi singură. Mai întâi că, după ce s-a întâmplat ieri, ar fi o prostie. Şi în al doilea rând, vreau să văd de ce eşti în stare.

– Ai văzut deja de ce sunt în stare.

Râse şi se simţi mai bine decât ar fi crezut că e posibil să se simtă.

– Ai dreptate.

Lucră o oră întreagă şi avu şi plăcerea să-l vadă pe Gage transpirând serios în timp ce ridica greutăţi. Era mai mult decât o privelişte plăcută, îşi dădu ea seama. Urmărindu-l, începea să-l înţeleagă mai bine. Nu voia să fie acolo, dar dacă tot era, măcar să-şi folosească timpul aşa cum se cuvine. Concentrat, meticulos, răbdător, se gândi ea. Poate că era atenţia specifică pândei mai degrabă decât un alt fel de atenţie şi concentrare, dar rezultatele erau aceleaşi. Era capabil să aştepte.

Relaxată şi plină de energie, se întoarse împreună cu el acasă.

– Unde vrei să mergi după ce se termină totul? întrebă ea, apoi ridică din umeri când el rămase tăcut. Ăsta e optimism, ceea ce înseamnă energie pozitivă. Ai vreo destinaţie anume la care te gândeşti?

– Câteva. Probabil în Europa, asta dacă nu se întâmplă ceva tare în State. O să mă întorc pentru nuntă – Iisuse, acum avem mai multe nunţi! Tu?

– Eu o să mă întorc la New York, cel puțin pentru o vreme. Îmi e dor de orașul acela, jur, așa că o să fac o infuzie de aglomerație, zgomote și ritm alert. Plus, că va trebui să mă întorc la munca plătită. Dar mă aștept să-mi petrec o grămadă de timp și aici. La o nuntă, la pregătiri – treaba pe care o au fetele de făcut e mai solicitantă și mai multă decât cea a băieților. Dacă o să mai pot pleca după nunta lui Quinn, mă gândeam să mă duc câteva zile pe-o insulă – palmieri și cocktailuri, nopți tropicale, blânde și înmiresmate.

– E un plan bun.

– E un plan flexibil, genul meu favorit de plan. În timp ce se întorceau spre piață, ea arătă cu mâna spre sala de bowling. Îi admir pe oamenii de genul ăsta. Cal și familia lui, care se luptă, construiesc și lasă ceva în urmă, marchează cumva locul în care trăiesc. Sunt recunoscătoare că există și asemenea oameni, sunt mulțumită că faptul că ei există și construiesc îmi permite mie să-mi fac planuri flexibile și să vizitez o grămadă de locuri frumoase.

– Nu simți deloc nevoia să lași și tu ceva în urmă?

– Îmi place să cred că las și eu câte ceva în urmă, însă în felul meu. Eu aflu lucruri. Ai nevoie de informații pentru a scrie o carte, pentru a face un film, pentru a renova o casă, pentru a construi un centru comercial, iar eu pot să fac rost de informațiile respective. Pot să-ți fac rost de informații de care nici nu ți-ai fi dat seama că ai nevoie, sau că le vrei. Poate că toate acele proiecte s-ar fi putut realiza și fără mine, dar pot să-ți garantez că au ieșit mai bine

cu contribuția mea. Eu zic că asta echivalează, într-o oarecare măsură, cu ceva lăsat în urmă. Dar tu?

– Mie-mi place să câştig. Aş putea să mă mulțumesc doar cu faptul c-am jucat bine, dar întotdeauna e mai bine să câştigi.

– Fără îndoială, îl aprobă ea.

– Dar dacă las ceva în urmă, ceilalți jucători ar avea la dispoziție prea multe informații, prea multe lucruri pe care le-ar putea folosi împotriva mea data viitoare când ne întâlnim la masa cu postav verde. Aşa că îmi doresc să nu las nimic la vedere, pe cât posibil. E mai greu să te citească cineva dacă nu ştie nimic despre tine.

– Da, spuse ea încet. Da, ai absolută dreptate. Şi ca să raportăm asta la situația noastră, m-am gândit şi eu la ceva similar în dimineața asta. Nu ne înțelege. Nu poate să ne cunoască cu adevărat. Poate să anticipeze câte ceva. Ce mi-a făcut mie, ce i-a făcut lui Fox acum câțiva ani, când a omorât-o pe Carly în fața lui. Ştie cum să ne rănească, cum să se folosească de anumite arme pentru a ne face rău, pentru a ne destabiliza. Dar tot nu înțelege. Se pare că nu e capabil să priceapă că opusul fricii este curajul. De fiecare dată când ne face să ne temem, ne forțează să fim şi mai curajoşi. Nu ne poate citi, nu cu acuratețe, în niciun caz.

– N-ar sesiza dacă am merge la cacealma.

– Cacealma? Ce cacealma?

– Încă nu ştiu, dar cred că merită să ne gândim mai serios la asta, pentru că ai dreptate. Vreau să fac

un duş, să mă îmbrac în hainele mele, adăugă el imediat după ce intrară în casă, şi se duse direct sus.

Cybil rămase pe gânduri. Auzise voci în bucătărie. Quinn şi Cal plecaseră la sală cam cu douăzeci de minute înaintea lor, deci probabil că acum îşi terminau micul dejun şi stăteau de vorbă cu Fox şi cu Layla. Ar fi putut să se ducă şi ea acolo, să bea o cafea înainte de a urca. Sau...

Cum Gage era deja în duş, se dezbrăcă în dormitor. Cu părul ud, el miji ochii când ea trase perdeaua de la cadă şi intră alături de el.

– Te deranjează?

O măsură din cap până-n picioare, apoi rămase cu ochii într-ai ei.

– Probabil că e destulă apă pentru amândoi.

– Aşa mă gândeam şi eu. Nepăsătoare, îşi luă tubul de gel de duş şi-şi turnă o cantitate generoasă în palmă. Iar dacă facem duş împreună, e mai eficient. Ceea ce e un plus. Privindu-l, începu să-şi săpunească sânii, cu mişcări încete, circulare. Aş putea să te recompensez pentru noaptea petrecută pe canapea şi pentru chinul de la sală.

– Nu prea văd unde-ai putea să ţii bani, în ţinuta asta.

– Mă gândeam la o plată în natură. Plină de săpun şi alunecoasă, se lipi de el. Asta dacă nu vrei să-ţi rămân datoare.

Îşi înfipse o mână în părul ei, o apucă bine şi-i trase faţa spre el.

– Plăteşte, îi ceru el şi îşi închise buzele peste ale ei.

Asta era, se gândi ea, extraordinar de recunoscătoare. Ăsta era fiorul acela instantaneu, reacția, nevoia. Demonul nu reușise să-i ia nimic. Trupul lui, ud și dur, începu să freamete lipit de al ei, buzele se lipiră de ale ei și nu mai exista nimic, absolut nimic, decât plăcere.

– Atinge-mă! I-o cerea, cu dinții, cu unghiile. Nu era nimic fragil, nimic vătămat, nimic care să necesite o atenție specială. Atinge-mă! se gândi ea. Ia-mă! Fă-mă să mă simt pe deplin umană.

Era pregătit să-i ofere mai mult timp, poate chiar s-o lase în pace pentru o perioadă. Și poate că și lui i-ar fi folosit. Dar dorința ei, și provocarea ei se potriveau perfect cu ceea ce simțea el. Așa că mângâie, atinse, își lăsă mâinile să-i alunece pe pielea aceea netedă, în timp ce apa curgea și încăperea se umplea de aburi.

Și luă ce i se cuvenea, lipind-o cu spatele de plăcile ude de faianță, cu ochii fixați într-ai ei în timp ce-o poseda. Și în ei nu văzu nimic altceva decât plăcere întunecată. O prinse de șolduri pentru a o putea ține mai bine și ajunseră împreună la orgasm.

Epuizată, ea-și lăsă capul pe umărul lui.

– Lasă-mă un pic.

– La fel.

– Bine. În regulă. Mulțumesc c-ai intrat în joc atât de repede.

– La fel.

Râse și rămase unde era.

– Cred că este un moment foarte potrivit pentru a-ți spune că nu prea mi-a plăcut de tine la început, când ne-am întâlnit prima oară.

El închise ochii, îmbătat de mirosul ei.

– O să mă repet. Şi eu la fel.

– Primele mele impresii sunt în general destul de bune. Nu şi de data asta. Chiar îmi place de tine, şi asta nu doar pentru că eşti foarte talentat în pat, şi în duş.

Absent, fără să-şi dea seama neapărat ce face, urmări cu vârful unui deget tatuajul de pe spatele ei.

– Nu eşti aşa de enervantă precum credeam când te-am cunoscut.

– Uite-te la noi – uzi, goi şi sentimentali. Oftând, se dădu în spate pentru a-l studia prin perdeaua de aburi. Am încredere în tine. Pentru mine asta e foarte important. Nu prea am încredere sută la sută în oameni, ceea ce face lucrurile un pic dificile. Pot să fac sex cu cineva în care nu am încredere complet. Dar lucrul este mult mai productiv şi sexul mult mai bun atunci când le fac împreună cu cineva în care am încredere.

– Vrei să ne strângem mâna pe chestia asta?

Ea râse din nou.

– Un gest mai degrabă superfluu, ţinând seama de circumstanţe. Luă din nou tubul de gel, se întoarse şi-i turnă puţin în palmă. Şi se întoarse din nou. Dar ai putea să mă speli pe spate.

O oră mai târziu, Cybil îşi turnă prima ceaşcă plină de cafea din ziua aceea şi trebui să admită că şi fără ea se simţea destul de energizată. Se duse sus, în birou, unde Quinn şi Layla lucrau deja, fiecare la laptopul ei. Violul ei era documentat, înscris în tabele şi grafice.

Bine, se gândi Cybil. Era foarte bine să-l vadă acolo, la lumină, să știe că a supraviețuit, că e intactă.

– O să lucrez la mine în cameră în dimineața asta, le spuse ea. Dar l-am rugat pe Gage să treacă pe-aici un pic mai târziu. E timpul să mai încercăm împreună o viziune. Sper ca una dintre voi sau amândouă să fiți aici, să jucați rolul de ancoră.

– O să fim aici, spuse Quinn.

– Știai că Gage a rămas aici peste noapte, a dormit pe canapeaua de jos?

– I-am spus că ne putem întoarce noi cu el, la Cal. Layla se întoarse de la calculatorul ei. Dar a spus că rămâne aici. Chestia e că niciunul dintre noi n-ar fi vrut să plece, în caz c-aveai o noapte urâtă.

– Poate tocmai pentru că ați rămas cu toții aici n-am avut o noapte atât de rea. Mulțumesc.

– Și-am găsit ceva ce-ar putea să te bucure și mai tare. Casa asta. Quinn își întinse brațele. Sau mai degrabă pământul pe care a fost construită casa asta – care la un moment dat făcea parte dintr-o bucată mult mai mare. A aparținut lui Patrick Hawkins, fiul lui Fletcher, nepotul lui Ann Hawkins. Fox verifică acum și cine a construit casa, dar cred că suntem pe cale să demonstrăm o altă teorie.

– Dacă toate astea sunt corecte, chiar dacă Gage spune că ar fi vorba mai degrabă de închisori decât de sanctuare, continuă Layla, am putea avea o cale de a proteja mai mulți oameni. Cel puțin o parte dintre oameni.

– Cu cât vom putea proteja mai mulți, sau cel puțin vom încerca, cu atât vom putea să ne

concentrăm mai bine asupra atacului. Cybil dădu din cap. Sunt de acord. Şi o să atacăm. Atacul va trebui să aibă loc la Stânca Păgână. Ştiu că n-am discutat despre asta, nu în detaliu cel puţin, pentru că băieţii se opun, dar orice-am putea face pentru a pune capăt acestei tărăşenii va trebui să fie făcut acolo. Nu putem fi şi aici, în oraş, stingând focuri, încercând să-i împiedicăm pe oameni să se rănească singuri sau să le facă rău celorlalţi. Ştim cu toţii unde şi când va trebui să aibă loc înfruntarea finală.

– La miezul nopţii, spuse Quinn cu un oftat. La începutul zilei de 7 iulie. La începutul Şaptelui. Ştiu că ai dreptate. Cred că o ştim cu toţii, dar parcă am părăsi câmpul de bătaie, aşa ne simţim.

– Nu părăsim câmpul de bătălie. Ducem mingea în terenul nostru. De data asta, n-o să dăm greş. Cybil se uită la tabel. Nu ne cunoaşte. Crede că ne înţelege. Dar nu vede decât slăbiciune. Crede că suntem slabi, fragili, vulnerabili. Are şi motive să creadă asta. Apare şi, de fiecare dată, învinge, într-un fel foarte real. Şi devine mai puternic, de fiecare dată.

– Dent l-a doborât, îi aminti Layla. L-a doborât pentru veacuri întregi.

– Dent a încălcat regulile, s-a sacrificat. Şi era un gardian. Quinn îşi înclină capul, studiind faţa lui Cybil. Şi totuşi, a fost o chestie temporară. Povara şi o parte dintre puteri au fost transmise mai departe. Diluate, frânte, împărţite. A fost nevoie de toţi şase ce să refacem puterea aceea, şi încă nu ştim cum s-o folosim. Dar...

– Da. Acum o avem, şi avem şi mijloacele necesare pentru a învăţa. Cunoaştem locul şi momentul, spuse Cybil din nou. Suntem în formaţie completă, toţi şase. Imaginile acelea pe care le-am văzut, în care fiecăruia dintre noi i se întâmpla ceva, cred c-au fost un fel de avertismente. El în mod sigur va încerca să ne despartă din nou, să slăbească puterea echipei noastre. Nu putem să-l lăsăm să facă asta, şi n-o să-l lăsăm s-o facă.

– O să vorbesc cu Cal despre o confruntare finală la Stânca Păgână. O parte din el ştie foarte bine că aşa trebuie să se termine totul.

– La fel e şi cu Fox, spuse Layla. O să vorbesc şi eu cu el.

– Ceea ce înseamnă că mie îmi rămâne Gage. Cybil răsuflă adânc.

Gage se plimba nervos prin biroul lui Cal.

– Vrea să mai încercăm o dată să avem o viziune comună. Astăzi.

– Nu ne-au prea rămas multe zile, fiule, înainte de marele eveniment. N-are niciun rost să le irosim aiurea.

– Ştii şi tu cum e cu chestiile astea, chiar dacă le faci singur, pe cont propriu. E o lovitură primită din plin. Ea a avut o experienţă groaznică nu mai departe de ieri. Cea mai urâtă dintre experienţele posibile.

– Şi te preocupă situaţia ei?

Gage se opri, îmbufnat, deranjat cumva.

– Nu mă preocupă mai mult decât a altcuiva. În plus, mă preocupă situaţia mea. Dacă ea nu va fi în stare să suporte...

– E prea târziu, ai pus-o pe ea pe primul plan. Nu te mai osteni să-mi torni gogoşi. Ai o chestie pentru ea. Şi de ce să n-ai o chestie pentru ea?

– Chestia aia se numeşte sex, insistă Gage. Şi sigur, o dependenţă reciprocă, datorată circumstanţelor. Suntem împreună în treaba asta, deci trebuie să avem grijă unul de celălalt. Şi asta şi fac.

– Aha.

Gage se întoarse cu o privire dură, care nu se dovedi în stare să îi şteargă lui Cal zâmbetul de pe faţă.

– Uite ce e, pentru tine e diferit.

– Sexul e diferit pentru mine?

– În primul rând. Frustrat, Gage îşi îndesă mâinile în buzunare. Şi într-o grămadă de alte feluri. Tu eşti mortal de normal.

– Aş prefera să nu foloseşti cuvântul *mortal* în condiţiile astea.

Zăngănindu-şi mărunţişul în buzunar, Gage examină problema pe toate părţile.

– Eşti băiatul cu sala de bowling, Cal. Tipul cu casă la ţară, cu familia unită, aproape de el, cu un câine mare şi prost – nu fac vreun apropo, adăugă el uitându-se la Lump, care sforăia în continuare cu toate cele patru lăbuţe în aer.

– Nici n-am crezut că faci vreun apropo.

– Eşti un Hawkins în Hollow, şi aşa o să rămâi. Ai pus mâna pe blondina sexy care abia aşteaptă să-şi planteze fundul acela apetisant aici, împreună cu tine şi cu câinele tău prost, în casa ta de la ţară, şi să-ţi facă o căruţă de copii.

– Îmi place cum sună.

– Cât despre Fox, el e la fel de fericit ca şi tine aici. Copilul hippie care a ajuns avocatul oraşului, cu o familie numeroasă şi interesantă, care a pus mâna pe o brunetă arătoasă cu o coloană vertebrală de oţel – îndeajuns de tare încât să-şi deschidă un magazin în oraşul ăsta, şi asta e bine pentru ei. La fel ca şi casa cu grădină pe care şi-o vor face, şi mulţimea de copii. Voi patru o să fiţi fericiţi la nebunie.

– Asta-i şi ideea.

– Asta dacă supravieţuim, şi eu ştiu, tu ştii, cu toţii ştim că unii dintre noi s-ar putea să nu reuşească să scape.

– Dacă... s-ar putea... Cal dădu din cap. Ei bine, viaţa e un risc.

– Pentru mine, riscul este viaţă. Dacă supravieţuiesc, trec la următorul risc. N-am o casă la ţară, n-am un program fix, nu sunt genul de om care să vină acasă şi să întrebe „draga mea, ce-avem la cină?".

– Şi te-ai gândit că Cybil caută un astfel de bărbat?

– Nu ştiu ce caută ea. Nu e treaba mea să ştiu, asta-i problema. Stânjenit, îşi trecu degetele prin părul negru. Apoi se opri, iritat, ştiind că gestul acela îl dădea de gol. Facem sex, continuă el. Avem un scop comun, să-i rupem oasele ticălosului ăstuia şi să trăim pentru a povesti despre asta. Atât şi nimic mai mult.

– Bine. Cal întinse mâinile în lături. Atunci de ce eşti aşa de agitat?

– Eu... Să fiu al naibii dacă ştiu, recunoscu Gage. Poate că nu vreau să fiu responsabil, iar o astfel de legătură m-ar face responsabil. Oricât ar solicita ele drepturi egale, ştim amândoi cum stă treaba de fapt.

– Da, ştiu.

– Ce s-a întâmplat... Ce i-a făcut diavolul acela... cum aş putea eu să-mi scot asta din cap, Cal? Cum aş putea să dau asta deoparte?

– Nu poţi şi n-o vei face. Dar asta nu înseamnă că ne putem opri. Ştim cu toţii asta, foarte bine.

– Poate că mă atinge, că mă afectează. Răsuflă adânc. Bine, sigur mă atinge. Nu e o surpriză prea mare, dacă stai să te gândeşti mai bine. Simţea nevoia să-şi treacă din nou mâinile prin păr, dar se abţinu şi şi le ţinu pe lângă corp. E al dracului de intens.

– Faptul că-ţi pasă de ea, că ţii la ea nu înseamnă automat că o să stai într-o casă la ţară şi că o să ai un câine mare şi prost, fiule.

– Nu. Gage se relaxă. Nu, nu înseamnă asta. Aş putea să-i explic şi ei. De data asta cu mai multă diplomaţie.

– Sigur, aşa să faci. Eu o să aduc o tavă, ca să îţi pun capul pe ea după ce Cybil o să ţi-l smulgă de pe umeri.

– Ai dreptate, murmură Gage. Deci, lăsăm lucrurile să curgă, asta-i tot. Dar când o să mai încercăm o viziune comună, vreau ca tu şi Fox să fiţi acolo.

– O să fim.

Gage nu se obişnuise cu ideea încă, dar era îndeajuns de realist pentru a şti că trebuia să facă

multe lucruri care nu-i plăceau. Încercă să-şi uşureze situaţia alegând terenul preferat şi momentul. Terenul avea să fie casa lui Cal – locul din Hollow unde se simţea cel mai „acasă", iar momentul avea să fie seara târziu, îndeajuns de târziu ca fraţii lui să ajungă acasă, să fie lângă el.

Dacă se întâmpla ceva rău, ei aveau să-i fie alături.

– Chiar şi cu riscul ca Roscoe cel Turbat să apară din nou, mai degrabă aş face asta afară. Cybil se uită prin cameră, apoi reveni cu privirea la Gage. Problema e că am putea fi nevoiţi s-o facem mai târziu, în spaţiu deschis, şi asta înseamnă că trebuie să ne gândim şi la modalităţi de apărare, în cazul în care acest lucru ar deveni necesar.

– Bine. Stai puţin. Gage ieşi din cameră şi se întoarse câteva momente mai târziu cu Lugerul lui.

– Nici să nu te gândeşti c-o să pun mâna pe aşa ceva, îi spuse Fox.

– Atunci tu poţi să iei o sapă, ca data trecută. Gage se întoarse spre Cal.

– Bine. La naiba! Cal luă pistolul, cu multă grijă.

– Are siguranţa pusă.

Cybil îşi luă geanta, scoase pistolul ei calibrul 22 şi i-l dădu lui Quinn. Quinn îi scoase încărcătorul, examină mecanismul şi apoi îl introduse cu uşurinţă la loc.

– Bine, spuse ea în timp ce Cal o privea stupefiat.

– Câte poţi să afli despre dragostea vieţii tale... Poate c-ar fi mai bine să-l iei pe ăsta mare.

– Stai liniştit, drăguţă, o să te descurci de minune.

– Quinn trage foarte bine, comentă Cybil. Deci, suntem pregătiţi?

Ieşiră în grădina din spate, prin bucătărie. Fox luă două cuţite din suportul de pe bufetul lui Cal.

– Pentru orice eventualitate, spuse el şi-i dădu unul Laylei.

– Pentru orice eventualitate.

Se înnora, observă Gage, dar deocamdată era destulă lumină şi vântul adia uşor. Se aşeză pe iarbă, ca şi Cybil, iar prietenii lor se aşezară în cerc în jurul lor.

– Ce-ar fi să ne concentrăm pe un loc anume? sugeră ea.

– Cum ar fi?

– Locul ăsta. Casa lui Cal. E un loc de plecare bun. Putem să mergem mai departe de-aici. De data asta încearcă să intri mai cu blândeţe, s-ar putea ca astfel să micşorezi efectele secundare.

– Bine. Îi luă mâinile. O privi în ochi. Locul acesta, se gândi el. Iarba asta, lemnul ăsta, sticla asta, pământul ăsta.

Vizualiză totul în minte, aşa cum era – relieful, pantele, dâmburile. Culorile şi formele. Şi apoi, lăsă verdele primăverii să se ofilească, florile să se usuce, până ce totul deveni cafeniu. Albul acoperi uşor întreaga suprafaţă, zăpada împodobea crengile şi pământul. Fulgi mari şi deşi cădeau cu repeziciune pe pământ. Îi simţea, uzi şi reci, pe piele. În mâinile lui, mâinile lui Cybil se răciră.

Din coş ieşea fum şi un cardinal roşu îşi croia drum prin fulgii deşi. Ateriză pe vasul cu mâncare pentru păsări.

Înăuntru, se gândi el. Cine era înăuntru? Cine făcuse focul, cine umpluse vasul cu mâncare? Apucând strâns mâna lui Cybil, trecu prin pereţi, ajunse în bucătărie. Pe bufet era un bol – îl recunoscu ca fiind opera mamei lui Fox – plin cu fructe. Se auzea muzică, ceva clasic, ceea ce-i provocă o uşoară nelinişte. Cal nu era genul care să asculte muzică clasică, şi nici de Quinn nu auzise c-ar fi preferat aşa ceva.

Cine asculta muzică? Cine cumpărase merele şi portocalele din bol? Gândul că în casa lui Cal ar fi putut locui nişte străini îl mână înainte, aprinzând şi o scânteie de furie în adâncul fiinţei lui. Mâinile lui Cybil se strânseră pe ale lui şi-l traseră înapoi. O simţi, aproape că o auzi.

Fără furie. Fără frică. Aşteaptă şi ai să vezi.

Stăvilindu-şi sentimentele, o urmă.

Focul trosnea în şemineu. Într-o vază de sticlă transparentă, aflată pe polița de deasupra, era un buchet de lalele. Şi, pe canapea, Quinn dormea sub o pătură colorată. În timp ce el o privea, Cal se apropie de ea, se aplecă şi o sărută pe obraz. Chiar când Gage simţea că tensiunea începe să slăbească, Quinn se întoarse.

Deschise ochi şi zâmbi.

– Salut.

– Salut, blondino.

– Scuză-mă. Poate că Mozart îi face bine copilului, dar pe mine mă adoarme de fiecare dată.

Se mişcă şi pătura alunecă de pe ea. Gage văzu că sarcina era avansată. Îşi încrucişă braţele peste abdomen şi Cal i le cuprinse cu ale sale.

Apoi totul pieri, sunetele, imaginile, mirosurile. Se trezi din nou uitându-se în ochii lui Cybil.

– E bine să mai ai parte şi de câte o alternativă pozitivă, din când în când, reuşi ea să spună.

– Te doare capul? o întrebă Quinn imediat. Ţi-e greaţă?

– Nu prea. A fost mai uşor, mai lin. Şi viziunea a fost una liniştită. Cred că şi asta contează. A fost o viziune fericită. Tu şi cu Cal, în casă. Era iarnă şi stăteaţi în faţa focului din şemineu.

Îl strânse pe Gage de mână şi-i aruncă o privire. El interpretă ambele gesturi ca pe un avertisment şi ridică din umeri. Dacă nu voia să aducă în discuţie şi plodul, foarte bine.

– Îmi place mai mult viziunea asta decât cea pe care aţi avut-o ultima oară despre noi, hotărî Quinn. Şi, cum arătam? Aveam vreo cicatrice urâtă, de la lupta cu demonul?

– Dacă vrei să ştii, arătai extraordinar. Amândoi arătaţi extraordinar. Hai să mai încercăm o dată. De data asta să încercăm cu oameni, nu cu un loc anume. Cybil se uită la Fox şi la Layla. Vă deranjează?

– Nu. Layla îl luă de mână pe Fox. E în regulă.

– La fel. Cybil se uită în ochi lui Gage, îşi reglă respiraţia. Încet.

Şi-i imagină, la fel cum îşi imaginase şi casa lui Cal – forme, texturi, culori. Şi-i închipui aşa cum stăteau acum, de mână, în spatele lui. Şi din nou prezentul se topi în ceea ce-ar fi putut reprezenta viitorul.

Magazinul, decise el. Viitorul magazin al Laylei, cu vitrine, tejghele, rafturi. Ea stătea la un birou cochet, tastând ceva la laptop. Când se deschise uşa, se uită în sus şi se ridică. În magazin intră Fox.

– O zi bună? întrebă el.

– O zi bună. Septembrie pare să fie o lună foarte bună, şi am mai adus şi alte produse de toamnă în dimineaţa asta.

– Atunci, felicitări şi la mulţi ani. Dădu la iveală, de la spate, un buchet de trandafiri roz.

– Eşti minunat! La mulţi ani!

– O lună de la deschiderea oficială.

Râse şi, în timp ce lua florile, inelul cu diamant prinse o rază de soare şi străluci puternic.

– Hai să mergem acasă şi să sărbătorim. O să beau paharul săptămânal de vin.

– S-a făcut. O înconjură cu braţul. Am reuşit.

– Da, am reuşit.

Când se întoarseră, Cybil îl strânse din nou de mâini.

– Spune-le tu de data asta, sugeră ea.

– Magazinul tău arată foarte bine, şi la fel şi tu, adăugă el când Layla dădu drumul unei respiraţii tremurătoare. Tipul ăla arăta cam la fel ca-ntotdeauna. Aşa că, dacă stai să examinezi posibilităţile, cred că

mai ai încă timp să-i dai papucii. Se uită la cer. Nu peste multă vreme o să înceapă să plouă.

– Mai avem timp de încă una, insistă Cybil. Hai să spargem casa. Stânca Păgână.

Se aşteptase să vrea să se vadă pe ea, sau pe amândoi. După cum constatase şi mai devreme, îl surprindea.

– O mai facem pe asta şi după aceea gata pentru seara asta.

– Bine. Eu mai am şi alte idei, despre eventuale posibilităţi pe care le-am putea explora. Altă dată. Eşti gata?

Veni prea repede. Îşi dădu seama de asta în momentul în care se deschisese în faţa viziunii, în faţa ei. De data asta nu există nicio plutire, ci mai degrabă senzaţia că era o pietricică aruncată dintr-o praştie. O praştie care-l aruncase în mijlocul holocaustului. Ploua cu sânge şi foc pe pământul pârjolit din poiană. Piatra fierbea, plină de sânge şi flăcări.

O văzu pe Cybil, galbenă ca ceara. Mâna îi sângera, la fel şi a lui. Plămânii îl înţepau în timp ce se lupta să respire în aerul plin de fum. Auzi ţipete în jurul lui şi se pregăti.

Pentru ce? Pentru ce? Ce ştia?

Veni de peste tot, dintr-o dată. Din întuneric, din fum, din pământ, din aer. Întinse mâna după pistol, dar reveni cu ea goală. Când întinse mâna spre Cybil, demonul lovi, rostogolind-o la pământ, unde rămase nemişcată, ca moartă.

Era singur cu frica şi furia lui. Chestia aceea care-l înconjura mugea, un urlet de triumf lacom. Aruncă cu ceva în el, un lucru care îi făcu o tăietură arzândă de-a curmezişul pieptului. Durerea aproape că-l înghiţi cu totul.

Împleticindu-se, încercă s-o tragă pe Cybil deoparte. Ochii ei se deschiseră şi se fixară într-ai lui.

– Fă-o acum! Trebuie s-o faci acum! Nu mai e altă scăpare!

Sări pe Stânca Păgână, căzu dureros pe ea. Şi luă cu mâna goală piatra sângerie care ardea deasupra. O strânse în pumn, cu flăcările prelingându-i-se printre degete, şi plonjă în întunericul absolut.

Nu era nimic... nimic... nimic... în afară de durere. Apoi zăcea întins pe Stânca Păgână, mistuit de focul ei.

Îşi croi drum înapoi, cu dinţii şi cu unghiile. Capul îi plesnea de durere, avea un nod în stomac. Îşi şterse sângele care-i curgea din nas şi o privi pe Cybil în ochii-i ca de gheaţă.

– S-a ales praful de „încet şi uşor".

12

Nu fu nevoie de prea multă muncă de convingere pentru a o face pe Cybil să se întoarcă la munca de cercetare pentru următoarele câteva zile. Aveau să o facă din nou, ea şi Gage, aveau să încerce din nou o viziune, dar nu putea spune că aştepta cu nerăbdare respectiva experienţă.

Văzuse moartea lui Gage? O simţise pe-a ei? Întrebarea îi revenea în minte, iar şi iar. Fusese vorba de moarte, sau de un alt fel de sfârşit, când întunericul se coborâse asupra ei, orbind-o? Oare ţipetele pe care le auzise fuseseră ale ei?

Se mai văzuse la Stânca Păgână şi înainte, şi de fiecare dată moartea venea după ea acolo. Nu viaţa, nu ca în cazul lui Quinn şi al Laylei, se gândi ea. Niciun motiv de bucurie. Doar sânge şi întuneric.

Trebuia să se întoarcă, ştia. În viziune şi în realitate. Nu doar pentru a căuta răspunsuri, ci şi pentru a le accepta. Şi când avea s-o facă, va trebui să se ducă acolo mai puternică. Dar nu astăzi. Astăzi era sărbătoare, totul era împodobit cu roşu, alb şi albastru, avea să fie o paradă, cu fetiţe îmbrăcate în costume sclipitoare. Parada de astăzi, de Ziua Veteranilor, era o bucată din viaţa din Hawkins Hollow, o mostră de viaţă care o ajuta să-şi amintească întotdeauna de ce avea să se întoarcă aici.

Şi unul dintre cele mai bune locuri din care putea fi urmărită acea paradă erau treptele din faţa biroului lui Fox.

– Îmi plac la nebunie paradele, spuse Quinn care era lângă ea.

– Strada principală, Statele Unite ale Americii. E greu să-i reziști.

– Oh, uite, acolo sunt niște puști din Liga de Juniori. Se ridică pe vârfuri să-i vadă mai bine pe copiii care se apropiau. Aceia sunt din echipa Blazers, sponsorizați de sala de bowling. Tatăl lui Cal îi și antrenează. Au deja trei victorii consecutive.

– Chiar te implici în toate astea. Vreau să spun că te-ai adaptat extraordinar de bine la viața asta de oraș mic.

– Cine-ar fi crezut? Râzând, Quinn înconjură cu brațul mijlocul lui Cybil. Mă gândesc chiar să mă înscriu într-un comitet, și să găzduiesc o discuție la librărie, urmată de o sesiune de autografe. Mama lui Cal s-a oferit să mă învețe cum să fac plăcintă, dar am reușit să mă feresc până acum de asta. Am și eu niște limite.

– Ești îndrăgostită de locul ăsta, observă Cybil. Nu doar de Cal, ci de tot orașul.

– Da, sunt. Faptul că am scris cartea asta mi-a schimbat viața, cel puțin așa bănuiesc. M-a adus aici, mi-am dat seama că o parte din folclorul pe care-l studiam m-a adus la Cal. Dar în timp ce o scriam – dincolo de lucrurile dure, urâte pe care le-am înfruntat și pe care o să le înfruntăm – m-a fermecat. Oamenii, comunitatea, tradițiile, mândria. E exact ce-mi doresc. Nu e stilul tău, știu.

– N-am nimic împotrivă. De fapt, îmi place foarte mult.

Se uită la mulțimea de oameni care împânzea trotuarele, tații cu copiii ridicați pe umeri, adolescentele cu picioare lungi mișcându-se de colo colo în grupuri colorate, familii și prieteni adunați în grupuri vesele, stând în scaune pliante la curbe. Aerul era plin de miresme de crenvurști și acadele, parfumat și de florile din ghivecele pe care Fox le pusese pe trepte. Totul era strălucitor și senin – cerul albastru, soarele galben, steagurile și drapelele care fluturau pe străzi, petuniile albe și roșii care umpleau ghivecele atârnate de stâlpii de pe strada principală.

Tinere în costume mulate învârteau bastoanele din dotare, le roteau în drumul lor spre piață. Auzi de la distanță sunetul trompetelor și al tobelor aparținând fanfarei care se apropia.

În majoritatea timpului prefera agitația New Yorkului, stilul Parisului, iubirea care plutea în Florența, dar într-o sâmbătă după-amiază plină de soare, când luna mai se transforma încet în iunie, Hawkins Hollow era locul perfect.

Își întoarse privirea când Fox ridică un pahar.

– Ceai făcut la soare, îi spuse el. Dacă vrei, e și bere înăuntru.

– Ăsta e minunat. Se uită peste umărul lui și ridică o sprânceană spre Gage în timp ce sorbea din ceai. Nu-ți plac paradele?

– Am văzut o grămadă.

– Acum vine și momentul culminant. Fanfara Liceului Hawkins Hollow.

Animatoarele învârteau bastoanele și baghetele strălucitoare. Majoretele dansau și fluturau pam-

poanele. Favoriții mulțimii, se gândi Cybil în timp ce de peste tot se auzeau ovații și aplauze. Toba mare marcă două bătăi rapide și toată orchestra atacă „Twist and Shout".

– E ca-n filmul acela, spuse Cal din spatele ei, și Cybil izbucni în râs.

– E minunat, nu-i așa? Absolut minunat.

Simțea că ochii încep să o usture de la atâta drăgălășenie, de la lacrimi. Toate acele fețe tinere, albastrul îndrăzneț și albul pur al uniformelor, jobenele, bastoanele care se învârteau, toate mișcându-se pe muzică, și voie bună. Oamenii de pe trotuare începură să danseze, să strige versurile melodiei, soarele se reflecta vesel în suprafața lustruită a alămurilor.

Sângele izbucni din trompete, mânji acel albastru îndrăzneț și acel alb pur al uniformelor, fețele acelea tinere și proaspete, jobenele. Țâșnea din flaute, curgea din fluiere, sărea de pe suprafața tobei când aceasta era lovită cu bețele.

– Oh, Dumnezeule! răsuflă Cybil.

Băiețelul plană pe deasupra străzii, coborî apoi să danseze și el. Simți nevoia să se facă mică, să se ascundă, să se acopere când ochii lui oribili se fixară într-ai ei. Dar rămase unde era, înfruntându-și greața, recunoscătoare când simți mâna lui Gage fermă pe umăr.

Deasupra lor, un steag începu să ardă. Și orchestra continua să cânte, în uralele mulțimii.

– Așteaptă. Fox o prinse pe Layla de mână. Unii dintre ei îl văd sau îl simt. Uite.

Cybil îşi luă ochii de la demon. Văzu şoc şi teamă pe unele dintre feţele oamenilor din mulţime, paloare sau uimire pe altele. Ici şi colo, părinţii îşi luau copiii şi îi împingeau printre cei care stăteau şi se uitau în continuare, încercând să-i scoată din mulţime, în timp ce alţii rămaseră acolo unde erau şi continuară să aplaude pe ritmul muzicii.

– Băiat rău! Băiat rău! ţipă un ţânc de pe umerii tatălui său şi apoi începu să plângă, hohotind prelung. Bastoanele începură să ardă în timp ce se roteau prin aer. Strada se umplu de sânge. O parte dintre membrii fanfarei rupseră rândurile şi fugiră.

Lângă ea, calmă, eficientă, Quinn făcea poză după poză.

Cybil îl privi pe băieţelul-demon şi, în timp ce-l privea, capul lui se întoarse, se întoarse, se întoarse incredibil până făcu o rotaţie completă şi privirea i se fixă din nou în ochii ei. Rânji nebuneşte, arătându-şi dinţii strălucitori şi ascuţiţi.

– Pe tine o să te păstrez pentru la urmă, o să te fac animalul meu de companie. O să-mi plantez sămânţa în tine. Şi când va creşte, când va încolţi, o să te tai, pentru ca ea să se poată hrăni cu sângele tău ca şi cu laptele de mamă.

Apoi sări, se ridică sus în aer pe un disc de foc. Şi, plutind pe discul acela, se repezi spre ea.

Poate că ar fi fugit, poate c-ar fi rămas acolo. N-avea s-o ştie niciodată. Gage o trase în spate cu atâta violenţă încât o trânti la pământ. Când se ridică în picioare, el era în faţa ei. Îl văzu explodând într-o

masă mare de întuneric, plin de sânge, şi dispărând, lăsând în urmă doar ecoul râsului acela de băiețel.

Sunetul acela îi rămase în urechi, amestecându-se cu acordurile fanfarei care continua să înainteze pe strada principală. Când îl împinse pe Gage la o parte, pentru a putea vedea, steagurile redeveniseră roşii, albe şi albastre. Soarele se reflecta vesel în alămuri.

Cybil se dădu din nou în spate.

– Cred că mi-a ajuns parada asta, cel puțin pentru astăzi.

În biroul lui Fox, Quinn încărcă pe computer fotografiile şi le examină.

– Nu apare nimic din ceea ce-am văzut. Bătu cu degetul în ecranul monitorului.

– Pentru că n-a fost real. Nu totul a fost real, spuse Layla.

– Zone neclare şi şterse, observă Quinn. Şi pata asta ca de abur în toate locurile unde a fost micul ticălos. E acolo, şi totuşi nu e acolo.

– Cei care studiază paranormalul au păreri împărțite în ceea ce priveşte astfel de fotografii. Mai calmă acum, că avea un obiect tangibil de studiu, Cybil îşi dădu părul pe spate şi se apropie de ecran. Unii spun că aparatele de fotografiat digitale sunt mai bune, că sunt capabile să capteze un spectru de lumini mai mare decât cel vizibil cu ochiul liber. Alții sunt împotriva camerelor digitale, spun că este mult mai probabil ca acestea să preia refracții şi reflexii, puncte de praf şi aşa mai departe, atunci când vine

vorba de apariția acestor zone cețoase. Deci, cel mai bine ar fi să se folosească un aparat bun, de treizeci și cinci de milimetri. Dar...

– Nu este lumină, ci întuneric, încheie Quinn, urmărind logica. Am fi reușit mai bine cu o lentilă cu infraroșu. Ar fi trebuit să-mi fi scos și reportofonul din poșetă, adăugă ea, examinând încet pozele. S-a întâmplat totul atât de repede, și eu mă gândeam numai la poze, nu la sunete, până când...

– Am auzit cu toții ce-a spus, zise Cybil.

– Da. Quinn puse o mână peste a ei. Dar aș fi vrut să văd dacă vocea lui poate fi înregistrată, și cum ar suna.

– Nu e mai important faptul că în afară de noi l-au văzut și alții?

Quinn se uită la Gage.

– Ai dreptate. Ai dreptate. Oare asta înseamnă că a devenit îndeajuns de puternic pentru a forța granițele realității, sau că aceia care au văzut ceva, sau măcar au simțit ceva, sunt mai sensibili? Mai conectați?

– Eu aș zice câte puțin din amândouă. Fox o mângâia pe spate pe Layla în timp ce se uitau împreună la fotografiile de pe ecran. Layla a spus că nu a fost totul real. Și mie mi s-a părut la fel. Iar asta înseamnă că o parte chiar a fost real. Nu i-am văzut pe toți cei care au reacționat, dar aceia pe care i-am observat fac parte din familii care stau în Hollow de generații și generații.

– Exact, confirmă Cal. Și eu am observat chestia asta.

– Dacă vom încerca să îi scoatem pe unii din oraş, eu zic să începem cu cei din familiile vechi, spuse Fox.

– Tata a vorbit cu câţiva oameni, i-a încercat, să vadă cum reacţionează. Cal dădu din cap. O să reuşim. Se uită la ceas. Noi ar cam trebui să ne ducem la părinţii mei, nu peste multă vreme. Marea petrecere din spatele casei, cu grătare şi alte alea, sper că vă amintiţi. Dacă vreunul dintre voi n-are chef, o să le explic alor mei ce şi cum.

– Ar trebui să mergem cu toţii. Îndreptându-se, Cybil îşi luă ochii de la fotografii. Ar trebui să ne ducem cu toţii, să bem bere, să mâncăm burgeri şi salată de cartofi. Am mai spus-o şi înainte. Dacă trăim, dacă ne comportăm normal, mai ales după ceva de genul ăsta, e ca şi cum i-am spune „Ba pe-a mă-tii!".

– Eu sunt de acord cu Cybil. Trebuie să dau o fugă până acasă, să arhivez cardul de memorie cu pozele astea. Apoi vin şi eu şi Cal.

– Încuiem aici, şi venim şi noi cu voi. Fox se uită la Gage. E în regulă?

– Da, venim şi noi în urma voastră.

– De ce n-o luaţi înainte? sugeră Cybil. O să încuiem noi pe-aici.

– Bine.

Gage aşteptă până ce el şi Cybil rămaseră singuri.

– Ce-ai vrut să-mi spui şi n-ai putut să spui de faţă cu ceilalţi?

– Cred că e un avantaj, în profesia ta, faptul că poţi să citeşti oamenii atât de bine. În ciuda

posibilităților optimiste pe care le-am văzut, am văzut și opusul lor, celelalte variante. De fapt, sunt două lucruri. Îmi dau seama că data trecută când am încercat să ne luptăm cu demonul ăsta la Stânca Păgână lucrurile nu au mers atât de bine. Au murit oameni. Dar...

– Dar trebuie să terminăm chestia asta la Stânca Păgână, o întrerupse el. Știu asta. Nu avem cum altfel. Am văzut-o de prea multe ori, tu și cu mine, ca să putem înțelege chestia asta. Cal și Fox o știu și ei. Pentru ei e mai greu. Ăsta e orașul lor, ăștia sunt oamenii lor.

– Și ai tăi. Cel puțin la bază, Gage, spuse ea înainte ca el să apuce s-o contrazică. De-aici te tragi tu. Indiferent dacă aici o să mori sau nu, aici ai început. Deci e și al tău.

– Poate. Care e al doilea lucru?

– Trebuie să-ți cer o favoare.

El ridică sprâncenele, întrebător.

– Ce favoare?

Ea zâmbi ușor.

– Știam eu că nu ești genul de om care să zică „E de-ajuns să spui ce vrei". Dacă lucrurile nu merg așa cum sperăm noi, și dacă vei fi sigur că nu mai avem cum să câștigăm, și – mai mult – dacă nu voi fi în stare s-o fac singură, așa cum aș prefera să se întâmple...

– Ai de gând să-mi ceri să te ucid.

– Chiar te pricepi să citești oamenii. Te-am văzut făcând exact asta în alte vise, în alte viziuni. Cealaltă față a monedei. Îți spun, Gage, cu mintea limpede și

cu sângele rece, că aş prefera mai degrabă să mor decât să trec prin chinurile pe care tocmai mi le-a promis chestia aia. Vreau ca tu să ştii asta, şi îţi cer să nu-l laşi să mă ia, indiferent ce va trebui să faci pentru asta.

– N-o să-l las să te ia. Doar atât pot să-ţi promit, Cybil, adăugă el când ea începu să vorbească. N-o să-l las să te ea.

Ea se uită în ochii lui – verzi şi direcţi – până când văzu ceea ce avea nevoie să vadă.

– Bine. Hai să mergem să mâncăm salată de cartofi.

Pentru că avea nevoie să se gândească la altceva, Gage dibui un joc de pocher undeva pe lângă Washington, D.C. Mizele nu erau prea mari, cel puţin nu atât de mari pe cât ar fi vrut el, dar jocul în sine îl ajută să-şi atingă scopul. La fel de mult îl ajută, admise el, şi faptul că pusese, măcar pentru un timp, ceva distanţă între el şi Hawkins Hollow, şi între el şi Cybil. De primul nu putea scăpa, se gândea el în timp ce conducea înapoi spre oraş, într-o dimineaţă blândă de iunie. Dar se implicase prea mult deja în relaţia cu femeia aceea.

Venise vremea să facă un pas înapoi.

Când o femeie îţi cerea s-o omori pentru a o salva de chinuri, era vremea să faci un pas înapoi. Prea multe responsabilităţi, se gândi el în timp ce parcurgea drumul pe care-l ştia prea bine. Prea intens. Prea al dracului de real. Şi de ce dracului îi promisese că avea să aibă grijă de ea – pentru că asta făcuse

până la urmă. Fusese ceva din privirea ei, din modul în care se uitase la el, decise Gage. Calmă, reținută, așa cum fusese și când îi ceruse să-i curme viața. Și vorbise serios, foarte serios chiar. Mai mult, știa că el înțelesese foarte bine cât de serios vorbise.

A venit vremea să purtăm o discuție, decise el. Venise vremea să se asigure că amândoi înțelegeau exact ce era pe masă și ce nu. Voia ca nimeni să nu depindă de el.

Ar fi putut să se întrebe: oare de ce nu rămăsese acolo după joc, de ce nu folosise camera de hotel pe care și-o rezervase? De ce nu reacționase la semnalele pe care i le trimisese roșcata aceea faină, care-i dăduse ceva bătăi de cap până reușise s-o curețe la masa de joc? Dacă lucrurile ar fi stat așa cum trebuie, acum și-ar fi savurat micul dejun în camera de hotel, împreună cu roșcata aceea, după o noapte de sex. În loc să facă asta, se îndrepta din nou spre Hollow.

N-avea de gând să se întrebe de ce. N-avea niciun rost să-și pună întrebări la care nu dorea să afle răspunsul.

Auzi sirenele și se uită în oglinda retrovizoare, apoi aruncă o privire spre vitezometru. N-avea decât vreo șapte kilometri la oră peste limita legală, observă el, pentru că nu se grăbea nicăieri. Opri pe marginea drumului. Nu fu deloc surprins când în oglinda retrovizoare laterală îl văzu pe Derrick Napper dându-se jos din mașina lui.

Nenorocitul de Napper, care-l ura din tot sufletul, la fel ca pe Cal și pe Fox, încă de când erau cu toții copii. Și care-și făcuse un scop în viață din a le face

necazuri, sau cel puțin așa se părea. Mai ales lui Fox, se gândi Gage. Dar niciunul dintre ei trei nu scăpa.

Ticăloșilor le place să se umfle în pene, se gândi Gage, privindu-l pe Napper cum mergea țanțoș și legănat dinspre mașina lui spre Ferrari-ul lui Gage. Cum dracului reușise idiotul ăsta să intre în poliție, cine îi dăduse pe mână o armă și-o legitimație?

Cu o mână în șold, Napper se aplecă și-i aruncă lui Gage un zâmbet mare și alb.

– Unii oameni cred că dacă au o mașină scumpă asta le dă dreptul să încalce legea.

– Unii ar putea să creadă asta.

– Mergeai cu viteză, băiete.

– Poate. Fără să îi fi fost cerute, Gage îi oferi carnetul de conducere și talonul.

– Cât te-a costat chestia asta?

– Scrie-mi amenda, Napper.

Ochii lui Napper se îngustară până când deveniră două fante.

– Mergeai dintr-o bordură în alta.

– Nu, spuse Gage pe același ton calm. Nu mergeam așa.

– Condus imprudent, depășirea vitezei legale. Ai băut?

Gage bătu cu degetul în paharul pe care-l avea în locașul special din bord.

– Cafea.

– Cred că respirația îți miroase a alcool. Să știi că nu-i de glumă cu condusul sub influența băuturilor alcoolice, idiotule. Zâmbi în timp ce spunea asta. Va trebui să cobori din mașină, să-ți fac un test.

– Nu.

Mâna lui Napper coborî pe patul armei pe care-o avea la şold.

– Am spus să cobori din maşină, cretinule.

Ai muşcat momeala, se gândi Gage. Era genul de atitudine care mergea întotdeauna cu Fox. Dar el îl lăsă pe agentul lui Peşte să-şi facă numărul. Încet, scoase cheile din contact. Ieşi din maşină şi o încuie, armă alarma, nescăpându-l nicio clipă pe Napper din ochi.

– N-o să fac testul cu alcoolmetrul, şi e dreptul meu să refuz.

– Poţi să spui ce vrei. Părerile idioţilor nu fac doi bani în faţa mea.

Napper îl lipi pe Gage cu spatele de maşină. Deşi palmele i se strânseră în pumni, continuă să le ţină pe lângă corp.

– Eu zic că eşti beat. Pentru a-şi sublinia spusele, Napper îl lovi cu palma pe Gage în piept. Eu spun c-ai opus rezistenţă la arestare. Eu spun că ai atacat un agent. O să vedem cât de mult vor cântări astea când o să fii în spatele gratiilor. Îl împinse din nou pe Gage, apoi rânji. Idiot cretin. Îl întoarse cu forţa. Depărtează picioarele!

Calm, Gage îşi puse mâinile pe capota maşinii în timp ce Napper îl percheziţiona.

– Te exciţi când faci asta? E unul din bonusurile de care ai parte în meseria asta? Trase aer în piept, icnind, când Napper îl lovi cu pumnul.

– Taci dracului din gură! Îi suci mâinile la spate şi-i puse cătuşele. Ce-ar fi să facem o mică plimbare, doar noi doi, înainte să te duc la puşcărie?

– O să fie foarte interesant să te ascult cum o să explici chestia asta când o să-i chem pe cei şase martori care au trecut pe aici în timp ce mă loveai, câtă vreme mâinile mele erau pe lângă corp. Numerele de înmatriculare sunt în capul meu. Sunt foarte priceput atunci când vine vorba de numere. Nici nu clipi când Napper îl împinse din nou violent, lovindu-l de maşină. Şi uite, mai vine încă un martor.

Maşina care se apropia de ei încetini. Gage recunoscu micul autoturism hibrid al lui Joanne Barry. Aceasta opri maşina, coborî geamul şi spuse:

– O-o!

– Continuaţi-vă drumul, doamnă Barry. E treaba poliţiei ce se petrece aici.

Privirea dezgustată pe care ea i-o aruncă lui Napper spunea extrem de multe.

– Văd, văd. Ai nevoie de un avocat, Gage?

– Se pare că da. Spune-i lui Fox să mă aştepte la secţia de poliţie.

– Am spus să vă continuaţi drumul! Mâna lui Napper coborî din nou pe tocul armei. Sau vrei să te arestez pentru împiedicarea unui ofiţer să-şi facă datoria?

– Întotdeauna ai fost un nemernic răutăcios. O să-l sun pe Fox, Gage. Trase maşina pe marginea drumului şi îşi scoase telefonul mobil.

Înjurând, Napper îl înghesui pe Gage pe bancheta din spate a maşinii de poliţie. Gage îi văzu privirea în oglinda retrovizoare când se urcă la volan. Şi văzu furia din ea, pe tot parcursul drumului până în oraş, apoi până la secţia de poliţie. Joanne îi urmărise tot timpul, cu maşina ei.

Primul fior de teamă Gage îl simți când Napper și Joanne coborâră amândoi din mașini la secția de poliție, el fiind încă încuiat pe bancheta din spate. Nu, nu, se gândi el, și aici sunt martori. Napper n-ar îndrăzni să facă nimic, iar dacă îndrăznea...

Dar nu urmă decât un scurt schimb de cuvinte, apoi Napper descuie portiera din spate și-l trase afară. Joanne intră în secție, trecu de biroul de la intrare cu un „Salut, Carla", aruncat femeii din spatele lui, și se opri la biroul șefului poliției, Wayne Hawbaker.

– Vreau să depun o plângere împotriva unuia dintre subalternii tăi, Wayne. Și trebuie să ieși cu mine afară, acum.

Howbaker ieși din birou și își plimbă privirea de la Joanne la Gage și la Napper.

– Care-i problema?

– L-am oprit pe acest individ pentru depășirea limitei de viteză și pentru conducere imprudentă. Am suspectat că își conducea mașina sub influența băuturilor alcoolice. A refuzat să facă testul cu alcoolmetrul, s-a opus și apoi a încercat să mă lovească.

– Rahat!

– Joanne, spuse Hawbaker încet. Gage?

– Recunosc că aveam ceva viteză. Cam șapte-opt kilometri peste limita legală. Joanne v-a spus restul. E un rahat!

Privirea dură a lui Hawbaker nu lăsa să se întrevadă nimic.

– Ai băut?

– Am băut o bere aseară pe la zece. Adică acum douăsprezece ore.

– Conducea nebuneşte. Avea un recipient deschis în maşină.

– Nu conduceam nebuneşte, iar respectivul recipient deschis era o blestemată de cafea luată la pachet de la Sheetz. Băiatul dumneavoastră m-a înhăţat, m-a bruscat, m-a lovit pe la spate, mi-a pus cătuşele şi a sugerat c-am putea face o plimbare înainte să mă aducă aici.

Obrajii lui Napper se înroşiră de furie.

– Minte ca un nenorocit!

– Maşina mea este pe marginea drumului, continuă Gage pe acelaşi ton calm, egal. Chiar înainte de aleea Blue Mountain, în faţa unei case cu etaj, din cărămidă roşie, cu storuri albe şi cu grădină. În faţă era parcată o Toyota în cinci uşi, cu numere de Maryland, numere preferenţiale „JENNY4". O brunetă drăguţă trebăluia prin grădină, a văzut exact cum s-a întâmplat totul. Ar trebui să verificaţi. Apoi se uită la Napper şi zâmbi. Nu prea ai spirit de observaţie, pentru un poliţist.

– E vorba de Jenny Mullendore. Hawbaker studie faţa lui Napper. Ce văzu acolo îl făcu să strângă din dinţi. Înainte de a mai apuca să spună ceva, Fox împinse uşa de la intrare.

– Linişte, spuse el, îndreptându-şi un deget spre Gage. De ce este clientul meu încătuşat? întrebă el.

– Derrick, scoate-i cătuşele.

– Îl arestez pentru acuzaţiile pe care le-am enumerat anterior şi...

– Am spus să-i scoți cătușele. O să ne așezăm și o să clarificăm problema.

Napper se întoarse spre șeful său.

– Nu mă susții?

– Vreau să vorbesc cu clientul meu, îi întrerupse Fox. Între patru ochi.

– Fox. Hawbaker își trecu mâinile prin părul cărunt, tuns scurt. Lasă-mă un minut. Derrick, l-ai lovit pe Gage?

– Nu, la dracu'! A trebuit să-l imobilizez și el s-a opus.

– Asta o să-mi spună și Jenny Mullendore când o să o întreb?

Ochii lui Napper se îngustară, plini de furie.

– Nu știu ce-o să-ți spună. N-am de unde să știu că nu și-o pune cu el, așa c-ar putea să-ți spună absolut orice.

– Ești un amant strașnic, Gage, spuse Joanne, zâmbind. Din cele spuse de agentul Napper, și eu mi-o pun cu tine.

Fox se repezi asupra lui Napper, și Gage, încă încătușat, nu putu decât să-l oprească cu trupul lui.

– Ce i-ai spus mamei mele?

– Nu-ți face griji. Cunoscându-și bine fiul, Joanne făcu un pas înainte și-l prinse strâns de braț. O să depun o plângere. Mi-a spus să mă duc dracului când l-am urmărit până aici, și eu l-am urmărit pentru că l-am văzut lovindu-l pe Gage, care era deja încătușat. A sugerat că-i iau apărarea lui Gage pentru că mi-o pun cu el și cu jumătate din bărbații din oraș.

– Iisuse Hristoase, Derrick!

– Minte.

– Toată lumea minte, în afară de tine. Gage clătină din cap. Cred că ți-e foarte greu. Dacă în următoarele cinci secunde nu-mi vor fi scoase cătușele, îmi voi autoriza avocatul să-l dea în judecată pe agent și tot departamentul de poliție din Hawkins Hollow.

– Scoate-i cătușele! Acum, agent! Carla! Șeriful Hawbaker se întoarse spre femeia cu ochii mari de la biroul de la intrare. La legătura cu Jenny Mullendore.

– Ăăă, de fapt, șefule, e la telefon chiar acum. A sunat pentru a raporta un... ăăă... incident care a avut loc în fața casei sale.

Fox era numai zâmbet.

– Nu-i așa că-i frumos când cetățenii își fac datoria, dau dovadă de spirit civic? O să-l acuzi de ceva pe clientul meu, domnule șerif?

De data asta, Hawbaker își trecu mâinile peste față.

– Aș aprecia dacă mi-ai mai lăsa puțin timp în privința asta. O să vorbesc cu Jenny din biroul meu. Agent, vino cu mine. N-ați vrea să luați loc, cu toții?

Fox se așeză și-și întinse picioarele.

– Nu poți să stai deloc cuminte, nu-i așa? îi spuse el lui Gage.

– Se pare că nu.

– Amantul meu și cu mine suntem niște duri.

– Cu asta a depășit orice limită, spuse Fox încet. Hawbaker e un polițist bun, e un șerif bun și n-o să accepte așa ceva, n-o să tolereze așa ceva. Dacă

declarația lui Jenny se potrivește cu a ta, ai tot dreptul să-l dai în judecată, și Hawbaker știe asta. Mai mult, știe că Napper e foarte greu de stăpânit.

– Dacă n-ar fi venit prietena mea, poate că mi-ar fi făcut mai mult rău. Se cam încinsese. Gage se aplecă și o sărută pe Joanne pe obraz. Mulțumesc, iubito.

– Terminați, sau vă spun lui tata. Fox se apropie mai mult de Gage. Era doar ticălosul de Nap, sau mai era și altcineva pe-acolo?

– N-aș putea spune sigur, dar știm cu toții că Napper n-are nevoie de ajutor de la niciun demon pentru a fi un cretin violent. Cred că era doar el. S-a cam îngrijorat când i-am spus c-am reținut numerele de înmatriculare a vreo șase mașini care au trecut pe lângă noi în timp ce mă brusca.

Gage se uită spre ușa închisă a biroului. Se auzi vocea ridicată a lui Napper.

– Atunci du-te dracului! Îmi dau demisia! Ieși un moment mai târziu, cu ochii plini de furie. Gage observă că nu mai avea armă. N-o să vă puteți ascunde mereu în spatele vreunei târfe, nenorociților! Trânti ușa de la intrarea în secție în urma lui.

– Când a spus târfă, se referea la mine, sau la Jenny Mullendore? se întrebă Joanne. Pentru că, zău așa, nu văd cum ar mai avea timp și de curvăsăreală cu cei doi copii mici pe cap. Pe când eu am o grămadă de timp liber la dispoziție.

– Gata, mamă. Fox o bătu ușor pe braț, apoi se ridică în momentul în care Hawbaker ieși din birou.

– Vreau să-ți cer scuze, Joanne, pentru felul inacceptabil în care s-a purtat unul dintre agenții mei. Ți-aș fi recunoscător dacă ai face o plângere. Aș vrea să-mi cer scuze, Gage, din partea întregului departament, pentru agresiunea căreia i-ai căzut victimă. Declarația doamnei Mullendore s-a potrivit cu cele spuse de tine. Îmi dau seama că ai dreptul să dai departamentul în judecată. Îți voi spune că, având în vedere circumstanțele, l-am suspendat pe agentul Napper și am intenția de a face o anchetă amănunțită pe tema asta. A ales să-și dea demisia din poliție.

– Mie-mi convine așa. Gage se ridică în picioare.

– Neoficial o să vă spun, tuturor – și puteți să-i transmiteți și lui Cal pentru că mi se pare că Derrick vă privește pe toți ca pe unul. Fiți atenți. Păziți-vă spatele. E... foarte volatil. Dacă vrei, Gage, pot să pun pe cineva să te ducă până la mașină.

– Mă ocup eu de asta, îi spuse Fox lui Hawbaker. Să-ți păzești și tu spatele. Napper e răzbunător.

Gage plănuia să se ducă direct înapoi la Cal, să facă un duș, să mănânce ceva, poate să și doarmă puțin. Dar impulsul îl împinse spre casa închiriată. Cybil era în fața casei, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni scurți și un tricou, care-i scoteau în evidență brațele și picioarele lungi. Uda florile din ghivece și din coșurile răspândite în jurul intrării.

Lăsă jos stropitoarea mare, galvanizată și-i ieși în întâmpinare.

– Am auzit c-ai avut o dimineață plină.

– Văd că-n Hollow nu există secrete.

– Oh, doar câteva. Acum totul e în regulă?

– Nu sunt în pușcărie și Napper nu mai lucrează la poliția orașului.

– Două veşti bune. Înclină capul. Cât de furios eşti? E greu de zis.

– Doar puțin, în momentul ăsta. Dar în timpul incidentului? Voiam să-l fac una cu drumul, să-l calc pe față. E greu să reziști unei astfel de plăceri, dar...

– Cel care se controlează are mult mai multe şanse să câştige.

– Ceva de genul ăsta.

– Ei bine, partida asta ai câştigat-o. Intri sau doar erai în trecere?

Fă un pas în spate, du-te acasă, îşi spuse Gage.

– Am vreo şansă să capăt ceva de mâncare pe-aici?

– Ai putea avea. Ai meritat-o.

Când se întoarse, Gage o apucă de braț.

– N-aveam de gând să vin astăzi aici. Nu ştiu de ce-am venit.

– Ca să mănânci?

O trase spre el și o sărută flămând, cu o foame care n-avea nimic în comun cu mâncarea.

– Nu. Nu ştiu ce-i asta, chestia asta cu noi doi. Nu ştiu dacă-mi place.

– Cel puțin suntem de acord, pentru că nici mie.

– Dacă o să scăpăm cu viață după jumătatea lui iulie, am plecat de-aici.

– Şi eu la fel.

– Atunci e bine.

– E bine. N-ai nicio obligație, n-am nicio obligație. Dar își trecu mâinile prin părul lui și-l sărută, cu căldură, din nou. Gage, sunt multe lucruri mai importante, de care să te îngrijorezi, decât ce-ar putea să fie între noi.

– Nu mint niciodată femeile și nu-mi place nici să le las o impresie greșită. Atâta tot.

– Am reținut. Nici mie nu-mi place să fiu mințită, dar am obiceiul să-mi aleg singură direcția. Acum vrei să intri și să mănânci ceva?

– Da. Da, vreau.

13

Puse florile peste mormântul mamei lui, iar ea înălță o mână subțire prin pământ și iarbă și le luă. Gage stătea scăldat de razele soarelui, în cimitirul tăcut; își simțea inima bătându-i parcă în gât. Ea se ridică – învesmântată într-un alb inocent – drăguță și palidă din mormanul de pământ, strângând în mână buchetul așa cum o mireasă își strânge trandafirii de nuntă.

O îngropaseră oare în alb? Nu știa.

– Pe vremuri, îmi aduceai păpădii, viorele și violete care creșteau vara pe dealul de lângă casa noastră.

Gâtul îl durea, se chinuia să-și împiedice inima să țâșnească afară din piept.

– Îmi aduc aminte.

– Da? Mirosi trandafirii, roşii ca sângele în contrast cu rochia ei albă. E greu să-ţi dai seama ce ţin minte băieţeii şi ce uită. Stăteam de vorbă în pădure şi pe câmp. Asta mai ţii minte?

– Da.

– Acum sunt case pe câmpurile acelea, pe unde ne plimbam noi. Dar putem să ne plimbăm aici, pentru o vreme.

Rochia i se învolbură în momentul în care se întoarse. Începu să meargă, cu florile în braţe.

– A mai rămas atât de puţin timp, spuse ea. Îmi era teamă că n-ai să te mai întorci, nu şi după ce ţi s-a întâmplat ultima oară când ai fost aici. Se uită în ochii lui. N-am putut să-l opresc. Era foarte puternic, şi devine şi mai puternic pe zi ce trece.

– Ştiu şi asta.

– Sunt foarte mândră de tine c-ai rămas, că eşti curajos. Orice s-ar întâmpla, vreau să ştii că sunt mândră de tine. Dacă... Dacă dai greş, o să te aştept. Nu vreau să-ţi fie frică.

– Se hrăneşte cu frica.

Se uită din nou la el. O viespe neagră ieşi din corola unui trandafir, dar ea nu-şi luă ochii de la el.

– Cu multe lucruri. A avut la dispoziţie o întreagă eternitate pentru a-şi forma poftele. Dacă l-ai putea opri...

– O să-l oprim.

– Cum? Nu au mai rămas decât câteva săptămâni, foarte puţin timp. Ce altceva veţi putea face de data asta, ceva ce n-aţi mai făcut până acum? În afară de curaj? Ce aveţi de gând să faceţi?

– Orice va fi nevoie.

– Încă mai căutați răspunsuri, când mai e atât de puțin timp. Zâmbi ușor și dădu din cap, încet, în timp ce o a doua viespe ieși din trandafir, apoi o a treia. Negru pe roșu. Întotdeauna ai fost un băiat curajos și încăpățânat. Toți anii ăștia în care tatăl tău a trebuit să te pedepsească...

– A trebuit?

– Păi, ce altceva putea să facă? Nu-ți aduci aminte ce-ai făcut?

– Ce-am făcut?

– M-ai omorât, ai omorât-o și pe sora ta. Nu-ți amintești? Ne plimbam pe câmp, ca și acum, și tu ai luat-o la fugă. Chiar dacă eu ți-am spus să nu fugi, tu ai fugit, și-ai căzut. Plângeai atât de tare, biet băiețaș. Zâmbetul i se lărgise, devenise cumva luminos, în timp ce din trandafiri continuau să iasă viespi. Și viespile începură să bâzâie. Aveai genunchii juliți. Așa că a trebuit să te duc în brațe, și greutatea ta a fost prea mult pentru mine. Înțelegi? Își întinse brațele în lături și pe rochie îi apărură pete de sânge. Viespile se roteau în roiuri negre, trandafirii începură să sângereze și ei. Doar câteva zile mai târziu, au venit sângele și durerea. Din cauza ta, de la tine, Gage.

– E o minciună. Cybil era cea care vorbise, Cybil care apăruse brusc lângă el. Ești o minciună. Gage, nu e mama ta.

– Știu.

– Acum nu mai e frumoasă, spuse demonul. Vrei să vezi?

Rochia cea albă se transformă în zdrențe împuțite, care acopereau o carne putrezită. Demonul râdea și râdea în timp ce viermi graşi devorau carnea, în timp ce carnea lăsa locul oaselor dezgolite.

– Dar tu? îi spuse el lui Cybil. Vrei să-l vezi pe tăticu'?

Oasele se reformară, luară chipul unui bărbat cu ochii orbi și cu zâmbetul fermecător.

– Uite-o pe prințesa mea! Vino și dă-i un pupic lui tati!

– Și mai multe minciuni.

– Oh, nu mai văd! Nu mai văd! Nu mai văd ce rahat fără valoare am ajuns! Râse drăceşte. Am ales moartea în defavoarea ta. Viespile se înghesuiră în colțurile rânjetului lui. Moartea era mai bună decât *nevoia* ta continuă, iubirea ta fără sfârșit, greţoasă. N-a fost nevoie să mă gândesc de două ori înainte să... Mimă gestul ducerii unui pistol la cap și apăsării pe trăgaci. Și o jumătate de cap îi explodă într-o ploaie de sânge, oase și creieri. E adevărat, nu-i aşa? Îți amintești, cățea? Singurul ochi care-i mai rămăsese se răsuci în orbită, apoi imaginea luă foc. Te aştept, vă aştept pe amândoi. O să ardeți. Cu toții ard.

Se trezi cu mâna strângând-o pe cea a lui Cybil, care se uita la el cu ochii mari.

– Eşti bine?

Ea dădu afirmativ din cap, dar rămase unde era când el se ridică în capul oaselor. Zorii răspândeau o lumină lăptoasă în cameră. Respirația ei era tremurătoare și rapidă.

– N-au fost ei, reuşi ea să rostească într-un final. N-au fost ei, n-a fost adevărat ce-au spus.

– Nu. Şi pentru că simţi că amândoi aveau nevoie de asta, îi luă din nou mâna într-a lui. Cum ai reuşit să faci asta? Cum ai intrat în visul meu?

– Nu ştiu. Te puteam vedea, te puteam auzi, dar la început nu eram acolo – nu făceam parte din vis. Era ca şi cum m-aş fi uitat la un film, sau la o piesă de teatru, dar printr-o peliculă, printr-o cortină. Ca printr-o plasă. Apoi m-am trezit înăuntru. Am împins... Nesatisfăcută, clătină din cap. Nu, nu e bine, nu chiar. N-a fost ceva deliberat, ci mai degrabă instinctiv. Am tras cortina la o parte, cu un gest nervos, aşa cum faci când îţi stă ceva enervant în faţă. Eram foarte furioasă pentru că am avut impresia că tu crezi ce-ţi spunea.

– Nu credeam. Mi-am dat seama încă de la început cu cine am de-a face. M-a păcălit o dată, murmură Gage.

– Te prefăceai. Cybil închise ochii pentru un moment. Eşti bun.

– Vrea să ne vadă cărţile, vrea să ştie ce-avem în mână. Şi ne-a spus mai multe decât i-am spus noi lui.

– Că mai e încă timp. Se ridică alături de el. Oricât de puternic ar deveni, oricât de multe ar putea să facă, tot trebuie s-aştepte data de 7 pentru a începe spectacolul adevărat.

– Daţi-i doamnei un trabuc. A venit momentul să-i tragem noi o cacealma. A venit timpul să-l facem pe ticălos să creadă că avem mai mult decât avem de fapt.

– Şi cum o să putem face asta?

Gage se ridică, merse la dulap, deschise un sertar.

– Momeală.

Cybil se uită la piatra sângerie pe care o ţinea el în palmă.

– Chestia aia ar trebui să fie undeva în siguranţă, nu într-un sertar, unde... Stai aşa. Dă-mi-o şi mie să mă uit la ea.

Gage o aruncă cu nonşalanţă în aer de câteva ori, apoi spre ea.

– Asta nu e piatra noastră sângerie.

– Nu, am găsit-o la un magazin acum câteva zile. Dar pentru o clipă te-a păcălit şi pe tine.

– Are cam aceeaşi mărime, nu chiar aceeaşi formă. Ar putea să aibă şi ea ceva puteri, Gage. Studiul pe care l-am făcut arată că pietrele sângerii făceau parte din Piatra Alfa.

– Nu e a noastră. Nu e cea de care-şi face el griji. Cred c-ar merita să vedem cât de îngrijorat este el de fapt şi de ce-ar fi în stare pentru a pune mâna pe ceea ce el crede că este piatra sângerie a lui Dent.

– Şi să vedem cât de furios o să fie când îşi va da seama – dacă îşi va da seama – că e de fapt o copie.

– Cred c-ar fi nemaipomenit. Se foloseşte de durerea noastră pentru a ne chinui, de tragediile noastre. Hai să-i plătim cu aceeaşi monedă. Piatra sângerie l-a ajutat pe Dent să-l ţină închis sub pământ timp de trei secole. L-a închis pentru multă vreme, cât el a aranjat scena pe care noi jucăm acum. Cred c-o să fie una dintre pierderile lui cele mai mari.

– Bine. Cum păcălim un demon?

– Am niște idei.

Avea și ea câteva, dar nu erau decât câteva indicații și sfaturi peste care dăduse în studiile sale, idei pe care nu voia să le pună în practică. Așa că rămase tăcută și le ascultă pe ale lui.

Câteva ore mai târziu, Cybil ieși aproape în goană pe ușa din spatele casei lui Cal, furioasă la culme. Se răsuci când Gage ieși și el din casă, după ea.

– N-ai niciun drept, n-ai pur și simplu dreptul de a face planurile astea, de a lua acele decizii de capul tău.

– Pe dracu', cum să n-am dreptul! E viața mea!

– E vorba de viețile noastre, ale tuturor! îi replică ea. Parcă trebuia să lucrăm ca o echipă. Așa am fost făcuți, să lucrăm în echipă.

– Făcuți? M-am săturat până-n gât de toate aiurelile astea pline de destin și de soartă. Iau singur deciziile și îmi asum rezultatele. N-am să las un gardian antic și de demult să decidă el pentru mine.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Vocea, trupul, mâinile, ochii, toate musteau de frustrare și de furie. Cu toții luăm decizii, alegem. Nu ne luptăm noi acum, nu ne riscăm viețile doar pentru că Twisse nu lasă loc niciunui fel de opțiuni? Dar asta nu înseamnă că vreunul dintre noi poate pur și simplu să uite de ce ne-am adunat astfel, de ce suntem împreună, și să o ia pe cont propriu, de capul lui.

– Sunt de capul meu. Întotdeauna am fost așa.

– Oh, la naiba cu chestia asta! Te-ai săturat de discuțiile despre destin? Foarte bine. Eu m-am săturat de refrenul ăsta idiot al tău, „Sunt un singuratic, și nu mă integrez nicăieri". E al dracului de plictisitor. Suntem legați de sânge, cu toții.

– Asta crezi? Spre deosebire de tonul ei aprig, al lui era răstit și rece. Crezi că sunt legat în vreun fel de tine? N-am discutat despre asta acum câtăva vreme? Facem sex. Ăsta e începutul și sfârșitul poveștii ăsteia. Dacă vrei mai mult...

– Ești un măgar încrezut! Eu vorbesc de viață și de moarte și tu-ți faci griji că eu vreau să pun mâna pe tine? Crede-mă, în afara dormitorului meu, n-aș sta cu tine nici dac-aș pierde un pariu.

Ceva fulgeră în ochii lui. Ceva stârnit de insultă, sau de provocare. Poate că-l duruse remarca.

– Eu fac pariu că nu-i așa, păpușă. Știu eu cum ești tu.

– Nu știi ni...

– Vrei ca totul să fie așa cum vrei tu. Te-ai gândit tu că ești foarte deșteaptă, așa că ar fi bine ca tu să conduci spectacolul și pe toată lumea din el. Și că atunci când toate astea se vor termina, să mă ții la respect, în lesă. Ești frumoasă, stilată, deșteaptă, ce bărbat ți-ar putea rezista? Ei bine, te uiți la un astfel de bărbat.

– Nu mai spune, zise ea, pe un ton rece. Ceea ce-ai făcut cu mine în pat aseară se cheamă rezistență?

– Nu, ce-am făcut aseară se cheamă că i-am tras-o unei femei doritoare și convenabile.

Culoarea îi pieri din obraji, dar își înclină cu grație capul.

– În cazul ăsta de-acum poți să mă consideri nedoritoare și neconvenabilă și să te duci să i-o tragi alteia. Oricum, partida a fost sub standardele mele.

– Chiar asta am să și fac. Oricum, o să plec pe drumul meu, chestia asta a durat prea mult după gustul meu. Lupta asta, orașul ăsta, tu. Toate.

Mâinile ei se curbară pe lângă corp.

– Nu-mi pasă cât de egoist ești, cât de prost ești, după ce se termină toate astea. Dar până atunci, n-o să te las să pui în pericol toată munca noastră, toate studiile și progresele pe care le-am făcut.

– Progrese, pe dracu'! De când ați ajuns aici, tu și cu prietenele tale, ne-ați îngropat în tabele, grafice, hărți, ne-ați pus să ne explorăm amintirile cele mai încărcate emoțional și alte rahaturi de-astea!

– Înainte să ajungem noi aici, tu și cu cei doi frați idioți ai tăi ați dat târcoale chestiei ăsteia timp de douăzeci de ani.

O împinse până când o lipi cu spatele de balustradă.

– N-ai trecut prin niciun Șapte. Crezi că știi cum e? Prin ce-ai trecut până acum e nimic. Câțiva fiori, câteva vârtejuri. Așteaptă până când o să vezi un tip scoțându-și măruntaiele sau încearcă să oprești o adolescentă să aprindă chibritul după ce a turnat benzină pe ea și pe fratele ei mai mic. Apoi să vii și să-mi spui ce pot să fac și ce nu. Crezi că dacă l-ai văzut pe bătrânul tău trăgându-și un glonț în ureche asta te face expertă în astfel de lucruri? Aia a fost o chestie rapidă și curată, ai scăpat ușor.

– Ticălosule!

– Ia mai taci! Vorbele lui căzură ca niște palme, repezi și fără milă. Dacă Twisse nu e terminat înainte de următorul Șapte, o să ai de-a face cu lucruri mai rele decât un tată care a preferat să se sinucidă decât să își susțină familia.

Îl lovi, cu destulă forță pentru a-i da capul pe spate. Cu urechile țiuind, o prinse de brațe pentru a împiedica un nou atac.

– Vrei să vorbim despre tați, Gage? Chiar vrei să deschidem discuția despre tați, vrei să vorbim și despre al tău?

Înainte ca el să poată răspunde, Quinn ieși în fugă din casă.

– Stați așa, opriți-vă, stați așa!

– Intră înapoi înăuntru, îi ordonă Cybil, asta nu te privește pe tine.

– Pe dracu', nu mă privește! Ce mama dracului aveți? Amândoi?

– Dă-te înapoi, Gage. Cal ieși și el, cu Fox și Layla pe urmele lui. Dă-te înapoi. Hai să intrăm și să discutăm calmi.

– Lasă-mă în pace, nu te băga!

– Hai, gata, să știi că așa nu vei reuși să-ți faci prieteni, și nici să convingi oamenii. Fox se apropie și-și puse o mână pe brațul lui Gage. Hai să respirăm adânc și să...

Gage îl împinse, făcându-l să se dea un pas în spate.

– Am spus să mă lăsați în pace. E valabil și pentru tine, hipiotule.

– Vrei să ne batem? îl provocă Fox.

– Iisuse! Layla îşi prinse părul. Opriţi-vă! Nu trebuie să te porţi şi tu ca un idiot doar pentru că Gage face pe nebunul.

– Acum eu sunt idiotul? Fox se întoarse spre Layla. O bruschează pe Cybil, îmi spune să mă car şi tot eu sunt idiotul?

– N-am spus că eşti idiot, am spus că nu trebuie să te porţi ca un idiot. Dar se pare că am greşit.

– Nu începe. N-am început eu cearta asta.

– Nu-mi pasă cine a început. Cal îl prinse de mâini. Dar se termină acum.

– Cine ţi-a dat ţie steaua de şerif şi te-a pus în frunte? vru Gage să ştie. Nu-mi spui tu mie ce să fac! N-am mai fi în situaţia asta împuţită dacă n-ai fi venit tu cu ideea prostiei aceleia cu fraţii de sânge. Tu şi cu briceguţul tău patetic.

Apoi cearta erupse şi mai tare, strigătele, acuzaţiile înghesuindu-se una peste cealaltă, într-o masă mare de furie, reproşuri şi jigniri. Cuvintele loveau asemeni pumnilor, şi niciunul dintre ei nu băga de seamă că cerul se întunecase, iar din depărtare începuseră să se audă tunete.

– Oh, încetaţi! Încetaţi! Tăceţi dracului din gură! Cybil îşi înălţă vocea peste haosul acela, reuşind să reducă totul la o tăcere apăsătoare. Nu vedeţi că nu-i pasă nici cât negru sub unghie de ceea ce credeţi sau simţiţi voi? Îi pasă doar de el, poate că întotdeauna a fost aşa. Dacă vrea să meargă pe drumul lui, aşa o să facă. Eu una am terminat. Se uită în ochii lui Gage. Am terminat totul aici.

Fără să mai privească înapoi, intră în casă.

– Cyb! La dracu'! Quinn le aruncă bărbaților o privire lungă. Foarte frumos din partea voastră. Hai să mergem, Layla.

După ce Quinn și Layla intrară și ele în casă după Cybil, trântind ușa în urma lor, Cal începu din nou să înjure.

– Cine dracului ești tu să-mi arunci toate astea în față? În mod sigur nu ești cine credeam eu că ești. Poate că Cybil are dreptate. Poate că a venit vremea să încheiem relația cu tine.

– Ai face bine să te răcorești, spuse Fox după ce Cal plecă și el. Ai face bine să stai puțin și să te răcorești, dacă nu vrei să rămâi singur.

Rămas singur, Gage își lăsă mintea să se umple de ură, lăsă gândurile să-i rătăcească pe tărâmul reproșurilor și al învinovățirilor. Se întorseseră toți împotriva lui pentru că avusese curajul să facă un pas înainte, pentru că se hotărâse să nu mai stea cu mâna în fund, studiind hărți și tabele și grafice. La dracu' cu ei! Cu toți!

Scoase piatra din buzunar și o studie. Nu însemna absolut nimic pentru el. Nimic nu însemna nimic. Riscurile, eforturile, munca, anii pierduți – totul în van. Se întorsese de fiecare dată, sângerase de fiecare dată. Și pentru ce?

Puse piatra pe marginea balustradei și se uită cu amărăciune la grădina plină de flori a lui Cal. Pentru ce? Pentru ce? Ce-i dăduse lui orașul Hollow? O mamă moartă, un tată alcoolic. Priviri pline de milă sau suspicioase din parte cetățenilor *de treabă* din oraș. Și, ah, da, recent îi dăduse ocazia să fie încătușat

şi bruscat de un idiot pe care oraşul îl crezuse îndeajuns de bun pentru a-i da o insignă de poliţist.

Ea terminase? se întrebă el, gândindu-se la Cybil. Nu, *el* era cel care terminase. Hawkins Hollow şi toţi locuitorii lui se puteau duce dracului.

Se întoarse şi intră în casă – trântind uşa – pentru a-şi face bagajele.

Demonul ieşi din pădure, o miasmă neagră. În casă se auziră din nou voci nervoase, furioase, iar demonul păru străbătut de un fior de plăcere. În timp ce plutea peste iarbă şi peste straturile de flori frumoase începu să ia formă. Membre, piept, trunchi, cap. Degete, picioare, ochi de un verde nepământean, toate se formară în timp ce înainta spre casa aceea frumoasă, cu verandă largă şi flori vesele în ghivece strălucitoare.

Urechi şi barbă, şi o gură rânjită, cu dinţi strălucitori. Plăcerea pe care o simţea era teribilă. Mânji cu sânge iarba, petalele strălucitoare ale florilor, doar pentru că putea s-o facă.

În curând, totul va dispărea în flăcări, totul, şi el avea să danseze pe cenuşa însângerată. Băieţelul începu acum să danseze, cu o plăcere lacomă, apoi sări şi se ghemui pe verandă, lângă piatră. Un lucru atât de mic, se gândi el. Un lucru atât de mic în stare să cauzeze atâtea necazuri, atât de multă vreme.

Înălţă capul. Oare ce secrete ascundea? Ce puteri? Şi de ce acele secrete, de ce puterea aceea era ascunsă, blocată, astfel încât el nu putea s-o vadă, indiferent ce formă ar fi luat? Dar nici ei nu puteau,

se gândi el. Da, da, gardianul le dăduse cheia, dar nu şi încuietoarea la care s-o folosească.

Voia să o atingă, să simtă verdele acela închis, roşul întunecat. Să fure ce-l aştepta înăuntru. Întinse mâna, apoi şi-o retrase. Dar nu, mai bine s-o distrugă. Întotdeauna e mai bine să distrugi. Şi îşi întinse mâinile peste piatră.

– Hei, spuse Gage din uşă şi îl împuşcă pe băieţel chiar în centrul frunţii.

Începu să ţipe şi din rană îi curse ceva negru şi vâscos, răspândind mirosul morţii în jur. Sări în sus, chiar în timp ce Gage continua să tragă. Ceilalţi ieşiră şi ei din casă. Demonul sări pe acoperiş şi începu să mârâie ca un câine turbat.

Vântul şi ploaia se porniră dintr-odată, vâjâind tenebros. Gage ieşi în curte, reîncărcă arma şi se pregăti să tragă din nou.

– Încearcă să nu-mi găureşti casa, îi spuse Cal.

Demonul sări din nou, lovi cu pumnii în aer, iar piatra sângerie explodă într-un milion de particule, într-un nor de praf. Băieţelul scoase un ţipăt de triumf, chiar dacă încă mai sângera. Se răsuci, apoi sări şi, cu rapiditatea unui şarpe, îl muşcă pe Gage de umăr. Gage căzu în genunchi, neajutorat, iar dihania dispăru.

Gage auzea slab nişte voci, înecate parcă de un ocean de durere. Văzu cerul, văzu cum acesta se făcuse din nou albastru, dar feţele celor care se aplecaseră deasupra lui erau înceţoşate şi neclare.

Oare demonul acela îl omorâse? Dacă era aşa, îşi dorea mai mult ca orice ca moartea să vină să-l ia

odată, să pună capăt agoniei. Îl ardea, îl frigea, sângele îi fierbea, oasele i se topeau. În mintea lui țipa din toți rărunchii. Dar n-avea destul aer în plămâni pentru a putea scoate vreun sunet, n-avea nici măcar puterea de a se schimonosi de durere, durerea aceia care-i pulsa, care-l sfâșia cu dinți de foc.

Așa că închise ochii.

Destul, se gândi el. Gata. A venit vremea să mă duc.

Așa că, renunțând, începu să plutească, depărtându-se de durere.

Palma pe care o primi peste față îl irită. A doua îl înfurie de-a binelea. Nu-l puteau lăsa să moară în pace?

– Întoarce-te, ticălosule! Mă auzi? Întoarce-te! Luptă, laș nenorocit! Nu muri, nu-l lăsa pe ticălosul ăsta să câștige.

Durerea – la naiba! – îi reveni. Când deschise ochii, pentru a se apăra, fața lui Cybil îi apăru ca o viziune înceţoşată. Îi auzea şi vocea, hărțuindu-l, tocându-l. Ochii aceia întunecați erau plini de furie şi de lacrimi.

Reuşi să îngaime, într-o şoaptă agonizantă:

– Mi-aş dori să taci.

– Cal, Fox!

– Aici suntem. Haide, Gage! Vocea lui Cal venea parcă de la distanță – kilometri întregi – şi parcă era înecată de noroi. Concentrează-te! Umărul drept. E umărul tău drept. Suntem aici, împreună cu tine. Concentrează-te pe durere.

– Cum mama dracului aş putea face altceva?

– Parcă spune ceva. Fața lui Fox apăru și ea în raza vizuală a lui Gage. Îl auzi? Încearcă să ne spună ceva.

– Chiar spun ceva, idiotule!

– Pulsul îi e foarte slab. Și devine din ce în ce mai slab.

Cine vorbea? se întrebă Gage. Layla? Îi văzu cuvintele cu coada ochiului, ca pe un nor de un albastru-deschis.

– Nu mai sângerează. S-a oprit deja. Rănile provocate de dinți nu mai sunt atât de adânci. Cred că e vorba și de altceva, aici. De un fel de otravă.

Uite-o și pe Quinn, se gândi Gage. Toată trupa e aici. Lăsați-mă să mă duc, pentru numele lui Dumnezeu! Lăsați-mă să mă duc.

– N-o să te lăsăm. Nu putem să te lăsăm. Cybil se aplecă mai aproape, dar de data asta pe obrazul lui poposiră buzele ei, nu palma. Răcoroase, binecuvântate. Te rog. Trebuie să rămâi cu noi. Trebuie să te întorci. Nu putem să te pierdem.

Lacrimile începură să-i curgă, căzură ușor pe rana lui. Îi curățară sângele, îi intrară în rană și-i alinară durerea.

– Știu că te doare. Îl mângâia pe obraji, pe păr, pe umărul rănit și plângea. Știu că te doare, dar va trebui să rămâi cu noi.

– S-a mișcat. I s-a mișcat mâna. Fox își strânse degetele peste ale lui Gage. Cal?

– Da. Da. Umărul drept, Gage. Începe de acolo. Suntem cu tine.

Închise ochii din nou, dar de data asta nu în abandon. Strângând din dinți, se concentră asupra sursei durerii și o urmări în timp ce se răspândea dinspre umăr spre braț, de-a latul pieptului. Simți cum plămânii i se deschid din nou, eliberați parcă brusc din strânsoarea unor chingi.

– Pulsul îi e mai puternic, strigă Layla.

– Îi revine și culoarea în obraji. Își revine, Cyb, spuse Quinn.

Cybil, care stătea pe iarbă, cu capul pe genunchi, se aplecă înapoi și-i privi ochii.

– Aproape că s-a terminat, spuse ea cu o voce răgușită. Încă puțin.

– Bine. Bine. O văzu mai clar, simți iarba de sub el, simți mâinile prietenilor lui într-ale lui. Mi-am revenit. M-ai făcut cumva idiot laș?

Își înăbuși un hohot de râs presărat cu lacrimi.

– A mers.

– Bine-ai venit înapoi, omule, îi spuse Fox. Rana se închide. Hai să te ducem înăuntru.

– Mă descurc, repetă Gage, dar își dădu seama că nu putea să-și ridice nici capul. Bine, poate că nu mă descurc.

– Mai lăsați-l un minut, sugeră Quinn. Rana s-a închis acum, dar... a rămas o cicatrice.

– Hai să mergem înăuntru. Cybil se uită la Quinn și la Layla, apoi spuse cu o voce ce începea să semene cu a ei: Să-i facem lui Gage un ceai, să-i pregătim și patul.

– Nu vreau ceai. Nu vreau să stau în pat.

– Dar o să ai parte de amândouă. Cybil îi luă capul din poală, îl bătu uşor pe obraz, apoi se ridică. Cum cunoştea câte ceva despre bărbaţi – şi mai ales despre Gage – ştia că ar fi preferat ca femeile să nu fie de faţă când prietenii lui aveau să-l care în casă.

– Vreau cafea, spuse Gage, dar fetele erau deja în casă.

– Pun pariu că ţi-e poftă de cafea. Quinn are dreptate în privinţa cicatricei, adăugă Fox. Nimic n-a mai fost în stare să ne lase o cicatrice de când am devenit fraţi de sânge.

– Dar niciunul n-a mai fost muşcat de un demon, interveni Cal. Până acum nu ne-a putut face aşa ceva. Nici măcar în timpul Şaptelui.

– Vremurile se schimbă. Ajută-mă puţin. Hai să începem prin a ne aşeza. Cu ajutorul prietenilor lui, de-o parte şi de alta, Gage reuşi să se ridice în şezut. Capul începu să i se învârtă nebuneşte. Iisuse! Rămase aşezat, cu capul pe genunchii strânşi la piept. N-am mai simţit niciodată o astfel de durere, şi am avut parte de destulă durere la viaţa mea. Am ţipat?

– Nu, te-ai albit la faţă şi-ai căzut ca un bolovan. Cal îşi şterse sudoarea de pe faţă.

– Înăuntrul meu ţipam ca o fetiţă. Unde mi-e tricoul? întrebă el când îşi înălţă capul şi îşi dădu seama că era cu bustul gol.

– A trebuit să ţi-l rupem de pe tine, pentru a ajunge la rană, îi spuse Fox. Nu te-ai mişcat deloc, nici măcar n-ai clipit, Gage. Abia mai respirai. Jur pe ce-am mai scump c-am crezut c-ai murit.

– Am murit. Sau aproape. Cu grijă, Gage întoarse capul şi-şi pipăi cicatricea de pe umăr. Acum nu mă mai doare aproape deloc. Mă simt destul de slăbit, sunt cam zdruncinat, dar nu mă mai doare.

– Trebuie să dormi. Ştii cum e, adăugă Cal. Te seacă de puteri, aşa se întâmplă când te vindeci.

– Da, poate. Ajutaţi-mă să mă ridic.

Sprijinindu-se de prietenii lui, Gage reuşi să se ridice pe picioare, simţindu-le ca de cauciuc. Cei cinci-şase paşi pe care trebui să-i facă până în casă îl extenuară de tot, şi atunci îşi dădu seama că avea nevoie de patul acela. Dar se simţi foarte satisfăcut când se uită la veranda goală.

– Ticălosul a sfărâmat piatra aceea în mii de bucăţele.

– Da, aşa a făcut. Poţi să urci treptele?

– Da, pot. De fapt zâmbea cu dinţii încleştaţi când Cal şi Fox aproape că îl duseră pe sus în casă.

Cum era prea obosit pentru a se împotrivi celor trei femei, bău ceaiul pe care i-l făcuse Cybil. Şi se trânti pe patul cu aşternuturi curate şi cu perne moi.

– Ce-ai zice să te bagi şi tu aici, iubire?

– Foarte drăguţ din partea ta, scumpule.

– Nu cu tine vorbeam. Gage îl alungă pe Fox cu un gest al mâinii, apoi arătă spre Cybil. Cu fata aia cu ochii mari şi căprui. De fapt, cred că toate femeile astea frumoase ar trebui să se bage în pat. E destul loc.

– Ce dracu' ai pus în ceaiul ăla? întrebă Cal.

– Un ingredient secret. Voi duceţi-vă. Cybil se aşează pe marginea patului. O să stau eu cu el până adoarme.

– Ia vino încoace şi mai spune asta o dată.

Zâmbind, Cybil îi alungă pe ceilalţi cu un gest, apoi înclină capul şi-l studie pe Gage.

– Bună, frumoaso, murmură el.

– Bună, chipeşule. Ai avut o dimineaţă grea. Culcă-te.

– Te-am cam enervat.

– Şi eu te-am enervat pe tine. Ăsta era şi planul.

– Un plan al dracului de bun.

– Un plan riscant, care putea să se dovedească foarte prost.

El se strâmbă.

– A mers.

– Aici ai dreptate.

– N-am vrut să-ţi spun rahaturile acelea despre tatăl tău.

– Ştiu. Şşş. Se aplecă şi-l sărută pe obraz.

– Poate c-am vorbit serios în privinţa celorlalte rahaturi. Nu-mi mai aduc prea bine aminte. Tu mai ştii?

– O să vorbim despre asta mai târziu.

– Ea – Ann Hawkins – a spus că o să plângi pentru mine. Şi că asta va conta. Şi ai plâns. Şi a contat. M-ai adus înapoi, Cybil.

– Ţi-am oferit un punct de plecare. Tu singur ai făcut restul, Gage. Se scutură şi îşi lipi obrazul de-al lui. Am crezut c-o să mori. Că aveam să te pierdem. Că aveam să te pierd. Mureai în braţele mele şi până în momentul acela nu mi-am dat seama că... Se întrerupse când văzu că el adormise. Ei bine. Respiră adânc. Ei bine, cred că-i cel mai bun moment, pentru

amândoi. N-are niciun rost să mă umilesc sau să te pun într-o situație jenantă spunându-ți, într-un moment de slăbiciune al amândurora, c-am fost îndeajuns de proastă pentru a mă îndrăgosti de tine.

Îl luă de mână și mai rămase cu el o bucată de vreme, veghindu-i somnul. Și se întrebă dacă era îndeajuns de deșteaptă pentru a găsi o cale de a-l uita, de a trece peste el.

– Crezi c-ar trebui?

Încet, Cybil își ridică ochii de la fața lui Gage și se uită la Ann Hawkins.

– Ei bine, ultima, dar nu cea din urmă. N-o surprinse că era atât de calmă. Așteptase întâlnirea asta și văzuse lucruri mult mai șocante decât o fantomă lângă pat într-o dimineață de iunie.

– Crezi c-ar trebui? repetă Ann.

– Ce să trebuiască?

– Să-ți închizi inima în fața sentimentelor pe care le ai pentru el. Să-ți interzici plăcerea și durerea lor.

– Nu sunt un mare fan al durerii.

– Dar așa-i viața. Doar cei morți nu mai simt nimic.

– Dar tu?

Ann zâmbi.

– Asta nu e moarte. Iubirea mea mi-a spus asta. E mai mult decât lumină și întuneric. Sunt atât de multe nuanțe de umbră între lumină și întuneric... Încă mai simt, pentru că nu s-a terminat. Când se va termina, un ciclu se va încheia, un altul va începe. Ești tânără și mai ai ani mulți de trăit în viața asta, în

trupul ăsta, în timpurile astea. De ce vrei să-i trăiești cu o inimă ferecată?

– Ție-ți vine ușor să vorbești. Dragostea ți-a fost împărtășită. Știu cum e să trăiești iubind pe cineva care nu te poate iubi, sau cel puțin nu destul.

– Tatăl tău a fost învins de disperare. Și-a pierdut vederea și n-a mai putut vedea dragostea.

Care-i diferența? se gândi Cybil, dar clătină din cap.

– Ar fi o discuție fascinantă dac-am purta-o la un pahar de ceva, la un moment dat, doar noi, fetele, dar în momentul ăsta trăim o situație de viață și de moarte. Poate c-ai observat deja chestia asta.

– Ești furioasă.

– Bineînțeles că sunt. Gage aproape că a murit astăzi, aproape că mi-a murit în brațe încercând să găsească o cale pentru a opri ceva ce i-a fost împins în brațe, ce ne-a fost tuturor împins în brațe. Și ar putea să moară oricând, el sau oricare dintre noi, sau chiar noi toți. Am văzut cât de rău poate să fie.

– Nu le-ai spus tot ce-ai aflat, ce-ai văzut.

Cybil se uită din nou la Gage.

– Nu, nu le-am spus.

– O să vezi și mai multe înainte ca totul să se termine. Copilă...

– Nu sunt copila ta.

– Nu, dar nici ai lui nu sunteți. Spui că-i vorba de viață și de moarte, și așa și este. Ori lumina, ori întunericul – una dintre ele va triumfa în acest Șapte, cealaltă se va sfârși. Dragostea mea va fi fie eliberată, fie condamnată.

– Şi a mea? vru Cybil să ştie.

– O să hotărască el, aşa cum veţi hotărî cu toţii. Nu vă am decât pe voi, speranţa mea, credinţa mea, curajul meu. Doar astăzi v-aţi folosit de toate acestea. Şi el doarme, murmură Ann, uitându-se la Gage. E viu. E mai mult decât viu, a adus cu el încă un răspuns din lumea umbrelor morţii. Încă o armă.

Cybil se ridică în picioare.

– Ce răspuns? Ce armă?

– Eşti o femeie educată, cu o minte puternică şi curioasă. Găseşte-o. Foloseşte-o. Acum totul e în mâinile voastre. Ale tale, ale lui şi ale celorlalţi. Şi să ştii că se teme de voi. Sângele lui, sângele bestiei, spuse ea, începând să dispară, sângele nostru, sângele vostru, sângele lor.

Rămasă singură, Cybil se uită din nou la Gage.

– Sângele lui, spuse ea încet, apoi ieşi repede din cameră.

14

Când se trezi Gage, dorea cu disperare o cafea. Mai întâi se ridică în capul oaselor, testându-se, şi când văzu că încăperea nu începe să se învârtă cu el, se ridică în picioare. Nici slăbiciune, nici greaţă, nici ameţeală. Şi nici vreo stare ciudată de euforie, îşi dădu el seama, amintindu-şi ce se întâmplase.

Ce naiba pusese în ceaiul acela?

Oricât de mult îşi dorea o cafea, avea mai mare nevoie mai întâi de un duş, aşa că merse în baie şi se dezbrăcă. Studie în oglindă ridicătura neregulată care-i brăzda pielea, o atinse cu degetele. Era ciudat să aibă o cicatrice după atâţia ani, o amintire tangibilă a dinţilor acelora ascuţiţi, ca de metal, care se înfruptaseră din el. I se rupseseră oasele, fusese înjunghiat, împuşcat, ars, dar niciodată nu-i rămăsese vreo urmă. Şi Twisse, în forma acelui băieţel, reuşeşte să muşte din el, împodobindu-l cu o cicatrice pe care avea s-o poarte tot restul vieţii.

Cât îi mai rămăsese de trăit.

Îşi făcu duş, se îmbrăcă şi plecă în căutarea cafelei. Se opri în biroul casei lui Cal, unde Layla şi Quinn lucrau împreună la un calculator. Amândouă se uitară la el, amândouă îl cercetară încă o dată din cap până în picioare.

– Cum te simţi? îl întrebă Layla.

– Vreau cafea.

– Înseamnă că ți-ai revenit la normal. Fața lui Quinn se lumină cu un zâmbet. Ar trebui să găsești ceva cafea jos. E și Cyb acolo, poate reușești s-o convingi să-ți facă și ceva de mâncare, dacă vrei să mănânci.

– Unde-i restul lumii?

– În oraș. Aveau de făcut diverse drumuri. Quinn se uită la computer, la ceasul din colțul de jos. Trebuie să se întoarcă dintr-un moment într-altul. Cyb nu-i într-o dispoziție extraordinară, așa că s-ar putea să nu fie chiar așa de ușor de convins să-ți facă de mâncare.

– Vreau cafea, repetă el și plecă.

Nu pare prea supărată, se gândi Gage când o văzu pe Cybil așezată la masa din bucătăria lui Cal. Avea în față laptopul și agenda, o sticlă cu apă, stătea cu spatele la ușă. Și se opri din ce făcea în momentul în care intră el.

– Arăți mai bine.

– Mă simt mai bine. Nu puteam să mă simt mai rău. Își turnă restul de cafea într-o cană, dorindu-și ca cineva să facă încă un rând. Și în timp ce se gândea la asta, se întoarse spre ea. Ce-ai zice să faci o cafea proaspătă, dacă tot era să mor?

– Probabil că dac-ai face câteva lucruri obișnuite, de fiecare zi, cum ar fi de exemplu o cafea, ai putea astfel să apreciezi mai mult viața.

Deci nu merge cu vorba dulce, se gândi el. Văzu o pungă de chipsuri pe masă și începu să se înfrupte.

– Ce-ai pus în ceaiul acela?

Ea zâmbi.

– Se pare că vreo patru ore de somn. În timp ce dormeai, a trecut cineva pe la noi.

– Cine?

– Ann Hawkins.

Gage căzu pe gânduri, sorbi din cafea.

– Zău? Îmi pare rău c-am ratat-o.

– Am discutat despre una, despre alta, cât tu sforăiai dus.

– Simpatic! Şi despre ce-aţi vorbit?

– Despre viaţă, despre dragoste, despre căutarea fericirii. Ridică sticla cu apă. Despre moarte, despre demoni. Ştii şi tu, chestii obişnuite.

– Şi mai simpatic. Văd că eşti foarte glumeaţă. Şi nervoasă în acelaşi timp, se gândi el. Oricât de mult s-ar chinui să mascheze asta, îi simţea agitaţia, neliniştea.

– Lucrez la ceva, o idee ce mi-a venit în timp ce vorbeam cu ea. O să vă spun mai multe când o să aflu şi eu mai multe. Te iubeşte.

– Poftim?

– Te iubeşte. Am putut vedea asta în felul în care te privea în timp ce dormeai. Şi după faţa pe care o ai acum, îmi dau seama că genul ăsta de discuţie nu-i deloc confortabil pentru un bărbat ca tine. Dar asta am văzut pe faţa ei, asta am auzit în vocea ei. Dacă te interesează. Acum du-te şi găseşte-ţi ceva de făcut, în altă parte. Lucrez.

În loc să plece, traversă încăperea, îşi îngropă mâna în părul ei, îi dădu capul pe spate şi-şi lipi gura de a ei. Momentul de tandreţe îl străbătu ca un fulger,

îl încolăci şi rămase acolo. Se simţi uşor ameţit, simţi un val de euforie înainte de a-i da drumul.

Ochii ei se deschiseră, încet, somnoroşi.

– Asta pentru ce-a fost?

– Un lucru obişnuit, de fiecare zi, care să mă ajute să apreciez mai mult viaţa.

Râse.

– Văd că şi tu poţi fi simpatic. Oh, la naiba cu toate, spuse ea şi-l trase mai aproape, îl lipi de ea, îşi puse capul pe umărul lui, acolo unde avea urma muşcăturii de demon. M-ai speriat. M-ai speriat foarte, foarte rău.

– Şi eu m-am speriat. Plecam. Nu mi se părea foarte rău, una peste alta. Îi dădu din nou capul pe spate. Faţa asta, se gândi el, ochii ăştia. Îi umpleau viziunile, îi umpleau mintea. Îl aduseseră înapoi. Apoi te-am auzit certându-mă. M-ai şi pocnit.

– Te-am pălmuit, atunci. Te-am pocnit mai devreme, în timpul magnificei noastre reprezentaţii de pe verandă.

– Da. Şi apropo de chestia aceea, nu-mi amintesc să fi discutat şi despre eventualii pumni sau alte lovituri.

– Ce-aş putea să-ţi spun, mă pricep de minune la improvizaţii. Plus de asta, lovitura mea te-a înfuriat la culme, şi în momentul acela aveam nevoie de multă furie, pentru a-l atrage pe Marele Ticălos. A fost planul tău, îţi aminteşti? Şi ai spus că pentru a-l face să meargă va trebui să fim toţi cât mai reali, cât mai furioşi.

– Da. Îi luă mâna şi i-o studie. Loveşti destul de bine cu dreapta.

– Poate că da, dar cred că pe mine m-a durut mâna mai tare decât pe tine obrazul.

Îi strânse mâna pumn şi i-o sărută. Pe deasupra monturilor îi observă ochii aceia superbi mărindu-se de surpriză.

– Ce? N-am şi eu dreptul să fac un gest romantic?

– Nu. Da. Da, spuse ea încă o dată. Doar c-a fost neaşteptat.

– Mai am şi altele, dar am făcut o înţelegere zilele trecute. Intrigat de reacţia ei, îşi trecu degetul mare peste mâna ei pe care tocmai o sărutase. Fără seducţie. Poate vrei să renunţăm la înţelegerea noastră, poate vrei să o consideri o chestie veche, terminată.

– Ah... Poate.

– Bine, atunci ce-ar fi să... Se întrerupse când auzi uşa din faţă deschizându-se, apoi trântindu-se. Continuăm mai târziu?

– Ce-ar fi?

Fox intră primul, încărcat cu câteva pungi.

– Uite cine s-a ridicat din morţi. Am luat mâncare, am luat chestii, am luat bere. Am câteva baxuri în maşină. Ar trebui să ieşi, să-i dai o mână de ajutor lui Cal cu restul de cumpărături.

– Ai luat cafea? întrebă Gage.

– Un kilogram de boabe.

– Macină şi pune la fiert, ordonă Gage şi ieşi să-l ajute pe Cal.

Cybil se uită la Fox, care deja îşi scotea o sticlă de cola din frigider.

– Presupun că o să bei cola aceea, apoi o să pleci în altă parte şi o să-i iei şi pe ceilalţi cu tine pentru cel puţin o oră.

– Nu pot. Sunt chestii perisabile aici. Scoase o cutie de lapte dintr-o sacoşă. În plus, mi-e foame.

– Mă rog. Cybil se ridică de la laptop. O să te ajut să aranjezi astea. Apoi presupun c-o să mâncăm şi-o să stăm de vorbă.

Cybil avea impresia că în ultima vreme era cam des obligată să gătească, dar nu şi de data asta. După toate aparenţele, Cal şi Fox deciseseră că venise timpul să facă şi ei un grătar în curtea din spate. Şi existau şi moduri mai rele de a-ţi petrece o după-amiază de iunie decât să stai să te uiţi la trei bărbaţi arătoşi care trebăluiau în jurul unui grătar.

Uită-te la ei, se gândi ea în timp ce, împreună cu celelalte femei, aşeza castroanele cu salată de cartofi, de varză, murături şi alte condimente pe masă. La fel de uniţi la distracţie ca şi la război. Uită-te la noi toţi. Se opri pentru a face asta. Urmau să facă un picnic în curtea în care cu doar câteva ore în urmă unul dintre ei sângerase şi suferise. Aproape murise. Acum, din boxele lui Cal se revărsa muzică, burgerii sfârâiau pe grătar, berile se răceau în lada frigorifică.

Twisse credea că-i poate învinge, credea că poate învinge *asta?* Nu. Nici într-o sută de zile de Şapte. N-avea să poată învinge ce nu putea să înţeleagă, ceea ce subestima de fiecare dată.

– Eşti bine? Quinn o mângâie pe spate.

– Da. Povara stresului şi a grijilor parcă se evaporă. Poate că mai târziu avea s-o simtă din nou, dar deocamdată era doar o frumoasă zi de iunie. Da, sunt bine.

– Ce privelişte avem, adăugă Quinn, dând din cap spre bărbaţii de lângă grătar.

– E de tras în poză.

– O idee excelentă. Mă întorc imediat.

– Unde s-a dus? întrebă Layla.

– Habar n-am. Cum nu ştiu nici de ce e nevoie de trei bărbaţi în toată firea pentru a frige nişte hamburgeri.

– Unul găteşte, unul chibiţează şi unul îi insultă pe ceilalţi doi.

– Ah. Încă un mister rezolvat. Cybil ridică o sprânceană când Quinn ieşi din casă cu aparatul de fotografiat în mână.

– Nu s-au făcut încă burgerii şi crenvurştii ăia? strigă Quinn. Puse aparatul de fotografiat pe balustrada verandei, se uită prin vizor şi ajustă poziţia obiectivului. Haideţi, grăbiţi-vă. Trebuie să facem o poză.

– Dacă tot voiai să faci poze, trebuia să ne fi spus şi nouă, să ne aranjăm un pic, se plânse Cybil.

– Arăţi foarte bine, domnişoara Mofturoasă. Daţi-vă mai încolo. Cal! Haide odată!

– Ţine-ţi pixelii în frâu, blondino.

– Fox, n-are nevoie şi de tine. Stai acolo, între Layla şi Cyb.

– Pot să le iau eu pe amândouă? Fox se apropie de ele şi le luă pe amândouă de mijloc.

În următoarele cinci minute, Quinn îi dirijă, îi aranjă, îi aşeză până când toţi cinci stăteau aşa cum voia ea.

– Perfect! Suntem gata. O să fac vreo două poze de la distanţă. Veni în fugă lângă ei şi se aşeză între Gage şi Cal.

– O să se răcească mâncarea, se plânse Cal.

– Zâmbeşte! Declanşă aparatul. Nu vă mişcaţi, nu vă mişcaţi. Vreau să mai fac una.

– Mor de foame, strigă Fox, apoi începu să râdă când Layla îl împunse cu degetele între coapse. Mamă! Layla se ia de mine!

– Nu mă faceţi să vin la voi, îi avertiză Quinn. La trei! Unu, doi, trei! Acum staţi liniştiţi, nu vă mişcaţi până ce nu verific dacă a ieşit vreuna.

Murmurele de protest se pare că n-o afectau deloc. Merse până la balustradă, se aplecă şi verifică ultimele două fotografii.

– Au ieşit perfect! Hai Echipa Oamenilor!

– Hai să mâncăm, spuse Cal.

Se aşezară, mâncarea începu să dispară, conversaţia începu să curgă, se desfăcură berile. Cybil îşi dădu seama de un lucru. Îşi spuneau „echipă", şi asta şi erau. Dar erau mai mult decât atât. Erau o familie.

O familie care avea să ucidă bestia.

Mâncară, după-amiaza de iunie se transformă încet într-o seară de iunie, cu flori în jurul lor, cu un câine leneş – sătul până-n gât de resturile primite – sforăind pe iarba verde şi moale. Şi la marginea acelui gazon verde şi moale era pădurea, tăcută, nemişcată.

Cybil trăgea de-o bere toată masa. Voia să aibă mintea limpede pentru discuția care avea să urmeze.

– Avem și tort, anunță Fox.

– Ce? Tort? Quinn își puse berea jos. Nu pot să mănânc tort după ce-am mâncat burgeri și salată de cartofi. E împotriva stilului meu de viață. Pur și simplu nu e... La naiba! Ce fel de tort?

– Tort de cofetărie, cu glazură și cu floricele din alea.

– Ticălosule. Își propti bărbia în pumn și se uită tristă la Fox. De ce-avem tort?

– E pentru Gage.

– Mi-ați luat tort?

– Da. Cal dădu din cap, sobru și serios. Ți-am luat un tort pe care am scris „Bine că n-ai murit". Betts de la cofetărie a scris. A fost un pic confuză, dar până la urmă a scris ce trebuia. Aveau și plăcintă de cireșe, care a fost prima mea opțiune, dar O'Dell a zis că trebuie să-ți luăm tort.

– Le-am fi putut lua pe amândouă, spuse Fox.

– Dacă aduce cineva și tort și plăcintă în casa asta, spuse Quinn amenințător, acel cineva va muri. De mâna mea.

– Am anticipat asta, spuse Cal, așa c-am luat doar tort.

Gage rămase pe gânduri pentru un moment.

– Sunteți niște idioți. Cadoul potrivit pentru o astfel de ocazie, „Bine că n-ai murit", e o curvă și o sticlă de Jack.

– N-am avut de unde să luăm o curvă. Fox ridică din umeri. N-am avut prea mult timp la dispoziție.

– Ați fi putut să-i luați un cupon, pe care să-l folosească mai târziu, sugeră Layla.

Gage rânji spre ea.

– Toate cadourile sunt bine primite.

– Între timp, cred c-ar fi bine să strângem pe-aici puțin, să facem curățenie și să mai așteptăm o vreme până să ne înfruptăm din tortul acela, din care o să-mi tai și eu o feliuță foarte subțire, spuse Quinn.

Cybil se ridică prima.

– Am tot lucrat la ceva, și trebuie să vă explic despre ce e vorba. După ce curățăm masa, vreți să auziți despre ce e vorba, și să purtăm inevitabila discuție aici, sau înăuntru?

Se lăsă tăcerea. După câteva secunde, Gage spuse:

– E o noapte frumoasă.

– Bine, atunci aici. Ei bine, cum bărbații au vânat, au cules și au gătit, presupun că noi trebuie să facem curățenie, doamnelor.

În timp ce femeile adunau și debarasau, Gage se apropie de marginea pădurii împreună cu prietenii lui și-l urmări pe Lump adulmecând și ridicându-și piciorul, apoi adulmecând alt copac, ridicându-și piciorul din nou.

– Câinele ăsta are un control al dracului de bun al vezicii, comentă Fox.

– Da, se pricepe la asta. Are și instincte bune. Mai mult de-atât nu intră în pădure, nu fără mine. Mă întreb unde e acum Marele Ticălos, zise Cal.

– Cu loviturile pe care le-a încasat astăzi? Zâmbetul lui Fox era feroce. O să aibă nevoie să stea

singur o perioadă, poți să pariezi pe chestia asta. Iisuse, Gage, credeam că l-ai ucis pe nenorocit. L-ai pocnit exact între ochi, l-ai făcut sită. M-am gândit. „Super, o să scăpăm de el aici și acum." Dacă n-aș fi fost atât de încrezut, poate că nu s-ar fi repezit la noi și nu te-ar fi mușcat.

– N-am murit, bine? Așa scrie și pe tort. Nu e vina ta, continuă Gage. Și nici a ta, adăugă el, uitându-se spre Cal. A niciunuia dintre noi. Am lăsat garda jos și ne-a lovit. Temporar. Dar am aflat ceva ce nu știam până acum. Nu mai e doar o iluzie sau o infecție. Poate lua forme corporale, cel puțin forme care pot provoca distrugeri. A evoluat. Dacă e să calculăm cine a făcut mai multe ravagii în tabăra adversă, cred că suntem chit pe ziua de astăzi. Dar în ceea ce privește strategia, l-am cam bătut.

– A fost și distractiv. Am țipat unii la alții. Fox își înfundă mâinile în buzunare. A fost ca o ședință de terapie. M-am cam îngrijorat când am văzut că Layla se pregătește s-o imite pe Cybil și să mă plesnească. Băiete, dar chiar ți-a tras-o.

– Lovește ca o fată.

Fox pufni.

– Nu și din câte am văzut eu. Pentru câteva secunde ai văzut stele verzi.

– Pe dracu'!

– Da, și păsărele care ți se roteau în jurul capului, adăugă Cal. Ne-ai făcut de râs, pe noi și tot neamul bărbătesc.

– Vrei să vezi și tu niște păsărele?

Cal rânji, apoi redeveni serios.

– Cybil a fost cam tăcută în timpul mesei. Se uită peste umăr. Cred c-ar trebui să ne întoarcem, să vedem ce-are pe suflet.

Cybil schimbă berea cu ceai făcut la soare şi observă că şi Gage optase pentru cafea. Deşi îi părea rău să strice buna dispoziţie, închise ea însăşi muzica. Venise vremea ca ei să fie din nou Echipa Oamenilor, aşa cum spusese Quinn, să se întoarcă la treabă.

– Presupun că n-ar strica să trecem rapid în revistă evenimentele de astăzi, începu ea. Ideea lui Gage, de a folosi o piatră falsă şi de a-l atrage în capcană pe Twisse folosindu-ne de energiile noastre negative şi violente, a mers.

– Puncte pentru noi, comentă Quinn.

– Puncte pentru noi. De fapt, mai multe puncte pentru noi, pentru că trebuie să presupunem că el crede c-a distrus piatra sângerie. Crede c-a distrus cea mai puternică armă pe care o aveam împotriva lui. Cu toate acestea, ambuscada noastră a avut rezultate amestecate. L-am rănit. A fost capabil să-şi solidifice forma, cel puţin temporar, dar îndeajuns de mult timp pentru a-şi înfige colţii în umărul lui Gage. Am văzut cu toţii rana, arăta rău, dar nu se putea spune că era mortală. Şi ştim cu toţii că aproape a murit din cauza ei. Ne-am gândit la venin, la otravă. Gage, nu ştiu dacă ai simţit ce ţi se întâmpla.

– Mă ardea, spuse el. Am mai fost ars, toţi trei am fost arşi. Dar n-am mai simţit niciodată aşa ceva. Îmi simţeam oasele prăjindu-se. Simţeam arsura răspândindu-se, răpunându-mă. Puteam să gândesc, puteam să simt, dar nu mă puteam mişca, nici nu

puteam vorbi. Aşa că, da, aş zice c-a fost vorba de venin, un fel de substanţă paralizantă.

Dând absentă din cap, Cybil notă ceva în agendă.

– Sunt mai multe creaturi, atât în natură, cât şi în legende şi folclor, care îşi otrăvesc prada, paralizând-o. Mai multe specii de animale marine, peşti, păianjeni, reptile. În folclor, Dinul, o bestie magică, asemănătoare cu o pisică, are o falcă în plus, unde are un rezervor de venin paralizant. La fel şi vampirii, şi aşa mai departe.

– Am ştiut dintotdeauna că poate să infesteze minţile oamenilor, interveni Cal. Acum am văzut că le poate otrăvi şi trupurile.

– Şi este foarte posibil să fi ucis deja în felul ăsta oameni şi gardieni, fu de acord Cybil. Din toate cercetările şi studiile noastre a rezultat că demonul l-a lăsat pe ultimul gardian pe moarte, dar gardianul a mai trăit destul pentru a da mai departe puterile şi povara sa unui băieţel, unui pui de om. Deci e foarte posibil ca gardianul să fi fost otrăvit, ca rănile lui să fi fost mai severe decât cea de azi a lui Gage, după cum se poate ca şi otrava să fi fost mai puternică. Şi tot vorbeşte despre devorarea noastră, de consumarea noastră, ne ameninţă că ne mănâncă. Poate că nu sunt doar nişte metafore colorate.

Quinn se strâmbă.

– Nu pot să spun decât: câhhhh.

– Susţin şi eu acel câhhh, şi adaug şi un Dumnezeule!, spuse Layla.

– Dispariţiile, continuă Cybil. În evidenţele noastre, atât cele documentate, cât şi cele din folclor,

se vorbeşte despre dispariţii la fiecare trecere a demonului. Am presupus c-ar fi vorba de oameni care o iau razna, înnebunesc sau mor, se ucid unul pe celălalt – şi asta poate să fie foarte adevărat în multe cazuri, poate în cea mai mare parte a lor. Dar e foarte posibil ca o parte dintre ei să fi fost folosiţi pe post de...

– Gustări, completă Fox.

– Cumva, discuţia asta nu mă face deloc vesel şi optimist.

– Îmi pare rău. Cybil îi zâmbi lui Cal. Sper să pot schimba asta. Ann Hawkins s-a decis în sfârşit să-mi facă o vizită, în camera lui Gage, în timp ce el dormea. V-am spus punctele esenţiale ale conversaţiei noastre – discuţia noastră înălţătoare, să-i spunem. Dar nu v-am spus tot, pentru că voiam să verific mai întâi nişte lucruri. Mi-a spus că Gage e viu, mai mult decât viu. Şi că a adus ceva înapoi. Încă o armă.

– Am fost puţin leşinat, dar sunt destul de sigur că m-am întors cu mâna goală.

– Nu în mână ai adus-o, îi spuse Cybil. Sângele lui, sângele nostru, sângele lor. Şi acum, Gage, sângele tău.

– Ce-i cu sângele meu?

– Oh! Oh, da, la dracu'! Zâmbetul lui Quinn deveni şi mai larg.

– Nu-i de mirare că suntem prietene de atâta vreme. Cybil dădu din cap spre ea. Ai supravieţuit, îi spuse ea lui Gage. Trupul tău a luptat cu otrava, cu infecţia şi a învins-o. Anticorpi, imunoglobuline.

Layla ridică mâna.

– Îmi pare rău, știința nu este punctul meu forte.

– Anticorpii sunt produși de sistemul imunitar, ca răspuns la o antigenă – bacterie, toxină, virus. Practic, avem sute de mii de celule sangvine capabile să producă un singur tip de anticorpi, și treaba lor e să se lipească de celulele antigenă și să tragă un semnal de alarmă pentru corp, pentru ca acesta să producă mai mulți anticorpi. În final, efectul toxinei este neutralizat.

– Sângele lui Gage a tăbăcit fundul veninului, spuse Fox. Are un avantaj acum, ca și Cal și cu mine. Ca și capacitatea noastră de a ne vindeca.

– Da. L-a ajutat să supraviețuiască, și pentru că a supraviețuit, sângele lui a produs niște anticorpi care au distrus toxina respectivă, iar acum sângele lui are potențialul imunității. Te-a mai mușcat o dată, îi aminti Cybil lui Gage. La cimitir.

– N-am reacționat ca astăzi.

– Atunci abia dacă te-a zgâriat, și ți-a rănit mâna. Te-a ars?

– Da, un pic. Da, foarte tare, de fapt, dar...

– Ți-a fost greață, te-ai simțit amețit?

Inițial vru să nege, apoi se gândi.

– Poate, puțin. Și poate că vindecarea a durat ceva mai mult decât de obicei.

– Ai supraviețuit acestor două mușcături – una minoră, una serioasă și mai aproape de inimă. E o speculație, se grăbi ea să adauge. Nu e sută la sută sigur. Dar anticorpii pot recunoaște și neutraliza toxinele. E un salt destul de mare de la știință la ce

mi-a spus Ann, așa că doar vă sugerez asta. Dar n-avem nici timpul, nici mijloacele necesare și nici capacitatea de a face teste cu sângele lui Gage. N-avem cum să-l analizăm. N-avem un eșantion de otravă, pentru comparație.

– Și nici nu cred c-o să faci rost de așa ceva, nu cred c-ai putea găsi pe cineva care să se ofere să-ți aducă așa ceva, adăugă Fox.

– Ai putea fi imun, îi spuse Cybil lui Gage. Așa cum unii oameni devin imuni la anumite tipuri de venin după ce sunt mușcați, sau la anumite boli după ce se fac bine. Și sângele tău ar putea fi un fel de antivenin.

– Sper că nu sugerezi c-ar trebui să-mi trimit o mostră de sânge la laborator, să le cer să facă un vaccin din el.

– Nu, în primul rând pentru că serologia e complicată și în al doilea rând pentru că nu prea avem posibilitățile și pregătirea necesare. Dar aici nu e vorba doar de știință. E de fapt paraștiință. E magie. Cybil își puse mâna pe agendă. Luna se ridica încet dintre copaci. Tu, Cal și Fox v-ați amestecat sângele acum douăzeci și unu de ani și ați deschis poarta pentru Twisse, așa cum presupunem că Dent plănuise de mult. Noi șase ne-am amestecat sângele, într-un ritual, și am lipit la loc cele trei bucăți ale pietrei sângerii într-una singură.

– Și presupui că printr-un alt ritual de sânge, dacă-mi voi amesteca sângele cu al vostru, vă voi transfera și imunitatea – dacă am așa ceva.

– Da. Da, așa cred.

– Atunci s-o facem.

Aşa, pur şi simplu, se gândi ea, uşurată. Pur şi simplu.

– Aş vrea să mai fac câteva cercetări în ceea ce priveşte ritualul în sine – când, cum, unde ar trebui făcut.

– Nu face prea multe presupuneri, drăguță. S-a întâmplat aici, aşa că ar trebui să aibă loc aici. S-a întâmplat astăzi, deci ar trebui să-l facem astăzi.

Layla vorbi înainte ca Cybil să apuce s-o facă.

– Eu sunt de acord cu Gage, şi nu doar din cauza acelui „câhhhh, Dumnezeule!". Deşi şi ăsta a fost un factor decisiv. Twisse e rănit, dar n-o să rămână prea multă vreme aşa. Nu ştim cât timp avem la dispoziție până când se va întoarce. Dacă tu crezi că ăsta e un mijloc de apărare, atunci să ne activăm acum scuturile.

– Cyb, ai tot cercetat ritualurile de sânge, înainte de ultima noastră excursie la Stânca Păgână. Ştii că putem face asta. Quinn se uită la cei din jurul mesei. Ştim cu toții c-o putem face.

– Avem nevoie de anumite cuvinte şi...

– Mă ocup eu de asta. Quinn se ridică în picioare. Una dintre calitățile mele este aceea că mă pricep să scriu sub presiune. Tu aranjează lucrurile şi dă-mi cinci minute, adăugă ea şi intră în casă.

– Bine. Cybil răsuflă adânc. Presupun c-o s-o facem aici şi acum.

Căută anumite flori şi buruieni în grădina lui Cal. Continuă să taie şi să smulgă chiar şi când Gage

traversă gazonul, apropiindu-se de ea. Stăteau față în față, scăldați de razele lunii.

– Faci un buchet?

– Lumânări, ierburi, flori, cuvinte, mișcări. Ridică un umăr. Poate că sunt doar niște decorațiuni, poate că sunt doar niște simboluri, dar eu cred în simboluri. Reprezintă un semn de respect, dacă nu mai mult. De fiecare dată când faci un sacrificiu de sânge, de fiecare dată când ceri o favoare zeilor, ar trebui s-o faci cu respect.

– Ești o femeie deșteaptă, Cybil.

– Sunt.

O luă de braț și-o ținu așa până când se întoarse din nou spre el.

– Dacă reușim cu chestia asta, o să reușim pentru că tu ai fost îndeajuns de deșteaptă să pui totul cap la cap.

– Și dacă nu reușim?

– N-o să fie din cauza lipsei de inteligență.

– Încerci să mă seduci complimentându-mi inteligența?

– Nu. Zâmbi și-și trecu un deget peste obrazul ei. O să te seduc înceţoşându-ți mintea. Îți spun doar c-o să meargă.

– Optimism? Din partea ta?

– Nu ești singura care a studiat ritualurile și obiceiurile. Am pierdut și eu o grămadă de vreme cu studiul respectivelor domenii. Unele dintre ele sunt doar de spectacol, de fațadă. Dar altele? Sunt credință și respect, și adevăr. O să funcționeze pentru că noi toate acoperim toate posibilitățile. O să funcționeze

nu doar pentru că este vorba de sângele meu, nu doar datorită anticorpilor şi ştiinţei. Lacrimile tale sunt în tine acum. Le-am simţit. Deci orice-ar fi chestia asta pe care am adus-o înapoi, o parte din ea îţi aparţine. Haide, ia-ţi simbolurile şi hai să facem chestia asta.

Rămase unde era după ce el plecă, rămase în lumina lunii, cu florile în mână. Închise ochii. Să-mi închid inima? se gândi ea. Să trec peste el? Nu, nu, nici dac-aş trăi o duzină de vieţi.

Aşa era viaţa, îi spusese Ann Hawkins. Bucurie şi durere. Era timpul să accepte că avea să le simtă pe-amândouă.

Aprinseră lumânările şi presărară florile şi ierburile pe pământul unde zăcuse Gage. Deasupra lor, în mijlocul cercului format de ei, Quinn puse fotografiile pe care le făcuse. În poze apăreau toţi şase înlănţuiţi – ţinându-se de mână sau de braţe –, cu câinele mare sprijinindu-se adorabil de piciorul lui Cal.

– Foarte drăguţ, comentă Cybil şi Quinn zâmbi.

– Aşa mă gândeam şi eu. Am folosit cuvinte simple. Împărţiţi-le între voi, sugeră ea.

Cybil luă prima pagină şi o citi.

– Ai făcut treabă bună. I-o trecu mai departe lui Gage, şi astfel cuvintele trecură din mână în mână. Are toată lumea câte un exemplar?

Gage luă briceagul lui Cal şi îşi trecu lama peste palmă. Cal luă la rândul lui briceagul şi-l imită. La fel ca şi foaia cu cuvintele, cuţitul trecu din mână în mână.

Şi începură să vorbească cu toţii, cu mâinile lipite, în timp ce sângele li se amesteca.

– De la frate la frate, de la frate la soră, de la iubit la iubită. Viaţă pentru viaţă pentru atunci, pentru acum, pentru ce va fi. Prin credinţă, prin speranţă, spre adevăr. Cu sânge şi lacrimi să apărăm lumina de întuneric. De la frate la frate, de la frate la soră, de la iubit la iubită.

Deşi nu bătea deloc vântul, flăcările lumânărilor se legănară şi se măriră. Cal se lăsă pe vine.

– De la prieten la prieten, spuse el. Luă laba lui Lump şi o crestă superficial. Lump se uită la el, cu ochii plini de încredere, în timp ce Cal îşi trecu palma peste tăietură. Îmi pare rău, amice. Se ridică şi înălţă din umeri. Nu puteam să-l las pe dinafară.

– Face şi el parte din echipă. Quinn se aplecă şi luă fotografiile. Nu mă simt deloc diferit, dar cred c-a mers.

– Şi eu la fel. Layla se lăsă pe vine şi începu să adune florile şi ierburile. O să le pun în apă. Mi se pare... cel mai nimerit lucru.

– A fost o zi bună. Fox o luă pe Layla de mână şi-şi trecu buzele peste palma ei. Nu vreau să spun decât un singur lucru. Cine vrea tort?

15

Pentru că era un loc liniştit, în care să se poată întâlni toţi trei, Gage şi Fox i se alăturară lui Cal în biroul acestuia de la sala de bowling. Timpul se scurgea cu repeziciune. Gage aproape că simţea fizic scurgerea zilelor. Niciunul dintre ei nu-l mai văzuse pe Twisse, în nicio formă, de când Gage îl împuşcase. Dar apăruseră semnele.

Atacurile asupra animalelor se înmulţiseră, apăruseră mai multe hoituri umflate de animale la marginea drumurilor. Suprasarcini de tensiune inexplicabile, incendii cauzate de scurtcircuite. Certurile se înmulţiseră în fiecare zi. Crescuse şi numărul accidentelor.

Şi visele deveniseră o plagă a nopţilor.

– Bunica mea şi vară-mea se mută în casa părinţilor mei, astăzi, le spuse Cal. Ieri, cineva a spart un geam de la casa vecinilor bunicii. Încerc să-i conving pe toţi să se mute la fermă, Fox. Dacă sunt mai mulţi, o să fie mai în siguranţă. Problema e că, având în vedere cum stau lucrurile, va trebui să-i ducem pe cei ce vor acolo foarte curând. Ştiu că e mai devreme decât ne gândeam noi, dar...

– Sunt gata. Tata şi mama, fratele meu şi familia lui, soră-mea şi tipul ei. Fox îşi masă ceafa. M-am certat cu Sage la telefon aseară, adăugă el, referindu-se la sora lui mai mare. Începuse să spună că vrea să se întoarcă, să dea şi ea o mână de ajutor. Până la urmă rămâne în Seattle, e ofticată rău pe mine

acum, dar rămâne acolo. M-am folosit, ca argument suprem, şi de faptul că Paula este gravidă.

– Asta-i bine. Sunt destui membri ai familiei tale implicaţi în chestia asta. Şi surorile mele rămân acolo unde sunt. Oamenii încep să plece din oraş, în fiecare zi mai mulţi. Câte doi, câte trei.

– Ieri am trecut pe la florărie, le spuse Fox. Amy mi-a zis că închide şi ea la sfârşitul săptămânii, pleacă două săptămâni în concediu, undeva în Maine. Trei clienţi de-ai mei şi-au anulat întâlnirile pe care le stabilisem pentru săptămâna viitoare. Mă gândesc să închid şi eu biroul până se termină toată chestia asta.

– Vezi dacă ai tăi au nevoie de ajutor la fermă. Provizii, corturi, chestii de genul ăsta.

– O să mă duc acolo mai târziu, să le dau şi eu o mână de ajutor.

– Ai nevoie de ajutor? întrebă Gage.

– Nu, ne descurcăm. S-ar putea să mă întorc târziu la Cal, dacă acolo vom dormi cu toţii la noapte. Unul dintre voi ar putea să aibă grijă ca Layla să nu fie singură şi să ajungă în siguranţă acolo.

– Nicio problemă. A dormit cineva? întrebă Cal, iar Gage râse amar. Da. Nici eu. Cal dădu din cap spre piatra sângerie de pe birou. Am scos-o din seif când am ajuns aici de dimineaţă. Mă gândeam că dacă o să stau aici şi o să mă holbez la ea, o să-mi vină vreo idee.

– Am avansat foarte mult. Fox se ridică în picioare şi începu să se plimbe de colo colo. Simt chestia asta. Voi o simţiţi? Suntem chiar pe margine, doar că nu putem trece dincolo. Mi se pare că e totul

acolo, toate piesele puzzle-ului. În afară de asta. Luă piatra. În afară de asta. O avem, dar nu ştim cum s-o folosim.

– Poate că avem nevoie de un tun, nu de o piatră.

Zâmbind pe jumătate, Fox se întoarse spre Gage.

– În momentul ăsta, tunul nu mi se pare o idee rea. Dar chestia asta o să-i vină de hac ticălosului. În perioada asta, fetele îşi petrec toate orele pe care nu le dorm, adică aproape toată ziua şi noaptea, încercând să găsească un răspuns în legătură cu bucata asta de bolovan. Dar...

– Nu putem vedea dincolo de margine, îl completă Cal.

– Cybil şi cu mine am încercat să ne interconectăm, dar nu ne-am ales decât cu viziuni de tot rahatul, şi asta în cazurile bune. Interferenţe, bruiaj, alte chestii cu care ticălosul ne poate bloca. Lucrează peste program, încercând să ne blocheze toate acţiunile.

– Da, şi Quinn munceşte pe brânci pentru a găsi o cale. Chestiile astea paranormale sunt domeniul ei preferat, spuse Cal ridicând din umeri. Până atunci, o să continuăm să facem tot ce ne stă în putinţă pentru a ne apăra, pentru a apăra oraşul şi pentru a găsi o modalitate de a folosi armele pe care le avem.

– Dacă nu-l vom putea doborî..., începu Gage.

Fox îşi dădu ochii peste cap.

– Iar începe optimistul ăsta feroce.

– Dacă nu-l vom putea doborî, repetă Gage, dacă vom şti că se va duce totul de râpă, avem vreo cale

să salvăm femeile? Putem să le scoatem cumva? Ştiu că şi voi vă gândiţi la asta.

Fox se aşează într-un fotoliu.

– Da.

– Am întors şi eu problema pe toate părţile, admise Cal. Chiar dacă le-am convinge, ceea ce nu cred că s-ar putea întâmpla, nu prea văd cum ar putea scăpa, mai ales dacă înfruntarea va avea loc la Stânca Păgână.

– Nu-mi place deloc, spuse Fox strângând din dinţi. Dar acolo va trebui să mergem. În mijlocul pădurii Hawkins, în întuneric. Îmi doresc să nu fi simţit în măruntaie că acolo trebuie să fie şi că şi ele trebuie să vină cu noi. Dar o ştiu. Aşa că nu putem lăsa lucrurile să se ducă de râpă, atâta tot.

Fusese mai uşor, admise Gage, când erau doar ei trei. Îşi iubea prietenii, iar dacă ei ar fi murit, ar fi murit şi o parte din el. Dar fuseseră împreună din prima zi. Din primul minut, se corectă el în timp ce cobora scările.

Fusese mai uşor şi atunci când se implicaseră şi fetele prima dată. Înainte ca vreuna dintre ele să conteze pentru el. Fusese mai uşor înainte să vadă cât de bine se potrivea Quinn cu Cal, sau felul în care faţa lui Fox se lumina când în cameră era Layla.

Fusese mai uşor înainte, atunci când nu simţea nimic pentru Cybil, pentru că, la naiba, acum chiar simţea ceva pentru ea. Avea pentru Cybil sentimente care-i provocau iritare, încurcături – sentimente imposibile. Genul acela de sentimente care-l făceau

să se gândească la anumite lucruri. Lucruri iritante, încurcate, imposibile.

Nu voia o relație. Era foarte sigur că nu-și dorea o relație de lungă durată. Și, pentru numele lui Dumnezeu, nu voia o relație pe termen lung care să implice planuri și promisiuni. Voia să vină și să plece când poftea, și așa și făcea. În afară de fiecare al șaptelea an. Și până acum fusese bine.

Iar când lucrurile merg bine, nu le strici.

Așa că gândurile și sentimentele trebuiau să-și găsească un alt fraier pe care să-l... infesteze, hotărî el.

– Gage.

Se opri. Îl văzu pe tatăl său la baza scărilor. Perfect, se gândi Gage, încă un lucru care să-i facă ziua mai frumoasă.

– Știu că ți-am spus că n-o să-ți mai stau în cale când vii să-l vezi pe Cal. Și așa o să fac.

– Îmi stai în cale acum.

Bill se dădu în spate, își frecă mâinile de pantaloni.

– Voiam să te rog... N-am vrut să te încurc cumva, așa că voiam să te rog...

– Ce?

– Jim Hawkins mi-a spus că o parte din locuitorii orașului vor merge la ferma O'Dell, să-și instaleze acolo corturile. Mă gândeam că poate le dau și eu o mână de ajutor. Pot să îi ajut la căratul bagajelor, al proviziilor, să fac drumuri cu mașina de câte ori e nevoie.

Din câte îşi amintea Gage, de fiecare Şapte tatăl său stătuse beat mort în apartamentul de deasupra sălii de bowling.

– Asta depinde de ce zic Brian şi Joanne.

– Da. Bine.

– De ce? întrebă Gage în timp ce Bill se îndepărta. De ce nu pleci, pur şi simplu?

– E şi oraşul meu. Până acum n-am ajutat cu nimic. Nu mi-a păsat prea mult nici de el, nici de ce făceai tu. Dar am ştiut. Nimeni nu se poate îmbăta atât de rău încât să nu ştie ce se petrece.

– Cred c-ar avea nevoie de o mână de ajutor în plus la fermă.

– Bine. Gage. Bill se strâmbă, îşi trecu o mână peste faţă. Ar trebui să-ţi spun. Am tot visat. În ultimele câteva nopţi am tot visat. Parcă mă trezesc, dar eu dorm, însă mă visez treaz, visez cum o aud pe maică-ta în bucătărie. E chiar acolo, foarte reală. E lângă aragaz, găteşte. Friptură de porc, piure de cartofi şi mazăre din aia mică, din care-mi plăcea mie cum îi ieşea. Şi ea...

– Continuă.

– Vorbeşte cu mine, îmi zâmbeşte. Şi ce zâmbet mai are Cathy a mea. Îmi spune: „Salut, Bill, cina e aproape gata". Şi eu mă duc la ea, aşa cum făceam de fiecare dată, şi-o iau în braţe, în timp ce ea continuă să trebăluiască pe lângă aragaz, şi-o sărut pe gât până începe să râdă şi să se desprindă din braţele mele. Pot să-i simt mirosul în vis, şi pot să simt şi gustul... Îşi scoase bandana şi-şi şterse lacrimile cu ea. Îmi spune, aşa cum făcea întotdeauna, să termin cu

prostiile, că se arde mâncarea. Apoi îmi spune: „De ce nu bei ceva, Bill? Bea şi tu un păhărel înainte de cină." Iar pe masă este o sticlă de whisky, şi ea-mi toarnă un pahar şi mi-l întinde. Ea n-a făcut niciodată asta, mama ta n-a făcut niciodată în viaţa ei aşa ceva. Şi nu m-a privit niciodată aşa cum mă priveşte în visele acelea. Cu ochi duri şi răi. Trebuie să mă aşez un pic. Bill se aşează pe trepte şi-şi şterse transpiraţia de pe frunte. Şi mă trezesc, scăldat în sudoare, şi parcă simt mirosul whisky-ului din paharul pe care mi-l întindea ea. Aseară, după ce m-am trezit, m-am dus la bucătărie să beau ceva rece, c-aveam gâtul uscat. Pe masă era o sticlă de whisky. Era chiar acolo. Jur pe Dumnezeu că era acolo. Eu n-am cumpărat nicio sticlă. Mâinile îi tremurau, pe buza superioară îi apăruse o peliculă de transpiraţie. M-am dus să o iau de acolo, să o torn în chiuvetă. Mă rugam lui Dumnezeu să nu fac altceva cu ea decât să o vărs în chiuvetă, dar pe masă nu mai era nimic. Cred că înnebunesc. Sunt sigur c-aş înnebuni dacă aş lua sticla aceea şi-aş face altceva decât să o vărs în chiuvetă.

– Nu înnebuneşti. Încă un fel de tortură, se gândi Gage. Ticălosul acela ştia toate şmecheriile. Ai mai avut vreodată astfel de vise?

– Poate, de câteva ori de-a lungul anilor. E greu de spus, pentru că atunci nu aruncam conţinutul sticlelor în chiuvetă. Bill oftă. Dar poate de câteva ori, cam pe vremea asta din an. Cam în perioada pe care Jim spune că voi, băieţii, o numiţi Şapte.

– Se joacă cu mintile noastre. Se joacă cu tine. Du-te la fermă, dă o mână de ajutor acolo.

– Asta pot să fac. Bill se ridică în picioare. Orice-ar fi, oricine-ar fi, n-are dreptul să se folosească aşa de mama ta.

– Nu, n-are dreptul.

Când Bill începu să se îndepărteze, Gage înjură în gând.

– Stai. Nu pot să uit, şi nu ştiu dac-aş putea vreodată să iert. Dar ştiu c-ai iubit-o. Ştiu că ăsta e adevărul, aşa că-mi pare rău c-ai pierdut-o.

În ochii lui Bill apăru ceva, ceva ce Gage recunoscu într-un final ca fiind recunoştinţă.

– Şi tu ai pierdut-o. Nu m-am gândit la asta, cel puţin nu pe parcursul anilor ce-au trecut. Şi tu ai pierdut-o, şi tot atunci m-ai pierdut şi pe mine. O să port povara asta tot restul vieţii. Dar astăzi n-o să beau.

Gage se duse direct la casa închiriată. Intră şi urcă scările. Când ajunse sus, Quinn tocmai ieşea din dormitorul ei, înfăşurată într-un prosop.

– Oh. Ia te uită! Salut, Gage.

– Unde-i Cybil?

Quinn îşi ridică prosopul şi mai sus.

– Probabil că la duş, sau la ea în dormitor, se îmbracă. Am fost la sală. Eu voiam să... Mă rog, nu contează.

O studie cu atenţie. Parcă era puţin prea roşie în obraji, parcă ochii îi străluceau un pic prea tare.

– S-a întâmplat ceva?

– Ce? Ce să se întâmple? Totul e minunat. Grozav. Excelent. Ăăă, cred c-ar trebui să mă îmbrac.

– Şi să te apuci să împachetezi?

– Ce?

– Fă-ți bagajul, împachetează tot ce-ți trebuie, îi spuse el în timp ce ea-l privea încruntată, cu apa picurându-i din păr. Ținând seama că sunteți trei femei, e mai mult decât probabil că va fi nevoie să facem mai multe drumuri. Cal și Fox pot veni și ei la un moment dat, să vă ajute cu căratul, dacă e nevoie. N-are niciun rost să stați aici toate trei – și, apropo, voi nu încuiați niciodată ușa de la intrare? Orașul a devenit periculos. Toată lumea o să stea la Cal până când se termină cu tărășenia asta.

– Acum iei decizii pentru toți cei implicați? întrebă Cybil din spatele lui.

Se întoarse. Era îmbrăcată, se sprijinea de balustradă.

– Da.

– Ești cam încrezut, asta ca să fiu politicoasă. Dar se întâmplă să fiu de acord cu tine. Se uită la Quinn. Pur și simplu nu mai e practic să avem trei baze – aici, la Cal și la Fox. E mai bine să ne grupăm, să ne consolidăm poziția. Chiar și dacă presupunem că această casă este unul din locurile „reci", sigure, suntem oricum prea răspândiți.

– Dar cine s-a împotrivit? Quinn își aranjă din nou prosopul. Layla e la magazin, cu tatăl lui Fox, dar Cyb și cu mine putem să-i punem câteva lucruri într-o valiză.

Cybil continuă să se uite la Quinn.

– Poate c-ar trebui să treci tu pe-acolo, Gage, s-o anunți. Împachetatul echipamentelor necesare pentru cercetări o să ia ceva vreme. Apoi ai putea să

împrumuți camioneta lui Cal, să ducem primul transport.

Era de ajuns de inteligent să se prindă atunci când prezența lui nu mai era dorită. Deocamdată, Cybil îl dorea plecat.

– Atunci apucați-vă de împachetat. Și de îndată ce ajungem cu toții la Cal, va trebui să mai încercăm o viziune.

– Da, așa o să facem.

– Mă întorc în douăzeci de minute, așa că apucați-vă de treabă.

Cybil nu-l băgă în seamă. Rămase în cadrul ușii camerei ei, iar Quinn în pragul ușii dormitorului ei, uitându-se una la alta, până când se auzi ușa de la intrare închizându-se.

– Ce s-a întâmplat, Q?

– Sunt gravidă! Doamne, Dumnezeule, Cybil, sunt gravidă! Ochii i se umplură de lacrimi, în timp ce picioarele și șoldurile începură să i se miște într-un fel de dans al bucuriei. Sunt cu burta la gură, clocesc, sunt gravidă. Doamne, Dumnezeule!

Cybil traversă coridorul, cu brațele întinse. Rămaseră acolo, una în brațele alteia.

– Nu mă așteptam să rămân gravidă. Adică, vreau să spun că nu plănuiam un copil. Mai ales cu toată chestia asta, și cu planurile pentru nuntă. Ne-am gândit că după aceea, poate.

– În câte luni ești?

– Asta-i chestia. Quinn se trase în cameră, își dădu jos prosopul, se șterse pe față și se apucă, goală, să-și caute haine. Nici măcar nu mi-a întârziat ciclul,

dar în ultimele câteva zile m-am simțit... cumva diferit. Și aveam sentimentul ăsta... M-am gândit că nuuuu, cum să fie posibil așa ceva, dar nu puteam scăpa de sentimentul ăsta. Așa că am cumpărat un... mă rog, cinci, am cumpărat cinci teste de sarcină, pentru că înnebunisem. De la farmacia din orașul vecin, spuse ea râzând, pentru că știi cum e cu orașele astea mici.

– Da, știu.

– N-am folosit decât trei – am evoluat de la stadiul de nebună, la cel de obsedată. Le-am folosit, pur și simplu. Trei. Cel roz, cel cu semnul plus și cel obișnuit, toate trei au reacționat pozitiv. Probabil că sunt în primele două săptămâni, cel mult, dar... Se uită la burta ei. Uau, e cineva acolo, înăuntru!

– Nu i-ai spus lui Cal.

– N-am vrut să spun nimănui până ce nu eram sigură. O să fie foarte fericit, dar o să-și facă și griji. Își puse o pereche de pantaloni albaștri, mulați. Îngrijorat din pricina a ceea ce se va întâmpla, ce va trebui să facem, iar eu sunt îngrijorată la modul familist.

– Și ce părere ai în privința asta?

– Sunt speriată și mă simt datoare să ofer protecție copilului meu. Și știu că nimic nu va fi bine pentru noi, pentru niciunul dintre noi, și nici pentru copilul ăsta, dacă nu punem acum capăt acestei nenorociri. Dacă nu reușim – iar eu fac parte din echipa care trebuie să reușească. Bănuiesc că trebuie să cred că ăsta – Quinn își puse o mână pe abdomen – este un semn al speranței.

– Te iubesc, Q.

– Oh, Dumnezeule, Cyb. Cele două femei se îmbrățișară din nou. Sunt atât de bucuroasă că ești aici. Știu c-ar fi trebui să-i spun mai întâi lui Cal, dar...

– O să înțeleagă. Are și el frați, știe cum e. Încet, Cybil îi dădu părul ud pe spate. O să trecem noi și peste asta, Q, și tu și cu Cal o să fiți niște părinți extraordinari.

– O să trecem. Și suntem. Quinn oftă. Of! Știi, poate că o să-i fac o criză Marelui Ticălos. S-ar putea să-i vin de hac astfel.

Cybil râse.

– Să știi că s-ar putea.

După ce Gage se întoarse, încărcară împreună camioneta lui Cal.

– Va trebui să-mi iau mașina, o să am nevoie de ea, spuse Quinn, așa că mai pot pune și acolo niște lucruri, și pot să trec s-o iau pe Layla. Trebuie să trec pe la Cal mai întâi. Se uită la Cybil. Deci, s-ar putea să dureze.

– Stai liniștită. O să descărcăm bagajele astea, o să le aranjăm. Ei bine... Ne vedem mai târziu.

O îmbrățișă pe Cybil, apoi și pe Gage, uimindu-l.

– Pa.

Gage se urcă în camionetă și porni motorul. Apoi începu să bată cu degetele în volan, gânditor.

– Ce e cu Quinn?

– Quinn e în regulă.

– Pare un pic cam agitată.

– Cu toții suntem un pic cam agitați, tocmai de aceea am fost de acord cu tine în ceea ce privește mutatul tuturor în același loc.

– Nu e genul acela de agitație. Se întoarse spre ea, o privi în ochi. E însărcinată?

– Ei bine, văd că ești foarte priceput la astfel de chestii. Da, este însărcinată, și-ți spun asta doar pentru că știu că ea acum îi spune lui Cal.

El își trecu mâinile peste față.

– Iisuse Hristoase!

– Poți să vezi jumătatea goală a paharului, așa cum și faci, e evident. Sau jumătatea plină. Personal, mie mi se pare că paharul stă să dea pe-afară. Sunt veşti bune, pozitive, puternice, Gage.

– Poate pentru nişte oameni normali, în condiții normale. Dar încearcă să studiezi problema din punctul de vedere al lui Cal. Tu ai vrea ca femeia pe care o iubeşti, care-ți poartă copilul, să-şi rişte viața ei şi pe cea a copilului? Sau ai vrea ca ea să fie la sute de kilometri depărtare de locul ăsta?

– Aş vrea să fie la mii de kilometri de locul ăsta. Crezi că nu înțeleg cum s-ar putea simți Cal? Şi eu o iubesc, enorm. Dar știu că nu poate fi la mii de kilometri depărtare. Așa că o să consider această sarcină ca pe un semn al speranței, așa cum o consideră şi Quinn. Ştiam că urma să se întâmple asta – cel puțin ştiam că există această posibilitate, Gage. Am văzut-o. Am văzut-o pe ea împreună cu Cal, vii şi împreună, iar Quinn era gravidă. Eu una o să cred că așa vor sta lucrurile. Trebuie să cred asta.

– Am văzut de asemenea şi o altă variantă, în care ea era ucisă.

– Te rog, nu începe cu asta. Cybil închise ochii şi-şi simţi măruntaiele întorcându-i-se pe dos. Ştiu că trebuie să ne pregătim pentru ce e mai rău, dar, te rog, nu-mi aduce aminte de asta. Nu astăzi.

El porni maşina şi o lăsă să stea în liniştе timp de câteva minute.

– Oricum, peste câteva zile Fox o să-şi închidă biroul. Dacă Layla vrea să continue cu reamenajarea...

– O să continue. Un alt aspect pozitiv.

– Poate să meargă el cu ea, până acolo şi înapoi, şi să lucreze alături de tatăl lui. Ei doi, plus Cal şi tatăl lui o să spună ce se mai petrece în oraş, aşa că un e niciun motiv pentru care tu sau Quinn să vă mai întoarceţi în Hollow până ce se va termina totul.

– Poate că nu. Un compromis rezonabil, se gândi ea. Surpriză.

– Taică-meu a început să viseze, spuse Gage, şi-i povesti discuţia pe care o avusese cu Bill.

– Se hrăneşte cu teamă, durere, slăbiciuni. Cybil îşi puse mâna peste a lui pentru un moment. E bine că ţi-a spus. E încă un aspect pozitiv, Gage, indiferent ce părere ai tu despre el. Simţi şi tu ce se întâmplă în oraş, nu? Parcă toată lumea e cu nervii întinşi la maximum.

– O să fie şi mai rău. Oamenii care aveau de gând să vină în Hollow cu afaceri sau cu cine ştie ce alte treburi se vor răzgândi brusc. Cei care urmau să treacă pe-aici vor face un ocol. Unii dintre localnici îşi vor face bagajele şi vor pleca pentru câteva săptămâni. Unii dintre cei care vor rămâne se vor

baricada în casă, pregătindu-se parcă de un uragan. Se uita atent la drum, gata să observe orice semn. Un câine negru, un băiețel. Oamenii care se vor hotărî să plece după data de 7 iulie nu vor mai putea să găsească drumul care iese din oraș. O să se învârtă în cerc, speriați, confuzi. Dacă vor încerca să sune după ajutor, majoritatea telefoanelor nu vor funcționa. Întoarse mașina și intră pe aleea casei lui Cal. Parcă aerul a început deja să ardă, deși focurile n-au izbucnit încă. După ce vor începe, nimeni nu va mai fi în siguranță.

– De data asta vor fi oameni în siguranță. Unii vor fi în afara orașului, la ferma familiei lui Fox. Și când îi vom pune capăt, aerul nu va mai arde. Și focurile se vor stinge, Gage.

Deschise ușa camionetei, apoi se întoarse și o privi.

– O să ducem lucrurile astea înăuntru. Apoi... O prinse de mână și o trase înapoi când ea vru să deschidă portiera. Rămâi în mașină.

– Ce-i? Ce s-a întâmplat? Oh, Dumnezeule!

Urmări direcția privirii lui și văzu ce se târa și sâsâia pe veranda casei lui Cal.

– Vipere, îi spuse Gage. În jur de o duzină de bucăți.

– Veninoase. Și multe. Da, e mai sigur să rămânem în camionetă. Își scoase pistolul din poșetă, apoi clătină din cap. Dar nu cred că putem să le împușcăm de aici, mai ales cu pistolul ăsta.

El băgă mâna sub scaun și-și luă Lugerul.

– Ăsta poate rezolva problema, dar nu de aici. Şi, la naiba, Cal o să-mi tăbăcească fundul dacă-i găuresc casa. Am o idee mai bună. Rămâi în maşină. Dacă mă muşcă, o să mă enerveze şi-atât. Dar dacă te muşcă pe tine, s-ar putea să fie mult mai grav.

– Ai dreptate. Care e ideea ta mai bună?

– Mai întâi, hai să facem schimb. Îi întinse Lugerul şi luă pistolul de calibrul 22. Dacă mai sunt şi alte surprize, foloseşte-l.

Ea cântări arma în mână în timp ce el cobora. Cum n-avea decât să se încreadă în el, urmări şerpii, încercând să-şi amintească mai multe despre specia respectivă.

Da, erau veninoase, dar muşcătura lor era foarte rar mortală. Cu toate acestea, dacă erai muşcat de douăsprezece ori, aveai şanse foarte mari să nu te mai trezeşti niciodată. Preferau pantele stâncoase ale dealurilor şi nu erau foarte agresive. Bineînţeles, de obicei nu erau agitate şi conduse de un demon.

Viperele astea aveau să atace. N-avea nicio îndoială în privinţa asta.

Ca la un semnal, câţiva dintre şerpi îşi ridicară capetele triunghiulare când Gage apăru de după casă cu o lopată în mână.

O lopată? se gândi Cybil. Tipul avea un pistol şi decisese să-l schimbe cu o nenorocită de lopată, când trebuia să lupte cu un cuib de şerpi turbaţi. Începu să coboare geamul şi îi strigă părerea ei despre strategia aleasă de el, dar Gage urca deja scările, intrând direct în cuibul sâsâitor.

Episodul fu destul de urât. Întotdeauna considerase că are un stomac suficient de rezistent, dar acum simți cum i se întoarce pe dos, când îl văzu cum strivește, terciuiește, taie, despică. Se repeziseră de nenumărate ori la el, şi ea ştia că, în ciuda puterii lui de vindecare, tot simțea durerea când colții îi perforau pielea.

Când totul se termină, ea înghiți cu greutate în sec şi se dădu jos din maşină. Se uită la ea, cu fața lucind de transpirație.

– Asta a fost. Acum o să fac curățenie şi o să-i îngrop.

– Te ajut şi eu.

– Mă descurc şi singur. Eşti cam verde la față.

Îşi trecu o mână peste frunte.

– Sunt jenată să admit că, într-adevăr, mă simt cam rău. A fost... Eşti bine?

– M-au muşcat de câteva ori, dar nu-i mare lucru.

– Slavă Domnului c-am ajuns noi aici înaintea Laylei. Pot să te ajut şi eu. Mă duc să mai iau o lopată.

– Cybil. Chiar aş bea o cafea.

Ea se frământă câteva clipe, apoi acceptă ieşirea ce i se oferea.

– Bine.

Presupuse că nu se făcea de ruşine dacă îşi ferea privirea de la mizeria aceea. De ce să se uite dacă nu era obligată? Odată ajunsă în bucătărie, bău un pahar de apă rece, se stropi pe față până când începu să-şi revină. Făcu cafeaua şi ieşi cu ea afară. El tocmai săpa o groapă lângă marginea pădurii.

– Zona asta începe să semene cu un cimitir de animale, comentă ea. Roscoe cel Turbat, şi acum un batalion de şerpi. Ia o pauză. Pot să sap şi eu. Pe bune.

Îi dădu lopata şi luă în schimb cana de cafea.

– A fost mai mult o glumă, o farsă.

– Ce?

– Chestia asta. N-a fost un spectacol prea mare. Mai degrabă un ghiont între coaste.

– Eu încă mai râd. Dar da, înţeleg ce vrei să spui. Ai dreptate. E o chestie aproape obişnuită.

– În timpul Şaptelui şerpii ies de peste tot. Oamenii îi găsesc în case, în beciuri, în dulapuri, cămări şi debarale. Chiar şi în maşini, dacă fac prostia să lase geamurile deschise când parchează. Şobolani şi şerpi.

– Minunat. Da, mi-am notat toate astea. Căldura verii şi efortul îi acoperise pielea cu o peliculă de transpiraţie. E îndeajuns de adâncă?

– Da, e destul de mare. Întoarce-te în casă.

Se uită la cele două găleţi şi se gândi la ce pusese el în ele.

– O să văd lucruri şi mai rele de atât. Nu mai proteja femeia delicată.

– Tu ai vrut-o.

Când îl văzu răsturnând conţinutul celor două găleţi în groapă şi simţi că i se face rău, nu putu decât să spere că n-avea să vadă şi lucruri mai rele.

– Mă duc să spăl astea. Luă cele două găleţi goale. Şi o să curăţ şi veranda până termini tu aici.

– Cybil, spuse el în timp ce ea se îndepărta. Nu mă gândesc la tine ca la o femeie delicată.

Puternică, se gândi el în timp ce punea prima lopată de pământ. Stabilă. Tipul de femeie în care puteai să ai încredere că va rămâne lângă tine la bine şi la rău.

După ce termină, ocoli casa şi se opri brusc când o văzu în genunchi, spălând veranda.

– Da, bine, nici aşa nu m-am gândit la tine până acum.

Ea-şi suflă firele de păr care-i intraseră în ochi şi se uită la el.

– Aşa cum?

– Ca o femeie cu o perie de curăţat în mână.

– Deşi prefer să plătesc pe cineva să facă asta pentru mine, nu e prima dată când spăl şi curăţ o podea. Aş putea spune că e prima oară când curăţ maţe de şarpe de pe o podea. Nu e o sarcină prea drăguţă, nici casnică.

Urcă treptele şi se sprijini de balustradă, în afara razei de acţiune a apei şi a săpunului.

– Şi ce sarcină crezi tu c-ar fi drăguţă şi casnică?

– Gătitul unei mese plăcute, atunci când ai chef, aranjatul florilor, aranjatul artistic al unei mese. Cam atât, e o listă scurtă. Se ridică, aşezându-se pe călcâie, cu transpiraţia şiroindu-i pe spate. Ah, da, şi îmi mai place să fac rezervări.

– Pentru cină?

– Pentru orice. Se ridică şi încercă să ridice şi găleata, dar el îşi puse mâinile peste ale ei. Trebuie să arunc asta, apoi să spăl totul cu furtunul.

– Mă ocup eu.

Zâmbi şi-şi înclină capul.

– O sarcină masculină, nu foarte neplăcută?

– Poți să-i spui și așa.

– Atunci poți să o arunci tu. Eu o să curăț aici și apoi putem să începem să descărcăm bagajele.

Lucrau repede împreună. Asta era încă o chestie, se gândi el. Nu-și aducea aminte când mai lucrase vreodată împreună cu o femeie. Și nu se putea gândi nici măcar la un singur motiv serios, temeinic, demn de luat în seamă, pentru care curățenia făcută împreună cu ea, după ce trebuise să se lupte cu șerpii aceia, putea să-i stârnească asemenea gânduri și sentimente.

– Ce vrei să faci după ce toate astea se vor termina? întrebă el în timp ce se spăla în chiuvetă.

– Ce vreau să fac după ce se termină toate astea? Repetă întrebarea gânditoare, în timp ce-i turna încă o cană de cafea. Păi, aș vrea un somn de cel puțin douăsprezece ore într-un pat mare, cu așternuturi scumpe, urmat de un mic dejun în pat, și un ceainic plin.

– Niște alegeri foarte bune, dar eu te întrebam ce-ți dorești.

– Ah, în sensul filozofic, general. Își turnă suc de grepfrut și de ierburi peste gheață, amestecă și bău. Mai întâi mi-aș dori o pauză. De la muncă, de la stres, de la orașul ăsta – nu c-aș avea ceva împotriva lui. Aș vrea însă să iau o pauză așa, de bucurie, de sărbătoare. Apoi vreau să mă întorc și să le ajut pe Quinn și pe Layla să-și planifice și aranjeze nunțile, și s-o ajut și pe Q cu pregătirile pentru copil. Vreau să mai văd orașul ăsta. Vreau să am satisfacția

revederii, vreau să-l revăd fără ca deasupra lui să plutească o amenințare și să știu că și eu am un merit în chestia asta. Vreau să mă întorc la New York pentru o vreme, apoi să mă reapuc de lucru, oriunde s-ar întâmpla chestia asta. Vreau să te mai văd și pe tine. Te surprinde?

Totul îl surprindea la ea, își dădu el seama.

– Mă gândeam că somnul ăla de douăsprezece ore și micul dejun în pat le-am putea face împreună. Undeva, oriunde în afară de aici.

– E o ofertă?

– Sună ca o ofertă.

– O accept.

– Așa, pur și simplu?

– Viața e scurtă sau e lungă, Gage. Cine mama dracului știe? Deci, da, chiar așa, pur și simplu.

Întinse mâna și o atinse pe obraz.

– Unde vrei să mergem?

– Surprinde-mă. Ridică și ea mâna și o acoperi pe a lui.

– Ce-ai zice de... Se întrerupse când auzi ușa de la intrare deschizându-se. Lasă, spuse el. O să te surprind.

16

Layla intră în sufragerie, care era în plin proces de transformare în principalul centru de cercetare. Laptopuri, teancuri de dosare, tabele, hărți acopereau masa. Tabla stătea înghesuită într-un colț, iar Cal era ghemuit pe podea, chinuindu-se să conecteze o imprimantă.

– Fox spune că el a mâncat la fermă și c-ar trebui să începem cina fără el. Adică Gage și Cybil ar trebui să înceapă fără el. Cred c-o să mai întârzie câteva ore. Nu i-am spus veștile. Se uită la Quinn. A trebuit să-mi muşc limba de câteva ori, dar m-am gândit că tu și Cal ar trebui să-i spuneți personal că veți avea un copil.

– Cred c-ar trebui să mai îmi spună și mie cineva de câteva ori.

– Ce-ai zice să te strig de-acum „tăticule"? sugeră Quinn.

El scoase un hohot de râs ciudat, specific unui om prins între încântare și groază.

– Uau! Apoi se întoarse spre locul unde Quinn sorta dosarele. Uau! O luă de mână și rămaseră uitându-se unul la celălalt. Layla ieşi încet din cameră.

– Radiază de fericire, le spuse ea lui Gage și lui Cybil în bucătărie.

– Au tot dreptul. Cybil închise uşa unui dulap, își puse mâinile în șolduri și se uită de jur împrejur. Cred că e bine. Toate chestiile care se puteau strica la noi sunt depozitate, la fel și toate alimentele uscate.

– O să mai iau câteva chestii mâine, de la apartamentul lui Fox, spuse Layla. Mai pot face ceva?

– Hai să dăm cu banul pentru camera de oaspeți. Gage scoase o monedă din buzunar. Cel care pierde doarme pe canapeaua extensibilă din birou.

– Oh. Layla se încruntă la monedă. Aș vrea să fiu amabilă, și să spun că dacă v-ați instalat deja în camera de oaspeți puteți dormi voi acolo, dar am mai dormit pe canapeaua aceea extensibilă, așa că... Cap. Nu... Pajură.

– Alege una, drăguță.

Își strânse mâinile pumn, le lipi de tâmple, își undui șoldurile și strânse ochii. Gage văzuse și ritualuri mai stranii la viața lui. Oamenii erau în stare să inventeze cele mai trăsnite chestii când era vorba de chemat norocul.

– Pajură.

Gage aruncă moneda, o prinse și o lipi pe dosul palmei.

– Ar fi trebuit să te iei după primul tău instinct.

Oftă când văzu vulturul.

– Oh, bine. Fox o să mai întârzie, așa că...

– O să încercăm o viziune imediat după ce aranjăm în sufragerie. Cybil se uită pe fereastră. Bănuiesc c-ar fi mai bine să rămânem înăuntru. Începe să plouă.

– În plus, ar putea fi șerpi. Așa, eu zic c-au radiat destul de fericire. Layla se întoarse în sufragerie, să dea și ea o mână de ajutor la aranjatul lucrurilor.

*

– Te-ai înhămat la cam mult. Fox stătea lângă tatăl lui, pe veranda din spatele fermei, uitându-se la ploaia care cădea în rafale.

– Am fost la Woodstock, copile. O să ne descurcăm de minune.

Pe câmp, în depărtare, se vedeau câteva corturi, ridicate deja. El şi tatăl lui, împreună cu fratele lui, Ridge, şi cu Bill Turner ridicaseră o platformă de lemn, acoperită cu o prelată întinsă pe stâlpi, platformă care putea servi drept bucătărie comună.

Nu era o chestie foarte ciudată, se gândi Fox, dar şirul de toalete portabile de un albastru strălucitor, postate pe marginea din spate a câmpului... Aceea era o privelişte neobişnuită.

Părinţii săi aveau să se descurce, ştia asta. Aşa făceau de fiecare dată.

– Bill o să instaleze câteva duşuri, continuă Brian, aranjându-şi cozorocul şepcii. În picioare avea o pereche de bocanci vechi şi jeanşii lui Levi's, mai bătrâni ca pământul. E un tip foarte priceput.

– Da.

– O să fie foarte rudimentare, dar o să funcţioneze destul de bine cel puţin o săptămână sau două, şi aşa vom reuşi să suplimentăm orarul pe care mama ta şi Sparrow o să-l pună la punct pentru băile din casă.

– Să nu-i lăsaţi pe oameni să vi se urce în cap. Fox se uită în ochii calmi ai tatălui său. Haide, tată, vă *cunosc* foarte bine. Nu toţi oamenii sunt cinstiţi şi demni de încredere.

– Vrei să spui că în lume mai există oameni necinstiți care nu sunt în politică deja? Brian înălță sprâncenele. Mai ai puțin și-o să-mi spui că nu există nici iepurașul de Paști.

– Măcar încuiați ușa peste noapte. Măcar în perioada asta.

Brian scoase un sunet care putea însemna orice.

– Jim spunea că se așteaptă ca oamenii să înceapă să se îndrepte încoace în următoarele câteva zile.

Fox renunță. Părinții lui aveau să se descurce cumva.

– Ți-a spus și la cam câți se așteaptă?

– Câteva sute. Oamenii îl ascultă pe Jim. Poate vin și mai mulți dacă reușește să-i convingă.

– O să vă ajut și eu cât voi putea.

– Nu-ți face griji în privința asta. O să avem noi grijă. Tu fă ce trebuie să faci, și, pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă de tine. Ești singurul cel mai mare fiu pe care-l am.

– Asta-i adevărat. Se întoarse și îl îmbrățișă pe Brian. Ne vedem mai târziu.

Alergă până la camionetă, prin ploaia de vară. Un duș fierbinte, haine uscate, bere, se gândi el. În ordinea asta. Sau, mai bine, poate o conving pe Layla să facă duș cu mine. Porni motorul, dădu cu spatele, ocoli camioneta fratelui său și ieși pe drum.

Spera ca Gage și Cybil să fi avut puțin noroc cu viziunea. Lucrurile începuseră să... pulseze, decise el. Putea să simtă asta. Orașul se scufunda în umbre, se gândi el, care n-aveau legătură nici cu ploile de vară și nici cu nopțile umede. Încă doar câteva

răspunsuri, se gândi el. Încă doar câteva piese ale puzzle-ului. Doar de atât aveau nevoie.

Observă o pereche de faruri în oglinda retrovizoare. Erau mult în spatele lui. Luă următoarea curbă. Ştergătoarele fâşâiau pe parbriz, de la radio se auzea formaţia rock Stone Sour. Mai conduse câţiva kilometri, bătând tactul cu mâinile pe volan şi gândindu-se la duşul acela fierbinte. Apoi motorul pocni şi începu să tuşească.

– Oh, haide! Tocmai te-am reparat! Chiar în timp ce vorbea, camioneta începu să tremure din toate încheieturile, asemeni unui câine bolnav. Minunat! Şi peste toate astea, mai şi plouă! Se uită în oglinda retrovizoare şi îşi scoase telefonul. Şi înjură când văzu că nu avea semnal. Da, da, acum mă auzi?

În spatele lui şoseaua era întunecată, vizibilitatea era redusă din pricina ploii. Îşi strânse degetele în jurul mânerului uşii şi coborî.

Gage şi Cybil stăteau aşezaţi pe podeaua sufrageriei, faţă în faţă. Îşi prinseră mâinile.

– Cred c-ar trebui să încercăm să ne concentrăm pe voi trei, îi spuse ea lui Gage, şi asupra pietrei sângerii. A venit la voi trei. Deci am putea începe de acolo. Voi trei, apoi piatra.

– Merită să încercăm. Eşti gata?

Dădu din cap, îşi reglă respiraţia. El îi apăru primul în minte. Bărbatul, potenţialul. Se concentră asupra a ceea ce vedea în el, dar şi la faţa lui, la ochii lui, la mâinile lui. Apoi trecu la Cal, punându-l alături de Gage în mintea ei. Mai întâi îl construi fizic, apoi şi spiritual, apoi îl adăugă şi pe Fox celor doi.

Fraţi, se gândi ea. Fraţi de sânge. Bărbaţi care se sprijineau unul pe celălalt, care credeau unul în celălalt, care se iubeau.

Răpăitul ploii crescu în intensitate. Aproape că mugea în urechile ei. Un drum întunecos, ploaia căzând în rafale. Un fascicul de lumină care făcu asfaltul ud să strălucească asemeni gheţii. Doi bărbaţi stăteau în ploaie, pe sticla neagră a drumului. O secundă, reuşi să distingă cu claritate faţa lui Fox şi pistolul strălucitor care era îndreptat spre el.

Apoi simţi că se prăbuşeşte, se desprinse, îşi pierdu respiraţia şi încercă să se agaţe de viziunea care se îndepărta. Auzi, slab, vocea lui Gage.

– E Fox. Are necazuri. Să mergem.

Ameţită, Cybil se ridică în genunchi în timp ce Layla fugi spre Gage şi-l apucă de braţ.

– Unde? Ce se întâmplă? Vin şi eu cu voi!

– Nu, nu vii. Hai, să mergem!

– Are dreptate. Lasă-i pe ei să meargă. Lasă-i să se ducă. Cybil întinse mâna şi o apucă pe Layla. Nu ştiu cât de mult timp mai au la dispoziţie.

– Pot să-l găsesc! Pot să-l găsesc! Layla prinse mâna lui Cybil, apoi pe cea a lui Quinn şi se concentră din toate puterile asupra lui Fox. Ochii ei se întunecară, deveniră de-un verde sticlos. E aproape. La doar câţiva kilometri... Se concentrează şi el, încearcă să ne contacteze. La prima curbă, la prima curbă de pe White Rock Road, venea încoace de la fermă. Grăbiţi-vă! Grăbiţi-vă! E Napper! Are o armă!

Fox se aplecă, ferindu-se de ploaie, şi ridică capota motorului. Se pricepea la o mulţime de lucruri.

Pune-l să facă o masă, să tencuiască un perete, nicio problemă. Dar la motoare? Nu prea. Sigur, ştia chestiile de bază – schimbat uleiul, încărcat bateria, eventual o nebunie de genul înlocuirii curelei de la ventilator.

Cum stătea aşa, în ploaie, privind farurile care se apropiau, ceea ce ştia şi darul pe care-l avea de la natură îi fură suficiente pentru evaluarea situaţiei. Dar să scape întreg? Asta era posibil să nu fie atât de simplu.

Ar fi putut fugi, presupuse el. Dar nu era stilul lui. Fox se întoarse, se înclină şi îl privi pe Derrick Napper înaintând legănat, prin ploaie, spre el.

– Ai necazuri, nu-i aşa?

– Aşa se pare. Fox nu văzu, ci mai degrabă simţi pistolul pe care Napper îl avea în mână. De cât zahăr a fost nevoie?

– Nu eşti atât de prost pe cât pari. Napper ridică arma. Acum o să facem o excursie mică în pădurea de acolo, O'Dell. O să stăm puţin de vorbă despre cum ai făcut tu să mă dai afară.

Fox nu se uită la armă, continuă să-l privească pe Napper în ochi.

– Eu te-am dat afară? Credeam c-ai reuşit de unul singur să faci asta.

– Acum n-o mai ai alături pe târfa de maică-ta sau pe poponarii aceia de prieteni ai tăi ca să te apere, nu-i aşa? Acum o să afli ce li se întâmplă oamenilor care se iau de viaţa mea, aşa cum te-ai luat tu tot timpul.

– Chiar aşa vezi tu lucrurile? Fox îşi păstră un ton calm, aproape obişnuit. Îşi schimbă uşor poziţia,

înțepenindu-se pe picioare. Eu m-am luat de viața ta? Tu erai acela care obișnuiai să mă iei la bătaie pe terenul de joacă, pe vremea când eram copii. Tot tu ai sărit pe mine și atunci, în parcarea băncii. E chiar ciudat. Dar presupun că poți să spui că m-am luat de viața ta, pentru că de câte ori încercai să mă bați, dădeai greș.

– Când o să termin cu tine, îți vei fi dorit să fi scăpat doar cu o bătaie bună.

– Lasă pistolul jos și pleacă, Napper. Aș spune că nu vreau să-ți fac rău, dar chiar n-are niciun rost să mint. Pune pistolul jos și cară-te cât încă mai poți.

– Cât încă mai pot? Napper lipi țeava pistolului de pieptul lui Fox și îl împinse un pas în spate. Chiar că ești prost ca noaptea. Chiar crezi c-ai putea să-mi faci rău? Începuse deja să strige cuvintele. Cine are pistolul, dobitocule?

Fără să-și ia ochii dintr-ai lui Napper, Fox ridică bâta de baseball pe care o avea la spate. Simți osul trosnind sub lovitură, la fel cum simți și impactul glonțului în braț. Apoi pistolul se rostogoli în întuneric.

– Nimeni, dobitocule. Fox îl mai lovi o dată, ca să se asigure, de data asta în abdomen. Și luând poziția unui jucător care se pregătea să trimită mingea peste tribună, îl privi pe bărbatul care acum zăcea întins la picioarele sale. Sunt destul de sigur că ți-am rupt mâna. Pun pariu că doare al dracului. Ridică ochii pentru o secundă și văzu o altă pereche de faruri apropiindu-se prin ploaie. Ți-am spus să te cari. Se lăsă pe vine, îl apucă de păr și-i înălță capul. Se uită

spre fața albă ca varul. A meritat? întrebă Fox. Iisuse, a meritat vreodată să faci asta?

Îi dădu drumul şi se ridică, aşteptându-şi prietenii.

Veniseră cu maşina lui Gage – foarte repede, ca gândul, se gândi Fox.

– Mulţumesc c-aţi venit. Unul dintre voi ar trebui să-l sune pe Hawbaker. Eu nu am semnal aici.

Cal evaluă situaţia şi respiră adânc.

– Mă ocup eu de asta. Îşi scoase telefonul şi făcu câţiva paşi spre drum.

– Sângerezi, comentă Gage.

– Da. Pistolul s-a declanşat când i-am rupt braţul. Glonţul mi-a trecut prin carne. Mă doare al dracului de tare. Se uită la Napper, care se smiorcăia pe asfaltul ud. Dar braţul lui o să-l doară mai tare. Nu atinge chestia aia, adăugă el când Gage se aplecă să ia pistolul de pe jos. Hai să nu stricăm probele, să nu-ţi laşi amprentele pe armă. Fox îşi scoase bandana şi i-o întinse. Înfăşoară-l în asta. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă!

– Ia fă tu câţiva paşi cu Cal.

Tonul rece şi plat al lui Gage îl făcu pe Fox să-şi ridice privirea, iar când îi văzu ochi, clătină din cap.

– Nu. N-are niciun rost să faci asta, Gage.

– Te-a împuşcat. Şi ştii al dracului de bine că a vrut să te omoare.

– A vrut. A avut de gând. Ştii, port bâta asta cu mine de când tu şi Cybil mi-aţi povestit despre viziunea pe care aţi avut-o, cu mine zăcând pe marginea drumului. Sunt un tip norocos. Îşi puse

mâna pe brațul rănit și se strâmbă la vederea sângelui care-i mânjea palma. În mare măsură. O să facem chestia asta așa cum trebuie, după lege.

– Lui nu-i pasă nici cât negru sub unghie de lege.

– Noi nu suntem ca el.

Cal se întoarse lângă ei.

– Șeriful e pe drum. Am sunat și acasă. Layla știe că ești bine.

– Mulțumesc. Fox își obloji brațul rănit. Așa, ați prins vreunul dintre voi ceva din meci? Orioles în New York?

Stăteau în ploaie, așteptând poliția, discutând despre baseball.

Layla țâșni din casă și veni țintă la Fox, care tocmai cobora din mașina în care se înghesuise împreună cu Cal și cu Gage. Cybil și Quinn stăteau pe verandă. Gage merse la ele.

– E în regulă.

– Dar ce s-a întâmplat? Ce... Sunteți toți uzi leoarcă. Quinn trase aer în piept. Să mergem înăuntru, să vă schimbați în niște haine uscate. Până atunci ne putem abține.

– Cu excepția unui singur lucru, o întrerupse Cybil. Unde e? Unde e nenorocitul ăla?

– În arestul poliției. Cu brațul în jurul umerilor Laylei, Fox urcă cele câteva trepte ale verandei. Își oblojește brațul rupt și tocmai e acuzat de o mulțime de lucruri. Dumnezeule, ce bine mi-ar prinde o bere!

La puțin timp după aceea, uscat, cu o bere în mână, Fox îi puse la curent.

– La început eram doar iritat, voiam să cobor din maşină, să ridic capota. Apoi mi-am amintit ce-au văzut Gage şi cu Cybil, şi tocmai pentru asta aveam şi bâta de baseball sub scaunul din faţă.

– Slavă Domnului, murmură Layla, apoi întoarse capul şi-şi lipi buzele de braţul lui, vindecat acum.

– Aveam rezervorul aproape plin, tocmai făcusem o revizie la camionetă în urmă cu vreo două săptămâni, aşa că m-am concentrat asupra motorului.

– Nu ştii nimic despre motoare, spuse Gage.

Fox îi făcu un semn, cu degetul din mijloc ridicat.

– Zahăr în rezervor. Motorul merge câţiva kilometri, apoi începe să tuşească şi moare. Acum camioneta mea e moartă.

– Ăsta e un mit urban, spuse Cal, cu berea în mână. După câte se pare zahărul a trecut din rezervor, ţi-a înfundat filtrul de benzină sau injectoarele, şi de aceea a murit motorul. E nevoie de un mecanic care să-ţi schimbe filtrele de câteva ori şi să-ţi dea jos rezervorul, să-l curețe. Cred că te costă câteva sute.

– Pe bune? Doar atât? Dar credeam că...

– Te pui cu MacGyver? îl întrebă Gage.

– Mi-am pierdut capul pentru câteva secunde. Mă rog, am fost sabotat, şi n-a fost greu să-mi dau seama cine mi-o făcuse. Şi când a apărut Napper am ieşit şi eu, cu bâta la spate.

– Când Napper a apărut cu un pistol, adăugă Layla.

Fox o strânse de mână.

– Gloanţele nu mă ating. Mă rog, aproape. Şi eu aş zice să ne gândim aşa: Napper o să fie la puşcărie şi

n-o să ne mai încurce. Am fost pregătit pentru că Gage şi Cybil m-au atenționat, aşa că în loc să zac la marginea drumului, sunt aici cu voi. Totul e foarte bine.

– Pozitiv, spuse Cybil. Un rezultat pozitiv, încă un lucru de adăugat în coloana cu realizări. Asta e important. Faptul că până la urmă Fox e aici cu noi şi că a reuşit să întoarcă o situație cu potențial negativ şi să obțină un rezultat pozitiv. Destinul are mai multe căi, nu doar una.

– Sunt foarte fericit că nu sunt pe calea aceea, acum. În altă ordine de idei... Fox le povesti despre progresele care erau făcute la fermă. O văzu pe Quinn căscând şi-i zâmbi. Te plictisesc?

– Nu. Îmi cer scuze. Cred că e o chestie legată de copil.

– Ce copil?

– Oh, Dumnezeule, nu ți-a spus! Am uitat, cu atâtea gloanțe care ricoşează din tine, şi cu toaletele portabile... Sunt însărcinată.

– Ce? Serios? Eu îmi ocup timpul lăsându-mă împuşcat şi săpând latrine ca după aceea să aflu că o să ai un copil. Se ridică, traversă camera şi o sărută, apoi îl lovi pe Cal în umăr. Du femeia în pat. După câte se pare te pricepi la asta.

– Se pricepe, dar pot să ajung singură în pat. Şi cred că o să şi mă duc. Quinn se ridică şi-i prinse lui Fox fața în palme. Bine-ai venit acasă!

– Vin şi eu imediat. Cal se ridică şi el în picioare. Cred că toți avem nevoie de un pic de somn. N-am prea reuşit cu viziunea aceea, am fost întrerupți într-un mod nepoliticos. Mâine?

– Mâine, fu de acord Gage.

– Cred că o să mă duc şi eu sus. Cybil se apropie de Fox şi-l sărută la rândul ei. Bravo, drăguţule.

O auzi pe Quinn râzând când trecu pe lângă dormitorul lui Cal şi zâmbi. Energie pozitivă, se gândi ea. Q a avut întotdeauna aşa ceva din abundenţă. Acum probabil că o răspândea din abundenţă, aşa cum un bec răspândea lumină. Şi de lumină aveau nevoie acum.

Era destul de obosită şi ea, admise Cybil. Presupunea că toţi erau destul de obosiţi, ţinând seama de visele cu care erau bombardaţi şi de nopţile agitate pe care le aveau. Poate avea să încerce să facă un pic de yoga, sau o baie fierbinte, ceva care s-o relaxeze.

Gage veni în spatele ei, şi chiar când începu să-şi întoarcă capul, o apucă de şolduri şi o întoarse cu totul spre el. O lipi de uşă pentru a o închide şi o ţintui acolo.

– Bună seara.

Mâinile lui urcară de pe şolduri până pe încheieturile mâinilor ei. Îi ridică braţele deasupra capului. Sistemul pe care voia să şi-l relaxeze intră în alertă maximă. Se pregăti, anticipând dorinţa pe care o vedea în ochii lui. Oftă când gura lui o căută pe a ei. Apoi se înfioră când în loc de dorinţă găsi doar tandreţe în sărutul lui.

Uşor, încet, sărutul o calmă şi o încinse în acelaşi timp. Mâinile lui o ţineau prizonieră, inima i-o luase la trap, gura lui o explora încet pe-a ei. Se lăsă pradă plăcerii, gemu uşor, aproape toarse când el îi ţintui

încheieturile cu o mână și începu s-o mângâie cu cealaltă.

Atingerea lui ușoară, aproape delicată îi trezi dorința în măruntaie, îi slăbi genunchii. Și în tot timpul ăsta buzele lui alunecau și se prindeau de ale ei. Îi descheie primul nasture de la fustă, o atinse cu degetele dedesubt și o mușcă ușor, foarte ușor, de maxilar.

Ea își imagină că se prelinge în mâinile lui, ca frișca.

Apoi el își duse mâna la gulerul bluzei și o rupse în două, exact pe mijloc.

Văzu șocul din ochii ei, o auzi trăgându-și răsuflarea. Și din nou degetele lui îi dansau ușor pe piele.

– Seducția n-ar trebui să fie predictibilă. Crezi că știi. Gura lui se închise din nou peste a ei, într-un sărut lung, amețitor. Dar nu știi. Și nici n-o să știi.

Mâna lui se strânse pe încheieturile ei, ca un fel de avertisment în timp ce sărutul lui unduia ca mătasea. O simți topindu-se în acel sărut, puțin câte puțin, trupul acela frumos oferindu-i-se, membrele acelea frumoase amorțind. Își băgă mâna între picioarele ei și o duse într-un ritm rapid, aproape brutal, până pe culmile plăcerii, astupându-i țipetele cu sărutări.

– Te vreau în feluri pe care nu ți le poți imagina.

Răsuflă încet, dând drumul aerului din plămâni. Ochii îi rămaseră într-ai lui.

– Ba da, pot.

Și el zâmbi.

– Hai să vedem.

O întoarse brusc, forțând-o să se sprijine cu mâinile de ușă, apoi i le prinse în pumni acolo, în timp ce-i făcea trupului și minții ei lucruri care o împinseră dincolo de disperare, în abandon total, apoi o smulseră înapoi. Apoi el încetini ritmul, și din nou o liniști, o luă în brațe. În pat s-ar fi topit în brațele lui, s-ar fi cuibărit la pieptul lui într-o plăcere absolută, dar el o ținu sub el.

– N-am terminat.

– Dumnezeule! Se înfioră când el își înclină capul și-și trecu limba peste un sfârc. Avem prin preajmă vreo trusă de prim ajutor?

Buzele lui se curbară într-un zâmbet, lipite de sânii ei.

– Te aduc eu înapoi. Și se năpusti flămând asupra ei.

Se înfioră sub atacul lui și cedă. I se dărui, se predă total sub el. Trupul ei se ridică, rămase cabrat, tremurând, înainte să cadă din nou. Și mereu, întotdeauna, știa că era cu el, legată de el, dorință sudată de dorință. Era putere și frumusețe, mai mult decât el s-ar fi gândit vreodată să posede, și era cu el.

Când intră din nou în ea, dur pe moale, știu că sângele ei fierbea, ca și al lui. Știu, atunci când îi rosti numele, că erau pierduți. Pierduți împreună.

Plutea, ce altceva ar fi putut să facă decât să plutească pe un ocean cald de plăcere? Fără stres, fără oboseală, fără frica zilei de mâine. Epuizarea era fericire, se gândi ea. Alunecând pe toboganul ei, deschise ochii și-l văzu privind-o.

Mai avea destulă energie pentru un zâmbet.

– Dacă te gândeşti să mai facem o tură, cred c-ai suferit leziuni ale creierului adineaori.

– A fost mortal. Cum ar fi putut explica ce se petrecuse înăuntru lui când terminaseră amândoi? Nu ştia cuvintele necesare. În loc de asta, îşi aplecă capul şi îşi lipi buzele de ale ei. Credeam că dormi.

– E mult mai bine decât somnul. E între, e minunat. O luă de mână şi văzu ce era în ochii lui. Oh. Dar…

– Ce moment ar fi mai potrivit? o întrebă el. Ce e mai relaxant decât sexul? Ce te relaxează mai mult decât energia pozitivă, atunci când e bine făcută? Şi, draga mea, am făcut-o bine. Dar amândoi trebuie să vrem să încercăm.

Respiră. Avea dreptate. Dacă se conectau acum, când erau foarte apropiaţi emoţional şi fizic, ar fi putut să treacă dincolo de blocajul acela care-i umpluse de frustrare ultimele dăţi.

– Bine. Se mişcă, făcându-i şi lui loc în pat. Stăteau acum faţă în faţă, inimă lângă inimă. La fel cum voiam să încercăm mai devreme. Ne concentrăm asupra ta, asupra lui Cal şi a lui Fox, apoi asupra pietrei.

Ochii ei. Se putea vedea în ei. Se putea simţi în ei. Se scufundă încet, apoi se lăsă să plutească până când ajunse în poiana în care era Stânca Păgână. Singur.

Se gândi că aerul avea mirosul ei – secret, seducător. Apusul de soare aurea totul împrejur. Copacii erau plini de un verde intens. Cal veni lângă

el, cu ochii lui gri tăcuți și serioși. Și cu un topor în mână. Fox veni pe partea cealaltă, încadrându-l, cu fața împietrită. În mâini avea o coasă strălucitoare.

Rămaseră nemișcați pentru câteva secunde, doar ei trei, privind piatra de pe piatră.

Apoi se dezlănțui iadul.

Întunericul, vântul, ploaia de sânge se năpustiră asupra lor asemeni unor animale. Focul urla în vâlvătăi înalte, învăluind pietrele ca o piele strălucitoare. Știu, în momentul acela, că războiul pe care crezuseră ei că-l purtaseră timp de douăzeci și unu de ani fusese doar ceva ușor, o serie de încăierări, eschive și retrageri.

Ăsta era adevăratul război.

Ude de sudoare și sânge, femeile luptau alături de ei. Lame, pumni și gloanțe șuierând printr-un ocean de țipete. Aerul rece ca gheața se umplu de fum. Cădeau, se ridicau, ripostau. Ceva îl tăie de-a curmezișul pieptului, ceva asemeni unor dinți, desfăcându-i carnea, făcându-l să sângereze și mai mult. Sângele lui căzu pe pământ, sfârâind.

Miezul nopții. Se auzi gândind asta. Aproape miezul nopții. Își trecu mâinile peste rană și apoi se întinse după Cybil. Cu lacrimi în ochi, ea-l luă de mână și se întinse după Cal.

Pe rând, unul câte unul, se luară de mâini până când mâinile lor, sângele lor, mințile lor și voințele lor deveniră una singură. Până când toți șase deveniră una. Pământul se despică, focul se apropie. Se uită din nou în ochii lui Cybil, văzu ce era acolo și ieși din înlănțuire.

Se întinse prin flăcări şi luă piatra arzândă, cu mâna goală. O strânse în pumn şi sări, singur, în întuneric.

În pântecul bestiei.

– Stop, stop, stop. Cybil îngenunche lângă el pe pat, bătându-i cu pumnii în piept. Întoarce-te! Întoarce-te! Oh, Dumnezeule, Gage, întoarce-te!

Oare putea? Putea oare cineva să se întoarcă de acolo? Din frigul acela, din focul acela, din durerea aceea, din groaza aceea? Când deschise ochii trecură toate prin el, i se strânseră în cap, asemenea unui roi de viespi.

– Îţi curge sânge din nas, reuşi el să articuleze.

Ea spuse ceva – ceva între suspin şi înjurătură, se dădu jos din pat şi se împletici spre baie. Se întoarse cu câte o cârpă pentru fiecare dintre ei şi o presă pe a sa pe faţa-i albă ca hârtia.

– Unde... Unde e locul acela? Căută cu stângăcie punctele de presopunctură din zona cefei.

– Mai contează?

– Da, contează, dacă îţi simţi capul aşa cum mi-l simt eu pe-al meu. Cred c-o să-mi fie rău. Rămase nemişcat, închise ochii. Nu-mi place deloc să vomit. Hai să stăm un moment.

Tremurând, tremurând, se întinse lângă el, înfăşurată.

– Am crezut... Mi se părea că nu mai respirai. Ce-ai văzut?

– Am văzut c-o să fie mai rău decât orice am văzut sau am trăit până acum, mai rău decât orice ne-am imaginat că am avea vreodată de înfruntat. Ai văzut şi tu. Te-am simţit acolo, alături de mine.

– Te-am văzut murind. Ai văzut și asta?

Amărăciunea, tristețea tonului ei îl surprinse îndeajuns de mult pentru a încerca să se ridice.

– Nu. Am luat piatra. Asta am mai văzut și până acum. Sângele, focul, piatra. Am luat-o și m-am dus peste ticălos. Apoi... Nu putea descrie ce văzuse, ce simțise. Nu voia s-o facă. Atât. Apoi mă loveai și îmi spuneai să mă întorc.

– Te-am văzut murind, repetă ea. Ai intrat în el și dus ai fost. Totul a luat-o razna. Totul o luase deja razna, dar lucrurile s-au înrăutățit și mai tare. Și chestia aceea, formă după formă, după formă, incolăcindu-se, țipând, arzând. Nu știu pentru câtă vreme. Apoi lumina a devenit orbitoare. Nu puteam vedea nimic. Lumină și căldură și sunet. Apoi liniște. Totul a dispărut, și tu erai lungit pe pământ, plin de sânge. Mort.

– Cum adică totul a dispărut?

– Ai auzit ce-am spus? Erai mort. Nu pe moarte, nu inconștient, nu plutind într-un loc dintre lumi. Când am ajuns la tine, erai mort.

– Când ați ajuns? Cu toții?

– Da, da, da. Își acoperi fața cu mâinile.

– Termină! I le trase înapoi jos. L-am omorât?

Îl privi cu ochii în lacrimi.

– Te-am omorât pe tine.

– Rahat! L-am distrus, Cybil? I-am băgat piatra în el, l-am distrus?

– Nu pot fi sigură... Dar când el o luă de umeri și o strânse, ea închise ochii, căutând înăuntrul ei putere. Da. Nu mai rămăsese nimic din el. L-ai dus înapoi în iad.

Lumina de pe fața lui ardea la fel ca focurile iadului.

– Acum știm cum trebuie făcut.

– Sper că nu vorbești serios. Te-a omorât.

– L-am văzut pe Fox mort pe marginea drumului. Acum doarme ca un prunc pe canapeaua extensibilă, asta dacă nu i-o trage Laylei. Potențial, eventualități, amintește-ți. Este una dintre expresiile tale favorite.

– Niciunul dintre noi n-o să te lase să faci așa ceva.

– Niciunul dintre voi nu ia decizii în numele meu.

– De ce trebuie să fii tu?

– E un joc, un risc. Ridică din umeri. E ceea ce fac, ceea ce știu mai bine. Relaxează-te, scumpa mea. O mângâie absent pe brat. Am ajuns până aici. O să întoarcem problema pe toate părțile, o s-o evaluăm din toate unghiurile, din toate punctele de vedere. Acum hai să dormim puțin.

– Gage.

– O să dormim acum. Mâine o întoarcem pe toate părțile.

Dar când se întinse în întuneric, știind că ea se va întinde alături de el, trează, Gage hotărâse deja ce avea să facă.

17

Le spuse de dimineață și le spuse direct, fără ocolișuri. Apoi își bău cafeaua, în timp ce în jurul lui începură să roiască discuțiile în contradictoriu și alternativele. Probabil că și el ar fi făcut la fel, se gândi Gage, dacă vreunul dintre ceilalți ar fi propus să sară în gura iadului fără paraşută. Dar nu era vorba de unul dintre ceilalți, era vorba de el, și exista și un motiv foarte bun pentru asta.

– O să tragem la sorți. Fox stătea în picioare, strâmbându-se, cu mâinile înfipte adânc în buzunare. Noi trei. Și cine trage paiul mai scurt, se duce.

– Scuză-mă! Quinn îl atenționă cu degetul. Suntem șase în total. O să tragem cu toții la sorți.

– Șase și un pic. Cal clătină din cap. Ești gravidă, tu n-o să participi la tragere câtă vreme ești însărcinată.

– Dacă tatăl copilului participă, atunci și mama poate să participe.

– Tatăl nu este gravid în momentul ăsta, replică Cal.

– Înainte să ne apucăm să vorbim despre paie mai lungi sau mai scurte, sau despre alte prostii de genul ăsta, trebuie să ne *gândim*. La capătul răbdării, Cybil se întoarse de la fereastra bucătăriei, unde stătuse privind în gol. Nu pot să cred c-o să stăm aici și-o să discutăm despre cine va fi acela dintre noi care o să moară. Vai, cine să fie, cine să fie? Niciunul dintre noi nu e de acord ca unul singur să se sacrifice pentru întreaga echipă.

– Sunt de acord cu Cybil. O să găsim o altă cale. Layla îl mângâie pe Fox pe braț, calmându-l. Piatra sângerie este o armă, se pare că este *arma*, cea de care avem nevoie. Trebuie să ajungă în interiorul lui Twisse. Cum o facem să ajungă acolo?

– Un proiectil. Cal căzu pe gânduri. Am putea să construim ceva.

– Ce, o praștie? O catapultă? întrebă Gage. Un blestemat de tun? Asta-i calea. Nu e vorba doar de faptul că piatra trebuie să ajungă în Twisse, ea trebuie *dusă* acolo. Trebuie să-i fie băgată ticălosului pe gât. Este vorba de sânge – despre sângele nostru.

– Dacă asta-i adevărat, şi nu avem şi alte argumente, ne întoarcem la paie. Cal îşi dădu cafeaua deoparte şi se aplecă spre Gage. Am fost trei încă din prima zi. N-ai dreptul să decizi singur cine se duce.

– N-am decis singur. Pur şi simplu aşa stau lucrurile.

– Atunci de ce tu? Dă-mi un motiv.

– E rândul meu. E atât de simplu. Tu ai băgat cuțitul în ticălosul ăsta iarna trecută, ne-ai arătat că putem să-i facem rău. Câteva luni mai târziu, Fox ne-a arătat că putem să-l lovim şi noi, şi să scăpăm şi cu viață din asta. N-am mai fi aici, atât de aproape de a încheia toată tărăşenia asta, dacă voi doi n-ați fi făcut chestiile acelea. Şi dacă femeile astea trei n-ar fi venit aici, n-ar fi stat aici, n-ar fi riscat cât au riscat ele. Deci, e rândul meu.

– Şi ce urmează acum? se răsti Cybil la el. Ce-o să faci, o să ceri o pauză?

Se uită la ea, calm.

– Știm amândoi ce-am văzut, ce-am simțit. Și dacă ne uităm înapoi, la pașii pe care i-am făcut, ne dăm seama c-ar fi trebuit să ne fi gândit deja la asta. Mi s-a oferit viitorul cu un scop anume.

– Ca să nu mai ai unul după aceea?

– Pentru ca voi, indiferent de mine, să aveți unul. Își întoarse privirea de la Cybil la Cal. Pentru ca orașul să aibă un viitor. Pentru ca locurile unde plănuiește să meargă Twisse după ce-și termină treaba aici să aibă și ele un viitor. Joc cărțile care mi-au fost împărțite. Nu mă arunc.

Cal își masă ceafa.

– Nu spun că nu sunt de acord cu asta, ci spun că am, că avem, timp să ne gândim la o soluție pentru a face asta fără ca unul dintre noi să moară.

– Sunt cu totul de acord.

– Te scoatem de acolo, sugeră Fox. Poate găsim o cale să te scoatem de acolo. Te legăm cu o frânghie, îți facem un fel de ham? Se uită la Cal. Am putea să-l smulgem de acolo.

– Putem să ne gândim la ceva de genul ăsta.

– Dac-am putea să-l facem pe Twisse să ia o formă reală, interveni Layla. Băiatul, câinele, un bărbat.

– Și să-l forțăm să rămână în forma aceea îndeajuns de mult pentru ca eu să reușesc să-i înfig piatra în fund?

– Parcă ziceai că trebuie să i-o bagi pe gât.

Gage rânji la Layla pe deasupra cănii de cafea.

– Vorbeam metaforic. O să mai vorbesc cu prietenul meu demonolog, doctorul Linz. Credeți-mă pe cuvânt, nu plec la drumul ăsta nepregătit. Una peste alta, aș prefera să scap viu. Își mută din nou privirea la Cybil. Am câteva planuri pentru după aceea.

– Atunci o să ne mai gândim, o să mai lucrăm, o să mai studiem. Eu trebuie să ajung la birou, spuse Fox, dar o să-mi anulez sau o să-mi amân toate întâlnirile și termenele de judecată pe care le am pentru perioada următoare.

– Te duc eu cu mașina.

– De ce? Ah, la naiba, da! Napper, camioneta. Ceea ce înseamnă că trebuie să trec și pe la Hawbaker în dimineața asta și să vorbesc și cu mecanicul pentru camionetă.

– Vreau să merg și eu la poliție, spuse Gage. Vin și eu după tine. Pot să te duc la mecanic după aceea, dacă vrei să mergi.

Cal se ridică în picioare.

– O să descurcăm noi toată chestia asta, spuse el, adresându-se tuturor. Va trebui să găsim o cale.

După ce cei trei bărbați plecară, femeile rămaseră în bucătărie.

– E o prostie absolută. Quinn bătu de câteva ori cu podul palmei în masă. Să tragem la sorți? Pentru numele lui Dumnezeu! De parc-am spune, da, sigur, unul dintre noi se aruncă pe grenadă și noi toți ceilalți stăm cu mâinile în sân.

– Nu stăm cu mâinile în sân, spuse Cybil încet. Crede-mă. A fost oribil, Q, în viziunea aceea totul a

fost oribil. Zgomotul, fumul, duhoarea. Și frigul. Chestia aceea, demonul, era totul. Era un mamut. Nu un băiețel demonic, nu un câine mare și rău.

– Dar ne-am luptat cu el. L-am rănit. Layla o strânse pe Cybil de braț. Dacă-i vom face îndeajuns de mult rău, o să-l slăbim. Dacă-l vom putea slăbi îndeajuns de mult, nu-l va putea ucide pe Gage.

– Nu știu. Se gândi la ceea ce văzuse și la studiile pe care le făcuse. Aș vrea să pot ști cu siguranță.

– Posibilități, Cyb. Ține minte asta. Ceea ce vezi poate fi schimbat, și a fost deja schimbat tocmai pentru că ai văzut chestia respectivă.

– O parte. Trebuie să mergem sus. Avem nevoie de unul din testele de sarcină care ți-au mai rămas.

– Oh, dar am folosit deja trei. Încurcată, Quinn își puse o mână pe abdomen. Și azi de dimineață chiar mi-a fost un pic greață și...

– Nu e pentru tine. E pentru Layla.

– Eu? Cum? De ce? Nu sunt însărcinată. Nu trebuie să-mi vină ciclul decât abia...

– Știu când trebuie să-ți vină, o întrerupse Cybil. Suntem trei femei care trăim în aceeași casă de luni bune. Ne vine ciclul cam în același timp.

– Dar folosesc mijloace contraceptive.

– Și eu foloseam, spuse Quinn gânditoare. Dar asta nu explică de ce crezi tu că Layla e gravidă.

– Atunci fă pipi pe un bețișor. Cybil se ridică și le făcu semn s-o urmeze. Nu-i greu deloc.

– Bine, bine, dacă asta te face să te simți mai bine. Dar nu sunt gravidă. Aș ști. Aș simți, nu-i așa?

– E întotdeauna mai greu să ne vedem pe noi înşine. Cybil o luă înainte pe scări, intră în camera lui Quinn şi se aşeză pe pat. Quinn deschise sertarul.

– Alege. Avea două cutiuţe în mână.

– N-are importanţă, pentru că n-are importanţă. Layla luă una la întâmplare.

– Du-te şi fă pipi, îi spuse Cybil. Te aşteptăm aici.

După ce Layla intră în baie, Quinn se întoarse spre Cybil.

– Vrei să-mi spui şi mie de ce e Layla în baie, de ce face pipi pe un beţişor?

– Hai să aşteptăm.

Câteva momente mai târziu, Layla se întoarse cu testul.

– Uite, gata! Şi n-a apărut niciun semn de plus.

– N-au trecut nici treizeci de secunde de când ai tras apa, spuse Quinn.

– Treizeci de secunde, treizeci de minute. N-am cum să fiu gravidă. Mă mărit în februarie. Nici măcar n-am primit inelul, încă. Şi după februarie, şi dacă vom cumpăra casa pe care am pus ochii, după ce o s-o decorez, după ce voi da drumul la afacere, după ce voi constata că merge bine, *abia după aceea* aş putea să fiu gravidă. Anul următor, în februarie, când o să aniversăm un an de la căsătorie, atunci va fi un moment foarte bun pentru concepţie. Până atunci totul va fi la locul lui.

– Chiar că eşti o persoană organizată şi înţepată, comentă Cybil.

– Absolut. Și îmi cunosc foarte bine trupul, ciclul menstrual... Se întrerupse când ochii îi căzură pe test. Oh!

– Lasă-mă să văd și eu. Quinn i-l smulse din mână. Avem aici un plus mare și clar pentru domnișoara „Eu nu pot să fiu gravidă".

– Oh! Oh! Uau!

– Eu am spus „la naiba!", de mai multe ori. Quinn îi dădu bețișorul lui Cybil. Stai liniștită câteva momente. Vezi cum te simți după ce-ți trece șocul.

– S-ar putea să am nevoie de mai multe momente. Am... Aveam un program schițat, plănuisem cam când să facem și un copil. Ne dorim copii. Am vorbit despre asta. Doar că... la mai arată-mi-l o dată. I-l luă lui Cybil din mână și rămase uitându-se la el. La naiba!

– E de bine, sau de rău? întrebă Quinn.

– Mai lasă-mă un pic, să mă așez. Layla se lăsă pe pat și respiră adânc. Apoi râse. De bine, de foarte, foarte bine. Cu aproape un an și jumătate înainte de termen, dar pot să fac față. Fox o să fie în al nouălea cer! Sunt însărcinată! De unde ai știut? Se întoarse spre Cybil. De unde ai știut?

– Te-am văzut. Mișcată de zâmbetul ei radios, Cybil o mângâie pe Layla pe păr. Și pe tine, și pe Quinn. Mă așteptam la asta. Te-am văzut pe tine, Quinn, eu și Gage te-am văzut. Era iarnă – iarna viitoare. Adormiseși pe canapea, când a venit Cal. Și când te-ai întors, ei bine, ne-am dat amândoi seama că erai foarte gravidă.

– Cum arătam?

– Enormă. Şi frumoasă, şi foarte fericită, minunat de fericită. Amândoi eraţi fericiţi. Şi am văzut-o şi pe Layla. Erai în magazinul tău, care – apropo – arăta foarte bine. Fox îţi adusese flori. Erau pentru aniversarea primei luni de funcţionare a magazinului. Se întâmpla prin septembrie.

– Ne gândim să îl deschidem pe la jumătatea lui august dacă... O să-l deschid la jumătatea lui august, se corectă ea.

– Sarcina ta nu se vedea încă, nu prea, dar ai spus tu ceva... Nu cred că Gage s-a prins. Niciun bărbat probabil că nu s-ar fi prins. Şi voi eraţi foarte fericiţi. Amintindu-şi ce altceva mai văzuse, cu doar o noapte înainte, Cybil îşi strânse buzele. Aşa ar trebui să fie. Acum cred că aşa va fi.

– Scumpa mea. Quinn se aşează lângă ea şi-şi trecu un braţ peste umerii ei. Chiar crezi că Gage trebuie să moară pentru ca toate astea să se întâmple pentru noi, ceilalţi.

– Am văzut chestia asta întâmplându-se. Am văzut tot. Şi el a văzut. Cât de mult e destin, cât opţiune personală? Nu mai ştiu nici eu. O luă pe Layla de mână, apoi îşi lăsă capul pe umărul lui Quinn. Unele dintre studiile pe care le-am făcut vorbesc despre nevoia unui sacrificiu, despre echilibru – pentru a distruge întunericul, lumina trebuie să moară şi ea. Piatra – sursa de putere – trebuie dusă în întuneric, de către lumină. Nu v-am spus asta. Cybil îşi ridică mâinile şi-şi prinse faţa cu ele. Nu v-am spus nimic din toate astea pentru că nu voiam nici eu să cred aşa ceva. Nu voiam să înfrunt aşa ceva. Nu

știu de ce a trebuit să mă îndrăgostesc de el, și acum să-l pierd. Nu vreau să-l pierd așa.

Quinn o strânse mai tare în brațe.

– O să găsim o altă cale.

– Am încercat.

– O să încercăm cu toții acum, îi aminti Layla. O să găsim o altă cale.

– Nu renunțăm, insistă Quinn. N-o să renunțăm niciodată.

– Ai dreptate. Ai dreptate. Speranța nu trebuia uitată sau dată la o parte, își aminti Cybil. Și acum nu e momentul pentru jale și durere. Hai să ieșim din casa asta. Hai să ieșim din casă, pur și simplu, măcar pentru câteva ore.

– Eu vreau să-i spun lui Fox. Am putea merge cu mașina în oraș, și să-i spun în față. Să-i fac ziua mai frumoasă.

– Perfect.

Când noua secretară – fâșneață – a lui Fox le spuse că acesta era cu client, Layla decise să nu aștepte degeaba, să mai facă și altceva.

– O să mă duc până sus, să mai iau niște haine, să iau din bucătărie tot ce s-ar putea strica. Și dacă nici după aceea nu termină, o să așteptăm.

– O să-i spun că sunteți aici imediat ce se eliberează, spuse noua secretară în timp ce cele trei femei urcau deja scările.

– Eu încep cu bucătăria, spuse Cybil.

– Te ajut și eu. Imediat după ce fac pipi. Quinn își muta greutatea de pe un picior pe celălalt. Probabil

că e pe fond psihic, pentru că știu că sunt gravidă. Dar vezica mea zice altceva. Uau, continuă ea când Layla deschise ușa apartamentului lui Fox și intră în sufragerie. Locul ăsta e...

– Cuvântul pe care-l cauți e „locuibil". Râzând, Layla închise ușa după ele. E uimitor ce poate să facă o femeie de serviciu angajată permanent.

Se separară. Cybil în bucătărie, Quinn la baie. Layla intră în dormitor și îngheță când văzu lama unui cuțit îndreptată spre gâtul ei.

– Nu țipa. Privirea ei alunecă pe pat – și pe frânghia și pe banda adezivă care erau pe el. Pe canistra cu benzină. Viziunea lui Cybil, se gândi ea. Cybil și Gage o văzuseră legată, cu căluș în gură, pe podea, cu focul venind spre ea.

– Nu trebuie să faci asta. Zău. Nu ești tu acum.

El închise ușa încet.

– Trebuie să ardă. Totul trebuie să ardă. Să se purifice.

Se uită la fața lui. Cunoștea figura aceea. Kaz. Lucra la pizzeria lui Gino. Nu avea decât șaptesprezece ani. Dar în ochii lui strălucea o nebunie care ei îi părea veche de secole. Și rânjea sălbatic în timp ce o împingea spre pat.

– Dezbracă-te, spuse el.

În bucătărie, Cybil scoase ouăle, laptele și fructele din frigider și le puse pe masă. Când se întoarse spre debara, căutând o plasă sau o cutie în care să le pună, văzu ușa din spate forțată. În secunda următoare își scoase pistolul din geantă și întinse mâna spre suportul de cuțite.

Lipsea unul, observă ea, simțind c-o cuprinde panica. Un cuțit lipsea din suport. Îl strânse pe al ei și o luă înapoi spre living, chiar când Quinn deschise ușa de la baie. Cybil își puse un deget pe buze și-i strecură cuțitul în mână. Făcu un gest spre ușa dormitorului.

– Du-te după ajutor, șopti Cybil.

– Nu te las aici. Nu vă las pe niciuna din voi aici. În loc să plece, Quinn își scoase telefonul.

În cameră, Layla se uita la băiatul care aducea pizza, la băiatul căruia îi plăcea să stea de vorbă cu Fox despre sport. Uită-te în ochii lui, își spuse ea, în timp ce-și simțea inima bătând cu putere. Vorbește. Vorbește cu el.

– Kaz, ți s-a întâmplat ceva. Nu e vina ta.

– Sânge și foc, spuse el, continuând să rânjească.

Mai făcu un pas în spate, el agită cuțitul și-i crestă brațul. Și, într-un final, mâna cu care cotrobăia în poșeta din spatele ei găsi ce căuta. Începu să țipe, și la fel făcu și el când ea îi dădu cu spray lacrimogen în ochi.

La auzul țipetelor, Cybil și Quinn intrară în cameră. O văzură pe Layla întinzându-se după cuțitul căzut pe podea și pe băiat – pe care-l recunoscură amândouă – scâncind cu mâinile la ochi. Din instinct, panică sau pur și simplu de furie, Cybil făcu un pas în față. Îl lovi pe băiat în vintre, iar când acesta se aplecă și când mâinile îi părăsiră ochii și se așezară peste locul lovit, îl împinse în dresing.

– Repede, repede, ajutați-mă să împing dulapul în fața ușii, le ordonă ea după ce trânti ușa dresingului.

Băiatul începu să țipe, să plângă și să bată cu pumnii în ușă.

Cu mâna tremurândă, Quinn apucă telefonul.

În mai puțin de cincisprezece minute, șeriful Hawbaker îl scotea din dresing pe băiatul care plângea de mama focului.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Kaz. Ochii mei! Nu văd! Unde sunt? Ce s-a întâmplat?

– Nu știe, spuse Cybil strângând-o de mână pe Quinn. Acum nu mai e decât un adolescent rănit și confuz. L-a lăsat în pace.

După ce-i puse cătușele lui Kaz, Hawbaker dădu din cap spre tubul de pe podea.

– Cu ăsta i-ai dat?

– Spray cu piper. Layla stătea pe marginea patului, agățată practic de Fox. Cybil nu era sigură dacă nu cumva de fapt ea-l ținea să nu se repeadă la bietul băiat, sau pur și simplu avea doar nevoie de sprijin. Am locuit în New York.

– O să-l duc la secție, să mă ocup de ochii lui. Trebuie să veniți și voi, toți, să dați câte o declarație.

– Venim și noi mai târziu. Fox se uită la Kaz. Vreau să fie închis până când ajung eu acolo și lămuresc lucrurile.

Hawbaker se uită la frânghie, la cuțite, la canistra de benzină.

– O să fie închis.

– Îmi ard ochii, nu înțeleg! plânse Kaz în timp ce Hawbaker îl conducea afară. Fox, hei, Fox, ce-i cu toate astea?

– N-a fost el. Layla își lipi fața de umărul lui Fox. Chiar n-a fost el.

– Mă duc să-mi iau niște apă. Cybil o luă spre ușă și se opri brusc când Cal și Gage se năpustiră în apartament. Suntem bine. Toată lumea e bine.

– Nu atingeți nimic, îi avertiză Fox. Haide, Layla, hai să ieșim de-aici.

– N-a fost el, repetă ea, și-i luă în mâini fața. N-a fost vina lui.

– Da, știu. Asta nu înseamnă că n-aș vrea să-l snopesc în bătaie în momentul ăsta, dar știu.

– Ne spune cineva și nouă ce s-a întâmplat? întrebă Cal.

– Voia s-o ucidă pe Layla, spuse Gage gâtuit. Puștiul. E ce-am văzut eu și Cybil. Voia s-o dezbrace, s-o lege și să dea foc casei.

– Dar l-am oprit. Așa cum Fox l-a oprit pe Napper. Nu s-a întâmplat. Asta e a doua oară. Layla răsuflă adânc. De două ori am reușit să schimbăm lucrurile.

– De trei. Cybil arătă spre ușa de la intrare. Asta e, nu? Se întoarse spre Gage. Asta-i ușa pe care voia s-o deschidă Quinn în viziunea noastră, apoi a apărut cuțitul acela care a înjunghiat-o. Cuțitul pe care-l avea Kaz. Cel care lipsea din suportul din bucătărie. Niciunul dintre aceste lucruri nu s-a întâmplat pentru că am fost pregătiți. Am schimbat potențialul, eventualitățile.

– Se adună puncte de partea noastră. Cal o trase pe Quinn spre el.

– Trebuie să mergem la secția de poliție, și să rezolvăm chestia asta. Să depunem plângere.

– Fox.

– Asta dacă nu pleacă din oraș, continuă el peste protestele Laylei. La fermă sau oriunde altundeva, atâta vreme cât pleacă până după Șapte. O să vorbim cu el și cu părinții lui. Nu poate rămâne în Hollow. Nu putem risca asta.

Layla mai răsuflă o dată adânc.

– Puteți s-o luați voi înainte? Eu vreau să mai rămân puțin cu Fox.

Mai târziu, pentru că i se păru cel mai potrivit lucru, Cybil îl aduse din nou pe Gage la apartamentul lui Fox, pentru a lua de acolo mâncarea.

– Ce dracu' faci atâta caz pentru o cutie de lapte și niște ouă?

– E mai mult decât atât, și, pe lângă asta, nu sunt de acord cu risipa. Și așa nu-i mai lăsăm Laylei niciun motiv să se întoarcă aici înainte de a se mai liniști. De ce ești atât de sensibil, de iritat?

– Oh, nu știu, poate că are legătură cu faptul că o femeie pe care o plac foarte mult tocmai a fost amenințată cu cuțitul de către un băiețaș infestat.

– Poți să privești lucrurile și din altă perspectivă și să te bucuri că Layla avea la ea un spray lacrimogen, că are reflexe bune și că, oricum, eu și Quinn eram acolo, și am fi rezolvat până la urmă problema. Tensiunea și încordarea îi dădeau dureri de cap și îi transformau tendoanele gâtului și mușchii umerilor în noduri dureroase, ca de beton. Cu toate

acestea, Cybil puse laptele în pungă. Iar băieţaşul acela, care a fost folosit, urmează să plece la bunici, în Virginia, împreună cu restul familiei. Asta înseamnă că mai scoatem cinci oameni din calea nenorocirii.

– Aş putea să privesc lucrurile şi aşa.

Tonul lui o făcu să strângă din buze.

– Dar preferi să fii iritabil.

– Poate. Şi am putea adăuga la cauzele iritării şi faptul că acum trebuie să ne facem griji în privinţa a două femei gravide, nu doar a uneia.

– Amândouă s-au dovedit a fi absolut capabile să aibă grijă de ele, mai ales astăzi. Layla cea gravidă a reuşit să-şi păstreze calmul şi raţiunea, să bage mâna în geanta ei simandicoasă şi să scoată de acolo un recipient cu spray lacrimogen. Apoi l-a pulverizat în ochii bietului puşti. S-a salvat pe ea, a salvat-o – ipotetic – şi pe Quinn, ba chiar şi pe mine. Cu siguranţă l-a salvat pe băieţaş. Eu l-aş fi împuşcat, Gage. Oftă în timp ce împacheta mâncarea. Îşi dădu seama că tensiunea aceea nu se datora doar celor întâmplate cu puţină vreme în urmă, ci şi celor care s-ar fi putut întâmpla. L-aş fi împuşcat pe băieţaşul ăla fără nici cea mai mică ezitare. Ştiu asta. M-a salvat Layla, altfel ar fi trebuit să trăiesc cu asta pe conştiinţă toată viaţa.

– Cu jucărioara aia pe care o porţi cu tine n-ai fi reuşit decât să-l enervezi mai tare.

Se strâmbă din nou şi se întoarse spre el.

– Dacă aşa vrei să mă faci să mă simt mai bine, să ştii că nu-i rău. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, aş avea nevoie şi de nişte aspirine.

Gage plecă după aspirine, iar ea continuă să împacheteze mâncarea. El se întoarse cu un flacon de medicamente şi-i umplu un pahar cu apă.

– Dulăpiorul de medicamente din baie, îi spuse el.

Ea înghiţi hapurile.

– Ca să ne întoarcem puţin la ultima noastră aventură, atât Layla, cât şi Quinn au scăpat fără nicio zgârietură, aproape – spre deosebire de rezultatul potenţial văzut de noi. E o diferenţă foarte mare.

– Ai dreptate. Veni în spatele ei, îi puse mâinile pe umeri şi începu să-i maseze nodurile acelea.

– Oh, Dumnezeule! Ochii i se înceţoşară de uşurare. Mulţumesc.

– Deci nu tot ceea ce vedem se şi întâmplă, iar unele lucruri pe care nu le vedem se întâmplă. De exemplu, n-am văzut-o pe Layla gravidă.

– Ba da, am văzut-o. Durerea de cap i se mai calmă, şi puse acest lucru mai degrabă pe seama mâinilor lui decât a aspirinei. I-am văzut pe ea şi pe Fox în magazinul ei, în luna septembrie. Era însărcinată.

– Cum de... Mă rog, lasă. O chestie muierească, decise Gage. De ce nu mi-ai spus la momentul respectiv?

– Nu sunt foarte sigură. Dar ceva din toate astea mă face să cred că unele lucruri sunt sortite să se întâmple, altele pot fi schimbate. Se întoarse cu faţa spre el şi-l privi în ochi. Nu trebuie să mori, Gage.

– Una peste alta, aş prefera să nu mor. Dar n-o să mă dau înapoi de la nimic.

– Înțeleg asta. Dar lucrurile pe care le-am văzut i-au ajutat pe prietenii noștri să rămână în viață. Trebuie să cred că și ei vor face același lucru pentru tine. Nu vreau să te pierd. De frică să nu se lase cuprinsă de slăbiciune, îi puse în brațe o primă pungă cu alimente. Ești bun la casa omului.

– Ca asin de povară.

I-o dădu și pe a doua.

– Printre altele. Pentru că el era cu brațele ocupate, se ridică pe vârfuri și-l sărută ușor pe buze. Ar cam trebui să mergem. Trebuie să ne oprim și la cofetărie.

– Pentru ce?

– Pentru încă un tort cu „Bine că n-ai murit". E o tradiție frumoasă. Deschise ușa, îl lăsă să treacă înaintea ei. Știi ceva, de ziua ta – când o să vezi că o să fii în viață – o să-ți fac eu un tort.

– O să-mi faci un tort dacă supraviețuiesc?

– Un tort spectaculos. Închise ușa casei lui Fox și se uită la bucata de placaj pe care Gage o pusese în locul panoului spart. Cu șase straturi, câte unul pentru fiecare dintre noi. Simți că – inexplicabil – ochii încep să o înțepe și se umplu de lacrimi, așa că își scoase ochelarii de soare din geantă și și-i puse la ochi.

– Șapte, o corectă Gage. Șapte e numărul magic, nu-i așa? Ar trebui să fie șapte straturi.

– Pe 7 iulie, un tort cu șapte etaje. Îl aștepta până când puse pungile în portbagaj. S-a făcut.

– Ziua ta când e?

– În noiembrie. Intră în maşină. Pe doi noiembrie.

– Să-ţi spun eu cum facem. Dacă apuc să mănânc o felie din faimosul tău tort, o să te duc unde vrei de ziua ta.

În ciuda nodului pe care-l simţea în burtă, reuşi să-i zâmbească uşor.

– Ai grijă. Sunt o grămadă de locuri în care vreau să merg.

– Bine. Şi eu.

Ăsta era unul din lucrurile despre ea la care se tot gândea, admise Gage. Erau o grămadă de locuri în care ar fi vrut să meargă. Când încetase să mai fie vorba doar de el şi de ea în mintea lui, când deveniseră „ei"? Nu-şi putea da seama când anume apăruse această schimbare, dar ştia că voia să meargă în locurile acelea împreună cu ea.

Ar fi vrut să-i arate locurile lui preferate, era curios să le vadă pe-ale ei. Şi voia să meargă împreună în locuri pe care nu le mai văzuse niciunul dintre ei, să le experimenteze pentru prima dată împreună.

Nu voia să mai meargă doar acolo unde erau partide interesante de pocher. Nu voia să mai meargă oricum şi oriunde şi oricând, aşa cum făcea când era singur. Voia să meargă, voia să vadă, pentru numele lui Dumnezeu, voia să joace, dar ideea de *singur* nu-l mai atrăgea la fel de mult ca înainte.

Îi spusese că era iritabil. Poate că ăsta era unul dintre motivele pentru care era iritabil. Era, după părerea lui, un motiv al dracului de bun pentru a fi

iritabil. Era ridicol, de tot râsul, decise el într-un final şi începu să se plimbe de colo colo prin camera de oaspeţi în loc să-şi verifice e-mailurile, aşa cum intenţionase iniţial. Era ceva de-a dreptul nebunesc să înceapă să se gândească la chestii pe termen lung, la relaţii, la el ca făcând parte dintr-un cuplu.

Dar chiar se gândea la astfel de lucruri. Asta era enervant. Şi îşi imagina – parcă putea vedea cum avea să fie – el alături de Cybil. Se putea imagina împreună cu ea, explorând împreună lumea, fără greutatea asta imensă pe umeri. Putea chiar să-şi imagineze c-ar fi putut avea undeva o bază împreună cu ea, un loc în care să se întoarcă periodic. New York, Vegas, Paris – oriunde.

O casă, un cămin împreună cu ea, un loc în care să se întoarcă.

Singurul loc în care se întorsese vreodată era Hawkins Hollow. Şi nu pentru că aşa voia el, nu fusese chiar alegerea lui.

Dar de data asta ar fi putut să fie, dacă ţinea pariul acela.

Ar fi distractiv să încerce să o convingă.

Mai rămăsese timp, se gândi el, îndeajuns de mult timp pentru a pune la punct un plan. Va trebui să fie discret, se gândi el în timp ce deschidea laptopul. Va trebui să găsească cea mai bună cale pentru a o prinde în mrejele acelea pe care amândoi căzuseră de acord că nu le vor. Apoi, după ce se hotăra asupra acelei căi, n-avea decât să facă din când în când câte un nod, pe ici, pe colo. Era ea deşteaptă, dar şi el era. Era dispus să parieze că ea nu şi-ar fi

dat seama că el a schimbat regulile, ba chiar şi jocul, decât mult prea târziu.

Încântat de această idee, deschise e-mailul pe care-l primise de la profesorul Linz. Şi în timp ce-l citea îşi simţi stomacul strângându-i-se. Ochii îi deveniră mai reci.

Şi cu asta, se gândi el fatalist, gata cu planurile de viitor. Avea viitorul deja aranjat, şi n-avea să fie unul prea lung, maximum două săptămâni.

18

Gage convocă din nou o întâlnire, în biroul lui Cal. Doar el şi fraţii lui. Se ridicase din pat şi plecase din casă mai înainte ca Cybil să se fi mişcat măcar de pe-o parte pe alta. Avea nevoie de puţin timp singur, la fel cum avea nevoie să stea puţin şi cu cei doi prieteni ai săi.

Le spuse ce aflase de la Linz, cu calm, fără prea multă pasiune.

– La naiba cu asta! fu opinia lui Fox. La naiba cu asta, Gage!

– Aşa se termină.

– Pentru că aşa zice un cercetător în domeniul demonologiei, un tip pe care nu-l cunoaştem, care n-a fost niciodată aici, care n-a avut niciodată de-a face cu toate astea?

– Pentru că aşa se termină, repetă Gage. Tot ce ştim, tot ce-am aflat, tot ce-am avut de înfruntat până acum, totul ne conduce aici.

– Va trebui să apelez la terminologia folosită de către avocatul aici de față, spuse Cal după un moment. La naiba cu asta!

Ochii lui Gage erau verzi și limpezi; el se împăcase deja cu ce avea să vină.

– Apreciez sentimentele voastre, dar ar trebui să știți că lucrurile nu stau chiar așa. Niciunul dintre noi n-ar fi trebuit să ajungă până aici. Singurul motiv pentru care am reușit este că Dent a încălcat regulile și ne-a dat anumite capacități, abilități, ne-a dat o sursă de putere. A venit vremea să plătim pentru toate astea. Nu-mi spune „de ce tu?". Gage ridică un deget la Fox. Se vede pe fața ta ce vrei să întrebi, am mai trecut o dată prin asta. Este rândul meu, este destinul meu afurisit. De data asta se termină. Aici și așa. Partea bună e că nu va mai trebui să vin înapoi aici la fiecare șapte ani ca să vă salvez pe voi.

– La naiba și cu asta, spuse Fox, dar fără prea multă convingere, și se ridică în picioare. Trebuie să existe și o altă cale. Te uiți la problema asta cu ochelari de cal. Cred c-ar trebui să o examinăm din mai multe perspective.

– Frate, eu cu asta mă ocup, cu perspectivele. De data asta fie îl distrugem, fie se materializează, *devine*. Ia o formă completă, materială. Își recâștigă toate puterile pe care le-a avut vreodată. După cum am văzut, începe deja să se întâmple. Absent, Gage își scărpină umărul pe care avea cicatricea. Eu am rămas cu o amintire. Pentru a-l distruge, pentru a-l elimina de tot și definitiv e nevoie să sacrificăm o viață din rândul nostru. Un sacrificiu de sânge, un

preț care trebuie plătit pentru ca balanța să se echilibreze. Lumină pentru întuneric, bla, bla, bla, și așa mai departe. O să fac chestia asta, într-un fel sau altul. Mi-ar fi mult mai ușor dacă m-ați susține și voi.

– N-o să ne vezi stând cu mâinile în sân și lăsându-te să încasezi tu toate loviturile, îi spuse Cal. O să căutăm o altă cale de a rezolva toată tărășenia asta.

– Și dacă n-o să găsim o astfel de cale? Fără vrăjeală, Cal, adăugă Gage. Am trecut prin prea multe pentru a mai încerca să ne păcălim unul pe celălalt.

– Dacă nu găsim, și tu te sacrifici, îmi lași mie mașina ta?

Gage se uită la Fox și simți cum de pe umeri i se ridică o greutate imensă. Aveau să facă ceea ce trebuia făcut. Aveau să-l susțină, așa cum făcuseră întotdeauna.

– La cum conduci tu? Nici gând. Mașina îi rămâne lui Cybil. Femeia asta știe cum să conducă o astfel de mașină. Și-aș avea nevoie de tine să pun la punct toată hârțogăraia asta avocățească, cu testamente și tot restul.

– Bine, nicio problemă. Ignoră înjurătura pe care i-o aruncă Cal. Și onorariul meu va fi un pariu. Pun pariu cu tine pe o mie de dolari că nu numai că-l vom distruge pe Marele Ticălos, dar după aceea vom pleca cu toții, inclusiv tu, împreună, de la Stânca Păgână.

– Țin și eu pariul, spuse Cal.

– Atunci așa rămâne.

Cal clătină din cap şi-l mângâie absent pe cap pe Lump, care dormea sub biroul lui.

– Doar un nebun pariază mii de dolari pe moartea lui.

Gage zâmbi.

– Viu sau mort, îmi place să câştig.

– Va trebui să le spunem despre asta şi fetelor, interveni Fox, apoi îşi îngustă ochii spre Gage. Ai vreo problemă?

– Depinde. Dacă o să le spunem fetelor...

– Nu dacă, îl întrerupse Cal. Suntem toţi şase băgaţi în chestia asta.

– *Când* o să le spunem fetelor, nuanţă Gage, va trebui s-o facem împreună, uniţi. Nu pot să mă cert şi cu ele, şi cu voi. Lucrurile stau aşa – o să căutăm o altă cale cât timp mai avem la dispoziţie. Şi dacă nu găsim nimic până la sfârşit, o facem aşa cum zic eu. Nimeni nu dă înapoi, nimeni nu trişează.

Cal se ridică, pregătindu-se să ocolească biroul, să vină la Gage şi să pecetluiască înţelegerea cu o strângere de mână. Uşa biroului se deschise brusc. Cy Hudson, unul dintre obişnuiţii sălii de bowling, se năpusti în încăpere, cu dinţii dezgoliţi, trăgând nebuneşte cu un pistol calibrul 38. Unul dintre gloanţe îl nimeri pe Cal în piept, doborându-l la pământ chiar în secunda în care Fox şi Gage săreau pe Cy.

Trupul solid al acestuia aproape că nu se mişcă. Reuşi să se descotorosească foarte uşor de ei, nebunia dându-i puteri nebănuite. Îndreptă pistolul din nou spre Cal, apoi spre Gage, când acesta ţipă, iar Lump

sări la atac. Gage se pregăti să primească glonțul respectiv când îl văzu cu coada ochiului pe Fox sărind ca din puşcă.

Bill Turner se năpusti pe uşă ca o furtună. Sări în spatele lui Cy, lovindu-l cu pumnii, în timp ce Fox atacă partea de jos şi câinele se repezi şi el, clămpănind din fălci. Se prăbuşiră toți patru pe podea. Se auzi încă o împuşcătură chiar când Gage reuşi să se ridice de jos şi să apuce un scaun cu care îl lovi de două ori în cap pe Cy.

– Eşti bine? îl întrebă el pe Fox după ce trupul lui Cy deveni inert.

– Da, da. Bravo, băiete, bun câine! Fox îl luă pe Lump pe după gâtul lui gros. Cal?

Gage se ridică şi se duse la prietenul său. Cal era alb ca hârtia la față, cu ochii sticloşi şi respira în reprize scurte. Dar când Gage îi sfâşie cămaşa, văzu că glonțul începuse să se ridice la suprafața rănii. Întins într-o parte, Lump îi lingea fața, scheunând.

– E bine, eşti bine. Îl dai afară. Îl strânse de mână, îi trimise tot ce putea. Haide, dă-mi un semn!

– Cred că mi-a rupt o coastă, reuşi Cal să îngaime. Şi mi-a rupt totul înăuntru. Se străduí să-şi regleze respirația în timp ce Lump îl împungea cu botul în umăr. N-aş putea să spun exact ce.

– Te ajutăm noi. Fox, pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă.

– Gage.

– Ce? Nu vezi că e... Furios, Gage se răsuci brusc. Îl văzu pe Fox îngenuncheat pe podea, apăsând pe pieptul lui Bill resturile cămăşii sale pline de sânge.

– Cheamă o ambulanță. Eu trebuie să țin apăsat aici.

– Du-te! Dumnezeule! Cal răsuflă adânc, trase şi mai mult aer în piept. Îşi încleştă pumnul în blana lui Lump. Mă descurc. Mă descurc. Du-te!

Dar Gage continuă să-l țină strâns de mână. Îşi scoase telefonul mobil şi, cu ochii țintă la figura palidă a tatălui său, sună după ajutor.

Cybil se trezi amețită, cu o durere surdă de cap. Amețeala nu era chiar o surpriză. Diminețile nu era în cea mai bună formă, mai ales când avea parte de nopți agitate, iar în ultima vreme visele deveniseră o adevărată pasote. Mai mult, Gage fusese destul de retras în seara dinainte. Abia vorbise, se gândi în timp ce-şi punea un halat pe ea, pentru eventualitatea în care în casă mai erau bărbați.

Ei bine, dispozițiile lui nu erau responsabilitatea ei, decise ea şi se simți destul de împăcată. Avea să-şi toarne o cană de cafea, să iasă cu ea pe veranda din spate şi să stea liniştită, singură, să-şi plângă de milă.

Ideea o mai învioră puțin, sau măcar ar fi înviorat-o dacă nu le-ar fi găsit pe Quinn şi pe Layla în bucătărie, discutând în şoaptă.

– Plecați din fața mea. Să nu vorbească nimeni cu mine până când nu-mi iau doza dublă de cafeină.

– Îmi pare rău. Quinn o opri din drumul spre aragaz. Va trebui să mai amâni puțin momentul.

În ochii ei apărură fulgere amenințătoare.

– Nimeni nu-mi spune mie să-mi amân cafeaua de dimineață. Mișcă-te, Q, sau vei suporta consecințele.

– Nu bei nicio cafea înainte de asta. Luă testul de sarcină de pe masă și i-l flutură lui Cybil în față. A venit rândul tău, Cyb.

– Rândul să ce? *Mișcă-te!*

– E rândul tău să faci pipi pe un bețișor.

Nevoia de cafeină fu întrecută pentru scurtă vreme de uimire.

– Ce? Ești nebună? Doar pentru că spermatozoidul s-a întâlnit cu ovulul în cazul vostru asta nu înseamnă că...

– Nu-i așa că-i amuzant, cum se întâmplă să am eu la îndemână testul ăsta, așa cum am avut unul și pentru Layla?

– Ha, ha.

– Și e interesant, continuă Layla, cum ai observat tu ieri că la toate trei ne vine ciclul în același timp.

– Nu sunt gravidă.

Layla se uită la Quinn.

– Nu asta am spus și eu?

Dorindu-și cu disperare o gură de cafea, Cybil își dădu ochii peste cap.

– Te-am văzut gravidă. Pe amândouă v-am văzut. Pe mine, nu.

– Întotdeauna e mai greu să ne vedem pe noi înșine, replică Quinn. Mi-ai spus asta de mai multe ori. Hai să simplificăm lucrurile. Vrei cafea? Atunci du-te și fă pipi pe bețișor. N-o să poți trece de noi două, Cyb.

Furioasă, Cybil înhăță cutia cu testul.

– Sarcina v-a făcut pe amândouă rele şi obraznice. Dispăru în toaleta de la parter.

– Chestia asta trebuie să însemne ceva. Layla îşi frecă braţele cu palmele, nervoasă. Dacă avem dreptate, dacă greşim, în orice caz trebuie să însemne ceva. Aş vrea totuşi să ştiu ce anume.

– Eu am câteva idei, dar... Îngrijorată, Quinn începu să se plimbe prin bucătărie, cu paşi repezi. O să ne gândim la asta mai târziu. După aceea. Şi oricum ar fi, va trebui să fim alături de ea.

– Bineînţeles. De ce... Oh. Te gândeşti la cazul în care ar fi însărcinată, fără să-şi dorească lucrul ăsta. Dând din cap, Layla se apropie şi ea de tocul uşii, lângă Quinn. Nici nu se pune problema. Orice s-ar întâmpla, oricare ar fi dorinţa ei.

Mai aşteptară câteva minute, apoi Quinn îşi trecu mâinile prin păr.

– Gata! Nu mai suport!

Merse până la uşa băii, bătu, doar de formă, apoi o deschise.

– Cyb, cât timp îţi trebuie să... Oh, Cybil! Îngenunche imediat lângă prietena ei, care stătea în fund pe podeaua băii.

– Ce-o să mă fac acum? îngăimă Cybil. Ce-o să mă fac?

– Pentru început ai putea să te ridici de jos. Layla se aplecă rapid şi o ajută să se ridice. Mă duc să fac un ceai. Ne descurcăm noi.

– Sunt atât de proastă! Foarte proastă! Cybil îşi apăsă palmele peste ochi în timp ce Quinn o ajută să

ajungă înapoi în bucătărie şi o aşează pe un scaun. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Toate trei. Se potriveşte perfect. Şi era chiar în faţa noastră.

– Nici eu nu mi-am dat seama, îi spuse Quinn. Nu m-am gândit la această posibilitate, până astă-noapte. O să fie bine, Cybil. Orice vrei, orice ai nevoie, orice ai decide, Layla şi cu mine o să-ţi fim alături.

– La mine nu e acelaşi lucru ca la voi două. Gage şi cu mine... N-avem niciun fel de planuri. Nu suntem... Reuşi să zâmbească uşor. Nu suntem legaţi aşa cum sunteţi voi legate de Cal şi de Fox.

– Eşti îndrăgostită de el.

– Da, sunt. Cybil o privi pe Quinn în ochi. Dar asta nu înseamnă că suntem împreună. El nu vrea o...

– Lasă ce vrea şi ce nu vrea el. Tonul Laylei era atât de categoric încât Cybil clipi. Dar tu, tu ce vrei?

– Ei bine, în mod sigur nu voiam asta. Voiam să termin ce-am început aici şi să petrec ceva timp împreună cu el departe de toate astea. Şi asta dacă gândesc dincolo de Şapte, şi nu sunt îndeajuns de puternică şi de raţională încât să nu mă fi gândit şi să nu fi sperat că am putea avea o şansă împreună. Dar nici atât de optimistă încât să mă şi aştept să avem o astfel de şansă.

– Ştii că nu trebuie să te decizi imediat. Quinn o mângâie pe Cybil pe păr. Chestia asta o să rămână între noi trei, şi lucrurile o să stea aşa cât vrei tu.

– Ştii că nu putem face asta, replică Cybil. Toate astea ar putea avea un scop anume, şi acel scop poate să reprezinte diferenţa între viaţă şi moarte.

– Zei, demoni, soartă... izbucni Layla. Nimeni n-are dreptul să ia decizia asta în locul tău.

Layla puse ceaiul pe masă, Cybil îi luă mâna şi i-o strânse tare.

– Mulţumesc. Dumnezeule! Mulţumesc. Noi trei, ei trei. Ann Hawkins a avut trei fii, iar ei erau speranţa ei, credinţa ei şi curajul ei. Acum mai suntem încă trei, şi potenţialul altor trei înăuntrul nostru. Există o simetrie aici, o simetrie care nu poate fi ignorată. În multe culturi şi în multe legende femeile gravide au anumite puteri. Şi noi o să folosim acele puteri. Respiră adânc şi întinse mâna după cana de ceai. Aş putea, când toate astea se vor termina, să aleg să suprim această posibilitate. Este alegerea mea, la naiba cu zeii şi cu demonii. Alegerea *mea*. Şi eu nu voi alege să suprim această posibilitate. Nu sunt un copil, nu sunt lipsită de resurse. Îl iubesc pe tată. Orice s-ar întâmpla între mine şi Gage, cred cu tărie că aşa a fost scris să se întâmple. Trase din nou aer în piept. Ştiu că asta e cel mai potrivit lucru pentru mine. Şi mai ştiu că sunt – oficial – speriată de moarte.

– O să trecem împreună prin toate astea. Quinn îi luă mâna lui Cybil şi i-o strânse cu fermitate. Asta o să ne fie de ajutor.

– Da, o să ne ajute. Încă nu le spuneţi nimic. Trebuie să mă gândesc la cea mai bună modalitate de a-i spune lui Gage. Cel mai bun moment, cel mai bun mod. Între timp, noi trebuie să ne gândim care e cea mai bună modalitate de a ne folosi de această surprinzătoare revărsare de fertilitate pe care am împărtăşit-o toate trei. Aş putea să iau legătura cu...

– Stai puțin, ține-ți ideea, spuse Quinn când telefonul începu să sune. Se uită la ecran și zâmbi. Bună, iubitule. Tu... Zâmbetul îi pieri, la fel și culoarea din obraji. Venim. Eu... Aruncă priviri alarmate către Cybil și Layla. Bine. Da, bine. Câte de grav? Ne vedem acolo. Închise telefonul. Bill Turner... tatăl lui Gage... a fost împușcat.

Pe mama lui o luaseră cu ambulanța, se gândi Gage. Luminile acelea, sirenele, graba cu care se mișcau toți. El nu mersese cu ea, bineînțeles. Frannie Hawkins îl ținuse departe, îi dăduse lapte și prăjiturele. Îl ținuse lângă ea.

Acum era vorba de tatăl lui – sirenele, luminile, graba. Nu era foarte sigur cum de ajunsese el să gonească în urma ambulanței, înghesuit între Cal și Fox în cabina camionetei lui Fox. Simțea mirosul de sânge. Sângele lui Cal, sângele tatălui său.

Cursese o grămadă de sânge.

Cal era încă palid, încă nu se vindecase de tot. Gage îl simțea tremurând din când în când – frisoane scurte, repezi – pe măsură ce trupul lui continua procesul de vindecare. Dar Cal nu era mort, nu zăcea într-o baltă de sânge, așa cum îi apăruse lui în viziunea aceea. Schimbaseră acest... potențial, așa cum i-ar fi spus Cybil.

Încă un punct pentru echipă.

Dar pe bătrân nu reușise să-l vadă. Tatăl lui – viu sau mort – nu-i apăruse în nicio viziune. Nu prevăzuse că bătrânul o să se năpustească pe ușa aceea și că o să sară în spatele lui Cy Hudson. Nu

prevăzuse nici privirea aceea hotărâtă şi aprigă pe care tatăl lui o avea. Şi mai cu seamă nu avusese nicio viziune cu tatăl lui zăcând pe podea, sângerând prin rămăşiţele cămăşii lui Fox.

Părea distrus, terminat, îşi dădu seama Gage. Distrus şi fragil, şi bătrân, atunci când îl băgaseră în ambulanţă. Nu era bine, nu era imaginea potrivită. Nu se potrivea cu imaginea lui Bill Turner pe care o purta Gage în minte, aşa cum purta poza mamei lui în portofel.

În fotografia aceea ea era tânără şi zâmbitoare pentru totdeauna.

În mintea lui Gage, Bill Turner era un tip masiv, cu o burtă mare, umflată de bere. Avea ochii duri, gura dură, mâinile dure. Acela era Bill Turner. Dacă te uitai urât la el, te pocnea de nu te vedeai.

Cine dracului era tipul acela distrus, sângerând, din ambulanţa din faţă? Şi de ce dracului mergea el după acea ambulanţă?

Totul se scufundă într-o ceaţă – drumul, maşinile, clădirile – în timp ce Fox o coti spre spital. Nu mai reuşea să se concentreze, nu mai reuşea să distingă clar nimic. Trupul lui se mişcă – se dădu jos când Fox parcă maşina la intrarea secţiei Urgenţe, urcă scările, intră în secţia respectivă. O parte din creierul lui înregistra detalii ciudate. Schimbarea de temperatură – de la canicula de sfârşit de iunie de afară la răcoarea aerului condiţionat din secţie –, diferitele sunete, vocile, graba cu care doctorii şi asistentele se înghesuiră în jurul bărbatului distrus, sângerând. Auzi telefoane sunând – un sunet iritant, enervant.

Răspunde la telefon, se gândi el. Răspunde la blestematul acela de telefon!

Cineva îi vorbea, îi punea o grămadă de întrebări. *Domnule Turner, domnule Turner,* şi el se întreba cum dracului îşi închipuiau ei că bătrânul avea să le răspundă, când deja îl duseseră de acolo. Apoi îşi dădu seama că el era de fapt domnul Turner.

– Ce?

Ce grupă de sânge avea tată lui?

Avea alergii?

Vârsta?

Era sub vreun tratament medicamentos? Lua vreun fel de drog?

– Nu ştiu. Doar atât reuşi Gage să spună. Nu ştiu.

– Mă ocup eu de asta. Cal îl luă de braţ şi îl scuturâ uşor. Stai jos, bea o cafea. Fox?

– Se face.

Avea un pahar de cafea în mână. Cum se întâmplase asta? Cafea surprinzător de bună. Stătea împreună cu Cal şi cu Fox într-o sală de aşteptare. Canapele gri cu albastru, fotolii. Un televizor dat pe un program de dimineaţă, unde o femeie şi un bărbat râdeau din spatele unui pupitru.

Sala de aşteptare din secţia de chirurgie, îşi aminti el, parcă revenindu-şi dintr-un vis. Tatăl lui era în operaţie. PPI – aşa-i spuneau. Plagă prin împuşcare. Tatăl lui era operat acum pentru că avea un glonţ în el. Ar fi trebuit să fie în mine, îşi spuse Gage în timp ce îşi amintea scena în care pistolul

fusese brusc îndreptat spre el. Glonțul acela de calibrul 38 ar fi trebuit să fie în mine.

– Trebuie să fac câțiva pași. Fox se ridică, să meargă cu el, dar Gage clătină din cap. Nu, am doar nevoie de puțin aer. Vreau să... trebuie să-mi fac ordine în gânduri.

Coborî cu liftul, împreună cu o femeie cu ochi triști și cu rădăcinile părului gri și cu un bărbat cu un pulover sintetic încheiat peste o burtă proeminentă ca o minge de fotbal.

Se întrebă dacă și ei aveau pe cineva la etajul de sus, pe cineva distrus, care sângera puternic.

Ajunse la parter, trecu pe lângă magazinul de cadouri, plin de baloane (Însănătoșire grabnică! E băiat!), pe lângă o vitrină rece plină de flori foarte scumpe, pe lângă rafturi întregi de reviste lucioase și de romane ieftine. O luă spre ușile de la intrare, apoi se întoarse la stânga și începu să meargă fără o direcție anume.

Ce loc agitat, se gândi el absent. Mașini, camionete și SUV-uri umpleau parcările, alte mașini făceau ture în căutarea unui loc liber. Unii dintre oamenii aceia aveau să se oprească la magazinul de cadouri sau aveau să-și cumpere o revistă lucioasă și niște baloane. Sunt o grămadă de bolnavi, se gândi el, apoi se întrebă câți dintre ei aveau PPI. Oare existau baloane pentru așa ceva?

O auzi pe Cybil strigându-i numele. Deși sunetul acesta i se părea absurd, nelalocul lui, se întoarse. Ea traversă trotuarul spre el, aproape în fugă. Părul acela negru și cârlionțat al ei era desfăcut și lucea în

bătaia soarelui, fluturând în jurul feței aceleia magnifice.

Gage se gândi, în mod ciudat, că un bărbat, dacă ar fi fost pe moarte, ar fi putut părăsi mai fericit lumea asta știind că – odată, demult – Cybil Kinski a fugit spre el.

Ajunse lângă el și-l luă de ambele mâini.

– Tatăl tău?

– În operație. Cum ai ajuns aici?

– A sunat Cal. Quinn și Layla s-au dus înăuntru. Eu te-am văzut aici, așa că... Poți să-mi spui și mie ce s-a întâmplat?

– Cy a intrat cu un pistol calibrul 38 în mână în biroul lui Cal și a început să împuște tot ce-i ieșea în cale. Inclusiv pe Cal.

– Cal...

– E bine. Știi cum stau lucrurile astea cu noi.

Încă o ambulanță trecu în goană prin parcare, cu sirena și girofarurile pornite. Altcineva care are necazuri, se gândi Gage. Încă un balon.

– Gage. Hai să mergem undeva și să stăm jos.

Se străduí să se întoarcă la ea, la Cybil cea cu ochi de țigan.

– Nu, vreau să mă... plimb puțin. S-a întâmplat atât de repede. Cât ai clipi din ochi. Cam așa. Poc, poc, Cal e jos. Cy ține din nou spre el, eu strig. Nu... Nu chiar așa au stat lucrurile, se gândi el.

– Nu contează. Îi puse o mână în jurul talici. Dac-ar fi putut să-i ia ea povara, ar fi făcut-o. Dar povara lui nu era una fizică.

– Ba contează. Toată chestia asta contează.

– Ai dreptate. Încet, îl întoarse, îndreptându-se împreună spre spital. Povesteşte-mi ce s-a întâmplat.

– Prima dată ne-am repezit la el, la Cy, dar tipul e cât un munte, şi dacă la statura şi puterea lui mai adaugi şi faptul că era infestat... Ne-a scuturat ca pe nişte purici. Apoi, eu am strigat. Şi-a întors arma spre mine. Derulă în minte întreaga scenă cu încetinitorul, fiecare gest, fiecare mişcare. Câinele dormea, ca de obicei, sub birou. S-a repezit la Cy ca o rachetă. Dacă nu l-aş fi văzut cu ochii mei n-aş fi crezut. Fox era pe punctul de a sări din nou pe Cy, poate c-ar mai fi avut timp. N-o să ştim niciodată. Apoi bătrânul meu s-a năpustit pe uşă ca o tornadă, a sărit pe Cy şi s-au prăbuşit toţi trei la podea, cu câine cu tot. S-a mai tras un foc de pistol. Fox era în regulă, aşa că m-am dus la Cal. Nici nu m-am gândit la tata. Fox era în regulă. Cal sângera şi se chinuia să dea glonţul afară. Nu m-am gândit deloc la bătrân.

Cybil se opri şi se întoarse spre el. Nu spuse nimic, îi privi doar faţa şi-l ţinu de mâini.

– M-am uitat spre ei. Fox probabil şi-a dat la un moment dat cămaşa jos. O folosea pe post de bandaj, apăsa cu ea pe rană. O rană la piept. PPI. Dar bătrânul nu poate să elimine glonţul, aşa, ca noi.

Îi dădu drumul mâinilor şi-l luă în braţe.

– Nu ştiu cum ar trebui să mă simt.

– Nu trebuie să hotărăşti asta acum.

– Aş fi putut să încasez eu glonţul acela. Şansele sunt de partea mea, n-aş fi murit doar dintr-atât.

– În acelaşi timp, Cal ar fi putut să mai încaseze unul. Dar tu l-ai oprit. Asta fac oamenii, Gage. Încearcă să-l oprească.

– Asta n-am văzut-o, Cybil.

– Nu, n-am văzut-o.

– Am schimbat potențialul văzut. Am stabilit o întâlnire cu Cal şi cu Fox, aşa că eram şi noi doi acolo. Aşa că atunci când Cy a intrat în birou, Cal nu era singur, eram şi noi acolo.

– Gage, ascultă-mă. Aduse mâinile împreunate între ei şi-l privi pe deasupra lor, drept în ochi. Te întrebi dacă nu cumva toate astea s-au întâmplat din cauză că tu ai fost acolo. Ştii, în adâncul sufletului tău, şi în mintea ta, ştii răspunsul. După douăzeci şi unu de ani de luptă, ştii foarte bine cine sau ce este de vină pentru toate astea.

– Cal trăieşte. Ştiu că asta contează mai mult...

– Nu se pune problema de mai mult sau mai puțin.

– El... bătrânul... E prima dată în viața mea când îmi ia apărarea. Îmi vine destul de greu să mă gândesc că ar putea să fie şi ultima.

În soarele blând de iunie, în timp ce sunetul unei alte ambulanțe spinteca aerul, simți că i se frânge inima pentru el.

– Am putea să ne uităm acum, să ne uităm după tatăl tău, dacă asta te ajută cumva.

– Nu. Îşi lipi obrazul de creştetul ei. O să aşteptăm.

Se gândise c-aveau să treacă ore întregi. Cu aşteptarea, tensiunea şi întrebările şi presupunerile de rigoare. Dar abia ce ajunse în sala de aşteptare când văzu un doctor ieşind din sala de operații. Gage

știu imediat ce-i întâlni privirea. Văzu moartea în ochii lui. Simți ceva zvârcolindu-i-se în măruntaie, asemeni unui pumn încleștat care zvâcni o singură dată, puternic. Apoi senzația aceea dispăru lăsând în urmă o amorțeală totală.

– Domnule Turner.

Gage se ridică și le făcu semn prietenilor lui să rămână în spate. Veni spre doctor și-l ascultă pe acesta cum îi spune că tatăl lui a murit.

Avea să-l îngroape pe bătrân lângă soția și fiica lui. Asta putea să facă. Nu avu loc niciun priveghi, cum n-avea să se țină vreo ceremonie după înmormântare. Scurt, simplu, gata. Îl lăsase pe Cal să se ocupe de angajarea unei firme de servicii funerare, insistând doar ca totul să fie scurt. Dumnezeu știa că și Cal îl cunoscuse pe Bill Turner mai bine decât el. Mai ales pe acel Bill Turner care murise pe masa de operație.

Recuperase singurul costum „bun" al tatălui său din apartament și-l dusese la salonul funerar. Comandase piatra de mormânt, plătise pentru ea și pentru celelalte cheltuieli cu bani gheață.

La un moment dat, se gândi el, trebuia să curețe și apartamentul, să doneze totul la vreo organizație caritabilă, la Armata Salvării. Ceva de genul ăsta. Sau, cum erau mari șanse ca Fox și Cal să se ocupe și de aranjamentele necesare pentru îngroparea lui nu peste multă vreme, Gage se gândi c-ar fi mai bine să lase și această sarcină pe umerii lor.

Minţiră în declaraţiile date la poliţie, chestie care pentru Gage nu însemna mare lucru. Cu ajutorul lui Jim Hawkins măsluiseră şi probele. Cy nu-şi amintea oricum nimic, iar Gage se gândi că dacă bătrânul său trebuise să moară, n-ar trebui să fi murit degeaba.

Ieşi din salonul funerar gândindu-se că făcuse tot ce putea face. Şi o văzu pe Frannie Hawkins stând lângă maşină.

– Cybil mi-a spus că te găsesc aici. N-am vrut să intru, nu voiam să deranjez.

– Tu nu deranjezi niciodată.

Îl luă după umeri – o îmbrăţişare sănătoasă.

– Îmi pare rău. Ştiu cum stăteau lucrurile între tine şi Bill, dar îmi pare rău.

– Şi mie. Doar că nu sunt sigur că asta rezolvă lucrurile.

– Oricum ar fi stat lucrurile, oricum ar fi fost el ca om, în trecut, la sfârşit a făcut tot ce i-a stat în putinţă pentru a te apăra – pe tine, pe fiul meu şi pe Fox. Şi la sfârşit tu ai făcut exact ce trebuia pentru ei, pentru Hollow şi pentru Bill.

– Am minţit în declaraţiile de la poliţie privitoare la moartea lui.

– Ai salvat viaţa unui om bun, ai salvat un om nevinovat de la a fi acuzat de crimă şi de închisoare. Faţa lui Frannie radia compasiune. Nu Cy i-a împuşcat pe Cal şi pe Bill, şi noi ştim asta. Nu Cy ar trebui să-şi petreacă – eventual – restul zilelor în spatele gratiilor, nu el ar trebui să-şi lase soţia singură, sau copiii, sau nepoţii.

– Nu. Am vorbit despre asta. Bietul bătrân nu poate să pună lucrurile cap la cap, aşa că...

– Aşa că trebuie să te gândeşti şi că Bill îl considera pe Cy un prieten, şi viceversa. După ce Bill s-a lăsat de băut, Cy era unul dintre aceia care a stat alături de el, bând cafea şi cola. Vreau să ştii că sunt absolut sigură că asta e ceea ce Bill ar fi vrut să faci. Restul lumii o să ştie că Bill a intrat în birou cu arma în mână, Dumnezeu ştie de ce, pentru că noi, restul, habar nu avem, şi când Cy şi restul celor de-acolo au încercat să-l oprească a avut loc un accident. Bill n-ar fi vrut ca Cy să fie pedepsit pentru ceva ce-a fost forţat să facă. Şi pe Bill nu-l mai poate afecta nimic acum. Tu ştii ce s-a întâmplat, ce-a făcut Bill la sfârşit. Nu contează ce ştie restul lumii.

Îl ajuta să audă asta, îl ajuta faptul că muchiile sentimentului de vinovăţie erau astfel îmblânzite, tocite.

– Nu simt nimic. Durere, furie – nu simt deloc ceva de genul ăsta.

– Dacă vei avea nevoie să simţi aşa ceva, vei simţi. Şi trebuie să ştii că ai făcut ce trebuia făcut. Şi asta e destul.

– Vrei să faci ceva pentru mine?

– Orice.

– Când eu n-o să mai fiu, te rog să le pui flori la morminte, din când în când. La toţi trei.

– Da. Aşa am să fac.

Se apropie de maşină şi deschise portiera pentru ea.

– Şi acum aş vrea să te întreb ceva.

– Dă-i drumul.

– Dacă ai şti că mai ai doar o săptămână sau două de trăit, ce-ai face?

Ea începu să vorbească, apoi se opri, iar Gage înţelese că nu-i dăduse primul răspuns care-i venise în minte. De dragul lui. În loc de asta zâmbi.

– Şi cum m-aş simţi? Aş fi sănătoasă?

– Te-ai simţi bine.

– În cazul ăsta aş face exact ce mi-ar plăcea, mai ales dacă ar fi vorba de ceva pe care până acum m-am cam codit să fac. Aş pune mâna pe tot ce mi-am dorit, m-aş asigura că persoanele care m-au enervat află exact ceea ce cred despre ele. Şi, mai important, toate persoanele pe care le-am iubit vor afla cât de mult au însemnat pentru mine.

– Nu ţi-ai mărturisi păcatele, n-ai încerca să te mântuieşti?

– Dacă nu mi le-am mărturisit şi dacă nu m-am mântuit până acum, la naiba cu ele. Acum numai eu contez.

Râzând, se aplecă şi o sărută.

– Chiar te iubesc.

– Ştiu.

Ca de obicei, după părerea lui Gage, Frannie pusese degetul pe rană. Dar lucrurile trebuiau făcute în ordinea priorităţilor. Ştia foarte bine că moartea – moartea oricui – n-avea să oprească apropierea Şaptelui. Subiectele discutate în biroul lui Cal trebuiau acum aduse în faţa întregului grup de şase.

– Înțelegerea este destul de simplă, începu el. Stăteau, cu toții, în livingul lui Cal, în seara de dinaintea înmormântării tatălui său. Unele dintre cărți, ca și folclorul indicat de Linz au o exprimare ciudată sau înflorită, dar totul se rezumă la asta: piatra sângerie – piatra noastră – este cheia. Parte din Piatra Alfa, așa cum a presupus și Cybil. O sursă de putere. Și oricât vi s-ar părea de ciudat, într-unele din studiile lui Linz acest fragment se numește Stânca Păgână. Nu cred că asta e o coincidență.

– Care-i încuietoarea? întrebă Quinn.

– Inima lui. Inima neagră, putrezită a Marelui nostru Ticălos. Cheia trebuie introdusă, răsucită, încuietoarea se deschide și Marele Ticălos se întoarce înapoi în iad. E atât de simplu.

– Nu, spuse Cybil încet. Nu e simplu deloc.

– Ba să știi că e. Doar că trebuie să ridicăm miza înainte.

– Și tu spui că această ridicare a mizei este de fapt sacrificiul tău?

– Miza asta e prea mare pentru mine, adăugă Layla. De ce să jucăm jocul lui? O să găsim altul, al nostru, cu regulile noastre.

– Nu e jocul lui, o corectă Gage. Este singurul joc pe care-l avem. Un joc pe care el încearcă să-l întârzie și să-l distrugă de secole. Piatra sângerie îl distruge, de aceea a ajuns la noi trei, dar noi trei n-am putut să o întregim decât acum. Acum, când suntem îndeajuns de mari, când putem participa la acest joc. A fost nevoie de toți șase. Și pentru restul va fi nevoie tot de toți. Dar doar unul dintre noi poate să întoarcă această cheie. Și asta voi face eu.

– Cum? întrebă Cybil. Intrând în el? Murind şi ducându-te în iad odată cu el?

– „În întuneric." Ştii deja chestia asta, spuse el, privind-o în faţă. Tu găsisei deja ceea ce-a descoperit Linz.

– După unele surse, piatra sângerie – sau Stânca Păgână, acest fragment din Piatra Alfa – va distruge întunericul, negrul, demonul, dacă îi va străpunge inima. Poate face asta, adăugă ea repede, ar putea face asta dacă este impregnată cu sângele celui ales, dacă este înfiptă exact în momentul potrivit. *Dacă, poate, ar putea.*

– Şi nu ne-ai spus şi nouă asta?

– Încă mai verific datele. Încă mai evaluez sursele. Nu, adăugă ea după un moment de tăcere. Nu v-am spus şi vouă.

– „În întuneric", repetă Gage. Toate legendele folosesc această frază sau ceva apropiat. Întuneric, negru. Inima bestiei, şi doar atunci când ia forma ei adevărată. *Bestia.* Şi toate lucrurile vii din jurul ei, dacă nu sunt protejate, vor muri odată cu ea. Moartea ei cere un sacrificiu egal. Un sacrificiu de sânge. Lumină pentru a sufoca întunericul. Şi ai găsit şi chestia asta, adăugă el, spre Cybil.

– Am găsit câteva surse care vorbesc despre sacrificiu, despre echilibru. Vru să înceapă să facă distincţii, să se contrazică – *orice* –, dar se opri. Aveau tot dreptul să afle. Majoritatea surselor găsite de mine susţin că demonul trebuie să fie în forma lui reală, adevărată, pentru ca inima lui să poate fi străpunsă, iar piatra trebuie înfiptă acolo de către gardian, de

către lumină. Şi că acea lumină trebuie să intre acolo ştiind foarte bine că, dacă-l va distruge, va fi la rândul său distrusă. Sacrificiul trebuie făcut conştient.

Gage dădu din cap.

– Asta se potriveşte cu cele spuse de Linz.

– Nu-i aşa că asta îţi vine ca turnat? Parcă-i pregătită exact pentru tine.

Pentru o clipă Gage şi Cybil se uitară unul la celălalt, fără ca niciunul dintre ei să vorbească. Apoi Quinn îşi drese vocea.

– Bine. Întrebare. Quinn ridică un deget. Dacă piatra sângerie şi acest ritual de sacrificiu rezolvă problema, de ce nu l-a ucis Dent?

Cu ochii încă la Cybil, Gage îi răspunse:

– Mai întâi că a venit sub înfăţişarea lui Twisse, şi nu în forma lui adevărată.

– Cred că e vorba de mai mult, spuse Cal. M-am tot gândit la asta de când ne-a spus Gage despre ce e vorba. Dent a încălcat regulile, şi a intenţionat să încalce şi mai multe. Nu putea să-l distrugă. Nu putea s-o facă cu mâna lui. Aşa că ne-a deschis nouă drumul. L-a slăbit, s-a asigurat că nu poate să *devină*, aşa cum spune Linz. Că nu se materializează într-o formă deplin corporală, sau în deplinătatea puterilor sale. Ne-a făcut rost de timp şi a transmis tot ce putea să transmită moştenitorilor săi – adică nouă – pentru a-l termina.

– Sunt şi eu de acord cu varianta asta. Dar nu cred că asta-i tot. Quinn se uită la Cybil, cu durere şi scuze în ochi. Distrugerea demonului este – a fost – misiunea lui Dent. Menirea lui pe pământul ăsta.

Sacrificiul lui – viața lui – n-avea cum să fie de ajuns. Adevăratul sacrificiul trebuie să implice și voința, libertatea de a alege. Cu toții avem de ales în chestiunea asta. Dent nu este, nu a fost, în totalitate uman. În ciuda moștenirii noastre, noi toți suntem. Acesta este prețul, alegerea de a sacrifica o viață pentru tot restul. Cyb...

Cybil ridică o mână.

– Întotdeauna este un preț de plătit. Vorbea calmă. Din cele mai vechi timpuri zeii au cerut să fie plătiți. Sau, în termeni mai populari, nimic nu-i pe gratis. Asta nu înseamnă că trebuie să acceptăm că prețul este moartea, fără să încercăm să găsim o altă modalitate de plată.

– Și eu sunt pentru găsirea unei alte modalități de plată. Dar, adăugă Gage, trebuie să cădem de acord cu toții, aici și acum, ca să trecem odată peste chestia asta, că, dacă nu vom găsi o astfel de modalitate, eu voi fi acela care va face acest sacrificiu. Fie că sunteți de acord, fie că nu, așa o să se întâmple. Mie mi-ar fi mai ușor dacă am fi cu toții de acord.

Nimeni nu vorbi, cu toții înțeleseseră că Cybil trebuia să fie prima.

– Suntem o echipă, începu ea. Niciunul dintre noi nu va pune la îndoială faptul ăsta. În interiorul acestei echipe am format mai multe unități. Toate aceste unități lucrează în dinamica echipei. Dar în aceste unități toți rămânem individualități. Suntem ceea ce suntem, și exact asta este ceea ce ne face să fim ceea ce suntem împreună. Niciunul dintre noi nu poate lua hotărâri pentru ceilalți. Dacă asta e alegerea

ta, eu nu vreau să ți-o îngreunez și mai mult, nu vreau să te fac să te simți mai stresat, nu vreau să risc să îți abat atenția, ție sau oricăruia dintre noi, pentru că astfel am putea face o greșeală. O să fiu de acord, crezând că o să găsim o cale să scăpăm toți întregi. Dar, mai important, o să fiu de acord pentru că eu cred în tine. Cred în tine, Gage. Atât am avut de spus. Sunt obosită. Mă duc sus.

19

O lăsă să stea liniștită o vreme. Și el avea nevoie de ceva timp singur. Apoi, când ajunse lângă ușa dormitorului pe care-l împărțeau, Gage se gândi că știa exact ce trebuia să spună și cum intenționa să spună respectivele lucruri.

Apoi deschise ușa, o văzu, și totul i se șterse din minte.

Stătea lângă fereastră, îmbrăcată cu un halat alb, scurt, cu picioarele dezgolite și cu părul desfăcut. Stinsese lumina și aprinsese lumânări. Strălucirea lor, umbrele schimbătoare pe care le creau pe pereți i se potriveau de minune. Modul cum arăta, ce simțea pentru ea erau tot atâtea săgeți care-i străpunseră inima.

Închise încet ușa. Ea nu se întoarse.

– Am greșit atunci când nu am împărtășit cu ceilalți rezultatele cercetărilor mele.

– Da, ai greșit.

– Aş putea inventa scuze, ţi-aş putea spune c-am simţit nevoia să aprofundez respectivele cercetări, să adun mai multe date, să le analizez, să le verific şi aşa mai departe. Nu e o minciună, dar nici adevărul adevărat nu este.

– Ştii că asta este calea. Ştii asta în adâncul sufletului tău, Cybil, la fel cum ştiu şi eu. Dacă eu n-o să fac chestia asta, dacă n-o s-o fac aşa cum se cuvine, ne va înghiţi pe toţi, şi întregul Hollow.

Ea rămase tăcută pentru câteva secunde, nemişcată în lumina lumânărilor, privind dealurile din depărtare.

– Mai e o geană de lumină, razele soarelui se mai văd pe vârfurile munţilor, spuse ea. O idee, o rămăşiţă a ceva care moare. Mai avem geana asta de lumină, frumuseţea ei. Mai avem câteva zile din această lumină. Aşa că e important să fim atenţi la ea, să o preţuim cum se cuvine.

– Eu am fost foarte atent la ceea ce ai spus tu jos. Eu preţuiesc asta.

– Atunci cred c-ar fi bine să auzi şi ceea ce n-am spus. Dacă o s-o faci pe eroul şi o să mori în pădurea aceea, doar după foarte multă vreme o să încetez să mai fiu furioasă pe tine. Până la urmă n-o să mai fiu, dar o să treacă o grămadă de timp. Şi după ce n-o să mai fiu furioasă pe tine, după asta... Trase adânc aer în piept. O să-mi ia şi mai multă vreme să te uit.

– Nu vrei să te uiţi la mine?

Ea oftă.

– Acum a dispărut, murmură ea când geana aceea de lumină se topi în întuneric. Apoi se întoarse. Avea

ochii limpezi şi atât de adânci încât el avu impresia că ar fi putut adăposti acolo lumi întregi.

– Vreau să-ţi spun şi eu nişte lucruri, începu el.

– Sunt sigură. Dar mai întâi eu trebuie să-ţi spun ceva. M-am tot întrebat dacă ar fi mai bine să nu-ţi spun, dar...

– Poţi să hotărăşti dacă-mi spui sau nu după ce auzi ce am eu de spus. Am primit astăzi un răspuns de la cineva a cărui opinie o respect foarte mult. Aşa că... Îşi înfundă mâinile în buzunare. Dacă un bărbat avea curajul necesar să se ducă la moarte, se gândi Gage, ar trebui să aibă şi curajul de a-i spune unei femei ce simte pentru ea. Nu-ţi spun asta pentru că – sau doar pentru că – aş putea să nu mă mai întorc viu din pădure. Ăsta-i doar motivul pentru care o fac acum şi nu mai târziu. Aş fi ajuns oricum la asta. N-am cum să mă feresc.

– Să te fereşti de ce?

– Pentru mine, o înţelegere este o înţelegere. Dar... La naiba cu chestia asta. Pe faţa lui îşi făcu loc iritarea, care-i transformă ochii în două globuri verzi, fierbinţi. Nu mai ţin niciun pariu. Îmi place viaţa mea. Îmi convine foarte mult cum trăiesc. Ce rost ar avea s-o schimb? Asta-i una.

Intrigată, înclină capul.

– Da, cred că e una.

– Nu mă întrerupe.

Ridică sprâncenele.

– Scuză-mă, am crezut că asta e o conversaţie, nu un monolog. Ar trebui să mă aşez?

– Ține-ți gura pentru câteva minute. Frustrarea îi sporea iritarea. Soarta asta e o chestie ciudată. N-are niciun rost să neg că destinul m-a călăuzit aici, altfel aş fi la sute şi mii de kilometri depărtare. Şi nu-mi place când destinul mă împinge acolo unde nu vreau să merg.

– Doar că acum eşti aici, şi nu în altă parte. Scuze. Flutură din mână când ochii lui se îngustară amenințător. Scuze.

– Hotărăsc singur, şi aştept de la ceilalți oameni să facă la fel. Asta vreau să spun. Şi dintr-odată ştiu exact ce voia să spună. Nu sunt aici pentru că mi-a impus asta un destin clădit înainte ca vreunul dintre noi să se fi născut. Nu simt ceea ce simt pentru că cineva ori ceva a decis c-ar fi mai bine pentru toți ca eu să simt asta. Ceea ce e înăuntrul meu îmi aparține, Cybil, este acolo datorită felului tău de a fi, felului în care vorbeşti, felului în care miroşi, arăți, gândeşti. Nu asta căutam, nu asta caut, dar asta este.

Ea rămase nemişcată, în timp ce lumânările aruncau valuri de lumină aurie peste catifeaua întunecată a ochilor ei.

– Încerci să-mi spui că eşti îndrăgostit de mine? Se apropie de el. Hai să facem aşa. Ce-ai zice să-ți pui cărțile pe masă?

Avusese şi cărți mai proaste, se gândi el, şi tot câştigase mâna respectivă.

– Sunt îndrăgostit de tine şi aproape că nu mă mai enervează deloc chestia asta.

Pe fața ei înflori un zâmbet minunat.

– Interesant. Şi eu sunt îndrăgostită de tine, şi aproape că nu mă mai surprinde chestia asta.

– Interesant. Îi luă faţa în mâini şi-i pronunţă numele, o singură dată. Buzele lui se lipiră de ale ei, la început uşor, ca o dorinţă, ca o părere. Apoi sărutul se adânci. Braţele ei îl înlănţuiră şi apăru senzaţia aceea de bine, de căldură. Căldura ei. Căldura lor. Acasă, se gândi el, nu însemna întotdeauna un loc anume. Uneori, „acasă" putea să însemne o femeie.

– Dacă lucrurile ar fi stat altfel, începu el, apoi o strânse şi mai tare în braţe când ea clătină din cap. Ascultă-mă. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, sau dacă voi avea noroc, ai să stai lângă mine?

– Să stau lângă tine? Îşi dădu capul pe spate şi-l studie. Nu prea te descurci cu cuvintele în seara asta. Îmi cer să mă căsătoresc cu tine?

În mod evident şocat, se dădu un pic mai în spate.

– Nu, nu-ţi cer asta. Mă gândeam la ceva mai puţin... formal. Să fim împreună. Să călătorim, pentru că asta facem amândoi. Poate să ne găsim şi o bază. Tu ai deja una în New York, şi mie mi-ar conveni acolo. Sau în altă parte. Nu cred c-avem nevoie de... Voia să fie împreună cu ea, voia nu doar ca ea să fie în viaţa lui, ci să fie însăşi viaţa lui. Nu era mariajul un pariu, până la urmă? Pe de altă parte, gândi el cu voce tare, la naiba, probabil că nici n-o să fie o problemă. Dacă o să fiu foarte norocos, vrei să te căsătoreşti cu mine?

– Da, vreau. Chestie care probabil că mă surprinde la fel de mult ca şi pe tine. Dar da, vreau. Şi aş vrea să călătoresc cu tine, şi tu să călătoreşti cu

mine. Aş vrea să avem o bază, împreună, poate chiar mai multe. Cred c-am fi foarte buni la chestia asta. Am duce-o bine împreună. Foarte bine.

– Atunci rămâne stabilit.

– Nu încă. Închise ochii. Mai întâi trebuie să-ţi spun ceva. Şi nici n-o să te fac să te ţii de promisiunea ta ipotetică, dacă vrei să te răzgândeşti. Se dădu înapoi, până ce trupurile lor nu se mai atinseră. Gage. Sunt însărcinată. El nu spuse nimic, absolut nimic. Câteodată destinul te trage, alteori te împinge. Uneori îţi trage şuturi în fund. Am avut două zile să mă gândesc la chestia asta, şi...

Gândurile i se rostogoleau, dezarticulate, în minte. Sentimentele se împleticeau ca bete în inima lui.

– Două zile.

– Am aflat în dimineaţa zilei în care tatăl tău a fost împuşcat. Pur şi simplu... n-am putut să-ţi spun. Se mai depărtă un pas de el. Am ales să nu-ţi spun în momentele acelea, când aveai atâtea pe cap.

– Bine. Trase aer în piept, apoi merse la fereastra lângă care stătuse ea. Ai avut două zile la dispoziţie să te gândeşti la asta. Deci ce părere ai?

– Să începem la un nivel mai general, asta mi se pare că e mai uşor. Există un motiv pentru care noi trei am rămas însărcinate în aceeaşi perioadă, poate chiar în aceeaşi noapte. Tu, Cal şi Fox v-aţi născut în aceeaşi zi. Ann Hawkins a avut tripleţi.

Tonul ei era limpede şi cursiv. Şi-o imagină la o catedră, predând cu eficienţă unei clase pline. Ce mama dracului era asta?

– Q, Layla şi cu mine provenim din acelaşi arbore genealogic. Cred că asta s-a întâmplat cu un motiv anume, ne-a fost dată încă o sursă de putere care ne este necesară pentru a-l ucide pe Twisse. Când văzu că el nu spune nimic, ea continuă: Sângele vostru, sângele nostru. Ceea ce creşte acum înăuntrul meu, al Laylei şi al lui Q combină aceste elemente. O parte din noi, o parte din voi trei. Cred că asta ne-a fost scris.

El se întoarse, cu faţa imobilă, indescifrabilă.

– Deşteaptă logică, poate un pic prea rece.

– La fel cum erai şi tu, replică ea, atunci când vorbeai despre moartea ta.

Ridică din umeri.

– Hai să renunţăm la privirea de ansamblu, la nivelul general, doamnă profesor. Ce crezi tu despre cum vor sta lucrurile peste două săptămâni, sau peste două luni? După ce toate astea se vor termina?

– Nu mă aştept să...

– Nu-mi spune ce te aştepţi şi ce nu te aştepţi tu să se întâmple. Pe sub masca autocontrolului începeau să apară scânteile furiei. Spune-mi ce vrei. La naiba, Cybil, lasă lecţiile deoparte şi spune-mi ce dracului vrei tu!

Nici nu clipi la auzul vorbelor lui, nici la tonul cu care fuseseră rostite – cel puţin nu exterior. Dar el o simţi tresărind, o simţi trăgându-se înapoi, mai departe de el.

Las-o aşa cum a picat, îşi spuse el. Să vedem ce se întâmplă mai departe.

– Bine, o să-ți spun ce dracului vreau. Deși se trăsese mai în spate, forța loviturilor ei rămăsese aceeași. Mai întâi o să-ți spun ce nu voiam. Nu voiam să mă trezesc gravidă, să am pe cap ceva așa de personal și de important în toată nebunia asta. Dar asta s-a întâmplat. Așa că... Înălță capul până ce ochii le ajunseră la același nivel. Vreau să duc la capăt aceeastă sarcină. Vreau să fac acest copil. Vreau să-i ofer cea mai bună viață posibilă. Vreau să fiu o mamă bună, sper să fiu o mamă interesantă și creativă. Vreau să-i arăt copilului ăstuia lumea. Vreau să-l aduc aici pe băiatul meu, sau pe fetița mea, pentru a-i cunoaște pe copiii Laylei și ai lui Quinn, să vadă colțul ăsta de lume la a cărui salvare am contribuit și noi. În ochi străluceau acum lacrimile și furia. Vreau ca tu să trăiești, idiotule, ca să iei și tu parte la toate astea. Și dacă tu ești prea prost sau prea egoist pentru a-ți dori să iei parte la asta, atunci nu numai că voi aștepta, ci îți voi cere să îmi trimiți o parte din câștigurile tale în fiecare lună, pentru ca astfel să contribui și tu la creșterea puiului de om la concepția căruia ai participat. Pentru că acum am în mine o parte din tine, și tu ești la fel de responsabil ca și mine pentru chestia asta. Nu doar îmi doresc o familie, ci o să-mi și fac una. Cu sau fără tine.

– Deci o să faci copilul indiferent dacă eu trăiesc sau mor.

– Exact.

– O să faci copilul și dacă eu trăiesc, dar nu vreau să îndeplinesc rolul de tată, ci doar să-ți trimit câte un cec în fiecare lună.

– Da.

Dădu din cap.

– Şi te-ai gândit la toate astea în doar două zile. Te-ai gândit la foarte multe chestii într-un interval atât de scurt.

– Ştiu ce vreau.

– Nu mai spune! Acum vrei să auzi şi punctul meu de vedere?

– Abia aştept.

Buzele lui se curbară într-un zâmbet. Dacă vorbele ei ar fi fost pumni, de mult ar fi fost culcat la podea.

– Aş vrea să te trimit undeva departe, în seara asta. În secunda asta. Să te duc – pe tine şi ceea ce creşte în tine – cât mai departe de toate astea. Nu m-am gândit niciodată să am copii. Am avut şi motive s-o fac. Şi dacă la asta adaugi şi faptul că aproape că nu mă mai enervează că m-am trezit îndrăgostit de tine şi că am început să fac cereri ipotetice de căsătorie, n-ai cum să nu înţelegi de ce m-am blocat.

– *Tant pis*. Ridică din umeri, cu o privire goală. Păcat.

– Bine. Dar şi eu pot să mă gândesc la multe chestii într-un interval scurt de timp. E una dintre calităţile mele. Acum? În momentul ăsta? Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de cadrul general, de binele mai mare, de destin. De nimic. E vorba de tine şi de mine, Cybil, aşa că ascultă-mă cu atenţie.

– Era mai uşor să te ascult cu atenţie pe vremea când nu vorbeai atât de mult.

– Din câte se pare acum am mai multe de spus decât atunci. Copilul acela – sau cum se numeşte el în stadiul ăsta – este în aceeaşi măsură al meu cât este şi al tău. Dacă se întâmplă să trăiesc şi după miezul nopţii de 7 iulie, amândoi veţi avea de-a face cu mine. N-o să fii doar tu, o să fim amândoi. Adică amândoi o să-i arătăm lumea, amândoi o să-l aducem aici. Amândoi o să-i oferim cea mai bună viaţă posibilă. Suntem o familile. Aşa o să stea lucrurile.

– Aşa? Vocea îi tremura puţin, dar ochii ei nu-i părăsiseră nicio clipă pe-ai lui. În cazul ăsta va trebui să te prezinţi cu ceva mai consistent decât cu o cerere ipotetică în căsătorie.

– O să vorbim despre asta după miezul nopţii de 7 iulie. Se apropie de ea, o mângâie pe obraz, apoi îşi aşează cu grijă palma pe abdomenul ei. Cred că pe-asta n-am văzut-o venind.

– Se pare că nu ne-am uitat unde trebuia.

O apăsă un pic mai tare cu palma.

– Sunt îndrăgostit de tine.

Ea înţelese că se referea atât la ea, cât şi la ceea ce începuseră, şi-şi puse mâna peste a lui.

– Sunt îndrăgostită de tine.

Când el o ridică în braţe, ea râse şi se simţi uşurată. Şi când o aşeză uşor pe pat, se ghemui la pieptul lui şi îl îmbrăţişă. Şi rămaseră amândoi îmbrăţişaţi.

A doua zi de dimineaţă, Gage stătea lângă mormântul tatălui său. Constatase cu surprindere că veniseră mulţi oameni. Nu doar prietenii apropiaţi,

ci şi alţi localnici, oameni pe care-i cunoştea după nume, după feţe, alţii pe care nu-i cunoştea. Mulţi veniră să-i vorbească, aşa că intră şi el în joc, trecu pe pilot automat.

Apoi Cy Hudson veni să-i strângă mâna şi-l bătu pe umăr – o versiune bărbătească a unei îmbrăţişări.

– Nu ştiu ce să-ţi spun. Cy se uita la el, cu faţa tumefiată. Am vorbit cu Bill cu două zile înainte să... Nu ştiu ce s-a întâmplat. Nu-mi amintesc exact.

– Nu contează, Cy.

– Doctorul spune că probabil e din cauza unei lovituri la cap, din cauza şocului suferit, am creierii zdruncinaţi, sau cam aşa ceva. Poate că şi Bill a avut o tumoare pe creier sau ceva de genu' ăsta, ştii? Ştii cum uneori oamenii fac lucruri pe care altfel nu le-ar face, sau...

– Ştiu.

– Oricum, Jim spunea c-ar trebui să-mi iau familia şi să mă mut la ferma O'Dell. Mie mi s-a părut o chestie cam aiurea, dar acum se pare că trecem printr-o perioadă cam aiurea. Cred c-o să mă duc acolo, până la urmă. Dacă ai nevoie de ceva, sau...

– Mulţumesc. Stând alături de mormântul tatălui său, Gage îl privi pe ucigaşul tatălui său îndepărtându-se.

Jim Hawkins se apropie de el şi-şi puse o mână în jurul umerilor lui.

– Ştiu c-ai suportat multe, mult timp. Mai multe şi mai mult timp decât aş fi putut eu suporta. Nu pot să-ţi spun decât că acum ai făcut ceea ce trebuia. Ai făcut ceea ce trebuia, pentru toată lumea.

– Tu mi-ai fost mai tată decât mi-a fost el.

– Bill ştia chestia asta.

Oamenii plecau, cei pe care-i ştia după nume, după faţă, cei pe care nu ştia de unde să-i ia. Aveau afaceri de condus, întâlniri la care trebuiau să ajungă, trebuiau să se întoarcă la viețile lor. Brian şi Joanne rămaseră lângă el ceva mai mult.

– Bill ne-a ajutat la fermă în ultimele două săptămâni, spuse Brian. Au rămas acolo o parte dintre sculele lui şi nişte lucruri care-i aparţineau, dacă le vrei.

– Nu. Cred c-ar fi bine să le păstraţi voi.

– Ne-a ajutat mult cu ce aveam de făcut, îi spuse Joanne lui Gage. Cu ceea ce aveţi voi de făcut. Până la urmă, a făcut tot ce-a putut. Asta contează. Îl sărută. Ai grijă de tine.

Apoi rămaseră doar ei şase, şi câinele, care stătea cuminte lângă piciorul lui Cal.

– Nu l-am cunoscut. L-am cunoscut, puţin, pe cel care era înainte ca ea să moară. Ştiu, prea bine poate, cine a fost el după aceea. Dar nu l-am cunoscut pe bărbatul pe care tocmai l-am îngropat. Şi nu ştiu dac-aş fi vrut să-l cunosc, chiar dacă aş fi avut şansa s-o fac. A murit pentru mine – pentru noi, cred. Presupun că asta echilibrează cumva balanţa.

Simţi ceva. Poate că era umbra unei dureri, sau poate era doar acceptarea. Dar era destul. Luă o mână de ţărână şi o aruncă peste sicriu.

– Aşa. Asta-i tot.

Cybil aşteptă până când se întoarseră cu toţii la Cal.

– Trebuie să discutăm despre ceva. Şi avem ceva de clarificat.

– Aveţi toate trei tripleţi. Fox se aruncă într-un fotoliu. Asta ar pune capac la toate.

– Din câte ştiu eu, nu. Am făcut câteva cercetări pe tema asta, dar am ezitat să vă spun ce-am găsit. Avem prea puţin timp la dispoziţie pentru a mai ezita. Avem nevoie de sângele lui Gage.

– Dar am şi eu nevoie de el. În momentul ăsta îl folosesc.

– Va trebui să renunţi la o mică parte. Trebuie să facem şi cu familiile lui Cal şi Fox ceea ce-am făcut cu noi. Într-un fel, o să se afle şi ei în linia întâi. Anticorpii tăi, explică ea. Tu ai supravieţuit muşcăturii demonului, aşa că există mari şanse să fii imun la otrava lui.

– Şi vrei să pregăteşti o doză de antivenin în bucătărie?

– Sunt destul de bună, însă nu atât de bună. O să folosim ritualul pe care l-am folosit şi înainte – ritualul fraţilor de sânge. Protecţie, îi aminti ea lui Gage. Profesorul tău, Linz, a spus ceva de protecţie. Dacă Twisse trece de noi, dacă va putea ajunge în oraş, sau mai rău, la fermă, protecţia asta e singurul lucru pe care l-i-l putem oferi.

– Mai sunt o grămadă de alţi oameni în afara familiilor noastre, spuse Cal. Şi nu-i văd aşezându-se la coadă pentru a-şi amesteca sângele cu cel al lui Gage.

– Nu, dar mai e o cale. Dacă e administrat intern.

Gage se ridică şi se aplecă înainte.

– Vrei ca populația din Hawkins Hollow să îmi bea sângele? Oh, da, sunt sigur că primarul și consiliul local vor sări în sus de bucurie.

– N-or să știe. Există un motiv pentru care am amânat discuția despre acest subiect. Se așează pe brațul canapelei. Ascultați-mă. Orașul are un rezervor de apă. Și ferma de asemenea. Oamenii beau apă. La sala de bowling se vinde foarte bine berea la halbă. N-o să ajungem să protejăm pe toată lumea, dar așa putem avea o șansă la o eventuală imunizare în masă. Cred că merită să încercăm.

– Nu mai avem decât câteva zile, spuse Fox gânditor. Când vom merge în pădure, vom lăsa în urmă orașul, ferma, tot. Ultima oară când am făcut asta a fost un adevărat masacru. M-aș simți mai ușurat dac-aș ști că familia mea rămâne cu ceva, că are măcar o șansă. Dacă sângele lui Gage reprezintă această șansă, atunci să-ncepem să pompăm.

– Ție ți-e ușor să vorbești. Gage își frecă ceafa. Toată chestia asta cu imunitatea nu-i decât o teorie.

– O teorie solidă, spuse Cybil, una bazată pe știință și magie. Am studiat ambele elemente, am examinat problema din toate unghiurile. Ar putea să meargă. Și dacă nu merge, asta e, nu ne afectează cu nimic.

– Doar pe mine, murmură Gage. Cât de mult sânge?

Cybil zâmbi.

– Dacă tot folosim numere magice, eu zic că trei litre ar fi de ajuns.

– Trei litre? Şapte sute cincizeci de mililitri? Şi cum o să scoţi atâta sânge din mine?

– Am rezolvat deja problema asta. Mă întorc imediat.

– Tata donează sânge la Crucea Roşie de câteva ori pe an, comentă Fox. Spune că nu-i cine ştie ce, mai ales că după aceea primeşte un suc şi-o prăjiturică.

– Ce fel de prăjiturică? vru Gage să ştie, apoi se uită ciudat la Cybil când aceasta intră în cameră cu o cutie mare în mână. Ce-ai acolo?

– Tot ce ne trebuie. Ace sterile, tuburi, pungi cu anticoagulant, şi aşa mai departe.

– Ce? Numai gândul la ceea ce era în cutia aceea îl făcea să-şi simtă stomacul întorcându-i-se încet pe dos. Ai intrat cumva pe un site pentru vampiri?

– Am sursele mele. Uite aici. Îi dădu lui Gage o sticlă cu apă pe care o luă de deasupra cutiei. E bine să bei multă apă când donezi sânge, mai ales că o să recoltăm o cantitate cam de trei ori mai mare decât cea care se ia în mod obişnuit la o donare.

Luă sticla, se uită în cutie şi se strâmbă.

– Dacă tot trebuie să mă tai din nou ca pentru ritual, de ce să nu-l luăm de acolo?

– Aşa e mai eficient şi mai curat. Îi zâmbi. Eşti gata să găureşti demonul acela şi să mori şi te temi de un ac mititel?

– *Teamă* e un cuvânt cam tare. Presupun că n-ai mai înţepat pe cineva cu astfel de ace până acum.

– Nu, dar am fost înţepată eu, şi am studiat procedura.

– Oh! Oh! Lasă-mă pe mine s-o fac! Fox ridică o mână.

– Nici gând! O s-o facă ea! Gage arătă spre Layla, a cărei gură rămase căscată.

– Eu? De ce? De ce?

– Pentru că dintre toți cei de-aici tu o să ai grijă să mă răneşti cel mai puțin. Îi zâmbi subțire lui Cybil. Te cunosc eu, iubito. Ție-ți place mai dur.

– Dar... Eu nu vreau s-o fac.

– Exact. Gage dădu din cap spre Layla. Nici eu nu vreau. Şi asta ne face să fim o echipă perfectă.

– O să-ți spun eu cum să procedezi, îi spuse Cybil Laylei şi ridică o pereche de mănuşi de unică folosință.

– Oh! Mă rog. La naiba! Mă duc să mă spăl pe mâini mai întâi.

Toată treaba merse surprinzător de simplu, deşi Layla, pe care o văzuse literalmente târându-se prin foc, gemuse, rămasă fără respirație, când îi înfipsese acul în mână. Ronțăi fursecuri cu nucă şi bău suc de portocale – deşi el ceruse bere, în timp ce Cybil se ocupa cu profesionalism de cele trei pungi cu sânge.

– Mulțumită puterilor tale de recuperare vom putea să trecem imediat la fapte. O să te mai lăsăm puțin, apoi o să-i dăm drumul cu ritualurile.

– Cred că ar trebui să începem cu ferma. Am putea trece pe acolo, calculă Fox, şi să rezolvăm problema.

– Merge. Aş vrea să-l duc pe Lump acolo. Cal îi aruncă o privire câinelui tolănit sub măsuța de cafea. De data asta el nu va merge cu noi.

– Îl ducem acolo, apoi trecem pe la familia Hawkins, spuse Fox, apoi în oraș. Și de-acolo mergem la rezervorul de apă. Întinse mâna să ia un fursec, dar Gage îl plesni peste ea.

– Nu văd vreo pungă cu sângele tău, frățioare.

– E bun, proclamă Fox. Cine conduce?

Poate că era o pierdere de vreme, o risipă de efort din partea lor și de sânge din partea lui Gage. Cybil se gândi la asta în zilele – și nopțile – care urmară. Tot ce părea logic, tot ce reușise să documenteze, să verifice, să studieze sau să interpreteze acum părea lipsit de orice utilitate. Ceea ce începuse în urmă cu câteva luni ca un proiect fascinant se transformase acum în cel mai important lucru din lume, singurul care conta cu adevărat. La ce mai folosea inteligența, se întrebă frecându-și ochii obosiți, când Soarta răsucea totul pe dos, transforma tot ce-ar fi putut fi în situații imposibile?

Cum trecuse timpul? Cum se întâmplase una ca asta? Rămăseseră doar ore, acum putea număra în ore timpul pe care-l mai aveau la dispoziție. Tot ce învățase, tot ce aflase, tot ce văzuse, absolut totul îi dădea de înțeles că la sfârșitul acelor câteva ore avea să-l piardă pe bărbatul pe care-l iubea, pe tatăl copilului ei. Și ea avea să piardă viața pe care-ar fi avut-o împreună cu el.

Unde erau acele răspunsuri pe care se pricepeau atât de bine să le găsească? De ce nu găseau nimic folositor?

Îşi ridică privirea când Gage intră în sufragerie, apoi îşi reaşeză degetele pe tastatură, deşi nu mai ştia ce trebuia să scrie.

– E ora trei dimineaţa, îi spuse el.

– Da, ştiu. E un ceas mic în colţul de jos al ecranului, foarte practic.

– Ai nevoie de somn.

– Ştiu destul de bine de ce am nevoie. Când el se aşeză şi-şi întinse picioarele, îi aruncă o singură privire intensă. Şi mai ştiu şi de ce *nu* am nevoie. Nu am nevoie să stai aici şi să te uiţi la mine în timp ce încerc să lucrez.

– În ultimele câteva zile ai cam lucrat tot timpul, Cybil. Avem răspunsurile pe care le avem. Altele nu mai sunt.

– Întotdeauna există şi alte răspunsuri.

– Unul din lucrurile care m-a frapat la tine când te-am întâlnit a fost creierul tău. Ai un creier clasa-ntâi. Nici restul ambalajului nu e deloc de neglijat, dar creierul m-a cucerit mai întâi. Ciudat, înainte să te întâlnesc pe tine nu-mi păsa nici cât negru sub unghie dacă femeia cu care eram avea IQ-ul lui Marie Curie sau al unui cartof de Idaho.

– Măsurarea inteligenţei cu scala IQ este pusă la îndoială de mulţi. Se susţine chiar c-ar fi făcută după tiparul rasei albe şi al clasei de mijloc.

– Vezi? Ridică un deget în aer. Asta e. Informaţii şi teorii puse pe tapet cât ai clipi. Mă omori cu zile. Indiferent de scala folosită, tu eşti o femeie foarte inteligentă, Cybil. Şi ştii foarte bine că avem răspunsurile pe care le avem.

– Mai ştiu şi că opera nu se termină până nu cântă şi grăsana. Încerc să găsesc mai multe informaţii despre un trib din America de Sud, care ar putea să fie descendenţi ai...

– Cybil. Întinse mâna şi o puse peste a ei. Opreşte-te.

– Cum aş putea să mă opresc? Cum poţi să-mi ceri să mă opresc? Este 4 Iulie, pentru numele lui Dumnezeu. De trei ore şi douăsprezece minute e 4 Iulie. Nu mai avem timp. În noaptea asta, mâine, mâine-noapte. Apoi va trebui să ne ducem în locul acela blestemat, unde tu...

– Te iubesc. Ea-şi acoperi faţa cu mâna liberă şi începu să suspine, dar el nu se opri. Continuă să vorbească, clar şi cu calm. Şi asta înseamnă al dracului de mult pentru mine. N-am căutat iubirea şi nici nu m-am aşteptat să mă lovească peste faţă, asemeni unei bâte. Dar te iubesc. Bătrânul mi-a spus că mama îl făcea să fie un om mai bun. Îţi spun asta pentru că şi tu mă faci un om mai bun. Nu mă întorc la Stânca Păgână pentru oraş. Nu o fac doar pentru Cal şi pentru Fox, ori pentru Quinn şi pentru Layla. N-o fac doar pentru tine. O fac şi pentru mine. Vreau să înţelegi chestia asta. Vreau să ştii chestia asta.

– Ştiu. Problema e acceptarea acestui sacrificiu. Pot să merg în poiana aceea cu tine. Nu ştiu cum o să mă pot întoarce de acolo fără tine.

– Aş putea să-ţi spun vreo dulcegărie de genul că voi fi întotdeauna alături de tine, dar niciunul dintre noi n-ar crede aşa ceva. Trebuie să vedem ce cărţi ne vin, şi apoi să jucăm cu ele. Asta-i tot.

– Eram atât de sigură că o să găsesc o cale, că o să găsesc *ceva*. Se uită în gol, spre ecranul computerului. O salvare.

– Se pare că asta o să fie treaba mea. Haide. Hai să mergem în pat.

Se ridică şi se întoarse spre el.

– E atât de linişte, murmură ea. E 4 Iulie şi n-au fost artificii.

– Atunci să mergem sus, să scoatem noi nişte scântei, şi apoi să dormim puţin.

Adormiră şi începură să viseze. În visul lor Stânca Păgână ardea ca un furnal, iar din cer cădea sânge în flăcări. În visul lor entitatea aceea neagră şi furioasă pârjolea pământul şi aprindea copacii.

În visul lor el muri. Deşi ea-l ţinu în braţe şi plânse peste el, nu se mai întoarse la ea. Şi chiar şi în vis durerea îi transformă inima în cenuşă.

Nu mai plânse. Cybil nu mai vărsă nicio lacrimă cât timp făcură bagajele şi pregătirile necesare pe parcursul zilei de 5 iulie. Ochii îi rămaseră uscaţi atunci când Cal le spuse că în oraş apăruseră deja câteva incendii, câteva jafuri şi alte acte de violenţă şi că tatăl lui, şeriful Hawbaker şi încă vreo câţiva încercau din răsputeri să menţină ordinea.

Tot ceea ce putea fi făcut fusese făcut. Se spusese tot ce se putea spune.

Aşa că în dimineaţa zilei de 6 iulie se înarmă, îşi puse rucsacul în spate, asemeni celorlalţi. Şi plecă, împreună cu ceilalţi, din căsuţa frumoasă de la

marginea pădurii Hawkins, pe cărarea ce ducea la Stânca Păgână.

Acum totul i se părea familiar – sunetele, mirosurile, drumul. Poate că acum era mai multă umbră decât în urmă cu câteva săptămâni, se gândi Cybil. Mai multe flori sălbatice şi mai multe păsări care ciripeau, dar în rest totul era la fel. Probabil că la fel sau aproape la fel era şi pe vremea lui Ann Hawkins. Iar sentimentele cuibărite în inima lui Ann când părăsise această pădure, când îl părăsise pe omul pe care-l iubea, pe cel care avea să se sacrifice, nu erau cu mult mai diferite, îşi imagină Cybil, de cele pe care le avea ea acum, când păşea în această pădure.

Dar măcar ea avea să fie acolo, împreună cu el, până la sfârşit.

– Cuţitul meu e mai mare decât al tău. Quinn bătu uşor cu degetul în baioneta pe care Cybil şi-o atârnase la brâu.

– Ce ai tu acolo nu e cuţit, e o macetă.

– Oricum, e mai mare. E mai mare şi decât al tău, îi spuse Quinn Laylei.

– Eu am rămas fidelă cosorului meu, ca şi data trecută. E cosorul meu norocos. Câţi oameni ar putea spune asta?

Încercau să o facă să nu se mai gândească la ce avea să fie. Cybil ştia asta.

– Cybil. Cuvântul, şoptit pe ton conspirativ, veni din adâncurile verzi şi umbroase ale pădurii.

Se uită, văzu şi simţi că pur şi simplu i se frânge inima.

– Tati.

– Nu e tatăl tău. Gage veni lângă ea şi o prinse de braţ. Ştii bine că nu e.

Duse mâna la pistol, dar Cybil îl opri.

– Ştiu. Ştiu că nu e tata, dar nu-l împuşca.

– Nu vrei să vii în braţe la tata? Întinse braţele în lături. Haide, prinţeso! Hai şi dă-i lui tati un pupic mare, mare! Îşi dezgoli dinţii ascuţiţi, ca de rechin, şi râse. Şi râse. Apoi îşi muşcă singur faţa şi trupul şi dispăru într-o cascadă de sânge negru.

– Ce mai spectacol, spuse Fox cu voce scăzută.

– Cam prost pus în scenă, şi jocul mi s-a părut un pic forţat. Cybil ridică din umeri şi îl apucă pe Gage de mână. Nimic, îşi promise ea, nu mă va mişca. O luăm noi înainte, pentru o vreme, spuse ea şi merseră împreună în faţa grupului.

20

Plănuiseră să facă un popas la Lacul lui Hester, unde tânăra şi nebuna Hester Dale se înecase singură la câteva săptămâni după ce dăduse naştere copilului pe care Twisse îl sădise în ea. Dar apa din acel lac era roşie şi parcă fierbea. La suprafaţa lacului pluteau trupuri de animale şi păsări moarte.

– Nu e cea mai potrivită ambianţă pentru un picnic, decise Cal. Cu o mână pe umărul lui Quinn, se aplecă şi o sărută uşor pe tâmplă. Crezi că mai poţi merge încă zece minute, fără să ne oprim?

– Hei, eu fac cinci kilometri pe jos în fiecare zi.

– Eşti gravidă. Una dintre gravide.

– Suntem în regulă, spuse Layla, apoi îl strânse tare pe Fox de braţ. Fox!

Ceva ieşi din apa agitată. Cap, gât, umeri. Noroiul roşu al lacului se prelingea pe ele. Trunchi, şolduri, picioare – până când tot corpul stătea pe suprafaţa agitată a lacului de parc-ar fi stat pe o platformă de piatră.

Hester Dale, cea care purtase sămânţa demonului în ea, blestemată de nebunie, moartă de secole, de propria-i mână, se uita la ei cu ochi sălbatici şi devastaţi.

– O să-i naşteţi în chinuri, toţi demoni. Sunteţi blestemate, iar sămânţa lui e rece. Atât de rece. Fiicele mele. Îşi deschise braţele. Haideţi, veniţi cu mine. Salvaţi-vă. V-am aşteptat. Luaţi-mă de mână.

Întinse un os plesnit, pătat cu roşu.

– Hai să mergem. Fox îi puse cu fermitate un braţ Laylei în jurul taliei şi o îndepărtă. Nebunia trece dincolo de moarte.

– Nu mă lăsaţi aici! Nu mă lăsaţi aici, singură!

Quinn aruncă o privire în urmă, plină de milă.

– Era ea, sau o altă mască de-a lui Twisse?

– Ea este. Hester. Layla nu se uită înapoi. Nu putea. Nu cred că Twisse poate să-i ia forma – nici a ei, nici a lui Ann. Ele sunt încă prezenţe, nu sunt moarte de tot, aşa că nu le poate fura înfăţişarea. Crezi că după ce vom termina toată chestia asta o să se poată odihni?

– Cred că da. Cybil se uită înapoi şi o văzu pe Hester – care plângea acum – scufundându-se încet

înapoi în lac. E parte din noi. Ceea ce facem, facem şi pentru ea.

Nu se opriră deloc. Poate din cauza agitației, a adrenalinei sau a dulciurilor împărțite cu dărnicie de Fox, continuară să meargă până când ajunseră în poiană. Acolo, Stânca Păgână îi aştepta, tăcută.

– N-a prea încercat să ne oprească, observă Cal. Abia dacă s-a jucat cu noi.

– N-a vrut să-şi risipească energia. Cybil îşi scoase rucsacul. Şi-o conservă. Şi crede că ne-a distrus singura armă pe care o aveam. Ticălosul se simte superior, face pe arogantul.

– Sau, ca şi data trecută când am venit aici, înainte de Şapte, e în oraş. Cal îşi scoase telefonul mobil şi formă numărul tatălui său. Ochii i se întunecară, la fel şi fața, când îl închise. Nimic. Doar paraziți.

– Jim Hawkins îi va tăbăci demonului fundul. Quinn îl luă pe după umeri pe Cal. Aşchia nu sare departe de trunchi.

– Fox şi cu mine am putea încerca să-l vedem, începu Layla, dar Cal clătină din cap.

– Nu, nu putem face nimic. Nici acolo şi nici la fermă. Şi oricum trebuie să ne conservăm şi noi energia. Hai să ne aşezăm.

Nu după multă vreme, Gage aşeză un braț de lemne lângă Cybil, în timp ce ea despacheta proviziile.

– Pare fără rost. Dacă mai aşteptăm câteva ore o să avem parte din plin de foc.

– Ăsta e focul nostru. E o diferență foarte importantă. Cybil ridică termosul. Vrei cafea?

– De data asta, nu. O să beau o bere. Își deschise una și aruncă o privire în jur. Ciudat, dar cred că m-aș fi simțit mult mai bine dac-ar fi venit el după noi, ca data trecută. Ploaie de sânge, vânt puternic, frig năprasnic. Numărul acela cu tatăl tău...

– Da, știu. N-a fost decât ca un salut prietenesc. Cum ar fi „drum bun, ne vedem mai târziu". Aroganța e o slăbiciune, o slăbiciune pe care în mod sigur o să-l facem s-o regrete.

O luă de mână.

– Vino un pic încoace.

– Trebuie să facem focul, începu ea în timp ce el o trăgea spre marginea poienii.

– Cal a fost șef la cercetași. O să-l facă el. Nu ne-a mai rămas mult timp. Își puse mâinile pe umerii ei, o mângâie pe brațe în jos, apoi din nou în sus. Trebuie să-ți cer o favoare.

– E un moment foarte bun pentru a-mi cere așa ceva. Dar va trebui să trăiești, să vezi dacă ți-am făcut acea favoare sau nu.

– O să îmi dau eu seama cumva. Dacă e fată... Văzu cum ochii ei se umplu de lacrimi în timp ce-l privea. Vreau să-i pui numele mijlociu Catherine, după mama mea. Întotdeauna am fost de părere că primul nume trebuie să-i aparțină copilului, dar cel din mijloc...

– Catherine, după mama ta. E o favoare pe care pot să ți-o îndeplinesc foarte ușor.

– Dacă e băiat, nu vreau să-i pui numele după mine. Nici să-i zici junior, sau vreo altă porcărie de genul ăsta. Alege tu un nume şi pentru cel din mijloc pune-l pe cel al tatălui tău. Atât. Şi ai grijă că el – sau ea – nu e fraier. Adică să nu aştepte la chintă spartă, să nu parieze ce nu-şi poate permite să piardă şi...

– N-ar fi mai bine să-mi iau notiţe?

O mângâie uşor pe păr.

– Lasă, că ţii minte. Dă-i astea. Gage scoase un pachet de cărţi de joc din buzunar. Ultima dată când am jucat cu astea mi-au intrat patru aşi. Aşa că sunt cărţile mele norocoase.

– O să ţi le ţin până după aceea. Trebuie să cred – şi tu trebuie să mă laşi să cred – că vei putea să i le dai chiar tu.

– Mi se pare corect. Îi luă faţa în palme, îşi trecu degetele prin părul ei, o trase spre el şi-şi lipi buzele de ale ei. Eşti cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Îi sărută mâinile, apoi o privi în ochi. Hai să terminăm chestia asta.

Pas cu pas, îşi spuse Cybil. Focul, piatra, lumânările, cuvintele. Cercul de sare. Fox adusese şi un casetofon micuţ, aşa că aveau şi muzică. Şi ăsta era, în opinia lui Cybil, un pas care trebuia făcut. Fluierăm în timp ce lucrăm, ticălosule.

– Spune-mi ce vrei să fac. Quinn vorbi încet în timp ce o ajuta pe Cybil să mai pună nişte lumânări pe masa de piatră.

– Să crezi că vom termina chestia asta – că el o să-l omoare. Şi o să scape cu viaţă.

– Asta o să fac. Zău aşa. Uită-te la mine, Cybil. Nimeni, nici măcar Cal nu mă cunoaşte aşa de bine cum mă cunoşti tu. Chiar cred.

– Şi eu. Layla se apropie şi ea şi-şi puse mâna peste cea a lui Cybil. Şi eu cred.

– Uite, vezi? Quinn îşi puse şi ea mâna peste celelalte două. Trei femei gravide nu pot să... Uau, ce-a fost asta?

– S-a... mişcat. Layla îşi ridică ochii spre ele. Nu-i aşa?

– Şşş. Asteaptă. Cybil îşi răsfiră degetele sub palma lui Quinn şi a Laylei şi se strădui să *simtă* piatra. A început să se încălzească, şi vibrează. Parcă ar respira.

– Prima dată când Cal şi cu mine am atins-o împreună s-a încălzit, spuse Quinn. Şi apoi am fost aruncaţi înapoi câteva sute de ani. Dacă am putea să ne concentrăm, poate că am putea vedea ceva.

Fără niciun fel de avertisment, vântul începu să bată, tare, foarte tare, şi le trânti pe toate trei la pământ.

– Începe spectacolul, strigă Fox. Nori negri se îngrămădeau pe cer, pulsând parcă, acoperind soarele ce începuse să apună.

În oraş, Jim Hawkins îl ajuta pe şeriful Hawbaker să târască un bărbat care ţipa în sala de bowling. Faţa lui Jim era însângerată, cămaşa sfâşiată. Îşi pierduse şi un pantof în încăierarea de pe strada principală. Pistele de bowling răsunau deja de ţipetele, văicărelile şi chicotelile celor peste o duzină de

persoane pe care le adunaseră de pe stradă şi le legaseră.

– O să rămânem fără frânghie. Frecându-şi braţul unde un domn care-l învăţase istorie pe fiul său îşi înfipsese dinţii, Hawbaker îl legă pe profesorul – care acum chicotea – de locul unde se întorceau bilele. Iisuse Hristoase, Jim!

– Încă vreo câteva ore. Jim respira greu, întretăiat. Se aşeză şi-şi şterse faţa încinsă. Închiseseră jumătate de duzină de oameni în vechea bibliotecă, şi pe alţi câţiva răspândiţi în clădirile despre care Cal îi spusese că sunt zone sigure. Trebuie să mai avem grijă de toate astea încă vreo câteva ore.

– În oraş au rămas sute de oameni. Şi doar câţiva ca noi, sănătoşi, în toate minţile – încă. Restul s-au ascuns pe undeva. Un incendiu la şcoală, altul în florărie, încă două în case particulare.

– Le-au stins.

– De data asta. Undeva, afară, se auzi un trosnet puternic. Hawbaker se ridică şi-şi scoase revolverul de serviciu.

Jim simţi că inima – şi aşa agitată – începe să-i bată şi mai tare în piept. Apoi Hawbaker întoarse pistolul şi i-l întinse lui Jim, cu patul înainte.

– Cred c-ar trebui să iei tu ăsta.

– La naiba, Wayne! De ce?

– Mă doare capul îngrozitor. De parcă m-ar bate cineva peste el, încercând să intre înăuntru. În timp ce vorbea, Hawbaker îşi şterse faţa, care-i lucea de

transpirație. Și dacă intră, vreau ca arma să fie la tine. Vreau să îi vii de hac. Și dacă e cazul, să-mi vii și mie de hac.

Jim se ridică încet în picioare și luă pistolul cu foarte multă grijă.

– Știi ce cred eu? Cred că oricine ar face ce-am făcut noi în ultimele câteva ore ar avea sigur o superdurere de cap. Am niște aspirine foarte puternice în spatele grătarului.

Hawbaker se uită fix la Jim, apoi izbucni în râs, și râse până simți că-l dor maxilarele.

– Sigur, la naiba, aspirine. Râse până când îi dădură lacrimile. Până începu să se simtă uman. Asta o să-i vină de hac. Se uită spre ușă când se auzi încă un trosnet. Cred c-ar trebui să aduci tot flaconul.

– A adus noaptea cu el, strigă Cal în timp ce vântul îi biciuia cu rafale înghețate. În afara cercului colcăiau șerpi, mușcându-se, devorându-se unul pe celălalt, apoi arseră până când nu mai rămase decât cenușa din ei.

– Nu numai noaptea. Quinn ridică maceta, gata să taie orice s-ar fi încumetat să intre în cerc.

– Nu putem să-l atacăm încă. Gage urmărea un câine cu trei capete care se plimba prin poiană mușcând și mârâind. Încearcă să ne scoată afară, să ne păcălească, să ne atragă.

– Nu e aici cu adevărat. Fox își schimbă poziția, încercând s-o apere pe Layla de rafalele puternice de vânt, dar acestea veneau parcă de peste tot. Astea nu sunt decât niște... ecouri.

– Nişte ecouri foarte puternice. Layla îşi strânse mâna pe mânerul cosorului.

– E mai puternic pe întuneric. Întotdeauna e mai puternic pe întuneric. Gage urmări câinele negru şi imens care se plimba de colo colo, întrebându-se dacă ar merita să încerce să-l împuşte. Şi e mai puternic în timpul Şaptelui. Aproape că suntem acolo.

– Acum e mai puternic ca oricând. Dar noi nu riscăm aiurea. Cybil rânji, dezgolindu-şi dinţii. O să-l atragem noi aici.

– Dacă acum e în oraş, dacă e atât de puternic şi e în oraş…

– O să aibă ei grijă. Cybil urmări cu privirea un şobolan, gras cât un cotoi, care sări pe spatele câinelui. Şi noi o să-l aducem aici.

Telefonul lui Fox începu să sune.

– Nu pot vedea ecranul. E negru. Înainte să-l deschidă, din telefon începu să se reverse un cor de ţipete, plânsete, voci care-i strigau numele. Vocea mamei lui, a tatălui lui, zeci de alte voci.

– E o minciună! strigă Layla. Fox, e o minciună!

– Nu ştiu, nu pot să-mi dau seama. Îşi ridică privirea disperată spre ea. Nu pot să-mi dau seama!

– Este o *minciună!* Înainte ca el s-o poată opri, îi înhăţă telefonul şi i-l aruncă departe în pădure.

Fluierând lung, apreciativ, Bill Turner ieşi din pădure.

– Înscri-o în echipă! Târâtura are un braţ super! Hei, nenorocitule, rahatule, am ceva pentru tine! Pocni cureaua pe care o avea în mână. Ia ieşi şi luptă-te ca un bărbat!

– Hei, ticălosule! Cybil îl înghionti pe Gage, împingându-l într-o parte. El a murit ca un bărbat. Tu n-o să mori aşa! Tu o să mori ţipând!

– Nu provoca demonul, iubito, îi spuse Gage. Sentimente pozitive, omeneşti, îţi aduci aminte?

– La naiba! Ai dreptate. Îţi arăt eu un sentiment omenesc şi pozitiv. Se întoarse în vântul turbat, îl trase pe Gage mai aproape şi îl sărută prelung, apăsat.

– Pe tine te păstrez pentru desert! Demonul care-i furase înfăţişarea lui Bill se transformă, se metamorfoză. Auzi vocea tatălui ei. Şi ceea ce o să sădesc în tine o să iasă afară cu gheare şi dinţi!

Îl ignoră şi se concentră asupra iubirii pe care i-o purta lui Gage – atât de puternică, atât de nouă.

– Nu ştie, şopti ea cu buzele lipite de ale lui.

Vântul muri brusc. Se aşternu tăcerea. Ochiul furtunii, se gândi ea şi respiră adânc.

– Nu ştie, repetă ea şi îşi atinse uşor abdomenul cu degetele. Este unul dintre răspunsurile pe care nu le-am găsit. Trebuie să fie. Poate găsim o altă cale, dacă ştim cum să-l folosim.

– Mai avem mai puţin de-o oră până la unsprezece şi jumătate – ora aceea de lumină de dinainte de miezul nopţii. Cal se uită la cerul întunecat, negru ca tuşul. Trebuie să ne apucăm de treabă.

– Ai dreptate. Hai să aprindem lumânările, cât mai putem. Şi se rugă ca răspunsul să vină la timp.

Încă o dată lumânările fură aprinse. Încă o dată cuţitul care-i unise pe băieţi ca fraţi de sânge îi tăie şi încă o dată palmele se uniră. Dar de data asta, se

gândi Cybil, nu erau trei, nu erau şase, ci nouă, potenţial.

Pe Stânca Păgână ardeau şase lumânări, câte una pentru fiecare, şi o a şaptea care simboliza scopul lor comun. Înăuntrul acelui cerc de foc ardeau trei lumânări mici, albe.

– Vine. Gage se uită în ochii lui Cybil.

– De unde ştii?

– Are dreptate. Cal se uită la Fox, care dădu şi el din cap, apoi se aplecă şi o sărută pe Quinn. Indiferent ce s-ar întâmpla, rămâneţi în cerc.

– O să stau în cerc atâta vreme cât vei sta şi tu.

– Hai să nu ne certăm, copii, spuse Fox înainte să înceapă Cal o discuţie în contradictoriu. Pierdem vremea de pomană. Se aplecă la rândul lui şi o sărută lung pe Layla. Layla, eşti aleasa mea. Quinn, Cybil, voi faceţi parte din cercul mic şi exclusivist al celor mai bune femei pe care le-am cunoscut în viaţa mea. Voi, băieţi? N-aş schimba niciun minuţel din ultimii treizeci şi unu de ani. Aşa că atunci când vom trece de asta vă promit câte o strângere de mână bărbătească la fiecare, şi câte un mozol umed fetelor, iar aleasa mea va avea parte de ceva special.

– Asta-i pledoaria ta de închidere? întrebă Gage. Simţea că piatra din buzunar începe să atârne greu, ca plumbul. Eu o să mozolesc pe toată lumea. Şi un mozol în avans. O trase pe Cybil spre el. Dacă nu mai avea de trăit decât câteva minute, voia să plece în beznă cu gustul ei pe buze. Îi simţi mâna încleştându-i-se pe cămaşă – cu putere, posesiv. Apoi îi dădu drumul.

– E doar avansul, îi spuse ea. Cu fața palidă și calmă, își scoase ambele arme. Îl simt și eu acum. E aproape.

De undeva din măruntaiele pădurii întunecate îl auziră mugind. Copacii tremurară, apoi se ciocniră unul de altul, de parcă erau dușmani. La marginea poienii, focul începu să scânteieze, apoi izbucni mai cu putere.

– Cioc, cioc la ușa mea, iubito, murmură Quinn, făcându-l pe Cal să se holbeze la ea.

– „Love Shack"?

– Nu știu de ce mi-a venit cântecul ăsta în minte, începu ea, dar Fox începu și el să cânte, ca un nebun.

– Perfect! Ciocăne mai tare, scumpo, cântă el.

– Oh, Dumnezeule! Cioc, cioc la ușa mea, iubito, repetă Layla și-și scoase cosorul.

– Haide, spuse Fox, mai cu viață! Nu te aud!

Focul crescu în intensitate, duhoarea împuti aerul, dar ei continuară să cânte. Poate că era o tâmpenie, se gândi Gage. Dar era atât de sfidător, atât de uman, de trufaș. N-avea ce rău să le facă, decise el. Ba chiar era un cântec de luptă destul de bun.

Cerul părea să aibă hemoragie. Cădea o ploaie sângerie, ai cărei stropi sfârâiau când ajungeau pe pământ, făcând să iasă un fum fetid. Veni prin fumul acela, în timp ce în pădure copacii trosneau, în timp ce vântul urla ca un cor de oameni torturați.

Băiețelul stătea în mijlocul poienii.

Ar fi trebuit să fie comic. Ar fi trebuit, se gândi Gage, să fie hilar. Dar era oribil. Și când băiețelul

zâmbitor deschise gura, sunetul care ieşi de acolo păru să umple lumea.

Dar ei continuară să cânte.

Gage trase, văzu cum glonţul intră în carne, văzu sângele negru curgând. Urletul demonului pârjoli pământul. Apoi începu să zboare, învârtindu-se în cercuri neclare, care adunară praful şi fumul într-un nor înecăcios. Se schimba, se transforma. Din băiat în câine, din câine în şarpe, din şarpe în om, învârtindu-se, încolăcindu-se, ţipând. Nu era forma lui adevărată. Nu putea folosi piatra până când nu lua forma lui adevărată.

– Cioc, cioc, cioc, ţipă Cal şi sări din cerc, începând să taie, să înjunghie şi să taie din nou cu cuţitul lui.

Demonul începu să urle, şi oricât de inuman ar fi fost urletul lui, se simţeau în el furia şi durerea. Gage dădu din cap, scoase piatra din buzunar şi o puse în mijlocul cercului de lumânări.

Toţi, ca unul, ieşiră din cerc, intrară în iad.

Sânge şi foc. Unul cădea, unul se ridica. Frigul teribil muşca parcă cu dinţi de oţel, fumul înecăcios le ardea beregata. În spatele lor, în centrul cercului, piatra sângerie începu să lumineze şi să strălucească, apoi începu să ardă.

Văzu ceva desprinzându-se din fumul acela şi tăindu-l pe Cal de-a curmezişul pieptului. Chiar în momentul în care prietenul lui se clătină, Fox se repezi cu cuţitul în forma aceea, care deja nu mai era acolo. Fox o strigă pe Layla, o aruncă la pământ. De data asta Gage chiar văzu o pereche de fălci ieşind

din fum şi clămpănind în gol chiar în locul unde se aflase Layla cu o fracţiune de secundă înainte.

– Se joacă cu noi, strigă Gage. Simţi cum ceva îi sare în spate şi-şi înfige dinţii în el. Încercă să scape de chestia aceea, încercă să se rostogolească. Apoi greutatea aceea dispăru. Cybil stătea lângă el, cu lama cuţitului mânjită cu sânge negru.

– Lasă-l să se joace, spuse ea cu răceală. Nu ştii că mie-mi place mai dur?

Clătină din cap.

– Înapoi! Toată lumea, înapoi în cerc! Se ridică şi aproape că o duse pe sus înapoi în cerc, unde Stânca Păgână ardea.

– L-am rănit. Layla căzu în genunchi şi-şi trase răsuflarea. Aproape că-l simt suferind.

– Nu destul. Erau toţi plini de sânge, se gândi Gage. Toţi aveau stropi şi pete de sânge – al lor şi al demonului. Şi timpul trecea. Nu putem să-l omorâm aşa. Nu există decât o singură cale. Îşi puse mâna peste cea a lui Cybil până când aceasta îşi lăsă jos cuţitul. Când îşi va lua adevărata formă.

– Te va ucide înainte să ai vreo şansă de a-l omorî! Dar dacă ne mai luptăm cu el, măcar am putea să-l slăbim, să-l facem să sufere.

– Nu, nu-l slăbim. Fox se frecă la ochii care-l usturau. Nu facem decât să-l distrăm. Poate că-i abatem un pic atenţia. Îmi pare rău.

– Dar... Să-i distragem atenţia. Cybil se uită în spate, la Stânca Păgână. Asta era a lor. Credea asta. Trebuia s-o creadă. Reacţionase când ea, Layla şi Quinn îşi puseseră împreună mâinile pe ea. Lăsă

cuțitul să cadă – la ce le mai folosea acum? – și se întoarse spre Stânca Păgână. Își ținu respirația și bagă mâna prin flăcări, lipind-o de altarul care ardea. Quinn! Layla!

– Ce mama dracului faci? întrebă Gage.

– Îi distrag atenția. Și sincer sper să-l înfurii la maxim. Focul era fierbinte, dar n-o ardea. Ăsta, se gândi ea, animată de o speranță sălbatică, era un răspuns. Nu știe. Își puse mâna liberă pe abdomen în timp ce focul acela înțepător îi lumina fața. Asta este *putere*. Este lumină. Este *noi*. Q, te rog!

Fără să mai ezite niciun moment, Quinn își trecu mâna prin foc și-și puse palma peste a lui Cybil.

– Se mișcă! strigă Quinn. Layla!

Dar Layla era deja acolo. Mâna ei se închise peste ale lor.

Cânta, se gândi Cybil. Auzi în cap piatra cântând pe o mie de voci pure. Flacăra care se ridica din centrul ei era de un alb orbitor. Sub ele, pământul începu să tremure, o mișcare bruscă și violentă.

– Nu-i dați drumul, strigă Cybil. Ce-am făcut? se întrebă ea, cu ochii plini de lacrimi. Oh, Dumnezeule, ce făcuse?

Prin coloana de lumină se uită în ochii lui Gage.

– Ești o tipă al dracului de deșteaptă, spuse el.

În poiană, prin fum, în fum, *din* fum, întunericul începu să prindă formă – iar ura lui față de lumină, față de strălucirea ei, umplu aerul. Mâini, picioare, cap – era imposibil de distins – totul era umflat. Ochi, de un verde nepământean, cu marginile roșii, clipeau cu sutele. Creștea, rostogolindu-se, înălțându-se, până

când acoperi tot cerul şi pământul. Crescu până când totul deveni întuneric, mărginit de ziduri roşii de foc. Iar ura lui era mistuitoare.

Cybil îi auzi în cap urletul de furie, şi ştiu că şi ceilalţi îl auziseră.

O să ţi-l smulg din pântec şi o să-l beau ca pe vin.

Acum, gândi Cybil. *Acum* ştie.

– E timpul. Să nu cedezi. Piatra tremură sub mâna ei, dar nu-şi luă privirea de la Gage. Să nu cedezi!

– Nici n-am de gând. Băgă mâna în foc şi luă piatra arzândă. Se întoarse cu spatele la ea. Dar chipul ei îi rămase în minte. Rămase preţ de o clipă înlănţuit cu Cal şi cu Fox. Fraţilor, să începem să terminăm. Acum ori niciodată, spuse el. Să aveţi grijă de ce-i al meu.

Şi cu piatra sângerie strânsă în pumn sări în întuneric.

– Nu! Nu, nu, nu! Lacrimile lui Cybil căzură prin flăcări, adunându-se pe suprafaţa pietrei.

– Rezistă! Quinn îşi încleştă palma peste a ei şi cu cealaltă mână o cuprinse, sprijinind-o. Layla făcu la fel, pe partea cealaltă.

– Nu-l văd, strigă Layla. Nu-l mai văd! Fox!

El veni lângă ea şi cum nu le mai rămăsese decât instinctul şi suferinţa, îşi puse şi el palma pe piatră, iar Cal făcu şi el la fel. Întunericul mugi, iar în ochii lui apăru ceva ce semăna cu plăcerea.

– Nu pot să-l las să-l ia aşa, strigă Cal, încercând să acopere furtuna de zgomote. Mă duc după el.

– Nu poți. Cybil își înghiți un suspin. De asta are nevoie pentru a-l ucide. Ăsta e răspunsul. Nu-ți lua mâna de pe piatră, nu vă dați drumul unul altuia. Și nici lui Gage. Nu-i dați drumul.

Un fulger de lumină străbătu ploaia. Și lumea întreagă se cutremură.

În Hollow, Jim Hawkins se prăbuși pe stradă. Lângă el, Hawbaker își feri ochii de izbucnirea bruscă de lumină.

– Ai auzit? întrebă Jim, dar vocea lui fu acoperită de tunetul teribil. Ai auzit?

Căzură în genunchi în mijlocul străzii principale, scăldați în strălucirea de lumină, ținându-se unul de celălalt, asemenea a doi oameni beți.

La fermă, Brian își luă soția de mână, în timp ce sutele de oameni strânși pe câmpurile lui se uitau la cer.

– Iisuse, Jo! Iisuse! Arde pădurea, arde pădurea Hawkins!

– Nu e foc. Nu e doar foc, spuse ea cu un glas tremurat. E... altceva.

La Stânca Păgână ploaia se transformă în foc, iar focul se transformă în lumină. Și picăturile de lumină cădeau fumegând pe întuneric, fumegând. Ochii lui începură să se rotească, nu de plăcere sau de poftă, ci de durere, de șoc, de furie.

– O face, murmură Cybil. Îl omoară! Chiar dacă durerea o orbea, se simți inundată de mândrie. Țineți-vă de el. Trebuie să ne ținem de el. Putem să-l aducem înapoi.

*

Nu mai era decât o senzație. Durere, ceva atât de departe, de dincolo de agonie încât nici măcar nu avea un nume. Frig feroce împletit cu o fierbințeală de nesuportat. Mii de fălci, mii de dinți îl sfârtecau, îi rupeau carnea de pe oase – fiecare rană mustea de durere agonizantă. Sângele îi fierbea sub piele, sângele demonului îl acoperea asemenea unui ulei.

În jurul lui nu mai era decât întuneric, bezna îl împresura ca-ntr-o îmbrățișare feroce, se aștepta să-și simtă coastele plesnindu-i, strivite. Sunete păreau să-i fiarbă în urechi – scârțâituri, țipete, râsete, voci care implorau.

Oare mă mănâncă de viu? se întrebă Gage.

Se târî, împingându-se prin masa aceea umedă și tremurândă. Duhoarea îl îneca. Se lupta pentru fiecare gură de aer fetid. În fierbințeala aceea resturile cămășii începură să-i fumege. Degetele îi amorțiră din cauza frigului năucitor.

Ăsta, se gândi el, e iadul.

Și acolo, acolo sus, masa aceea neagră, informă, cu ochi roșii și arzători, era inima iadului.

Simțea că îl părăsesc puterile, simțea că vlaga i se scurge din trup ca apa dintr-o țeavă spartă. Se chinui să mai înainteze câțiva centimetri, apoi încă vreo câțiva. În minte începură să i se îngrămădească zeci de imagini. Mama lui, ținându-l de mână în timp ce traversau un câmp verde, în mijlocul verii. Cal și Fox jucându-se cu mașinuțe de jucărie într-o cutie cu nisip pe care le-o construise Brian la fermă. Toți trei mergând cu bicicletele pe strada principală.

Lipindu-şi încheieturile însângerate lângă focul de tabără. Cybil, privindu-l pasional peste umăr. Mişcându-se spre el. Mişcându-se sub el. Plângând după el.

Aproape că s-a sfârşit, se gândi el. Îmi trece viaţa prin faţa ochilor. Sunt atât de obosit. Amorţesc. Gata. Aproape că am terminat. Şi lumina, se gândi el, ametit deja. Tunelul acela de lumină. Ce clişeu de rahat!

Cărţile sunt acum pe masă. Simţi – crezu că simte – cum piatra începe să-i vibreze în mână. În timp ce dădea înapoi, printre degete începură să-i iasă flăcări.

Lumina era albă, aproape că-l orbea. În minte îi apăru o figură. Bărbatul îşi închise mâna peste a lui. Ochii, clari şi gri, se fixară într-ai lui.

Nu e moartea. Sângele meu, sângele ei, sângele nostru. Sfârşitul lui în foc.

Mâinile lor împreunate înfipseră piatra în inima bestiei.

În poiană, explozia o aruncă pe Cybil la pământ. Fierbinţeala trecu peste ea, purtând-o ca pe o pietricică într-un val furios. Lumina strălucea ca soarele, arzându-i ochii. Pentru o secundă pădurea, cerul, piatra deveniră o singură pală de foc, iar în clipa următoare totul rămase nemişcat, asemeni negativului unei fotografii.

La marginea poienii apărură două siluete – un bărbat şi o femeie se înlănţuiră într-o îmbrăţişare disperată. Dispărură după o fracţiune de secundă, iar lumea începu din nou să se mişte.

O pală de vânt, o ultimă flacără, fumul care se târa pe pământ, apoi pământul se umflă şi-l înghiţi.

Vântul scăzu, devenind o adiere, focul pieri. Îl văzu pe Gage zăcând inert pe pământul pârjolit.

Se ridică şi fugi spre el, se lăsă pe vine lângă el şi-şi puse degetele pe gâtul lui.

– Nu-i simt pulsul! Atât de mult sânge. Faţa lui, trupul lui arătau de parcă ar fi fost rupte în bucăţi.

– Haide, la naiba! Cal îngenunche, îl apucă pe Gage de-o mână. Fox i-o prinse pe cealaltă. Întoarce-te!

– Primul ajutor, spuse Layla. Quinn era deja aplecată deasupra lui Gage, cu palmele încrucişate peste pieptul lui, gata să înceapă să pompeze.

Cybil începu să-i întoarcă capul, pentru a-i face respiraţie gură la gură. Atunci văzu că Stânca Păgână ardea încă, cu flăcări albe şi pure. Acolo. Îl văzuse acolo.

– Puneţi-l pe piatră. Pe altar. Grăbiţi-vă! Repede!

Cal şi Fox îi duseră trupul – însângerat şi neînsufleţit – pe piatră, lângă flăcările albe.

– Sânge şi foc, repetă Cybil, sărutându-i mâna, apoi buzele. Am avut un vis. L-am interpretat greşit, atâta tot. Eraţi toţi pe piatră, de parcă v-aş fi omorât, iar Gage ieşea din întuneric, venea să mă omoare. Orgoliu, atâta tot. Te rog, Gage, te rog! Doar orgoliul meu. Nu eu, nu era doar despre mine. Era despre noi, eram noi în jurul pietrei, iar Gage ieşea din pădure după ce omorâse demonul. Te rog, întoarce-te! Te rog!

Îşi lipi buzele de ale lui, forţându-l să respire. Lacrimile îi căzură pe faţa lui.

– Moartea nu e răspunsul. Viaţa e răspunsul!

Îşi puse din nou buzele peste ale lui şi-l simţi mişcându-le.

– Gage! Respiră! E...

– L-am simţit. Cal îşi strânse mâna peste a lui Gage. Te-am simţit.

Ochii i se deschiseră şi-i întâlniră pe ai lui Cybil.

– Am... Am avut noroc.

Străbătută de un fior, Cybil îşi puse capul pe pieptul lui, ascultându-i inima.

– Cu toţii am avut noroc.

– Hei, Turner. Cu un rânjet imens pe faţă, Fox se aplecă pentru ca Gage să-i vadă faţa. Îmi datorezi o mie de dolari. La mulţi ani!

EPILOG

Se trezi singur în pat, ceea ce, în opinia lui, era păcat, pentru că se simțea aproape normal din nou. Soarele năvălea prin ferestre. Probabil că am dormit câteva ore bune, se gândi Gage. Și nici nu era de mirare. Moartea era destul de epuizantă.

Nu-și aducea aminte prea multe din drumul de întoarcere. Nu făcuse decât să pună un picior înaintea celuilalt, adesea sprijinit de Cal și de Fox. Dar voia să se întoarcă odată acasă – cu toții voiau asta.

Se simțise slăbit ca un copil, asta-și amintea. Atât de slăbit încât după ce ajunseseră acasă Cal și cu Fox trebuiseră să-l ajute să se spele, să se curețe de sânge și de noroi, și de ce altceva mai adusese cu el din iadul acela.

Dar acum nu-l mai durea tot corpul la fiecare respirație. Și când se ridică în fund, lumea nu începu să se învârtă cu el. Când se ridică în picioare podeaua rămase stabilă și nimic dinăuntrul lui nu țipă de durere. Rămase nemișcat preț de o secundă, să fie sigur că poate să se țină pe picioare, se uită spre cicatricea de la încheietura mâinii, apoi și-o pipăi pe cea de pe umăr cu vârfurile degetelor.

Lumina şi întunericul. Le purta pe amândouă în el.

Se îmbrăcă cu un tricou şi cu o pereche de jeanşi şi coborî.

Uşa din faţă era deschisă, lăsând să intre în casă şi mai mult soare şi o adiere de vară. Îi văzu pe Cal şi pe Fox pe verandă, cu Lump tolănit între scaunele lor. Când ieşi, amândoi zâmbiră, iar Fox săltă capacul răcitorului de lângă el, scoase o bere şi i-o oferi.

– Mi-ai citit gândurile.

– Mă pricep la asta. Fox se ridică, la fel şi Cal. Ciocniră sticlele, băură.

– I-am tăbăcit fundul, spuse Fox.

– Cam aşa ceva.

– Bine că n-ai murit, adăugă Cal.

– Ai mai spus chestia asta de vreo câteva zeci de ori pe drum, când ne întorceam.

– Nu eram sigur că-ţi aduci aminte. Din când în când mai şi leşinai.

– Acum nu sunt leşinat. Cum e oraşul?

– Tata, Hawbaker şi alţi câţiva au avut grijă de el în perioada cea mai grea. A fost rău, adăugă Cal, uitându-se la grădinile lui. Incendii, jafuri...

– Obişnuitele violenţe, continuă Fox. Sunt câţiva în spital, alţii vor trebui să se hotărască dacă vor să-şi reconstruiască casele. Dar Jim Hawkins a fost un adevărat erou.

– Are o mână ruptă, câteva tăieturi şi o grămadă de vânătăi, dar a supravieţuit. Şi ferma la fel, îi spuse Cal. Am trecut pe-acolo să vedem ce s-a întâmplat, să-l luăm pe Lump, şi-am dat o raită şi prin oraş cât îţi făceai tu somnul de frumuseţe. La naiba, altă dată

a fost mai rău. N-au fost victime noi. Nici măcar una. Hollow îți e dator, frățioare.

– La naiba, ne e dator tuturor. Gage înclină berea spre el. Dar da, mai ales mie.

– Apropo, dacă tot vorbim de datorii, îi aminti Fox. Ai să ne dai câte o mie, la fiecare.

Gage lăsă berea jos și rânji.

– Uite un pariu pe care l-am pierdut cu plăcere. Se împletici înapoi când Fox îl luă după gât și-l pupă pe gură.

– M-am răzgândit în privința strângerii de mână.

– Iisuse, O'Dell! Chiar când Gage ridică mâna, Cal veni mai aproape și-l imită pe Fox. Râzând, Gage se șterse cu dosul palmei la gură. Bine că n-a văzut nimeni chestia asta, altfel ar fi trebuit să vă pocnesc pe amândoi.

– De douăzeci și unu de ani tot spunem asta și acum chiar se potrivește. Cal ridică din nou berea. Să trăim, la mulți ani!

– Așa! Fox își ridică și el sticla.

Exact când ciocneau sticlele apărură Quinn și Layla.

– Uite-l! Ia vino încoace, frumosule!

Quinn îl prinse și-l sărută cu foc.

– Așa mai vii de-acasă, spuse Gage, dând din cap.

– Acum e rândul meu. Layla o împinse pe Quinn la o parte și-și lipi buzele de ale lui Gage. Ce-ai zice de-o petrecere?

– Păi, aș zice numai de bine.

– Familia lui Fox și cea a lui Cal așteaptă un răspuns. O să le spun că ești gata de petrecere.

O petrecere aniversară, se gândi el. Da, de o grămadă de timp n-am mai avut parte de așa ceva.

– O idee foarte bună.

– Între timp, să știi că te așteaptă cineva în bucătărie.

Nu era în bucătărie, ci pe veranda din spate, singură. Îl auzi venind și se întoarse. Iar pe fața ei înflori tot ce-i trebuia lui. Apoi îi sări în brațe, strângându-l cu putere, iar el o ridică, învârtind-o.

– Ne-am descurcat destul de bine, spuse el.

– Ne-am descurcat de minune.

O lăsă jos și-i sărută vânătaia de pe tâmplă.

– Cât de lovită ești?

– Nu foarte, și asta e un mic miracol, dintr-un șir mai lung de mici miracole. Am devenit din nou un fan al Sorții.

– Dent. Dent a fost acolo cu mine.

Ea îi dădu părul pe spate și-și trecu vârfurile degetelor peste fața lui, peste umeri.

– Ne-ai spus câte ceva despre asta. Erai foarte slăbit, din când în când delirai.

– Eram gata s-o fac – să-l termin. Am simțit asta. Am *știut* asta. Dar asta avea să fie tot, tot ce mai puteam să fac. Apoi a apărut o lumină, un tunel de lumină. Apoi, Iisuse, o explozie de lumină! O adevărată novă.

– Am văzut-o și noi.

– L-am văzut pe Dent – în cap. Sau așa cred, că în cap. Aveam piatra în mână. Ardea, flăcările îmi țâșneau printre degete. A început să... Pare o nebunie.

– Cânte, termină ea. Cânta. Ambele pietre cântau.

– Da, cânta. Pe o mie de voci. Am simțit mâna lui Dent încleștându-se peste a mea. A mea peste piatră, a lui peste a mea. Am simțit... o legătură. Știi ce vreau să spun.

– Da, știu exact ce vrei să spui.

– „Nu este moarte." Asta mi-a spus, apoi i-am înfipt piatra în inimă. L-am auzit țipând, Cybil. L-am auzit țipând și l-am simțit... făcând implozie. Începând cu inima. Apoi asta a fost tot, până când m-am întors. Nu a fost ca data trecută, când m-a mușcat ticălosul. De data asta am plutit ca și când aș fi luat un drog bun.

– Lumina l-a străpuns, l-a distrus, îi spuse ea. Aș spune că l-a vaporizat. E cea mai apropiată expresie. Gage, i-am văzut, doar pentru un moment – poate că mai puțin de un moment. I-am văzut pe Giles Dent și pe Ann Hawkins. I-am văzut împreună, i-am simțit împreună. Și am înțeles.

– Ce?

– El trebuia să se sacrifice. El avea nevoie de noi, avea nevoie ca tu să te oferi spre sacrificiu. Avea nevoie de tine pentru ca tu să duci piatra acolo, știind că aveai să plătești cu viața. Pentru că am făcut ceea ce am făcut, pentru că tu ai fost gata să-și jertfești viața, el a putut să o dea pe-a lui în schimb. Nu e moarte, i-a spus el lui Ann, și nouă, și ție. El a continuat să existe, toți acești ani. Și noaptea trecută, prin intermediul nostru, cu ajutorul tău, el a făcut sacrificiul necesar pentru a încheia toate socotelile. A putut să plece, în sfârșit. Acum este cu Ann, și amândoi sunt – știu că pare un clișeu – împăcați. Cu toții suntem împăcați.

– Îmi va trebui ceva timp să mă obișnuiesc. Dar sunt gata să încerc. O luă de mână. M-am gândit așa. Mai rămânem aici vreo două-trei zile, până se liniștesc apele. Apoi plecăm vreo două săptămâni. La cât de norocos am fost în ultima vreme, cred că voi câștiga îndeajuns pentru a-ți cumpăra un inel cu un diamant cât roata carului, dacă-ți place ideea.

– Îmi place, dacă asta este o cerere în căsătorie reală, nu doar una ipotetică.

– Ce-ai zice de cererea asta reală? Hai să ne căsătorim în Vegas. Putem să convingem pe toată lumea la care ținem să vină cu noi acolo.

– În Vegas. Înălță capul, apoi râse. Nu știu de ce, dar mi se pare o idee perfectă. S-a făcut. Îi luă fața în mâini și-l sărută. La mulți ani!

– Mi se tot spune chestia asta.

– Și o să ți se tot spună. Ți-am făcut un tort.

– Serios?

– Un tort cu șapte etaje, așa cum ți-am promis. Te iubesc, Gage. Îl luă în brațe. Iubesc totul la tine.

– Și eu te iubesc. Mi-am tras o femeie care e gata să se mărite în Las Vegas, care face torturi și mai e și foarte deșteaptă. Sunt un tip tare norocos.

Își lipi obrazul de creștetul ei și rămase așa privind spre pădurea în care exista o potecă ce ducea la Stânca Păgână.

Și la capătul acelei poteci, dincolo de Lacul lui Hester, unde apa curgea rece și limpede, pământul pârjolit înverzi din nou. Pe pământul nou, Stânca Păgână stătea, tăcută, în bătaia razelor soarelui.

Sfârșit

Romanul de față încheie trilogia *Semnul celor Șapte* și totodată povestea celor șase eroi în înfruntarea cu forțele răului.

Ultima bătălie este întotdeauna cea mai grea. O luptă pe viață și pe moarte urmează să aibă loc, iar de data aceasta demonul este mai puternic ca oricând. Numai legăturile de prietenie, ideea de familie și țelul lor comun îl pot învinge.

O carte fascinantă, o împletire de iubire, aventură, logică și paranormal, ce îi va ține în suspans pe cititori până la final.

EDITURA LIDER
www.edituralider.ro

ISBN 978-973-629-220